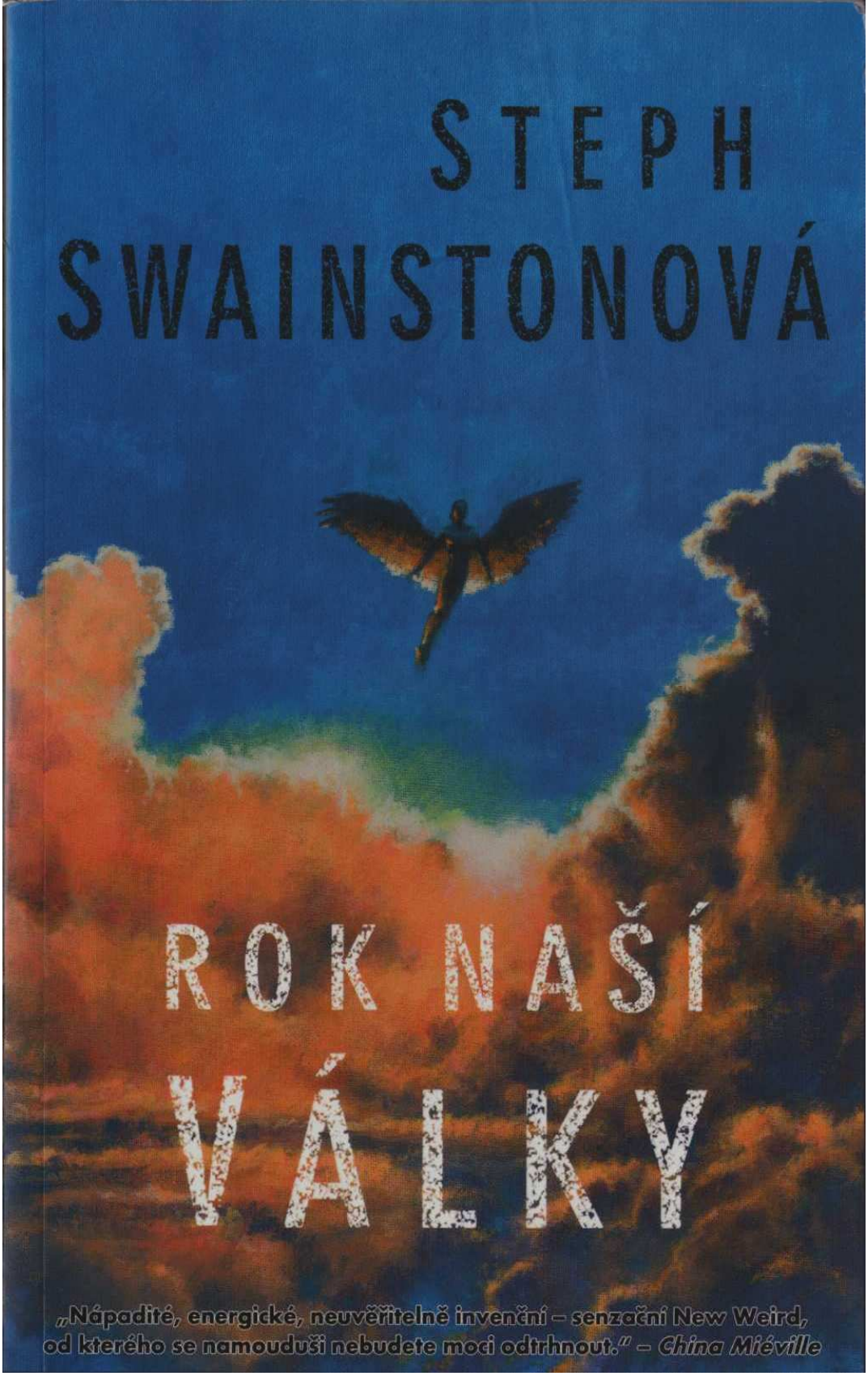
STEPH SWAINSTONOVÁ

ROK NAŠÍ VÁLKY

„Nápaditě, energicky, neuvěřitelně invenční – senzační New Weird, od kterého se namouduši nebudete moci odtrhnout." – *China Miéville*

NEW WEIRD

STEPH SWAINSTONOVÁ

ROK NAŠÍ VÁLKY

Laser

Název originálu: **THE YEAR OF OUR WAR**

Obálka: **Edward Miller**

Grafická úprava obálky: **Abstrakt**

Překlad: **Milan Žáček**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright ©2004 by Steph Swainston
All Rights Reserved
Copyright ©2005 for the Czech translation by M. Žáček
Copyright ©2005 for Cover by E. Miller
Copyright ©2005 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 80-7193-202-7

Brianovi

Poděkování

Mé nesmírné díky patří především Simonu Spantonovi. Za zásadní pomoc děkuji svým eszajsky dobrým agentům, Mic Cheethamové a Simonu Kavanaghovi. Benu Japesovi jsem vděčná za jeho výtečné připomínky. Mé díky a láska patří Brianovi, nehnutelnému terči mé nezastavitelné síly.

—Mapa—
ČTYŘZEMÍ
PAPÍROVÉ KRAJE
HMYZÍ ZEĎ
řeka Oriol
LETNODEN
BHACHNADICH
Dolní sedlo
Miroir
Mírný brod
Prostřední sedlo
Ressond
Výměty
Bělotrn
TANGARA
KLANNICH
Pluh
řeka Osten
Avernvod
KARNISS
OSTNOVOD
TEPEN
PTAKKA
Bukaččí údolí
TEMNINY
Výpad
MIKAVOD
Tambrin
řeka Mika
Svinka
STRAVAIG
SOKOL
DONATSE
GREADERICH
Jinobran
SUT
HUSICE
TRAVNATÝ OSTROV
MHADAIDH
řeka Hrad
ESKE
řeka Moren
řeka Jelec
Nízké Temniny
TEMNINY
Kobalt
KOŠŤAVA
ŠIVEL
AWNDYN
kanál
Litany
ROVINY
DIW
Dáma
Aniž
HACILIT
BRANDOCH
MORENZIE
Fády
ZÁVRAT
Morenská delta
Káty
GHALLAIN
CT·S 2015

„Naše hrdinství je původcem nepřirozených nectností.“

T. S. Eliot

Kapitola první

Jakmile jsem dorazil do Dolního Sedla, koupil jsem si noviny přečetl je ve stínu pevnostní zdi…

Hrad žádá o posily –
Ostnovodův útok pokračuje

Hrad požádal o osm tisíc čerstvých vojáků z Rovin, kteří by se měli připojit k ptackému vojsku na dolnosedelské frontě. Ptačtí vojáci, vedeni králem Jespákem Ostnovodem, vytlačili Hmyz na západ, čímž odkryli pozůstatky Dolního Sedla, o něž jsme přišli při loňské Hmyzí ofenzívě.

Na společné tiskové konferenci, jež se konala v pátek a na níž byl Hrad zastupován Kometou, král Ostnovod oznámil, že bylo znovu dobyto pět kilometrů země. Podotkl, že poprvé za dvacet let se Zeď posunula nazpátek. Jeho Veličenstvo se obrátilo na „naše bratry z Rovin", aby vyslali posily, a útok tak mohl pokračovat. Kometa uvedl, že Císaře „potěšil" úspěch ptacké operace.

Na Dolní Sedlo nyní není hezký pohled a pro ty, jež dosud nespatřili Hmyzí stavby, je přímo šokující. Ke spáleným zdem a dřevěným konstrukcím – město bylo před evakuací vypáleno – Hmyz přidal svou soustavu struktur z šedého papíru se špičatými střechami připomínajících domy. Terén je stále provrtán tunely.

Nejcitelnější ptacké ztráty za poslední dva týdny utrpěla pěchota, u níž počet obětí dosáhl jedné tisícovky a stejný počet byl zraněných. Bylo zabito pět set příslušníků jezdectva,

zatímco lučištníci, spadající vesměs pod Bleskovo velení, si připsali dvanáct zraněných. Újmy nedošel nikdo z nesmrtelných a všichni i nadále povzbuzují vojáky. Veteránům vojenského tažení byla přislíbena možnost usadit se na nově dobytých územích.

Kometa se nechal slyšet, že navzdory tak odhodlanému úsilí vzbuzuje možnost příchodu nového Hmyzího roje i nadále značnou hrůzu. Podle jeho zpráv se budovy táhnou za Zdí ještě dlouhé kilometry. Řekl, že: „Když přes ně přelétáte, je to, jako když…"

Svá vlastní slova, ať už byla uvedena jakkoli nesprávně, jsem už znal, takže jsem obrátil na pátou stránku, kde byla karikatura překvapivě se podobající Bleskovi. Karikovaná postava zoufale sahala po krásné dívce s kytarou. Její postava se jako duch rozplývala do malých dřevoryteckých srdíček. Na popisku pod ní stálo: *Vlaštovka? O té si nech zdát.*

S uchichtnutím jsem noviny složil a zastrčil si je za opasek. Poodešel jsem od pevnostní zdi k útesu, pod nímž jsem slyšel prudký říční proud. Udělal jsem dva kroky a rozběhl se. Ztěžka jsem se odrážel, zrychloval jsem a stále chvatněji se hnal k okraji srázu. Tři, dva, jedna. Roztáhl jsem křídla a s kopnutím se přenesl přes okraj. Země se ode mě okamžitě vzdálila. V dlouhém, klidném oblouku jsem zamířil dolů k táboru.

Ve dne dolnosedelská základna naplňovala říční údolí zvuky a nádherou. Celé území pokrývaly stany zbarvené jako šupiny motýlích křídel. Hmyzí Zeď strážili vojáci, po rozbrázděné silnici jezdily kryté vozy tažené vyčerpanými koňmi. U pevnosti skládaly, co přivezly, a odvážely raněné. Ze vzduchu byly vozy velké jako krabičky od zápalek, seřazené v jedné linii. Od vojáků na cvičišti se nesl řev; ti, kteří odpočívali, posedávali ve skupinkách na trávě nebo ve stanovém městečku, pod baldachýny, kolem ohňů. V otupělém horském větru se jako živé jazyky zmítaly zástavy označující jednotlivé divize vojska. Modré s bílými orly patřily Ptacce, lastura hřebenatky letnodenskému panství, zaťatá pěst městu Hacilitu, hvězdy, pluhy a lodě panstvím na Rovinách. Uprostřed tábora se tyčila vlajka Hradu, rudozlaté slunce obklopené paprsky. Náš symbol přetrvávání nyní září na území vyrvaném Hmyzu a vojáci, kteří pod ním procházejí, k němu vzhlížejí a usmívají se.

Přilétal jsem o půlnoci, prakticky slepý, a snažil se rozpomenout, jak je údolí hluboké. Řítil jsem se jím dolů a balancoval na dlouhých křídlech. Řeka vypadala jako pás stříbřitého zrcadla za rozeklaným černým úbočím a v nevelké vzdálenosti jsem viděl Zeď.

Příliš rychle. Uháním příliš rychle.

Dobře.

Za letu se nade mě zvedla Dolnosedelská pevnost na skalnatém ostrohu, rozdělujícím údolí. Tmavá země byla posetá rudou, táboráky vojska. Z větší blízkosti jsem uviděl bledé tváře, které je obklopovaly, ale nic víc. Deptal mě pocit, že Dolní Sedlo je osídleno tichými vojáky. Zpomalil jsem, rozepjal křídla a elegantně přistál na kusu země ani ne dva metry od skupinky spacích pytlů, z nichž vycházel štěkot.

Mezi bivaky a stanovými kolíky jsem po vlhké zemi zamířil do Hradního stanu. Ze štěrbiny ve vchodu se linul úzký paprsek světla. Chvíli jsem stál a poslouchal brebentění zevnitř, než jsem si vzpomněl, že ti, kteří poslouchají za stěnami stanů, se o sobě jen zřídkakdy dozví něco dobrého.

„Vítej zpátky, Kometo," pravil Jespák.

„Můžete mi říkat Jante," řekl jsem. Jakmile se mé oči přizpůsobily světlu, spatřil jsem u úzkého stolu trojici mužů hrajících karty. Stan byl natolik rozlehlý, že okraje tonuly ve stínech; středovou žerď ovíjely rudé a žluté stuhy. Poklonil jsem se králi Jespáku Ostnovodovi a jeho bratru Poštolkovi, a pozdravil jsem Bleska, Hradního Lučištníka.

Blesk mi úsečně pokynul. Rovnal si karty. „Co je nového?"

„Diw vyhrál dva nula nad Hacilitem."

Zůstal na mě hledět. „To nemůžeš nikdy mluvit vážně?"

Jespák se naklonil. „Dopadl jsi dobře?"

„Ovšem. Vaše Veličenstvo, na cestě od pobřeží je pět tisíc vojáků. Přesun sem jim zabere týden. Kromě toho jsem se odebral na Hrad a hovořil s Císařem, který je velice potěšen naším úspěchem a podporuje všechny plány, které jste mě požádal uvést…"

„Počkej, počkej. Neříkali jsme místo pěti osm?"

„Mohu přivést další tři tisíce z Ptakky, když mi dáte čas." Trochu jsem se styděl, že jsem posledních několik dní na Hradě strávil návštěvou u své manželky a nikoli prací. Král Jespák Ostnovod je jediný člověk, o němž vím, že je dostatečně vytrvalý, aby vydržel celé týdny na frontě, aniž by pocítil potřebu strávit noc se ženou.

Zavrtěl hlavou. „Musí být z Rovin. Kdepak z Ptakky. Kdo nás bude živit?“

„Můj pane, na pobřeží zůstalo jen velmi málo vojáků a většina z nich je příliš mladá. Dosud nikdo neprotestoval, ale myslím, že odvádět tak velké množství není nejmoudřejší.“

„Pokud moje Ptakka poskytne vše, co může, pak to mohou poskytnout i Roviny.“

Na to jsem řekl: „Mohu-li si dovolit výtku, tak velké množství životů má na svědomí právě vaše tažení za vytlačení Hmyzu ze země, kde je již pevně usazen.“

„Tak to bys radši další dva tisíce let setrvával v tomto patu?“

Povzdychl jsem si. „Hrad usiluje o ochranu Zaskajů před Hmyzem. Hmyzu je pořád velká spousta. Pokud vyčerpáte bojovou sílu jedné generace, jak dlouho budeme moci tuto ochranu zaručovat?“

„S nesmrtelnými je někdy vážně těžká domluva,“ poznamenal král k bratrovi. „Hmyz dokážeme porazit. S osmi tisíci vojáky omezíme jeho pohyb. Můžeme se podporovat navzájem!“

„Už jsem viděl spoustu střetů a myslím, že zbrklý přístup nikam nevede.“

Ostnovod se už chystal mé tvrzení zpochybnit, když tu se ozval Blesk: „Vaše Veličenstvo, s Kometou se nedohadujte.“

„Promiň, Jante.“

„Ne, ne. To je moje chyba. Uletěl jsem pořádný kus cesty. Jsem trochu unavený.“

Donesli židli, abych se u stolu mohl posadit, a z křišťálové karafy mi nalili trochu červeného vína. Pití na prázdný žaludek mi neudělalo dobře, a zatímco ostatní pokračovali v karetní hře, mně se začala silně točit hlava.

„Vypadáš vyčerpaně,“ podotkl Blesk hlasem plným podezřívavosti. Ve světle lampy se na jeho rameni zableskly insignie mikavodského panství. Podobný kosočtverečný obrazec byl i na toulci plném rudě opeřených šípů, který se mu houpal na opěradle židle. Šípy v něm visely vedle malého ultramoderního složeného luku z rohoviny se zlatými pásky a leštěných dřevěných latěk stočených jako klepeta. To znamenalo, že se nejspíš předvádí, protože v bitvě obvykle používal dlouhý luk. Byl o trochu vyšší než Jespák, mnohem rozložitější než Poštolka a svalnatější než já.

Jespák a Poštolka si byli podobní, ale zatímco Jespák do sebe pojal veškerou temnotu a sílu, jeho mladší bratr připomínal žlutý rákos.

Jespák zavrčel: „Chci, abychom se nepřestávali soustřeďovat na naše *tažení*. Zvláště zítra, neboť bude náročné. Lučištníku, tvé velení je klíčové.“ Blesk nic neříkal.

„A Posle? Jante…?“

„K vašim službám,“ odpověděl jsem. Jespák si dolil číši, pozvedl ji a připil Císaři. Cinkl jsem si s ním sklenicí a po kratičkém usrknutí jsem ji opět položil. Nechtěl jsem, aby viděl, jak se mi chvěje ruka.

Jespák za zatvářil hloubavě: „Z řad nesmrtelných se k nám kromě vás připojí Tornádo, Mlha a Ata. Kapka zůstane v Dolnosedelské pevnosti. Kruh se v takto silném složení neukázal už… jak dlouho?“

„Jenom sto let,“ řekl jsem.

Poštolkovy bledé oči se leskly vnitřním nadšením. Vyzáblou rukou si hladil malou světlou bradku. Bezpochyby plánoval, jak o tom později napíše: Poštolka Ostnovod s pomocí nesmrtelných neochvějně bojuje proti Hmyzu.

V ptačtině se nesmrtelným říká Eszajové. Poštolkova poezie nás Eszaje líčila jako božské bytosti a jeho statného bratra jako hrdinského bojovníka, a tak i jeho vlastní obraz odrážel trochu našeho světla, ale nikdy jsem ho neviděl, že by se chopil meče. Byl odpovědný za to, aby se všichni zranění a jídlem otrávení vojáci vrátili do pevnosti a aby se na zpáteční cestě na svá panství nikde nezdržovali a nestávali se loupežníky. Hned na začátku však všechny tyto úkoly přidělil mně a nyní zůstával v táboře a plnicím perem si čmáral do zápisníku.

„Mám srdcovou postupku,“ ozval se Blesk. „Pánové? Jéminářku. Škoda. Takže – získávám Ostnovodský amfiteátr a Poštolkovu knihovnu.“ Rozdával; karty s červenými ruby se mu ohýbaly ve velkých rukou. „Vsázím mikavodský most, který, jak víte, patří mezi sedm divů světa, takže s ním, prosím, nakládejte ohleduplně. Jante, zahraješ si?“

„Vy pitomí zatracení Ptakkové,“ zabručel jsem rozmrzele.

„Vždyť je to jen sranda. Ráno ti tvoje panství zase vrátím.“

Odmítl jsem; v karetních hrách nevidím žádný smysl. Mé reakce jsou rychlejší, než je tomu u Ptakků; kdybych chtěl vyhrát, mohl bych podvádět pomocí triků. Kdybych při hře nepodváděl, Jespák by mě porazil, protože je lepší a nevyzpytatelnější stratég, a Blesk by porazil jeho, protože Blesk hraje karty už patnáct set let a prohlédne jakoukoli strategii, aniž se o to snaží. V myšlenkách jsem usilovně odbíhal k něčemu jinému. Začínal jsem se cítit rozechvělý a v případě, že by si toho

mí společníci všimli, jsem to svedl na únavu. Vstal jsem a odtlačil židli do vlhké trávy. „Dovolíte mi odejít?“

„Uvidíme se za rozbřesku,“ řekl král.

„Sladké sny,“ podotkl Blesk.

Mírný větřík mě osvěžil. Přinášel poslední šimravý pozdrav z hor a s vynaložením trochy představivosti jsem ucítil jejich vysoké vrcholy – ledovce a kleč na pozadí zápachu na ohni připravovaného jídla a nemytých vojáků. Byla to jen iluze, ale vědomí, že vánek v Dolním Sedle duje z hor, ve mně probudil stesk. Smutně jsem si uvědomil, že stesk je dalším symptomem abstinenčních příznaků.

Nemám ani nepotřebuji svůj vlastní stan, takže jsem pospíchal do stanu Bleska Raroha, kde se na hromádce pokrývek z kamzičích kůží těsně za vchodem nachází mé lože. Ani se nedotkl mých map a šatů, které byly stále naházené tak, jak jsem je zde nechal, ačkoli nyní byly navlhlé rosou. Podařilo se mi zapálit svíčku, posbíral jsem své nádobíčko a píchl si jednu dávku. Brzy jsem usnul a schoulen do klubíčka jsem se nechával zmítat halucinacemi.

Dokud mě zlatavé jitro neprobudilo kopancem těžkých bot.

Zívl jsem a protáhl se, až se mi rozproudila krev. Zůstal jsem uvelebený v pokrývkách, cítil jsem příjemné teplo a naprosté uvolnění a dolnosedelským údolím jsem zabloudil pohledem ke Zdi. Údolí bylo prostoupené modrošedým kouřem z tisícovky ohňů, který visel ve vodorovných pásech a změkčoval sluneční přísvit. Skupinky vojáků se setkávaly a mířily k hlavnímu zdroji kouře, kde se rozdávala snídaně. Strava na frontě byla překvapivě dobrá – jinak to ani nešlo, poněvadž tu chtěl být jen málokdo z obecného vojska a pro Hrad bylo lepší muže vábit než nutit. Sledoval jsem vojáky, jak strhávají nízké zelené stany, které se tetelivě snášely k zemi a byly přivazovány k přepravním tyčím. Chvíli jsem se nechával unášet pohledem a v příjemném nesoustředění jsem pozoroval okolní scenérii; a pak mě napadlo, jak skvělé by bylo vzít si další dávku. Jehla ležela na nesložené mapě. Natáhl jsem ruku, ale jakmile jsem sevřel stříkačku v prstech, na zápěstí mi šlápla čísi bota.

„Ne, nic takového,“ řekl Blesk. Posunul si přes rameno dva záhyby karmínového šátku, sehnul se a vzal mi lžičku, stříkačku i kousek stočeného papíru. „U mě budou v bezpečí.“

„Ne, to ne. Na mou čest. No tak, Rarohu! Nezačínej s tím *zase.*“

„Volá nás Jespák. Potřebuji, aby sis promluvil s Tornádem. Vstávej."

Bleskovo chování mě mělo vyburcovat. Přes hruď a na silných rukou až po lokty měl nasazené brnění – mosazný šupinový kyrys, který vypadal jako nenápadné peří. U pasu měl zavázané kožené nohavice a u boku tepenský meč. Šátek, ozdobený Hradními insigniemi, mu ulpíval na křídlech – která byla delší, než je současný průměr – a čechral mu peří. Na jiné by tak nádherné brnění udělalo velký dojem; já jsem však pouze uvažoval, na kolik si ho cení tepenští řemeslníci a zdali uvidím alespoň část ze zisku.

Když jsem následoval vyšívané slunce na jeho plášti ven ze stanu a na cestě táborem, připadal jsem si dosti malý a špinavý.

Od zakrývání popelavých ohňů, utahování šňůrek na tlumocích, připínání krunýřů nebo foukání na horkou kávu k nám vzhlížely tváře. Vojáci, kolem nichž jsme procházeli, vstávali, takže jsme se ubírali malou vlnou stojících vylekaných mužů, kteří za našimi zády opět dosedali na zem.

Mezi vojáky obecného a speciálního vojska existoval rozdíl. Specialisté byli hrdí na svůj válečnický status, soupeřili mezi sebou o pozornost vládců a nesmrtelných; měli neustále nabroušená ostří mečů. Při našem průchodu rychle vyskakovali na nohy.

Většina lučištníků patřila ke specialistům, neboť jejich výcvik trvá dlouhou dobu; čekali u Bleskova stanu a Blesk na dva skoro familiárně kývl, až se mu zatetelilo zlatavé brnění.

Došli jsme na území obecného vojska, k vojákům, kteří nebyli vycvičeni, nebo k novým rekrutům, kteří byli mnohem hůře vyzbrojeni. Hlavní zbrojovky byly v Tepnu, na panství mé ženy. Ty na Hradní rozkaz vybavily každého muže štítem, širokým mečem a píkou, avšak naverbovaní zemědělci si mohli dovolit pouze to nejnutnější vybavení. Měli na sobě oblečení z česané příze a zablácené džínoviny a kromě špatně padnoucí válečné kořisti se na nich takřka nezablyštěla ocel. Tito muži a ženy se ztěžka zvedali a v rukou stále drželi podnosy s jídlem. V jejich ležení byl udržován jen ledabylý pořádek, zalátané stany stály v nepravidelných řadách. Některé stany tvořily jen konstrukce, z nichž visely sítě proti komárům, u země zatížené.

Řízení obecného vojska patřilo mezi jednu z povinností Tornáda. Tornádo seděl se zkříženýma nohama na trávě, do půl těla nahý, a za zvuku podobného řezání klouzal ostřím válečné sekery po obrovském brusném kameni. Přes popraskaný opasek mu viselo panděro. Se svými dvěma a půl metry byl nejvyšším a

nejsilnějším z Hradních Eszajů; už tisíc let ho nikdo neporazil. Měl hnědé vlasy zastřižené těsně u lebky, které v kombinaci s hustým porostem chlupů na hrudi a řidším porostem na ramenou působily prazvláštním dojmem. Ochlupení mu nezakrývalo jen bledé skvrny, široké jako můj prst a dlouhé několik desítek centimetrů, které mu křižovaly hruď a břicho. Při manipulaci se sekerou se mu na opálených ramenou posunovaly pásy svalstva. Na předloktí se mu při pohybu svalů vlnilo starodávné vytetované slunce obklopené paprsky.

Na rozdíl od většiny Eszajů Tornádo nikdy nic nevlastnil – žádné pozemky, a jeho majetek se omezoval jen na peníze na drobné výdaje. Svou pověst si vysloužil ochotou nasadit život i v té nejúpornější bitevní vřavě. Kdyby se tak dychtivě a tak často nesetkával se smrtí, neměl by takovou praxi, když se jí musel postavit. Puštík a já se podobáme tím, že naše lpění na životě je slabší, než lidé očekávají.

Puštíkova dobře zvolená přítelkyně Zelenačka Letnodenská byla rovněž obryně. Škrábala se na noze tak, že si zastrčila hůl do spár plátového brnění. Zelenačce jsem nedokázal přijít na kloub; nebyla ze mě vyděšená ani jsem ji nepřitahoval. Nikdy nenazvala rýč rýčem, pokud ho mohla nazvat zkurveným nesmyslem. Blesk se jí poklonil; mrkla na mě.

„Dobré ráno," řekl Blesk.

„Zdarec," opáčil Puštík. „V pohodě, Jante?"

„…jde to."

„Už jsem připravenej celou věčnost a pořád se nic nestalo," spustil Puštík. „Kdy se vrhnem do boje?"

„Budeš velet Hacilitským a chlapům z Eske."

„Měšťákům," dodal jsem.

„Takže na tom se nic nezměnilo."

Blesk vysvětloval: „Až Hmyz zaútočí, stáhnete se. V případě potřeby se postaví zdi ze štítů, mezi které je naženeme. Natlačíme je do šesté ohrady. Měli byste se pokusit postoupit přes Zeď. Jespák věří, že je možné prorazit jejich obranu a obsadit další území."

„Tak to pr! Počkat. Co že uděláme? Chcete, abych se vydal za Zeď? To ani omylem, drobečku. Zůstanu v tom sám, protože měšťáci jsou, jak dobře víte, pěkní srabi. Proboha, ti poletí jako namydlení blesci! Za Zeď, prej, no to určitě."

„Takový je v současnosti Jespákův hlavní cíl," poznamenal Blesk.

„Kdybys uvažoval koulema a ne srdcem, nedopustil bys, aby se nějaká zaskajská měkota pletla do způsobu, jakým si vždycky počínali Eszajové."

„Copak jsme se nedávno nerozhodli, že budeme ptackého krále podporovat?"

„Ale minule padlo tisíc lidí," skočil jsem jim do řeči. Kdybych byl během střetu na bojišti a ne v bezvědomí, Hradu by se mohlo vést lépe. Už se zdálo, že Blesk na to poukáže, a tak jsem se rozhodl být dál zticha. Puštík si chvíli stěžoval, ale nakonec souhlasil; na debaty s Bleskem nemá dostatečně pevnou vůli.

„Podívej, Puštíku," řekl jsem. „Císař Jespáka podporuje, takže to musíme udělat. Asi nepřijdeme na to, proč má Císař zrovna takové plány. O století později se třeba budou hodit."

Choval mě v úctě; věděl, že jsem na základě zkušeností získal klid, vědomosti, které mě vzdalují každodenním starostem. Cítil to a takovou neochvějnost obdivoval.

„Jak chceš, Jante." Puštík špinavým palcem dloubl do jasného ostří své sekery. „Ale vybití Hmyzu by mělo bejt spíš otázkou vyčkávání. Docela mě sere, že je musím takhle popichovat." Opřel se o sekeru a vstal. Trochu jsem ustoupil v nesmírné bázni před jeho výškou. Protáhl se a pod tukem se mu napjal jeden sval na druhém.

„Dávej si pozor…" začal Blesk.

„Zmizni, milánku," odbyl ho Puštík. „Dělám svoji práci, která spočívá ve vraždění Hmyzu. Vím, že přežiju, za Zdí, pod zemí nebo bůhvíkde. Jespák se snaží zachránit životy civilistů. Je dobrý, že se o ně tak stará, ale snaží se *až moc.*" Připjal si sekeru k řetězovému opasku a trhl Zelenačkou, která nás nenápadně poslouchala v pozadí. V rovinštině jí řekl: „Jdeme, lásko. Všechno, co má tady kolem křídla, je na hlavu."

„Co to říkal?" zeptal se Blesk. Poskytl jsem mu volný překlad; díval se, jak odcházejí. „Copak nejsou milenci spokojení ve svých vlastních malých světech?" zeptal se.

Ve stanu jsem zůstal sám, když Blesk odešel promluvit k šikům lučištníků a úhledným falangám speciální ptacké pěchoty. Vojáci měli modrá pera na přilbách, heraldické výtvory z vyřezávaných kostí, vařené kůže a fajánsu, přes křídla jemné iridiové kroužkové brnění. Při pátrání po drogách jsem se mu odvážil prohrabat všemi věcmi. Našel jsem dva dopisy, které by mohly být zajímavé, kdybych nebyl tak zoufalý. Po kočce ani památky. Zasypával jsem Bleska všemi nadávkami, co jich na

světě je. Zanechal jsem po sobě ohromný nepořádek. Posadil jsem se na trávu. Roztřásl jsem se první fází blížících se abstinenčních příznaků – v důsledku paniky.

Dobrá. Plán B. Našel jsem svůj kompas, stiskl tlačítko a stříbrné pouzdro se otevřelo jako lastura. Uvnitř byl smotek papíru vytržený z okraje mapy. Je zásadně důležité mít ulitou pohotovostní dávku. Dlouhým nehtem jsem na sklíčku kompasu oddělil čáru kočky, sroloval pětilibrovou bankovku a šňupl si – ze severu na jih.

Bomba.

Po jedné jsem se přestal zabývat svými starostmi, vypustil jsem je z hlavy. Ani nesmrtelní nejsou stavěni, aby snesli tolik pochybností. Když jsem si utřel nos do rukávu, zamyslel jsem se nad blížícím se letem. Měl jsem na sobě několik náramků, vybledlé džíny a utržené tričko s nápisem „Hacilitský maraton 1974".

Zadíval jsem se na hromadu svého stříbrného šupinového brnění, drátěnou košili zkrášlenou smaragdy a onyxy, přilbu ozdobenou pletenci uzlů, zakončenou vysokým bílým perem. Ladí mi s černostříbrnými loketníky. Opasek a držák na meč, kulatý štít; kolem jílce meče se mi ovíjejí dva hadi. Nárameníky na křídla s nápisem „Za boha a říši". Mám holenní brnění z mosazného plechu. Mám černý plášť z tenkého taftu s nielovanou stříbrnou sponou. Mám růžovočerné kožené rukavice s vyraženým Sluncem Hradu a svým znakem, Kolem.

Do prdele s tím. Vysvleču si tričko, zasunu si cepín za opasek a domnívám se, že jsem připravený utkat se s úplně čímkoliv.

„Jante?" Byl to Jespák a vypadal ohromeně. Vysekl jsem mu hlubokou poklonu. „Vaše Veličenstvo."

„Kometo, Tornádo už mlátí do Zdi. Musíš být co nejdřív ve vzduchu," nařizoval Jespák. Byl jsem podrážděný, dokud jsem si neuvědomil, že opravdovým účelem Jespákova nekonečného spílání a spravedlivého nadšení je snaha cítit se lépe. „Co Císař doopravdy řekl?" zeptal se mě. Byl bystřejší, než jsem byl ochoten připustit.

„San uznal prozíravost všeho, co jste udělal," odpověděl jsem.

„Nic mi nevzkázal?" Jespákova ruka spočinula na zdobném jílci meče. „Mám pro něho nějakou cenu? Ví o mně vůbec?"

„Teď není čas zabíhat do podrobností!"

„Tak po bitvě, Rhydane. Vím, že si prohlášení dvora pamatuješ do posledního slova, a já se s ním musím obeznámit."

„Jak si přejete." Pokrčil jsem rameny. Toužil jsem po průzračném vzduchu a ne být tlačený do kouta stanu ptackým

králem. Nechtěl jsem, aby tento muž, jejž jsem obdivoval, činil narážky na můj rhydanský původ.

Jespák si mě obezřele prohlížel; ve vráskách kolem očí se mu ukrývala bystrost. Oči měl šedé, ale nikoli tečkované – jako stříbrné mince – a dokázal mě přinutit odvrátit pohled, což dokáže jen málokdo. Řekl: „Nesmíš mi zapomenout vylíčit názor mého pána Císaře na naše vítězství z minulého týdne, kdy jsem byl s Puštíkem uprostřed bitvy.“ Rudohnědý krk měl potažený vrstvičkou potu.

Jeho přímočarost mě přinutila vytasit se protentokrát s pravdou. „Chcete vstoupit do Hradního Kruhu, je to tak?“

„Uhádl jsi, Kometo. Víc, než jsi s to poznat.“

„Vaše Výsosti. Já jsem v této věci bezmocný.“

Obrátil se, zasunul čepel do pochvy a otočen ke mně širokými zády pravil: „V méně důležitých časech bych mohl získat místo, ale nyní to nejde. V průběhu let jsem v boji viděl třicet z vás, a abych uvedl nějaký příklad, neumím se bít tak dobře jako Tornádo, neumím zacházet s lukem jako Blesk a neumím se pohybovat tak rychle jako ty.“

„Na Hrad už devadesát let nikdo nový nevstoupil.“

„Na tom nesejde. Blesk říká, že se mohou objevit hned tři noví.“

„Ceníme si vaší služby jakožto prostředníka mezi Hradem a obyčejnými lidmi,“ deklamoval jsem, zatímco jsem ho následoval ze stanu.

„Ach ano. Umožňujete nám smrtelníkům snít náš sen.“ Zdá se, **že** všichni smrtelníci sní o vstupu do Hradního Kruhu. Neustále usilují o nesmrtelnost. Neustále se snaží zastavit otáčení kola osudu, které se jim vyškubává z rukou a zanechává v nich třísky. Jak úžasné by bylo získat věčné trvání, a jak bezpečné. Ale zároveň jim vstup do takového společenství nahání strach. Povaha dalších Eszajů vám zůstává neznámá. Učiníte špatný krok a smečka se semkne proti vám. Nový Eszaj nepozná, že ti, co nahánějí největší hrůzu, jsou ti nejméně nebezpeční.

Nejlepší odpověď, s níž jsem mohl přijít, zněla: „Nesmrtelnost má své nevýhody.“ Ptakk se usmál, jako by mi nevěřil. Řekl jsem mu, že bych vyměnil každou minutu svého dlouhého života za to, abych mohl nakrátko vlastnit jeho území a bohatství. Nemá smysl žít věčný život, když jste věčně zadlužení.

„Ať jsi nesmrtelný nebo ne, umíš létat,“ posteskl si.

„Víte, někdy se potěšení vyplatí.“

„No tak, Jante,“ vyzval mě už mnohem radostněji. „Ukaž mi, jak létáš!“

Na vyklizené prostranství dopadal dlouhý stín Sluneční standarty. Uslyšel jsem, jak do Zdi narazila beranidla. Jejich pevná kola úpěla a na drti skřípěla, až se otřásala země. Dvě beranidla, střídající se ve výpadech. Po každém nárazu zesílil drásavý křik Puštíkova vojska. Svíravý pocit ve všech mých svalech, vyvolaný působením drogy, tento už tak strašlivý zvuk ještě více překrucoval a vyostřoval.

„Jdu se podívat zblízka," řekl jsem. Začal jsem mírným obloukem klusat do slabého vánku. Hroty na podrážkách bot se zarývaly do vlhké trávy. Povyskočil jsem, předklonil se a vyrazil. Uháněl jsem ze svahu, a když jsem si myslel, že jsem dosáhl maximální rychlosti, dostal jsem ze sebe ještě trochu víc. Trochu víc, trochu víc, až byl pohyb příliš rychlý, abych dokázal dýchat.

Rychlost je stavem blaženosti.

Stlačil jsem k zemi poloroztažená křídla. Peřím jsem plácl do země, ale při příštím mávnutí jsem vyskočil a jejich dolů směřující pohyb mě vynesl vzhůru. Ucítil jsem metrový vzestup, ale úsilí ve mně vyvolávalo nesmírnou bolest.

Vyskočím a nepřestávám stoupat.

Tělo převzalo iniciativu, mysl jsem měl otupělou bolestí. Každé mávnutí křídel mi škublo svaly v pase. Rychle jsem se dostal do volného vzduchu. Shlédl jsem pod sebe a spatřil drobné postavičky. Přestal jsem prudce stoupat, přešel jsem do pozvolného rytmu, který mě vynášel vzhůru, dokončil jsem široký oblouk, až jsem se octl nad Jespákem. S nesmírným potěšením jsem rozpínal křídla do jejich maximální délky. S rozkoší jsem vnímal proudění vzduchu, když jsem je spouštěl dolů. Na konci záběru se mi prsty, dlouhá pera, dotkly tři metry pod břichem. Vychutnával jsem odpor, který mi ohýbal zápěstí, když jsem je opět zvedal do vzduchu. Vzduch mi připadal těžší než Puštíkovy činky. Má křídla se podobají dlouhým pažím, a když jsem sevřel ruku před pohybem vzhůru, na prodloužených prstech o sebe cvakly ploché stříbrné prsteny. Veškerou svou váhou jsem visel z beder. Skutečné ruce jsem měl založené na hrudi, jen někdy jsem je rozpažil, aby mi pomohly s rovnováhou.

S velkým vypětím sil jsem se vytáhl do výšky, odkud vojsko ztratilo veškerou individualitu a bylo pouhými plochami heraldických barev. Šiky obecných vojáků prochvěl pohyb, když se ke mně zvedaly úzkostlivé tváře.

Beranidla se neustále stahovala a útočila, narážela do Zdi, nad níž se tvořily nevlídné vzdušné proudy. Jeden jsem zkoušel dostatečně dlouho, abych se mohl zblízka podívat na dění pod

sebou. Zeď, vysoká pět metrů, se táhla na východ a na západ jako jasně bílá stužka na pozadí baldachýnu lesa; ubíhala dál, než jsem za jasného dne viděl od základny mraků. Při pohledu zblízka měla nerovný povrch a nebyla postavena v přímé lince v místech, kde **ji** poznamenaly minulé boje a kde Hmyz narazil na složitý terén, byly patrné nepravidelnosti. Třebaže měla většinou krémově bílou barvu, její textura se proměňovala, neboť byla postavena ze všeho, co do ní Hmyz dokázal donést nebo přivléct.

Je lepší neprohlížet si ji příliš důkladně. Zpoceným vojákům na beranidle se naskytl pohled zblízka, když se Zeď jako křída rozpadala v kusech o velikosti lidské pěsti. Držela pohromadě pomocí ztvrdlých Hmyzích slin. Byla hladká jako keramika a někdy na ní pěna ztuhla na kámen. Uvnitř byly požvýkané větve stromů, nábytek z rozbořených vesnic, brnění ze starých bitev. Byly v ní rovněž krunýře mrtvého Hmyzu, cáry stanů a kusy výzbroje a děti zmizevší před mnoha lety. Tu a tam z ní vyčnívala hnijící ruka nebo koňská páteř, byly v ní vidět tváře nestejnoměrně zakonzervované tvrdnoucími mléčně zbarvenými slinami. Puštíkovo vojsko odsunulo kotouče ostnatého drátu a teď do Zdi bušilo kladivy. Puštík mě spatřil a zamával. Jemně jsem nad ním naklonil křídla.

„Vidíš za Zeď?“ zaryčel na mě, když se beranidlo opět drnčivě zastavilo.

„Vidím,“ odpověděl jsem.

„Kolik je tam Hmyzu?“ zařval. Na opačné straně Zdi se shromažďovaly tisíce lesklých hnědých těl. Všechna dosahovala velikosti člověka, houfovala se u základny, dotýkala se tykadly. Přicházela další a další, vybíhala z ústí tunelů, z podzemí.

„Tisícovky! Jsou…“ A pak se vyvalila ven.

Puštíkovi muži se semkli. „Kryjte se!“ zahřímal. Zvedla se stěna štítů. Jakmile Hmyz začal vybíhat trhlinou ve Zdi, narážel do ní, odrážel se a pouštěl se vzhůru po barevných štítech. Puštíkovi lidé stáli těsně u sebe, měli silné paže, ale prostor mezi nimi a Zdí se záhy naplnil Hmyzem. Dravci se hnali jeden přes druhého a kusadly dlouhými jako meče škrábali do malovaných štítů. Vyletěl jsem vzhůru, abych měl lepší výhled.

Muži na jednom beranidle byli v bezpečí. Pozvedli své čtvercové štíty a ustupovali, dokud je nepozřela bariéra štítů vojska.

Beranidlo druhého mužstva uvízlo na suti; muži ztratili chvilku snahami o jeho vyproštění a Hmyz se jimi prohnal jako živá břitva. Viděl jsem, jak předloktí jednoho vojáka sevřelo

kusadlo, které je hned odhryzlo; krev přestala prýštit, když další netvor dotyčnému roztrhl hrdlo.

Viděl jsem, jak dva vojáci zaujali obrannou pozici přitisknuti zády k sobě, ale když se přes ně přehnala Hmyzí vlna, jednoduše zmizeli.

Puštík z valu štítů odsekl jedné zrůdě tykadla; ta celá popletená začala kousat své druhy.

Jednomu Hmyzímu dravci hryzajícímu padlého vojáka se zachytila kusadla v mezeře mezi náprsním a zádovým krunýřem. Další muž je odťal sekerou; přitom rozřízl i tělo svého mrtvého přítele. Další čistou ranou usekl útočníkovi zadní nohy. Byl to schopný bojovník, ale nedokázal odolat proudu, který se nyní valil mezi ním a stěnou ze štítů. Za máchání sekerou a vřískotu se skácel na zem, kde se mu před obličejem začala míhat Hmyzí tykadla a po brnění mu klouzaly paráty. Hmyz se mu prokousal kotníky až na kost. Za neustálého kopání ho odvlekl ke Zdi, kde se choulil další Hmyz a opravoval trhlinu. Pracoval kolem opuštěného beranidla, které pokrýval rychle tuhnoucí pěnou.

Muži cítili tlak na štítech, mezi něž se drala kusadla a tykadla, křičeli na sebe. Hmyz nevydával žádný zvuk. Od Hmyzích těl plazících se přes jiná Hmyzí těla se ke mně nahoru linulo jen cvakání, škrábání, vrzání. Díval jsem se a poletoval tak pomalu, až jsem se zastavil. V panice jsem se vznesl na vzdušném proudu a pode mnou se roztočilo zmenšující se bojiště.

Muži uprostřed linie ustoupili. Když se stáhli, v hradbě štítů se objevila promáčklina; zvětšovala se směrem do jejich řad. Do trhliny se okamžitě vehnal Hmyz. Puštíkova divize se postupně rozdělila na dvě části; vojáci couvali a cpali se jeden na druhého. Manévrem se vytvořil žlab, do něhož byl vehnán Hmyz, který z obou stran střežili muži se štíty. Žasl jsem nad odvahou vojska. Muži na sebe byli těsně napěchování, krčili se za štíty, potili se, křičeli. Každý voják cítil sílu muže po své pravici, muže po své levici, a hradba se nerozbíjela. Mezi dvěma sousedními štíty zůstalo na okamžik vězet Hmyzí tykadlo. Voják ho v hrůze sledoval s rukou zaklesnutou v držáku štítu před obličejem. Všechny jeho obavy z dětství byly pravdivé. Dravec nakonec tykadlo vytrhl a pospíchal dál.

Několik vojáků z Rovin se shromáždilo s provazy kolem jednoho převráceného Hmyzího nepřítele; ten sebou házel na hřbetě, měkké břicho obnažené, složené oči ušpiněné skvrnami od trávy. Svázali mu prostřední pár nohou a zvedli ho na pravý bok. Dravec se na ně pokoušel zaútočit, ale dva muži napnuli konec provazu a netvor se jen přetočil. Ještě dvakrát to vyzkoušel a pak

své snahy vzdal. Skřípal kusadly a pěnil. Ve zmatku, že se nemůže volně pohybovat, se otáčel, až zjistil, že je spoutaný. Provaz sevřel v kusadlech, ale vojáci mu pak kolem nich ovinuli další provaz, svázali mu zadní nohy a odtáhli ho z bojiště.

Slyšel jsem dutý dusot netvorů s krunýři, jak se ženou dřevěným tunelem a kloužou po štítech. Další Hmyz však vybíhal zpoza Zdi a vlna se dál valila. Hmyz se hnal ze stráně jako voda. Byl naváděn do ústí dlouhé ohrady.

Uzavřený prostor, který Jespákovi muži postavili během uplynulých měsíců, tvořily ostré dřevěné kůly zaražené hluboko do země. Byl půl kilometru dlouhý a lučištníci rozestavení na okolních svazích hnali Hmyz do zužujícího se údolí. Opustil jsem Puštíkovo **vo**jsko a přeletěl nad Bleskovo, v dostatečné výšce, abych se vyhnul šípům. Ptačí lučištníci byli modrou skvrnou na vyprahlé žluté zemi. Na pravých bocích měli toulce, hlavy holé a na sobě takřka řádnou zbroj. Tětivy si přitahovali jen k lícím, protože vzdálenost od ohrady nebyla velká, a stříleli rychlostí deset šípů za minulu. Užasle jsem sledoval jejich mechanickou práci a kroužil jsem ve výšce, kde jsem poslouchal Bleskův hlas zkreslený vzdáleností. „Nasadit. Natáhnout. Vystřelit. Nasadit. Natáhnout. Vystřelit.“

O něco blíže – „Nasadit! Natáhnout! Vystřelit!“

Do vzduchu se vznášela hejna šípů, těsně pode mnou dosahovala nejvyššího bodu letu a jako krupobití se snášela do ohrady.

Blesk si rukou v rukavici stínil oči a pátral na obloze po mně. Vznášel jsem se za řadami lučištníků.

„Posle!“ vykřikl. „Kometo? Jsi tam?“

„Ano!“ odpověděl jsem mu hlasitě.

„Odleť ze slunce, abych na tebe viděl!“

„Promiň.“

„Odvíjí se všechno zdárně?“

„Už skoro všichni vyběhli ven,“ odpověděl jsem a dál kroužil.

„Jsi si *jistý?“*

„Máme jen velice málo raněných.“

Blesk vypadal spokojeně. Otočil se zpátky ke dvěma řadám lučištníků. „Pozor! Vracíme se ke střelbě! Ještě nám zbývají šípy. Nasadit! Natáhnout! Vystřelit!“

Když Hmyz doběhl na konec ohrady, některá těla byla tak prošpikovaná šípy, že vypadala jako dlouhonozí ježci. Většině nepřátel chyběly končetiny nebo byli zranění a z těl jim vytékala žlutá tekutina. Několika zely v krunýřích otvory, kudy jim čistě proletěly šípy, které se jim potom zachytily a zůstaly viset v

průsvitných zakrnělých křídlech. Šípy Hmyz zabíjejí jen tehdy, když ho zasáhnou přímo do hlavy dostatečnou silou, aby mu rozbily krunýř. Místo hrotů měly šípy vystřelované Bleskovým oddílem široké konce podobné čepelím; střelci se jimi snažili odtínat končetiny a rozbíjet krunýře. Po celé ohradě v údolí jsem viděl louže žluté jíchy, zlomky lesklých krunýřů. Hmyz škobrtal po zemi, některý jen s poslední nohou, některý úplně bez nich; z hrudí mu čněly pouze pahýly končetin, odulé klouby s otvory, kde měly vyrůstat nohy.

Konec uzávěry tvořila palisáda kotce a Hmyz v něm běhal pořád dokola a postupně ho naplňoval. Dál tiše pobíhal, zatímco muži skučeli vynaloženým úsilím. Za bariérou čekala ptačká pěchota. Jespák a jeho strážce seděli na koních o kus dál vzadu. Jen se mu chvěla šedá křídla.

Někteří další velitelé – Mlha a Ata – byli ještě hlouběji v týlu s divizí ostrovního vojska. Měli rozkaz vyjíždět za vojáky a obkličovat ty, kteří hrůzou utekli, a vracet je zpátky do bitvy. Mlha se upřeně díval na vlnitou stěnu hrubě sbité ohrady před sebou; upíral oči zpátky k blyštivé nelidské Zdi za ní. Díval jsem se na Mlhovy rozcuchané černé vlasy a Atino vyleštěné brnění pod zplihlým kobaltově modrým pláštíkem, který jí visel přes rozsochu sedla a zadek koně.

Ptačtí pěšáci pozvedávali nad okraj palisády sarissy. Tato kopí byla dlouhá celých sedm metrů a za hrotem byla opatřena příčníkem. Sarissy používali k bodání do Hmyzu, který pobíhal uvnitř ohrady. Do středu ohrady doletovaly oštěpy vrhané další divizí. Hmyz zasažený oštěpy umíral připíchnutý k zemi.

Na jednom místě umírala obrovská spousta Hmyzu. Hromada mrtvol se zvedala – tak rychle, že jsem se nezmohl na varování –, až dosáhla takové výšky, že Hmyz, který po ní šplhal, přepadával přes vrchol palisády a prchal. Uteklo pět nepřátel. Deset. Padesát. Sto. První byli nabodnuti a svíjeli se na sarissách, potom se Hmyz vrhal pod kopí a mezi ně. Ptačtí kopiníci se otáčeli a utíkali. Vbíhali do mužů za sebou, kteří se také dávali na útěk, ale to už si mezi nimi probíjel cestu Hmyz, kousal je, drápal a odhazoval. Kopiníci na okrajích, kteří byli natolik bystří, aby vytáhli meče a kyje, odolávali o něco déle, ale dva dravci jsou nad síly jednoho člověka.

„Do prdele," ulevil jsem si. „Ne, proboha to ne. Sakra!" Proletěl jsem vzdušným proudem, až jsem musel zběsile zamáchat křídly.

Jespák ze své pozorovatelny sledoval, k čemu dochází na bojišti. Prosvištěl jsem nad jeho jízdním oddílem, když tu vojáci sklopili kopí a sto koňských boků dostalo zároveň sto ostruh.

Zaječel jsem: „Ostnovode – Jespáku! Slyšíš mě? Udělej, co ti řeknu!“ Má slova odvál vítr a nedostalo se mi od něho žádné odpovědi.

Proti Hmyzu jsme jen zřídkakdy vyjížděli na koních. Ti se ho obvykle bojí a plaší se před ním. V minulosti jsem byl svědkem bitev, kde se koně hnali přes řady pěšáků. Ale jednou z výhod nesmrtelných vůdců je skutečnost, že se v průběhu života poučíme *z* vlastních chyb. Krup Eske strávil dlouhá staletí chovem a výcvikem ptackých válečných ořů, na nichž nyní vyráželi Jespákovi muži.

Hmyz byl zalitý vlastní i lidskou krví. Rychle se pohyboval, těsně u země, šest nohou opatřených kloubem nad nízkými těly. Pařáty rozrývaly půdu, zvedaly se do výšky; tutéž půdu za okamžik udusávali Jespákovi kopiníci.

Letěl jsem dostatečně rychle, abych Hmyz předehnal, a spatřil jsem, že prchá ke Zdi. Otočil jsem se a pokusil se to sdělit Jespákovi. Hledí přilby měl spuštěné, modrostříbřitý plášť zastrčený za opasek, i když za ním i přesto vlál. Spatřil jsem modrý odlesk na kroužkovém brnění. Jeho stráž se hnala ve vlně těsně za ním; na sedlech připevněná dlouhá pera vysekaná z kůže, široké stuhy, kovové prýmky.

Projeli kolem ohrady naproti lučištníkům a já jsem si všiml, jak Blesk a další po jeho boku napínají luky a střílejí do Hmyzu v čele prchající skupiny. Bleskův šíp našel hladce cíl, dravec okamžitě zemřel a svalil se na zem, kde ho podupali ostatní. Lučištníci chtěli napnout tětivy ještě jednou, ale Blesk je zastavil, když se kolem ztěžka prohnal Jespák.

Kopiníci projeli prostranstvím, kde stála beranidla, posetým těly, na nichž ohryzané okraje ran osychaly jako hnědá ústa. Procválali kolem Puštíkova vojska, které se sekerami v rukou hermeticky uzavíralo vchod do ohrady. Puštíkova hradba se už rozdrobila do neuspořádaných skupinek mužů světlehnědých a vínových odstínů. Zatímco je míjeli Jespákovi kopiníci, ruce instinktivně pozvedávaly štíty. Puštík stál s otevřenými ústy. Kroužil jsem nad ním; křídla mi způsobovala nesnesitelnou bolest a všechno se mnou šlo z kopce.

„Jeďte za ním!“ zařval jsem na Puštíka, ale nebylo to možné. Od široké sekery na Puštíkově rameni se odrážely sluneční paprsky. Vyšel za nimi a za zády se mu zformoval zástup jeho vojáků. Ze vzduchu vypadali nehybně.

Jespák se hnal dál, kupředu přes mrtvou trávu.

A potom se prohnal Zdí.

Prohnal se jí v místě, kde ji prorazil Puštík, a vyjel na Hmyzí pláň.

Všichni vojáci ho následovali s hlavami skloněnými nad koňskými krky, za zmítajícími se stužkami v koňských ocasech. Věděli, že přechody na druhou stranu Zdi jsou zapovězené, ale hnala je zvědavost. Chtěli dál doprovázet Jespáka.

Vím, proč to dělá. Toto je statečnost, nikoli chvastounství. Je skutečně odhodlaný porazit Hmyz a opravdu chce ukázat Hradu, kolik toho lze udělat. Možná má důvody k neuposlechnutí mých rozkazů, avšak to nic nemění na trestuhodnosti jeho počínání. Rozhodl jsem se, že se spokojím s rolí pozorovatele, budu svědkem králových činů, abych je později vylíčil Císaři. Třásl jsem se napětím.

Jezdci projeli pod papírovou klenbou napůl zapuštěnou v zemi. Tvořila ústí tunelu, podobného šedé kápi, které tu stálo bez jakékoli opory a vedlo do hladké chodby. O několik minut později dojeli k pěti totožným klenutým chodbám v řadě mezi ohryzanými pahýly stromů. Hmyzí roj pod první z nich proběhl, aniž zvolnil tempo, a zmizel. Jespák přitáhl své kobyle otěže tak prudce, že zvířeti podklouzly nohy a potácivě zastavilo přímo v ústí tunelu s očima vypoulenýma hrůzou. Vojáci zastavili v houfu kolem krále a poslouchali jeho klení. „Krucinál, tak jsme je po tom všem nakonec ztratili.“ Stáhl si rukavice a plácl jimi na hrušku sedla. „Tomu nemůžu uvěřit. Sakra. Do prdele! Vyjedeme z tunelu; koně nesnášejí Hmyzí smrad.“

Jeden z vojáků zvolal: „Vaše Výsosti! Můžeme se vrátit na druhou stranu Zdi?“

„Jestli chceš, Morčáku, můžeš.“ Jespák na něho upíral oči a mezi vojáky se zachvěl nejistý smích. Rozhlíželi se kolem sebe, všímali si nové krajiny, kde se půl kilometru od nich začínalo zvedat nekonečné moře papírových střech. Stály tu stovky tisíc identických Hmyzích příbytků. Byly tu špičaté pagody a nízké síně podobné hranatým houbám. Bez oken, bez dveří, jen šedé papírové buňky. Létal jsem mezi nimi a sledoval jejich vrstevnatý povrch, zčeřený a neporušený. Spustil jsem se pod horní okraj Zdi a opět jsem zavolal: „Jespáku, slyšíš mě? To jsem…“

„Ano, slyším tě.“

„Vrať se do tábora. Je to rozkaz!“

Nevěnoval mi pozornost. Nikdo předtím neviděl tunely z takové blízkosti, pokud ho sem nedotáhl Hmyz. Jespák byl jako u vytržení. „Pustím se dolů,“ řekl. „Půjde někdo se mnou?“

„Ne! Ostnovode!“ Pátral jsem po nějakém bezpečném místě, kde bych mohl přistát a zastavit ho.

„Copak nechcete vědět, co se tam dole skrývá?“ ptal se Jespák svých mužů. „Pojďme!“ Natáhl si rukavice pobité drobnými kovo**vý**mi čtverci a spustil si hledí. Víc než polovina mužů následovala jeho příkladu a on jim poskytl čas, aby se uspořádali, sebrali odvahu. Morčák vycouval, rozvážně se otočil a začal klusat ke Zdi, která z Hmyzí strany vypadala úplně stejně.

Jespák pobízel svou kobylu do kroku, až se octl v nepravidelném stínu přečnívajícího konce klenby. Přijel ho chránit jeden voják s mečem v ruce. Shlíželi do strmé, okrouhlé chodby, vytesané do hnědé země, temné jako noc.

Za zády se jim ozval výkřik, třesknutí kovu o krunýř. Z dalších tunelů vybíhaly roje Hmyzu; pohyboval se závratnou rychlostí. Byly ho stovky, vyplňovaly celý prostor. Ostnaté paráty sevřely Jespákovi stehno, stáhly ho ze sedla. Král je máchnutím meče odsekl**;** dál se ho však držely, byť z nich crčela krev, a pak se najednou objevilo osm dalších, když se ho zmocnili další dva dravci.

Ne – proboha, ne! Jakmile jsem se opět ovládl, zavolal jsem na Jespáka. Spolu se svým strážcem bojoval o život, sekal do Hmyzu napravo nalevo, oháněl se dlouhým mečem, zabodával tenkou dýku do skořepinových hlav, které se mu zvedaly u sedla. Těžká kobyla nakračovala do strany, aby rozdrtila Hmyz, který se jí zahryzával nad kopyta. Přistání by nebylo bezpečné. Opřel jsem se do vzduchu, provedl obrat a opustil je.

Morčák se dostal skoro zpátky ke Zdi. Jeho černá klisna se kolébala na vysušené trávě. Odepjal jsem si od pasu ostruhy a s volně svěšenýma nohama jsem kolem něho proletěl a přistál přímo před ním. Dopad mi vyrazil dech, ale utíkal jsem dál a Morčák přitáhl zvířeti uzdu. Pod zoubkovanou zbrojí jsem spatřil jeho oči. Třebaže byla klisna vychována pro boj s Hmyzem, nestála ani o setkání s Rhydanem a už jsem si myslel, že se postaví na zadní.

„Morčáku,“ zalapal jsem po dechu. „Slez z koně a odevzdej mi ho. Hned teď. *Honem!*“ Morčák na mě vyvalil oči a ve tváři se mu objevila trojice pocitů – strach byl prvním z nich a obřadná úcta poslední. Neměl problém mě poznat – kdo jiný umí létat? –, ale jen těžko mohl uvěřit tomu, že mu cestu zkříží právě Eszaj.

Vysoukal se z ozbrojeného postroje a seskočil na zem. Bez jediného slova mi podal otěže a ustoupil, jen co jsem se začal šplhat do sedla s vysokou rozsochou.

Byl to štíhlý mladík, s hnědými vlasy spletenými na zádech, a byl tak vysoký, že třmeny byly nastaveny na správnou výšku. Máchal jsem nohama, dokud jsem je nenašel. Vytrhl jsem mu z prstů oštěp a podržel si ho nad ramenem.

„Co mám teď dělat, Kometo?“ žadonil.

„Radím ti, abys utíkal, jako by ti u zadku hořela koudel.“ Trhl jsem otěží doleva a pořádně kopl klisnu do žeber. Vzduch byl sice prosycený pachem Hmyzí krve, ale uposlechla.

Jespák točil svou klisnou v kruhu a sekal po hnědých krunýřích a složených očích. Jeho vojáci postupně mizeli. Byli v sevřené skupině s tvářemi otočenými ven, ale bylo jich zoufale málo. Hmyz kousal klisnu do nohou. Ta klopýtla a upadla. Půl metru dlouhá kusadla, zubatá a ostrá jako jehla, jí z žeber okamžitě stáhla kůži, až jí vyhřezla střeva. Jespák se vykutálel ze sedla na jednoho rozdrceného dravce. Ačkoli mu zůstala jen hlava a hruď, držel se krále dvěma zbývajícíma nohama zmáčenýma žlutou jíchou.

Doba, než jsem se k němu dostal, pro mě byla hotovým utrpením. Tak dlouho jsem letěl, že jsem se pořád chtěl naklánět doleva, padat doprava; a teď jsem seděl na koňském hřbetě a k dispozici měl jen dva rozměry; a rychlý cval je příšerně pomalý. Stál jsem ve třmenech a nechal jsem klisnu, ať pádí přes Hmyz na okraji řeže. Chytal se jejích popruhů a já jsem do něho dloubal oštěpem. Nejsem v házení oštěpem nijak zběhlý, takže jsem chromovanou zbraň používal jako kopí, píchal jsem Hmyz do hrudi, probodával mu břicha, trhal křídla. Brzy jsem oštěp zahodil a vytáhl cepín, který má dlouhou rukojeť a silné zubaté zakončení. Prosekával jsem si cestu; oháněl jsem se cepínem a hekal námahou. Tyto pohyby mi byly dobře známé, neboť se podobaly vysekávání schodů při šplhání na ledovec. Jeden bezhlavý netvor za druhým dopadal na zem a nepřestával se svíjet.

Jespák mě poznal a přiblížil se, ale v cestě měl příliš mnoho Hmyzu. Pohled na mě, jak se k nim probíjím nepřáteli, dodal vojákům nových sil a pustili se do ještě zběsilejšího boje.

„Odjeďte!“ křičel jsem a mával na Zeď. „Jeďte!“ Cestu jim tarasila cizorodá masa.

Viděl jsem, jak Jespáka svírají odulá hnědá těla. V noze měl zaťaté kusadlo, které mu zajíždělo ke kosti. Všiml jsem si, jak na nohu přenáší váhu, a chitin vytrhl. Zvedl si hledí, přičemž ho zaslepil okolní jas, a divoce bodal do stvůry, která se mu držela křídla.

Sklouzl jí mečem přes tvrdé hrudní pláty.

Obluda ho sevřela, ztratila pařát, pak na plochou stranu čepele položila další dva paňáty a vytrhla ji králi z ruky. Rafla mu po obličeji. Tykadla přejela králi po týlu. Hmyzí agresoři před ním a za ním ho strhli na zem, na kolena, a začali jím cloumat pavoukovitými končetinami. Do kůže, všude, kde Hmyz našel štěrbinu, se králi nořily drobné bodáky a řezaly. Cvakala kusadla. Na nohou už nestál ani jeden člověk či kůň; Hmyz žvýkal živé maso.

Jespák se otočil se spuštěným hledím na břicho a zakryl si týl oplechovanýma rukama. Hmyz mu utrhl křídla a pak ho nechal být. Několik netvorů běželo ke Zdi a já jsem zadoufal, že Puštík už připravil své vojsko. Někteří ještě obírali mrtvoly s hlavami vsunutými do koňských hrudních košů.

U krále se na složité soustavě kloubů krčil jediný zabiják. Něčí rána mu po celé délce rozbila krunýř, stlačila mu skořepinu do brázdy, z níž mokvala krémově žlutá tekutina a stékala mezi černé ostny. Zlomená tykadla mu visela jako ohnuté dráty – přesto mě vycítil. Otevřel kusadla a já jsem zahlédl, jak se mu uvnitř jako prsty svíjí ústní ústrojí. Kopl jsem do něj a dravec mi zaútočil na nohu. Kusadly mi roztrhl botu od prstů až po holeň. Prasklina na hrudi se mu ještě více pootevřela a pod krunýřem jsem spatřil světlou svraštělou blánu potřísněnou tekutinou, která se srážela u okraje rány. Zarazil jsem mu do hřbetu cepín takovou silou, že mi zmizel z očí do poloviny násady. Mokrou rukou jsem ho vyprostil. „Tak další!“ zařval jsem. „Kde je další?“

Jespák, král. Pomyslel jsem si, že se jako hrdina vykloním ze sedla a zvednu ho na krk svého oře. Ve skutečnosti tak silný nejsem. Popadl jsem ho za opasek a táhl ho po zemi, zatímco klisna vyplašeně uskakovala. Mával jsem křídly, ale pořád jsem ho nedokázal zvednout. Nakonec jsem musel z koně seskočit a jeho vlastním opaskem na meč jsem ho připoutal k rozsoše sedla. Připadalo mi, že to trvá příliš dlouho, a každou vteřinu jsem upíral oči k ústí tunelu. Pokryly mě kousky peří a zmáčela mě jeho krev, která mi prosakovala pláštěm a měnila drátěnou košili v jeden velký promočený chuchvalec. Nesnesitelně mě trýznily druhotné účinky kočky a adrenalinu. Uvažoval jsem, jaké je to zemřít, a myšlenky ve mně probouzely pocity, jimž jsem nerozuměl. „Jsi vznešené válečné zvíře,“ posmrkával jsem nad klisnou. „Černá je barva jak se sluší a patří, nemyslíš? Řekl bych, že by měla mít hrobku z černého mramoru. Pojď, pojedu tě vrátit.“ Pach smrti zvíře neděsil, bylo si však vědomé lepkavých proudů krve, které se mu valily po bocích. Přiměl jsem klisnu ke

klusu, ale pohyb otřásal Jespákovou mrtvolou. Tělo sebou trhlo a něco zadrmolilo. Byl naživu!

„Ostnovode? Můj pane?“ Nedočkal jsem se žádné odpovědi. Roztrhl jsem mu plášť a smotal mu ho pod hlavu jako polštář. Co jsem měl udělat? Dolní Sedlo – pevnost! Pevně jsem rukou popadl otěže a přitiskl klisně k boku nabroušenou ostruhu. Běžela rychle jako Rhydan.

Kapitola druhá

Padesát kilometrů kolem Dolního Sedla je krajina zjizvená bojem stejně jako Puštíkova kůže. Blesk se pamatuje, kdy ji ještě tvořily zelené zvlněné kopce, vroubené tmavšími živými ploty a šmouhami lesa; jediným pustým místem byl světle šedý útes, na němž měla být později postavena Dolnosedelská pevnost. Nyní tu pevnost stojí už přes tisíc let a její valy vyplňují údolí. Vodní příkop vytvořila přesměrovaná řeka, vnější zdi zaujímají celý skalní útes. Ze stájí a skladišť zbraní jsou celé vesnice.

Válka se tu odehrává mezi valy – Dolní Sedlo je přetvořené, terén rozbrázděný. Rozkládá se tu šest ohrad, některé s více vchody a dočasnými kotci; pěšiny mezi palisádami, příkopy, náspy, kamenné zdi, některé osázené železnými hroty. Všechny mají za úkol zpomalit postup Hmyzu a vojáci je neustále přestavují či mění, podle toho, jak jsou zvolna ničeny.

Blesk tu zná každý centimetr terénu. Vzpomíná si na stavbu i těch nejstarších valů – pět metrů vysokých náspů, nyní připomínajících řadu krtin, a zákopů, které jsou teď mělké a zarostlé travou. Přemisťovala se tu půda a údolí měnilo podobu, nikoli jednou, nýbrž opakovaně, takže mám za to, že v Bleskově paměti se terén jakoby nepřestává pohybovat – zvedá se do umělých břehů a vrásní do pevností, u nichž z bílých jizev záhy raší zeleň – a samy od sebe se v něm otevírají umělé jámy a rozlévají zaplavené oblasti.

Vojsko se cvičí ve zmučené krajině, kterou jedna generace připravuje pro bitvy té další. Vybíjí Hmyz a čistí Papírové kraje. Hmyzím výměškům říkáme „papír“, ačkoli všechny vlastnosti papíru nemají; jsou tuhé, neohebné a Hmyzí sliny, které drží přežvýkanou kaši pohromadě, zpomalují hoření. Když opouštíme

své dřevěné budovy, spalujeme je, abychom Hmyzu zabránili v jejich sežvýkání, ale Hmyz využije všeho, na co přijde, šatstva i kostí. Vojáci se ohánějí sekerami a rozdělávají smolné ohně, aby Papírové kraje zbavili Hmyzích pozůstatků, ale ty nehoří snadno.

Oblast Dolního Sedla je jako stolní hra – třírozměrná, zhotovená z mramoru a zeleného sametu. Už tolikrát jsme tuto zemi ztratili a opět dobyli a opět ztratili. Jespák věděl, že původně byla zemědělskou oblastí, poklidnou a úrodnou jako zlaté ptacké lány. Ale nikdy jsem Jespáka nedokázal přimět, aby si uvědomil, jak dávno tomu bylo. Nedokázal cítit rozlehlost času, který od té doby uplynul, ačkoli každý den kráčel po cestách ubíhajících světnicemi opuštěných vesnic a přes vály navršené z kostí vojáků armády Páté země. Jespák zastával neoblomný názor, že krajinu lze opět mírumilovně obydlit, pokud se nám ji podaří získat. To je samozřejmě naším cílem, ale možná kdybychom vyhráli, ve vzpomínkách Eszajů by přetrvávaly výkřiky vojáků a halas válečné vřavy a Dolní Sedlo by bez nepřátel působilo cize.

Zaskajští vojáci vnímají dolnosedelskou frontu ještě krátkozračeji než Jespák. Jsme v údolí, kde se odehrávají strašlivé věci. Každá báchorka a každá hrozba z dětství souvisí se Hmyzími kusadly a způsob, jakým se pohybují, stojí v pozadí každé noční můry.

Já vidím místní krajinu ještě jinak. Prolévá se v ní krev, to bezpochyby, ale když jí prolétávám, zároveň mě strhává šílená radost z volnosti. Údolí se pro mě dramaticky mění, a to každou hodinou. Honí se nad ním mračna, kumuly se za Zdí spřádají do zvlněných oblaků, ale současně je západní obloha jasná a teplá. Každé ráno slunce vychází z masy vrcholů za vrcholy uspořádanými jako žraločí zuby, pouze ostřejšími.

Řeka Oriol v Temninách vytéká jako bystřina a při průtoku Dolním Sedlem se směrem na východ rozšiřuje, pokračuje do Prostředního Sedla a dál k pobřeží. Na místě, kde využíváme řeku k podemletí Zdi, uhání Oriol tak rychle, že vodní rostlinstvo vypadá, jako by je někdo česal. Žijí tam raci, kteří se, jako drobný Hmyz, živí masem mrtvých vojáků. Řeka pak ubíhá mezi valy a na úpatí Pevnostního útesu je sváděna dvacet metrů hluboko. Předhoří Temnin je v Dolním Sedle krotčí, údolí je protkáno zásobovacími silnicemi. Masové hroby zakrývá les, ale při orbě se dostávají na povrch sežehlé úlomky kostí. Zemědělské usedlosti zbudované na latrínách používaných vojskem v osmnáctém století poskytují bohatou úrodu.

Náspy a prohlubeniny, které sehrávají v bitvě klíčovou úlohu, nejsou ze vzduchu takřka vidět, neboť jsou častokrát rovnoměrně porostlé travou. Letěl jsem nízko a můj stín se přes ně míhal a měnil velikost. Přál jsem si, abych nebyl jediný, kdo dokáže vidět Dolní Sedlo z výšky. Zkoušel jsem sestavovat stroje, které plachtí ve vzduchu, aby mohli létat i jiní lidé, ale neslavil jsem s nimi velký úspěch. Mám dojem, že kdyby bůh chtěl, abychom sestrojovali kluzáky, nedával by nám křídla.

Rozletěly se dveře a Poštolka vtrhl ke mně do pokoje. Blesk za jeho zády jen omluvně rozpažil. Poštolku zarazil pohled, jak sedím se zkříženýma nohama na povlečené matraci, položené na kamenné podlaze, a nikoli na posteli. Užasl také nad vůní santálového kadidla a nad skutečností, že mám zpoloviny napsanou zprávu pro Císaře.

Zůstal stát se sklopenou hlavou, pohled upřený na kamennou dlaždici. Měl takřka trubkovitý, velice útlý trup a nyní ho zakrýval jednou rukou položenou na hrudi v gestu ponížené prosby, které působilo takřka jako úklona. Zajíkl se: „Prosím. Jespák – jak je na tom?“

„Víte…“

„Musím vědět, jak mu je! Kapka mi nechce nic říct!“

„Viděl jste ho.“ Jeho stav se nezměnil. Je pořád v nemocnici. Kapka se o něho pořád stará a je pořád v bezvědomí.

„Probudí se, že ano?“

„Já jsem utrpěl stejné zranění a přežil jsem.“

„Ale co smrtelník?“

Tu se ozval Blesk: „Domnívám se, že Jant nechce být v této chvíli vyrušován.“

„Omlouvám se, Kometo. Ale… Eszajové nám v časech tragédie prý mají pomáhat.“

„Co chcete, abych udělal?“

„Jespák umře, že?“

„Já nevím. Ano.“

Poštolka měl čisté a vyžehlené šaty, jak odpovídalo jeho postavení za všech okolností kromě chvil krátce po boji, kdy se očekávalo, že bude špinavý jako my všichni ostatní. Dlouhé vlasy barvy zralého obilí měl stále vlhké; seděl v řece nad přehřátými vojáky, kteří ji obsadili od jednoho břehu ke druhému. Přebrodil jsem řeku ve změti stříkající vody, krve, hřív a kopyt a za mnou se hned začal šířit šepot, že král je po smrti.

Já jsem byl umolousaný a měl jsem několik zlomených per, Bleskův plášť byl potřísněný prachem z cesty zpátky do pevnosti, ale Poštolka si už dokázal najít černé tkané hedvábí – jako výraz smutku. Ve vlasech měl vpletená kání pírka, pod úzkou stříbrnou korunou osázenou lazuritem. Modré oči měl podlité krví, jak si je neustále mnul; vypadal uplakaněji než mladíček. Blesk mu položil ruku na rameno a pravil: „O tom se můžeme dál bavit až ráno, Vaše Výsosti."

„Přestaň mi tak říkat! Namouduši, Lučištníku." Poštolka si kroutil hedvábné střapce na dlouhých rukávech a zanechával na nich skvrny od potu. „Už tak je dost nepříjemné, jak za mnou chodíš, ale pak pořád dokola říkáš: 'Vaše Výsosti', 'můj pane'! Jak *mně* můžeš říkat 'pane'?"

Blesk neodpověděl, ale cítil jsem, s jak prudkou nelibostí na prince nyní pohlíží.

Zopakoval jsem: „Co chcete, abych udělal?"

„Zachránil ho."

„Kapka dělá, co je v jejích silách; ta moji pomoc nepotřebuje." Ani ji nechová v úctě. „Co ode mě, u Temnin, vlastně očekáváte?"

„Já nevím… Já prostě nevím." Oběma rukama si promnul tvář, protože probuzení by bylo nejlepším únikem před žalem.

Lučištník to zkusil ještě jednou vyčítavým tónem: „Ve Sluneční místnosti je káva. Geňa připravila chleba a maso. Muži už pojedli, nechápu, proč bychom se my měli postit."

Poštolka sebou při zmínce o Geně trhl jako dítě, které zaslechlo, že v předpokoji je drak. Na mě byl zvyklý, ale nikdy se nesetkal s žádnou Rhydankou. Poslal jsem pro ni posly a přesvědčil jsem ji, aby zajistila potravu pro vyčerpané, zraněné vojáky.

„Geňa…" hlesl se směsicí úžasu a znechucení.

Vzplál ve mně vztek – byl jsem velmi unavený. Stejné pocity jsem viděl na tvářích lidí, kteří se setkávali se mnou. Strach a odpor často přinutily lidi z města, aby mě v tom lepším případě zasypali nadávkami, v tom horším šípy. Bránil jsem se po svém, ale mám silnější kůži než Geňa a ta je velmi divoká. „Pozor na ni!" varoval jsem Poštolku. „Jestli jí nedáte pokoj, vyškrábe vám oči!"

„Musíme bdít za mého bratra."

„Budeme jako velitelé použitelnější, když se pořádně najíme a vyspíme! Můj pane."

„Já jíst nemůžu."

„Budete se cítit mnohem lépe."

„Možná se lépe cítit ani nechci."

Blesk se zhluboka nadechl. „Nemůžu uvěřit, že v dynastii Ostnovodů nakonec vyrostl někdo tak bezpáteřný, jako jste vy! Ocitli jsme se v hrozné situaci, to samozřejmě uznávám, ale copak se nehodláte vzmužit a postavit se jí čelem? Pocházíte z Avernvodů, rodu, který pět set let, od zániku mé rodové linie, nesestoupil z trůnu a udržoval silné hradby. Ostnovodská větev byla nakonec tak mocná a početná, že se stala dalším rodokmenem. Jen těžko mohu akceptovat, že jeden z lístků na větvích tohoto kmene může být natolik odlišný od zbytku. Nesnesu pomyšlení, že můj příbuzný, jakkoli vzdálený, se vyhýbá odpovědnosti, která mu byla uložena původem a výchovou, a to v době, kdy ho potřebuje celá Ptakka. Z Ostnovodů ve vás nenacházím vůbec nic! Váš praděd Čírka by se nikdy nechoulil ve stanu, jak to činíte vy od chvíle, kdy jste dorazil na frontu."

Poštolka mě pohledem žádal o pomoc. Nenechal se vyvést z míry a já jsem se nad ním slitoval, protože nesouhlasím s Bleskovým míněním, že muži by se mezi sebou měli srovnávat. Poštolka nebyl žádný válečník – ve skutečnosti to byl zbabělec –, ale zaznamenal jsem jeho bombastické vyjadřování. Časem bych z něho mohl udělat úspěšného diplomata.

„Uklidni se, Blesku," řekl jsem.

„Ne. Poštolka tě například vyrušil, aby se tě vyptával na Jeho Výsost, aniž by se ti obtěžoval poděkovat za to, že jsi sem Jespáka vůbec dovezl. Je tak nehorázně…"

„To by stačilo!" Všiml jsem si, že se Poštolka roztřásl rozpaky. Pokud měl ještě před chvílí pocuchané nervy, teď byly na cucky. Chtěl jsem ho nechat ještě něco říct, ale zastavit Bleska uprostřed tirády je stejně těžké jako zastavit splašeného koně. Natáhl jsem k Poštolkovi ruku, a když mi jí potřásl, opět nabyl klidu, ačkoli se ještě zlehka zachvěl, když jsem mu ji ve svých dlouhých prstech zcela sevřel.

„Ano. Ovšem. Ano… Kometo," oznámil. „Ptakka tě za záchranu mého bratra nesmírně velebí; byl to z tvé strany mimořádně odvážný čin, při němž jsi nemálo riskoval. Vyjádřil jsem svou neskonalou vděčnost v listu Císaři, který mi však Blesk bohužel dosud neumožnil odeslat; snad bys ho mohl doručit ty sám. Děkuji ti rovněž za to, že jsi nás ušetřil obětí těch vojáků, kteří by jinak pro bratrovo tělo museli být vysláni."

Pokud by slova na papíře mohla být přeměněna na výraz vděku v penězích, bylo by mé potěšení větší.

„Kde jste byl?" otázal se Blesk.

„Ehm… na tiskové konferenci."

„*Cože?*"

„A také se omlouvám jménem Jespáka za to, že neuposlechl vašich jednoznačných pokynů a vjel do Papírových krajů.“ Poštolka nervózně povstal. Světlá křídla mu zplihle visela na zádech, na oblých koncích per přecházela do bílé. Měl na nich úzké zlaté proužky, které se podobaly prstenům na jeho zužujících se prstech.

Neměl jsem Poštolkovy omluvy poslouchat a vím, že Císař by to neudělal. Jespákovo počínání bylo neomluvitelné; jeho osud je příkladem toho, co se stane, když Zaskaj, bez ohledu na to, jak vysoce urozený, neuposlechne na bojišti eszajských příkazů. Na druhé straně jsem situaci už nechtěl dál komplikovat. V následujících měsících jsme měli spoustu času k debatám, u králova smrtelného lože nebyly na místě.

„Vaše omluvy přijímám,“ řekl jsem. „Ale pokračovat můžeme později.“

„Přijdete do Sluneční místnosti?“ zeptal se a na chodbě se ozval slabý šramot.

Poštolka strnul a šeptem se zeptal: „Co to je?“ Cítil jsem tlak přítomnosti někoho dalšího.

Někdo velice tiše poslouchal, se soustředěním, v němž houstlo ovzduší. Zachytil jsem slabounkou vůni kapradí a alkoholu. Proletěl jsem místností a prudce otevřel dveře. Vyřítili jsme se na chodbu, ale nikdo tam nebyl.

„Geňo,“ zvolal jsem.

Poštolka zopakoval: „Geňo Daro.“

Poprvé za deset let se zkříží naše cesty. Je to v pořádku, řekl jsem si. Nikdo nic neví.

Srpek měsíce jasněl, zatímco okolní obloha temněla. Chodbami a dvory čtvercového šedého Dolního Sedla se nesly tlumené rozhovory vojáků. Vrhači oštěpů, kopiníci a lučištníci, vojáci se sarissami stejně jako jezdci čekali na poslední zprávy o vývoji Jespákova zdravotního stavu.

Kdybych nebyl tak zaneprázdněn, bylo by mou povinností chodit mezi vojáky a hovořit s nimi, abych posoudil jejich stanoviska. Nyní tento úkol připadl Puštíkovi a Poštolkovi; Puštík tak činil mezi vojáky z Rovin a Poštolka na Vnějším nádvoří. Vnější nádvoří bylo zdí obehnané travnaté prostranství poseté vápencovými skalami. Ptacká pěchota si postavila stany v místech s měkčí půdou, silné výplňové zdi. Většina jejích příslušníků spala, ale někteří seděli ve skupinkách a tlumenými hlasy rozprávěli o kamarádech, kteří zůstali na bojišti.

Dole u řeky rostly petrklíče a od bitvy u Mírného Brodu před devadesáti lety se jejich žluté kvítky ozdobily růžovými okvětními lístky. Vojáci je trhali na památku předešlého vojska, protože jsem kdysi napsal, že květy v roce devatenáct set dvacet devět potřísnila naše krev. Bylo zvláštní vidět statného muže, zarostlého a ošlehaného větrem, s kvítkem petrklíče zasunutým mezi články drátěné košile.

Procházel jsem se po pevnosti a snažil se potlačit prchavý pocit, že se mi něčeho nedostává. Byl to jen dojem, nikoli vědomá myšlenka, ale byl mi dobře známý a věděl jsem, že se prohlubuje. Budu stále podrážděnější, až mi nakonec nezbude žádná jiná možnost než se zamknout ve svém neútulném pokojíku a vzít si další dávku kočky. Všude, kam jsem zamířil, se mě lidé ptali, jak se má Jespák, zda je stále naživu a jak dlouho může vojsko očekávat, že se zdrží ve studené pevnosti.

Prošel jsem kolem otevřeného okna a poznal jsem, že tu byla Geňa. Cítil jsem ji. Když jsem kráčel strohou kolonádou, která vždy po sto metrech zahýbala v ostrém úhlu podél výplňové zdi, měl jsem svíravý pocit, že mě někdo pozoruje. Zavolal jsem na ni jménem a pocit ustoupil. Potichu odešla.

Neměl jsem jí za zlé, že se chce dívat zdáli, a byl jsem rád, že mě chce vůbec sledovat. Možná si zahrávala se svými i s mými pocity. Dráždila svůj strach, plížila se co nejblíž k okraji propasti. Zároveň podrobovala velké zkoušce mou touhu. Šel jsem dál, zatímco ona pospíchala skrytými chodbami. Představoval jsem si ji, jak šplhá přes hřebeny střech z rozbitých tašek, kolem nádrží, spižíren, neuklizených kuchyní; jak probíhá síněmi, kde k ní muži vzhlížejí s překvapenýma očima. Při této představě jsem zamručel: *Jsem Eszaj. Taková chlípnost není přípustná.* Ale věděl jsem, že kdybych chtěl, mohl bych ji chytit.

Došel jsem do kostela, který byl součástí hlavního komplexu uvnitř majestátních zdí. Když jsem procházel kolem dveří se skleněnou výplní, z příšeří za nimi vyklouzla Ata Dei. Okamžitě jsem přestal myslet na Geňu; Atiny vlasy mi poskytly nádherné rozptýlení. Ve čtvercové kostelní předsíni nebylo takřka žádné světlo, ale z jejích vlasů se přesto linula záře.

„Ahoj, kočkoočko," pozdravila mě s pohledem upřeným někam za mě. Měl jsem dojem, že se jí tváří rozlévá stín, ale jakmile ke mně přišla, všiml jsem si, že oním stínem je ve skutečnosti modřina. Zakrývala jí kořen nosu a jedno oko a byla napuchlá od dolního víčka k lícní kosti. Modřina byla tmavá a v místech, kde měla Ata natrženou kůži, jí jasně svítila rudá.

„K té modřině jsi přišla v bitvě?“ zeptal jsem se.

Škubla bezkrevnými rty. „Tak nějak. Ale s Hmyzem to nemá nic společného. Udeřil mě Mlha. Kdybych ho tak jenom nepotřebovala!“

„Proč tě udeřil?“ ptal jsem se dál obezřele. Věděl jsem, že není vhodné, abych se pletl do potyčky mezi manželi. Každý, kdo zůstane vězet v křížové palbě mezi Atou a Námořníkem, dopadne hůř než kdokoli z nich. Dlouhá praxe proměnila jejich půtky v uměleckou formu, u níž jsem neznal pravidla.

Ata si odplivla. „Protože Jespák a jeho stráž projeli přímo kolem nás. Řeknu: ’Jedeme za nimi,‘ protože mám pocit, že potřebuje mít někoho v zádech a ty říkáš Puštíkovi totéž. A Mlha na to: ’Ne, zůstaň tady.‘ Chová se fakt jako zatracený kretén. Je naživu už příliš dlouho. Tak řeknu: ’Ty pitomej hajzle, já mu teda pomůžu,‘ a už se chystám zavolat na Ostrovany, když tu máchne pěstí a udeří mě do obličeje.“

„Páni.“

„Pokusila jsem se toho zabedněnce bodnout, ale ránu odvrátil a já si pak uvědomila, že nás sledují vojáci. Myslela jsem, že Jespáka zastavíš; byl jsi rychlejší než kletba u královského dvora.“

„Útok jsem zastavit nedokázal.“ Lidé bez křídel, jako je Ata, a Ptakkové, kteří křídla sice mají, ale nemohou létat, nikdy nepochopí, že ačkoli ze vzduchu dobře vidím na bojiště, nemám nad ním žádnou kontrolu.

„Jasně,“ hlesla. „No, doufám, že jsi na sebe pyšný.“ Nic jsem neříkal, dokud nedodala: „Jespák požádal o osm tisíc vojáků. Kdybys je povolal z Rovin a ne z pobřeží, jak ti řekl, už by tady byli. Dnes ráno nám chybělo nejmíň tisíc mužů, ale pochybuji o rozumnosti jeho plánu, i kdybychom jich měli dvakrát tolik.“

Dával jsem si před Atou pozor; její inteligence mezi námi otevírala propast. Mám sice pod čepicí, ale nejsem tak prozíravý. Mou nejlepší strategií je držet se od ní co nejdál. Její mysl je jako ocelová past – lidé jsou buď v ní, nebo před ní. Ty, na které spadne, když sklapne, obvykle rozsekne vejpůl.

„Kdybyste následovali Jespáka, přišli byste o ostrovní vojsko,“ poznamenal jsem.

„Vím, že tam bylo příliš málo kopiníků, a Blesk si může myslet totéž. Doufejme, že na to Císař nepřijde.“

„Doufám, že mu to neřekneš.“

Zaculila se a zeptala se: „A co tady vlastně děláš?“

Neurčitě jsem máchl rukama. „Organizuju, co je třeba.“

Ukázala na dveře kostela. „Jestli hledáš místo, kde by sis mohl šlehnout, tady ho nehledej.“

„Jsem čistý,“ zalhal jsem automaticky. Když mě někdo odhalí, zaplaví mě nesmírné výčitky a rozhořčení – podivná potřeba padnout na kolena a omluvit se a zároveň se vzbouřit a bránit se. Riziko, že někdo odhalí mé provinění, mi už dlouho způsobuje rozkoš, a já už s tím nedokážu přestat.

„No jasně. Vždyť ani nedokážeš jít rovně.“ Založila si ruce na hrudi, což do určité míry podkopalo dojem mateřské autority, který tak chtěla vyvolat, neboť se jí vytvořila impozantní rýha mezi ňadry. Řekl jsem jí, že vypadá úžasně, ale kompliment bagatelizovala pokrčením ramen. Na péči o svůj zevnějšek nevynakládala žádné úsilí, ale její vlasy byly přesto úchvatné. Měla je čistě bílé, na pozadí opálené pokožky skoro průsvitné. Táhly se jí rovně po zádech a přes ně měla přehozenou krajkovou síťku srolovanou do věnečku.

„Jak se má král?“ zeptala se.

„Nevím.“

„Jako oficiální odpověď to je naprostá blbost, Jante Širo. Myslela jsem, že máš větší fantazii.“

„Umírá.“

„Jo. Hmm. A bez dětí, hlupák jedna královská. Jak král Poštolka zapudí ten Hmyz? Způsobí jim smrt sonetem?“

Zasmál jsem se a založil si ruce na bocích, v gestu, které si Ata bedlivě prohlížela, až jsem kypěl ponížením. Přešlapoval jsem z nohy na nohu a cítil se lehce vykolejený.

Ata vstoupila do Hradního Kruhu díky sňatku s Námořníkem a stala se nesmrtelnou čtyři sta let přede mnou. Ti, kdo nemají rádi Mlhu, tvrdí, že ji požádal o ruku kvůli obavám, že by ho mohla vyzvat na souboj o jeho místo v Kruhu. Když pojal Atu za ženu, ukojil její touhu po věčném životě, ale svatbou se také postaral o to, že ji měl mít nablízku, aby se s ním mohla po zbytek jeho existence hádat. A podobně jako u dalších Eszajů, kteří vstoupili do Kruhu na základě sňatku, i Atina nesmrtelnost závisela na manželově nepřetržitém členství v Kruhu.

Ata měla průhlednou košili, bleděmodrý gáz se spodní vrstvou šafránové žluti. To, co jsem měl původně za sukni, byly ve skutečnosti široké kalhoty; z volného koženého opasku jí visel rapír s košem jílce tak jemným, že působil jako ocelový filigrán. Ve věku pětatřiceti let zmrzla na šest staletí.

„Dávej pozor, Jante. Císař ze všeho nejméně stojí o překladatele, který požívá tolik vědomí rozšiřujících drog, že si ho není schopen vrátit zpátky do hlavy.“

„Nech mě na pokoji."

Ata pokrčila rameny a gesto doplnila větou: „Viděla tě ta tvoje rhydanská milá. Chce vědět, co děláš."

„Tys mluvila s Geňou?" zeptal jsem se poněkud ukvapeně. Přikývla a odešla.

Kapka měla pokoj na opačné straně dolnosedelské pevnosti. Nechala si ho postavit hned při její stavbě. Snažila se ho mít dobře zásobený léky, gázou a vodou. Když pracovala na frontě, zůstávala v pevnosti, kam k ní byli dopravováni ranění.

Myslel jsem na Jespáka a spíše pocity než myšlenkami jsem se vracel ke kočce. Zdálo se, že nejlepší bude zajít na návštěvu právě za Kapkou, kvůli osudu ptackého království i mému vlastnímu zdravotnímu stavu.

Na Vnitřním nádvoří jsem se trhaně pohyboval spícími chumly lidí. Vyhýbal jsem se jim a cítil se uvnitř stísněný a prázdný. Pod kůží se mi pohybovaly zaťaté svaly, opasek jsem měl utažený v té úplně poslední dírce, šlachovitá plochá ramena křídel mi obepínala záda a šustila.

Na sešlapaných dlaždicích mi klapaly boty ručně vyrobené v Morenzii, na zádech mi poskakovaly korálky ve vlasech. Mezi věžemi se prohánělý kavky, negativně zářící jiskry. Jde jim to skvěle, pomyslel jsem si. A to mi připomnělo – a proč vlastně jdu? Trvalo mi jen dvě vteřiny, než jsem se ztěžka vznesl do vzduchu a přidal se k nim, abych zanedlouho potichu vstoupil do Kapčina hájemství.

Jespák ležel na prostém lůžku u šedé stěny první místnosti, která postrádala okna a jakékoli ozdoby. Za nedalekými dveřmi planul oheň, hemžící se služebnictvo připravovalo jídlo a léky, vojáci sténali a křičeli. Zavřel jsem dveře a v tichosti upřel pozornost na krále.

Agonie v Jespákově tváři proměnila celé jeho vzezření. Vrásky mezi obočím a zbrázděné čelo mu dodávaly hrozivý výraz; tělo měl napjaté na obranu před bolestí. Krátké vlasy měl slepené zaschlou krví a Kapka mu je na jedné straně ještě zkrátila, aby mohla zašít ránu, která se mu táhla přes krk od ušního lalůčku až ke klíční kosti. Měl suché rty, zakrvácené po obou stranách úst. Z rukou, které spočívaly na pokrývce jako suché listí, mu byly staženy prsteny, a na sobě měl vycpanou bílou košili, kterou se pod zbrojí chrání kopiníci. Spolu s bolestí měl do tváře vepsanou důstojnost.

Kromě toho jsem si všiml i zápachu, nikoli krve, ale času. Ať už jsou lidé v okamžiku blížící se smrti jakkoli staří, jsou cítit stářím. Pach ulpívá na oblečení a visí v místnosti; zemitý pach, z něhož se mi chtělo úpět. Král trhavě otevřel oči, omámené a podlité krví.

„Nehýbejte se," varoval jsem ho ptacky. „Už jsme si mysleli, že jsme o vás přišli, a nejsem si příliš jistý, co s vámi Kapka provedla."

„Je…?"

„Ani se nepokoušejte mluvit," dodal jsem potichu. „Nepoznám sice, jestli mi rozumíte, ale měl byste vědět, že Poštolka je úplně bez sebe. Je tak nervózní, že by si ho někdo mohl splést s Rhydanem. Zkoušel jsem ho uklidnit. Blesk ho jenom zastrašuje."

Puštík chvíli skuhral a pak se rozkašlal. Hranatou tvář měl pod matným opálením mrtvolně popelavou.

„Doufám, že se z toho Hmyz bude vzpamatovávat ještě několik let," poznamenal jsem neurčitě. „Rád bych si myslel, že to všechno za něco stálo."

Kašlal, než byl schopen slova, a pak se mu vydralo ze rtů: „To jsou… *muka."*

„Ano," řekl jsem. „Brzo přejdou. Máte štěstí."

Naklonil jsem se, abych slyšel, když zasípal: „Chtěl jsem být nesmrtelný," a tváří se mu mihl úsměv, aniž se dotkl rtů. Nastalo ticho. Co jsem mohl říct? Přepadl mě plíživý pocit viny, že on umře a já nemůžu. Ale svět není spravedlivý; pouze Císař má pravomoc učinit člověka nesmrtelným. Uvažoval jsem, zda mu mám povědět o Přesunu. Nemohl jsem riskovat, že by snad byl pořád schopen posměchu nebo nevěřícnosti.

„Tahle bolest…" zašeptal Jespák.

Pomyslel jsem na potíže, v nichž by se octl, kdyby na to někdo přišel. Ale kdo by se to dozvěděl? Jeho zahnisané oči pohasínaly; navenek nevnímal. Krev prosakující pokrývkou ji lepila k ranám, jež utržil do mohutného krku, který mu nechránila zbroj. Z křídel mu zbyly úlomky kostí, na nichž ulpívaly zbytky svalstva. Vyrážely mi dech.

„Existuje jakýsi Přesun…" zkusil jsem to.

„Hmmm…?"

„Je to jiná země. Chci říct jiný svět. Když umřete tady, tam můžete zůstat."

„Hmm. Vážně?" A opět ten úsměv, spíše sardonický než královský.

S cvaknutím jsem otevřel kompas a vyňal z něj složený papír. „S pomocí tohoto," dodal jsem.

Jespák si povzdechl. Nezůstala mu energie, aby se mi snažil porozumět. Bylo mu to jedno.

„Je to nesmrtelnost, do jisté míry."

„Tak udělej, co můžeš."

Blesk se může holedbat zlatým věkem za vlády Kačírky Mikavodské, ale já si nevzpomínal na žádnou jinou dobu, kdy se Ptacce dostalo takové pozornosti a důvěry jako za vlády tohoto krále. Okousal jsem si nehet až na maso a zůstal sklíčeně stát jako poslední hlt vína na pohřební hostině. Hovořil jsem s Jespákem ještě několik dalších minut, během nichž mi nadiktoval svou poslední vůli, kterou jsem doslova přepsal na arch papíru.

Na nízkém stolku vedle postele stál cínový pohár, džbán s vodou a talíř s houbou. Ležel na něm i Jespákův prsten: modrý achát zasazený ve stříbrné šikmé ploše, do něhož byla vyryta ostnovodská pečeť.

Přičichl jsem k poháru; byl zpola naplněný tekutinou vonící po skořici. Vyklepal jsem do něj prášek z papírového obalu, zamíchal ho prstem a vrátil na stolek.

Domnívám se, že za tím stál soucit. Svůj čin jsem si ospravedlnil vzpomínkou na konec *Úplného herbáře,* který jsem vlastnil, když jsem žil v Hacilitu: „Je naší povinností léčit nemoci, mírnit utrpení a ulevovat od bolesti; je to naší vznešenou povinností." Kapka tuto knihu napsala stovky let předtím, než jsem se narodil.

Nevím, zda je správné ulevovat od bolesti uspíšením smrti, ale v dané chvíli mi to správné přišlo. Bylo nepochybné, že zemře, a já jsem chtěl, aby se to stalo s větší důstojností. Nedokázal jsem snést pohled na krále, který byl vždycky mým přítelem, natolik proměněného utrpením, že mi připadal jako cizí člověk. Říkal jsem si, že kdyby byl Eszaj, tak by přežil. Kdybychom ho mohli dopravit do Kapčiny nemocnice na Hradě, mohl bych pro něho udělat víc, ale v poslední době je v Dolním Sedle všeho nedostatek a zbytky léků jsou bůhvíjak staré. Doufám, že už nikdy nebudu muset stát před podobným rozhodnutím, ale jestli k němu dojde, udělal bych totéž; vzpomínám si, že jsem ho opouštěl s lehkým svědomím a úsměvem na rozloučenou.

Soucit? Královražda? Tato otázka mi neustále hlodá v mysli a odpověď na ni zjistím pouze tehdy, budu-li odhalen. Kdyby k tomu došlo, musel bych se vzdát svého místa na Hradě. O tuto překážku zakopnu, až k ní doběhnu.

V další místnosti byly pouze dvě postele; na jedné jsem poznal jistou ptackou paní, bledou jako stěna, která se jen pohnula, když jsem jí políbil ruku. Další tělo bylo plytkou změtí Hmyzích kousnutí křížem krážem převázaných obvazy. Na podlaze ležela nebo se opírala o stěnu asi padesátka vojáků. Dva se pokusili vstát, ale co nejvlídněji jsem jim pokynul, aby zůstali na zemi. Prošel jsem do Kapčina soukromého pokoje, proklouzl jsem kolem ní a Kapka si povzdechla. „Jespák spí," sdělil jsem jí zvesela.

„Konečně. Rada tě vidim, hadiočko." Objal jsem ji, měkkou vrstvu tuku na starém těle. Měla na sobě dlouhé hnědé špinavé saténové šaty a krví potřísněnou zástěru. Vrásčitou tvář měla ve výšce mé hrudi.

Vrhl jsem pohled na police zarovnané nejrůznějšími lahvičkami a nádobkami, ulepenými posilujícími prostředky a esencemi, prášky a krabičkami na léky. V místnosti bylo příliš velké přítmí, abych dokázal přečíst hnědnoucí nápisy na jejich starobylých štítcích, a když jsem se Kapce nakláněl přes rameno a ona si uvědomila, co dělám, odstrčila mě. „Ne!"

„Prosím. Troška kočky by se mi vážně sešla." Hlas mi sklouzl do odporného úpění.

„Jak je na tom Poštolka?" pokusila se změnit téma.

„Připrav mi dávku a já ti to řeknu."

„Už? Sakra, Jante. Myslela jsem, že ji maš tolik, aby ti vystačila do konce století."

„Co bys za ni brala?" zeptal jsem se.

Kapka po mně vrhla svůj typický pohled, kterým sdělovala *ty nejsi člověk, co?* Nemám rád, když na mě někdo civí. Procítěně jsem pravil: „Kruh mě bude zítra neodkladně potřebovat, a jestli si něco nedám, budu nepoužitelný." Kolem očí se mi usazovalo známé napětí; bolely mě klouby a záda. Zakrátko k tomu budu schopen přičíst třesavku a křeče v žaludku a v té fázi nejspíš zpanikařím a odletím do Hacilitu v neuvážené snaze někde něco sehnat. „Můžu ti vůbec nějak pomoct? Co bych mohl udělat pro nemocnici?"

„Co takhle mast z březove kury?"

„Vyřízeno."

„Aqua absynthii?"

„Vyřízeno."

„Mak?"

„Ano."

„Moly?"

„Eh – vyřízeno."

„A taky mi mužeš nasypat do dlaně par drobnych.“ Bleskla po mně rychlým delfíním úsměvem. Políbil jsem ji na tvář, přeběhl místnost a popadl z police čirou skleněnou láhev. Na štítku stálo: *Skolopendium, 10%*. To je stonožčí kapradí, kterému se v Hacilitu říká kočka. Nedoporučuji, aby ho někdo zkoušel. Kapka za mými zády o něčem hovořila, ale já jsem byl příliš zaujatý, abych jí odpovídal. Sledovala mě s profesionálním zájmem. „Mysliš, že by to mohl byt dobry zpusob smrti?“ zeptala se zasněně.

„To já nevím! Já nikdy neumřel!“

„Viš, že mezi zastavou srdce a ustrnutim mozku člověk zakusi na zlomek sekundy ticho a klid? Tehdy si všimneš, jak hlučne jsi měl vždycky tělo. Očima zahledneš posledni šednouci obrazek a pomalu přestavaš chapat, co je zač. I rychle umirani ti musi připadat pomale.“

Povzdechl jsem si. „Kapko, už se z toho stává posedlost.“

„Jante, zrovna ty mi o posedlosti nic neřikej.“

„Já jsem závislý, ne posedlý. A prosím tě, o smrti se mnou nemluv.“

V sametem vyložených přihrádkách jsem vyhledal čistou skleněnou stříkačku. Zatlačil jsem jehlu do zátky v lahvičce a natáhl do stříkačky čirou tekutinu. Zlomil mě odpor a zasáhly mě klasické symptomy. Začaly se mi cukat svaly na rukou, po zádech mi přeběhla husí kůže a rozčepýřila mi peří. Křídla jsem zklidnil a plynulým pohybem jsem je složil. Prsty zůstávaly pevné jako kámen; duchem nepřítomen jsem je pozoroval, jak provádějí přesné pohyby.

Kapčini pomocníci pobíhali ode dveří do jejího pokoje a zpátky. Ustal jsem, abych vypočítal správné množství. Trochu. Víc. Toto není exaktní věda.

Pokud zdvojnásobím to, co si obvykle beru, mělo by to stačit.

Odvázal jsem si z krku černý hedvábný šátek. Byl značně potrhaný, ale stočil jsem ho jako obinadlo a utáhl si ho kolem ruky. Naběhla mi pod ním žíla. Pak jsem si ruku olízl a nezúčastněně se díval, jak hrot jehly stlačuje kůži a propichuje ji. Provizorní obinadlo jsem uvolnil a stlačil píst. Na kůži se nalila kapka krve smíšené s kočkou. Dávka mě zasáhla plnou silou. Napadlo mě, že by nebylo špatné, kdybych si lehl na zem.

Usmál jsem se a s podlahou se spokojil. Odřený koberec byl teplý a splývaly s ním kousky mého já. Kapka se tvářila ustaraně. Pokusil jsem se ji uklidnit, ale nedokázal jsem formulovat jediné slovo. Trochu. Víc. Příliš, příliš mnoho.

Už nejsem svůj problém. Slabě jsem se pousmál a s úsměvem jsem omdlel.

Do Přesunu jsem byl vržen prudčeji než obvykle. Byl jsem tak silně dezorientován, že jsem musel zůstat stát s rukama přes oči a v duchu jsem si opakoval: panebože. Panebože, panebože, Jante, toho budeš vážně litovat.

Když jsem ruce spustil, zalila mě zář Epsilonu. Stál jsem na tržnici. Provoněný vzduch rozdíraly výkřiky prodavačů.

Stály tu stánky s pytlíky koření, cinkajícími závěsy s lazuritovými šperky, mosaznými a skleněnými ozdobami na pruhovaných kobercích, pyramidami rolí sukna, kadidlem; stánky s masem a zeleninou a čímsi, co mohlo být masem nebo zeleninou, nahnilým ovocem, klíckami s živými zvířaty, která mávala křídly a klovala zobáky.

Bylo slyšet klapot kopyt, když se úzkými dlážděnými uličkami hnaly koločky tažené koňskými čtyřspřežími. Lidé a několik nahých ekvinců seděli před kavárnou u kulatého stolku a popíjeli víno. Jevharti – levharti se čtvercovými skvrnami – vrněli na schodech radnice nebo se choulili pod stánky a čekali na pamlsky. Jevharti byli sice mrštní a rychlí běžci, ale pohybovali se pouze rovně, neboť neviděli zatáčky, což znamenalo, že obyvatelé Epsilonu trávili nemalé množství času, když je byli nuceni zachraňovat z fontány.

U špinavé bílé mramorové zdi, za dekou obloženou bronzovými a štrasovými výrobky a tombakovými řetězy a prsteny, vesměs laciným zbožím, se krčila dvojice mužů. Jeden pokuřoval a já jsem ucítil jeho jablečný tabák; především ten mě dokázal přesvědčit o realitě Přesunu. Byl jsem zde, a pořád naživu.

Nízko na obloze se vznášely a pošťuchovaly živé vzducholoďky. Zástupem lidí se rozpačitě plížil tygr s vláknitými zuby a nechával se radostně poplácávat a hladit po pruhovaném hřbetu. Dvě děti se napřed zatvářily vyděšeně, pak ale na něj ukázaly a zasmály se, když si uvědomily, že má zuby z provázků.

Čekal jsem dlouho, zatímco se lidé a Stálí nakupující dál motali po tržišti. Procházeli kolem nás hrotci s drátěnými košíky na vyleštěných želvích hřbetech. Sledoval jsem starobylý a kořením provoněný bazar, kde se muži probírali ohmatanými kartami osudu a zkoušeli ostří použitých šavlí. Trh se táhl pod třpytivou budovou, komplexem z meteorického chromu, betonu, restaurací pod větvemi stromu a výtahů vozících ječící děti.

Čekám, čekám, čekám; a právě když jsem si pomyslel, že můj plán ztroskotal, uviděl jsem ho. Přeběhl jsem náměstí a chytil ho za ruku. Jespák stál vzpřímený jako prut, s rukama přes obličej,

na okraji tržiště, tam, kde jsem se objevil já sám. Při mém dotyku poplašeně povyskočil. Vytvořil jsem si statnější, opálenou postavu v tmavém proužkovaném obleku, s několika bronzovými jehlicemi v kaštanových vlasech. Musel jsem tato vylepšení trochu uspořádat, než mě poznal. „Kometo?“

„Králi Ostnovode.“

„Co se stalo?“

„Zemřel jste. Myslím, že byste se měl radši posadit.“ Odvedl jsem ho k malé fontánce a opřel ho o nízkou zídku. Při pohledu na hlučný trh užasle otevíral ústa jako ryba v řídkém vzduchu. „Vítejte v Přesunu,“ řekl jsem.

Přestal hledět na trh a upřel pohled na mě. „Vzpomínáte si na Dolní Sedlo?“ zkusil jsem to.

Ohnul ruce, když si uvědomil, že pominula veškerá bolest. „Nevěřil jsem, že existuje posmrtný život,“ zašeptal.

„Neexistuje,“ usmál jsem se. Je to lidský příběh, který se používá k uklidňování vyděšených dětí. „Tady jsme v Přesunu,“ ukázal jsem na tržiště. „Squantumské náměstí, ve městě Epsilonu.“ Jespák, paranoidní obavy v očích, na mě pohlédl s výrazem, který mi sděloval, že jsem mu vůbec nic nevysvětlil. Bál jsem se, jak by mohl reagovat, takže jsem sklouzl rukou k rukojeti dýky. „Existuje jistá droga, které se říká kočka. Tlumí bolest. Když si jí vezmete příliš mnoho, umožní vám sem přejít. Obávám se však, že pro smrtelníky nemá tato cesta návratu.“

„Myslím… že chápu. Širo! To už *nikdy* neuvidím Ostnov?“

Sklonil jsem hlavu. Vždycky nadchází okamžik, kdy smrtelníci musí zemřít a ty, kteří je přežijí, zarmoutí jejich ztráta, byť se jim ze života vytratí pouze jediný člověk. Jespák však přišel o všechno a já jsem cítil neutěšitelnou hloubku jeho žalu; utlumil dokonce halas tržnice.

„Zvyknete si na to,“ řekl jsem. „Některé věci tu jsou stejné. Dobrá společnost. Jídlo. Ženy. Hmyz. Vím, že budete mít několik otázek.“

„Opatrněji už jsi to říct nemohl.“

„Teď nad tím nehloubejte. Seznámím vás s někým, kdo vám může poskytnout odpovědi.“ Ukázal jsem na několik zlatých biotických budov na možná severní straně náměstí a začali jsme si k nim razit cestu davem a mezi stánky. Ačkoli bylo pořád dusno a jasno jako na poušti, stíny se dloužily s pozdním večerem, což mi připadalo zvláštní, neboť když jsem sem dorazil, bylo teprve poledne. Podle těchto dvou sluncí jsem nedokázal poznat, kolik je hodin; měl jsem hodinky, ty se však roztavily.

„Vypadáš jinak,“ pravil Jespák.

„Ano, víte, kdybyste byl poloviční Rhydan, nechtěl byste si změnit zevnějšek?“

„Chceš říct, že tu můžeme vypadat, jak se nám zlíbí?“

„Ne, to ne. Já můžu, protože tu ve skutečnosti nejsem. Jsem pořád v Dolním Sedle a obávám se, že se tam budu muset zanedlouho vrátit. Vy… vy se vrátit nemůžete.“

„Nevím o ničem, za čím bych se vrátit mohl.“

„Můj pane.“

Jespák si mě odvedl stranou do stínu stánku s lampiony. Bože, jakou měl sílu. „Slyšel jsem dobře, že je tu i Hmyz?“ ptal se mě.

„Hmyz je skoro všude.“

Jespák vztekle zaskřípal zuby. „Kdo tu ještě je? Kdy se sem člověk dostane? Proč jsme to nevěděli?“

Pokrčil jsem rameny. „Čtyřzemí se uzavřelo v temné komoře,“ odpověděl jsem s tak hlubokou zádumčivostí, jako bych si ji nacvičil.

Zatřásl mnou. „Já tu zůstanu trčet, ty hajzle! Ty necitelný nesmrtelný hajzle!“

„Pusťte mě! Nezbývá mi mnoho času!“

Bylo zjevné, že Jespák je silnější než já i na tomto místě. Fyzicky byl zdatnější a na Přesun reagoval jako koza na Suť. Domníval jsem se, že když získám praxi, budu šikovnější, dokud jsem nespatřil horečnaté světlo, které se mu blyštělo v očích. Nikdy jsem se nesetkal s ničím, co by se blížilo Jespákově vitalitě, zvláště u mrtvého člověka. Začínal jsem se ho trochu bát.

Felicitia v té době pracoval v Keziahově baru. Poté, co jsem dopravil ptackého krále do Přesunu, ode mě nebylo vůbec hezké, že jsem ho s ním chtěl nechat o samotě, ale Felicitia měl tu výhodu, že pocházel ze stejného světa jako on. Chci říct, že dokud Jespák nevede vlastní život, může se alespoň připojit k životu někoho jiného. Představě jejich seznámení jsem nedokázal odolat a tak jsem požádal Jespáka, aby mě následoval obchodní pasáží a za hroteckou čtvrť k nízké doškové krčmě nazvané U Býčích koulí. Jespák se při pohledu na hospodu rozjařil, protože na první pohled vypadala jako hospoda ve Čtyřzemí. Uvnitř jsem ho usadil na jednu z dřevěných lavic rozestavených kolem poškrábaného stolu.

Felicitiu jsem zastihl, jak podkládá pult u výčepu. „Jante!“ zvolal, přeběhl místnost a objal mě. Pult se skácel na zem. „Dáš si panáka, na účet podniku, s ledem. Na co máš chuť?“

„Padej!“ Nepříjemnými vzpomínkami se mi zrychlil tep. „Jestli to uděláš ještě jednou, utrhnu ti křídla.“

„Jenom pusinku, ze staré známosti.“

„Žádnou starou známost jsme neměli!“

„Jó, kdepak stará známost, a co ty nádherné hodiny, co jsme spolu strávili v Hacilitu, ty můj zapomnětlivý hošku.“ Pokusil se mě štípnout do zadku, ale byl jsem na něho rychlý.

Jespák nás sledoval s výrazem toho nejhlubšího zoufalství, s mohutnýma rukama založenýma na hrudi. Než jsem se stačil vzpamatovat, Felicitia nám už čepoval dvě pinty piva. Svého pobytu v Přesunu maximálně využíval, měl flitry pošité punčochy, ulízané vlasy a pohyboval se jako dobře prošoustaný kouř.

„Dal by sis pizzu?“ zeptal se.

„Ne.“ Snažil jsem se v Přesunu jíst co možná nejméně, přinejmenším od doby, kdy hrotci převzali hamburgerové řetězce.

„S omáčkou automatkou a monsterellou? S angstčovičkama?“ Zavrtěl jsem hlavou a on si teatrálně povzdechl. „Jsi teď tak *hubený*.“

„Měl bys vidět, jak teď vypadám ve Čtyřzemí.“

„To víš, že bych rád, ty můj chlípníku! A kdopak je tohle?“ zvolal a předstíral, že si Jespáka všiml až teď.

„Jespák Ostnovod. Ptacký král.“

Felicitia se ušklíbl, pak si uvědomil, že mluvím vážně. „To není možný. Vždyť jí vládne rod Tangarů,“ dodal hlasitým šeptem.

„To bylo za tvých časů, teď už to tak není.“

„Ach, ty můj Jante, ty můj zapomnětlivý příteli, nikdy mi neříkáš, co je nového.“ Vysekl Jespákovi elegantní poklonu, ale král si dal ruku před oči. „Jak se sem vůbec Ostnovod dostal?“

„Stejně jako my. Můj pane, toto je Felicitia Aver-Sokolík z Hacilitu. Tedy… mám na mysli z Hacilitu před dvěma sty lety.“ Jespák nic neříkal, ačkoli si musel být dobře vědomý pohledu, který Felicitia upíral na jeho bicepsy.

„Jante, nechceš na mě toho člověka poštvat, abych si tady přestal užívat? Jsem mrtvý a mám v úmyslu se dál bavit.“

„Doufal jsem, že bys mu mohl dělat průvodce,“ přiznal jsem se.

„Jak si přeješ, můj dobročinný příteli.“ Felicitia měl na sobě bílou minisukni, naleštěné vysoké boty, které k jeho drobné postavě přidávaly hned deset centimetrů, a dámskou košili z elastického krajkového materiálu, která mu obepínala malou

svalnatou hruď. „Se mnou se můžeš vydat *úplně kamkoliv,*“ dodal k Jespákovi.

„Averové-Sokolíci jsou ptacký rod,“ pronesl Jespák.

Felicitia se zazubil. „Patřím k němu,“ řekl. Roztáhl drobná hnědá křídla, až se mu při tomto pohybu napjala blůzka. Peří měl zvýrazněné stříbrnou a rumělkovou červení.

Jespák nevěřil vlastním očím. „Chci se vrátit domů.“

„To není možné.“ Felicitia vyslovoval afektovaně a nahoru a dolů klouzal po králi pohledem – spíše nahoru než dolů, protože Felicitia byl takový skrček. „Jant a já máme dlouhou společnou historii,“ vysvětloval. „Dvě stě let! No a celou tu dobu s ním držím krok. Dvě stě let a ani jednou jsem ještě nezakopl.“

„To není v této chvíli vůbec důležité,“ namítl jsem.

„On je tak *nesmělý*. Ale ano! Měli bychom se napít! Měli bychom slavit! Keziahu – pivo pro Jeho Královstvo. Whisky pro Rhydana. Sobě nalij rajčatovou šťávu.“

„To si nechám líbit,“ opáčil Ještěr.

„Pěkný den skonu, Vaše Výsosti.“

„Jante. Nejradši bych z tebe zaživa stáhl kůži.“

Král se octl uprostřed hlučného přítelíčkování, zatímco venku houstl soumrak a na kulatých okénkách se začal hromadit sníh.

Právě jsem Jespákovi vysvětloval, jak to v Přesunu funguje, když se ztěžka otevřely horkem popraskané dveře, krčma umlkla a můj hlas zazněl v nenadálém tichu. Do místnosti ztěžka vkráčel hrotek a po vrzajících prknech došel k pultu. Keziah mu podal litrový džbán červené šťávy, který naráz vypil, nechal si dolít a posadil se na stůl, u něhož jsme se právě bavili. Rozdrtil popelník a opačný konec stolu nadzvedl vysoko do vzduchu.

Hrotek měl do paží a nohou všité průhledné pláty podobné ohebnému sklu, které vroubily silné švy strupů a při každém pohybu se mu napínala růžová masa svaloviny a otírala se o ně. Přes obličej mu v řadách ubíhaly modře vytetované tečky připomínající drobné mince; ve stříbřitě bílých vlasech se mu táhly slaboučké modré a nachové pruhy, které měl vyztužené do dlouhých bodlin; a jedno ucho měl propíchnuté přinejmenším dvaceti tenkými stříbrnými kroužky.

Byla to zdaleka ta největší bytost v hospodě, ruce a nohy uzlovité sloupy svalů, jediný kus ošacení úzký modrý hedvábný pás omotaný kolem pasu. Hřbet mu zakrývaly kulaté, silně vyleštěné pláty oválného krunýře podobajícího se krunýři želvy. Prasklina, která se mu po něm táhla, byla jen mizerně snýtována a bronzové šrouby se už zelenaly měděnkou. Z ní mu vybíhaly

dráty pokryté zaschlou vrstvou lymfy a spojené do svazku žlutou a červenou páskou, které mu v oblasti beder mizely v páteři.

Oči měl světle modré a nebylo v nich rozdílu mezi zorničkou, duhovkou a bělmem. Upíral je na nás a hlubokým, medvědím hlasem zabručel: „Další turisti."

„Jdeme," řekl jsem.

„Já nejsem turista," namítl Jespák, kterému při tomto vyrušení vzkypěla krev. Zatahal jsem ho za rukáv. V Přesunu je třeba hned na začátku pochopit, že hrotci jsou nebezpeční.

„Tak co jsi, kurva, zač?" Přimhouřil oči podobné modrým oblázkům. Ptakka toho hrotkům řekne asi tolik, co nám Kult propíchnutého žebra.

„Ptacký vládce."

„Aha. Turista. Vypadni, než se ti prohrabu ve střevech."

Od okamžiku, kdy se objevil hrotek, nikdo ani nehlesl. Všichni přítomní potají naslouchali našemu představení a ticho se prohlubovalo. Hrotek zavrčel a vycenil bezpočet ostrých tesáků.

„Jespáku," ozval jsem se a pozvedl ruku, když se po nás hrotek natáhl. „Musíš se naučit, kdy ustoupit, nebo je za dvě minuty po tobě. Hrotku," obrátil jsem na mohutného tvora. „Já jsem nesmrtelný. Na mě je smrt *krátká.* A já ho chráním. Tak se jenom opovaž, ty zvíře."

Tvor ztěžka sklouzl na paňáty a kolena. Tělem odstrčil stůl a potetovaným jazykem se mi jal slavnostně olizovat špičku boty. „Pane. Jsem Bodník. Jsem Hrotek. Piju krev z královské žíly, jím sleziny, k snídani si dám tvoje varlata, turisto. Ne že bys nějaké měl, chachá."

„Jak jsi to dokázal?" zeptal se ptacký panovník.

„Nesmrtelní nezapadají do jejich náboženských představ. Takže mě obvykle uctívají – nebo na mě útočí. Víra je tu silnější než ve Čtyřzemí, ale neptejte se mě, v co hrotci věří; to nechtějte vědět. Co tady děláš?" obrátil jsem se na netvora.

„Vyhodili mě ze Zlatého," zaskuhral. „Kult ucpané cévy je odpadlická sekta. Nemá cenu tam zabíjet; nevydělám si ani na plátek masa."

„To je mi líto," poznamenal Jespák klidně.

„Věděl jsi, že jsi cítit po prorostlé slanině?" zeptal se Bodník.

Když byly rozpory zažehnány, znovu se objevil Felicitia a začal rozdávat pití. Myslím, že se Jespák začal uvolňovat, i když tolik jsem po něm chtít ani nemohl. Jak bych mu mohl ještě pomoct, když tu zůstane trčet s Ještěrem, hrotkem a homosexuálním Ptakkem? Rozhodl jsem se mu poskytnout svůj

palác, který jsem postavil během dlouhé řady Přesunů, po dlouhém a bolestivém úsilí.

„Ještě můžu udělat to, že vám dám Třískoklíč," řekl jsem. Odepjal jsem ze stěny za pultem svou mapku a položil ji na stůl. Nákres zablikal. Ucítil jsem tlak. S pečlivým načasováním jsem dodal: „Můžete mít i tohle. Zabralo mi to celá desetiletí, je to mapa Epsilonu. Je to jediná mapa Epsilonu." Nákres začal rychle blikotat a rozplývat se. „Jespáku!" vykřikl jsem. „Na shledanou!" Chvatně jsme si potřásli rukama, ale ty moje už byly jako kouř a Jespák jimi prohmátl.

S náznakem úsměvu jsem vzhlédl a uprostřed úklonu se vytratil. Jespákovo poslední spojení se Čtyřzemím bylo přerušeno.

Kapitola třetí

Uvažoval jsem, že kdybych dokázal pohnout malíčkem, nakonec bych mohl pohnout celou rukou, pak celým tělem a pak bych se dokázal i postavit. Vysílal jsem do natažené paže zoufalé mentální pokyny, ale její konec – zaťatá pěst, vyzáblá a namodralá – se odmítal pohnout. Stříkačka mi pořád visela z ohbí ruky, zaklíněná v krevním řečišti. Měl jsem pocit, jako by do mě vstříkla jinou duši, duši neskutečnou, která mě okrádala o živoucí barvy a zanechávala mě prostoupeného chemií.

Tato představa mě natolik rozlítila, že jsem tím zasraným malíčkem nakonec trhl, pak i zbytkem dlaně, rozbolavělou rukou a posadil jsem se v neplánovaném pohybu, při němž se se mnou roztočila celá místnost.

Kapka pořád seděla v houpacím křesle a s nekonečnou trpělivostí přihlížela. Kvůli mně dychtivě vzývala boha. Řekl jsem jí, aby byla zticha.

„Jante, to neni zlozvyk, to je pokus o sebevraždu," podotkla.

„Já mám ale spoustu důvodů, proč žít."

„Jante, to, co sis vzal, bylo vlastně čiste."

„Myslíš si, že nečisté je bezpečnější?"

„Věčnost je možna ubohy unik před nesmrtelnosti."

„Slovem 'věčnost' jsem označoval předávkování," souhlasil jsem. „Ale teď je to jen zapomnění."

„Jespák umřel."

Její zádumčivý tón vybičoval mou křehkou náladu do zuřivosti. „Já vím, Kapko! To já už, sakra, vím!" Roztřeseně jsem se postavil na nohy, přičemž mi mysl zaplavila vlna těžké krve. U božích křídel. „Mám práci."

„Ano. Doručit vuli. Mají schuzku ve Slunečni mistnosti. Zvadneš to?“

„Kdybych umřel, pohrbíš mě?“

„Kometo?“ Znělo to znepokojeně.

„Poslouchejte, paní doktorko, umřel spokojený. Když se vydal na koni za Zeď, udělal, co udělat chtěl. Měl svůj život pod kontrolou. Dejte mi vědět, až najdete třebas jediného nesmrtelného, který o sobě něco takového může upřímně říct.“

Kapce se ve tváři rozlil její hnědý úsměv. „Proto my *neumirame*.“

Když jsem se vracel nemocnicí zpátky, všiml jsem si, že z královy postele už někdo svlékl povlečení. Na stolku pořád stál cínový pohár, už prázdný. Existují způsoby, jak odhalit přítomnost skolopendia. Vyhodil jsem pohár z okna do řeky.

„Jsme dohodnutí?“

Mlhův hlas: „Já ho podporuju.“

Atin: „Ano.“

Vklouzl jsem do Sluneční místnosti, zrovna když Poštolka řekl: „Ne. Já důrazně nesouhlasím. Při vší úctě, Lučištníku…“

„No vida, tady ho máme!“ Pohled mi opětovalo šest párů očí, Poštolka zrak odvrátil.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekl jsem a uvědomil si, že musím vypadat stejně bídně, jak jsem se cítil.

„Ko-ne-čně. A teď to všechno musíme probrat ještě *jednou*. Kde jsi, u boží říše, byl?“

Na tuto řečnickou otázku jsem odpověděl, že mi bylo špatně, měl jsem perný den. Na konci stolu jsem se svalil na židli. Měla v opěradle vodorovné příčky, které mi stlačily křídla. Tento kus nábytku byl určitě vytvořený v Ptacce. Podíval jsem se na dlouhý jídelní stůl – přeměněný ve válečný tribunál.

Mlha s Atou seděli po mé levici, Poštolka naproti. Vedle nich napravo byli Puštík a Zelenačka. Zapálili svíčky, aby rozptýlili tmu; byla asi jedna hodina po půlnoci. Z ohně v rozlehlém kamenném ohništi zbyly jen rudé uhlíky, které společně s mihotavými plamínky svíček zalévaly přítomným tváře neustále se proměňující hrou stínů. Z opěradel židlí visely kabáty; Mlha během uplynulé hodiny stačil naplnit malý popelník až po okraj špačky od cigaret. Další balíček jsem zaregistroval v tašce pod stolem, vedle nože, srolovaného modrého pláště a časopisu *Svět kurev*.

Na stole stála karafa s vodou, které se nikdo ani nedotkl, a zdálo se, že Geňa nechala donést i džbánek s whisky. Byla teplá noc a já jsem cítil, jak se zpod zátky šíří vůně alkoholu. Nalil jsem si vodu a velice opatrně usrkl. Voda zmírnila nevolnost a opět jsem se začal cítit o něco více ve své kůži. Byl jsem ve velkém pokušení jen tak položit hlavu na stůl a usnout, ale všiml jsem si Bleskova pohledu. „Račte pokračovat," vyzval jsem je.

Blesk se ujal řízení schůzky, procházel se kolem stolu a občas si vyslechl nevrlou odpověď. „Kometo," obrátil se na mě, „pošleme tě na Hrad, abys vylíčil Císaři, k čemu tady došlo."

„Samozřejmě."

„Já tady zůstanu, abych rozpustil vojsko z Rovin, a pak budu pokračovat na Hrad, takže bych se tam s tebou mohl příští týden setkat."

„Já mám práci na pobřeží," vložila se do hovoru Ata. Modřina kolem oka jí žloutla, takže vypadala ještě děsivěji než obvykle.

„Námořník a jeho manželka odjedou do Sokola. Ale abychom nenechali Dolní Sedlo nestřežené, doporučuji, aby tu s ptackým vojskem zůstali Tornádo a Zelenačka, a taky Poštolka."

„To mi připadá rozumné," já na to. „Já můžu…"

„Ne. Já protestuji," ozval se Poštolka. Seděl se zavřenýma očima, s útlými pěstmi zaťatými v záplavě zlatých vlasů, a tonul v sebelítosti. „Můj bratr…" začal. Promluvil tak roztřeseným hlasem, že se musel odmlčet, ale už se nedokázal vzchopit.

„Zítra vypravíme pohřební průvod," řekla Zelenačka.

„Já… já…" koktal Poštolka.

„Ano?"

„Chci, aby Císařův posel oznámil tuto zprávu. Všechny obchody zůstanou zavřené; všechny vlajky budou spuštěné. Nechci se zde zdržovat; zítra odjedu do Ostnovodu, abych zařídil korunovaci."

„Trpělivost, můj pane," přerušil ho Blesk. „Ptakka je v bezpečí." Věnoval mu úsměv, v němž jsem pouze já odhalil stopu blahosklonnosti. Ptakka by pro Bleska měla být v bezpečí, když je z necelé třetiny jejím vlastníkem. „Neměl byste opouštět Dolní Sedlo, pokud mu hrozí nebezpečí ze strany Hmyzu. Čím víc tu bude velitelů, tím líp. Kráčejte ve stopách svého bratra!"

„Kometa kdysi řekl, že nejsem žádný válečník," poznamenal Poštolka.

„Chcete se něčemu přiučit?"

„Je třeba, abych se učil, když budou Dolní Sedlo střežit Puštík se Zelenačkou? Ujmu se své zodpovědnosti z paláce, který postavil můj rod, a pak je možné, že budu žít déle než Jespák."

Poštolka Bleskovy pohnutky vnímal s podezíravostí. Jelikož si nebyl jistý, jaké kroky podniknou další páni, chtěl ochránit své království. Připadalo mi, že takové pochybnosti doplňují Poštolkovu slabost – vladař, který se obává těch, jež se mu zodpovídají, nebude schopným panovníkem. Věděl jsem také, že Blesk by ho za krále nejradši neměl, ale Císař vyjádřil jasný názor, že Eszajové by měli ovlivňovat záležitosti smrtelníků jen mírně, pokud vůbec. Naším úkolem je jim pomáhat, nikoli jim vládnout nebo je zastrašovat. Udržovat tuto rovnováhu je pro Bleska obtížné; plány, které má se svým panstvím, se vyvíjejí celá staletí. Cítí se vždy klidnější, když má Ptakka moudrého panovníka – panovníka moudrého natolik, aby věděl, kdy má věci ponechávat svému osudu.

Moje minulost má ke hře o moc nad Ptakkou stejně daleko, jako mají slumy daleko ke královskému paláci; mým úkolem je připomínat autoritu Hradu. Obrátil jsem se k Poštolkovi: „Vaše Výsosti, pokud si přejete odjet, je to vaše rozhodnutí jakožto krále a my s ním musíme souhlasit."

„Je z něj však král?" zeptal se Blesk potichu. „Pokud není jasné, kdo je panovník, ujímá se vlády Hrad."

„Ale jasné to je."

„Neznáme Jespákovu vůli."

„Známe." Vytáhl jsem ze zadní kapsy složený kus povlečení a zatřepal jím. „Zatímco jste vy všichni tady seděli a hašteřili se, já jsem se věnoval užitečnějším věcem. Mám ji přečíst?

'Já, Jespák, odkazuji ostnovodské panství a ptacké království svému bratrovi a dědici Poštolkovi. Dědictví patří výhradně jemu a nikomu jinému a s nikým se o ně nebude dělit. Této noci 15. srpna roku 2015 připojuji vlastnoruční podpis v přítomnosti níže podepsaného svědka Komety Janta Širyho.'"

Vzal jsem prsten s orlím emblémem a podal ho Poštolkovi, který se choulil na židli. „Ty jsi s ním mluvil?" zeptal se.

„Ano."

„Co ještě říkal?"

Pokrčil jsem rameny. „Dostávalo se mu dechu sotva na tu vůli, natožpak na něco dalšího." Vůle kolovala kolem stolu, a když dospěla k Poštolkovi, pečlivě si ji prohlížel. Napřímil se na židli a řekl: „Nic mě nezastaví, abych odsud hned za rozbřesku neodjel s doprovodem pěti stovek mužů. Jante, souhlasíš?"

„Jak si přejete."

„A Blesku, chceš k tomu něco říct?"

„Jen to, že si ještě budete muset pilovat autoritu, než přestane působit tak arogantně."

Já jsem chvatně dodal: „Zelenačko, zůstaň tady. Puštíku, zůstaň s ní. Střežte Pevnostní útes. Postarejte se, aby byla průjezdná Puškvorcová cesta, abychom vás z Ptakky mohli zásobit jídlem a zbraněmi.“

Zelenačka se zalykala radostí; právě získala pevnost. „Děkuji vám! Tak se mi to líbí! Jante? Podívej! To je *ona.*“

Geňa se chytila horního parapetu, vyšvihla se do okna, uběhla několik kroků, skočila na stůl a uprostřed něho se schoulila jako pavouk. Paže a nohy se jí táhly z vrstev bledě zelené látky, která jí oviíjela tělo a kterou se v tichosti jala rozbalovat, protahovala si látku mezi nohama a přes rameno, až se nahromadila na stole a z Geni s útlounkou postavičkou se vyklubal svlečený bílý pavouk. Myslel jsem, že zelená látka pochází ze záclony, ale Geňa do každé ruky uchopila jeden okraj a roztáhla ji. Byla to vlajka Dolního Sedla. Stáhla ji ze stožáru. Nyní přešla stůl a nechala ji ležet na obrovské hromadě před Poštolkou. „Pro krále opeřence!“

„Děkuji ti,“ pravil Poštolka.

„Geňo. Vítej…“ zvolal jsem.

Mlha mě kopl do kotníku. Otřásl jsem se a rukávem jsem z desky stolu setřel pár kapek slin. Napřáhl jsem ruku, Geňa k ní došla, zabořila mi do dlaně tvář, zhluboka se nosem i ústy nadechla a nasávala můj pach. Vtlačila mi tvář do dlaně, jak to dělá kočka, když vás chce přimět, abyste ji pohladili.

„Geňo. Geňo. Mmm.“ Pokusil jsem se ji políbit, ale uskočila. Zavrtěl jsem se na židli a byl si stále palčivěji vědomý tlaku, který mi sílil v rozkroku kožených kalhot – a který naštěstí skrýval stůl. „Můžeš běhat?“ zašeptal jsem.

„Rrrrrrrr.“ Vrněla nebo vrčela?

„Dovolíte, vy dva?“

Geňa vstala a jediným dlouhým krokem se dostala na druhou stranu stolu k Lučištníkovi, přitom se jí ve vlasech zakomíhala Hmyzí tykadla. Zamávala před ním dlouhými holými pažemi; Lučištník se zatvářil poněkud úzkostlivě.

„Chci vědět, co se tady děje,“ prohlásila. „Plivu na Hmyz z cimburí. Hmyz okusuje zdi. Vy si tady sedíte v temných síních a bavíte se. K čemu byl Jespákův boj?“

„Poslouchej, Rhydanko…“ zavrčel Blesk a Geňa byla v mžiku za ním a útlýma rukama s nehty ostrými jako dýky mu laskala krk.

„Co říkáš?“ zeptala se.

„Nebudu s tebou mluvit, dokud se nebudeš slušně chovat.“

„Mluv, opeřenče, nebo ti rozdrásám hrdlo!“

„Paní moje.“

Geňa sklouzla zpátky na stůl a posadila se se zkříženýma nohama a s širokým úsměvem ve tváři. Naklonila hlavu a až k pasu jí padal vodopád nadýchaných černých vlasů. Měla na sobě kraťoučké kalhoty; její oblečení bylo minimální, protože Rhydani necítí chlad. Ráda si dávala záležet, aby to bylo vždycky dobře patrné. Bledé, hbité nohy jí ovíjely neviditelné obrazce, klikaté záblesky a spirály. Bylo to tetování ikozemi, vyryté za použití bílého olova a pořád otrávené. Zviditelňuje se, pouze když se kůže rozpálí, například kontaktem s horkou vodou, vzrušením nebo v opilosti – Geňa vždycky zakouší jen to posledně zmiňované.

Blesk si povzdechl a pokusil se její přítomnost zlehčit. „Zrovna jsme se bavili…“ začal.

„Pomozte mi.“

„Jak?“ zeptal jsem se s úzkostí. Kolik by toho mohla říct? Napadlo mě, jestli bych ji dokázal zastavit, kdyby měla v úmyslu vyzradit nějaké tajemství. Věděl jsem, že bych jí nedokázal ublížit.

Geňa se na rukou a po kolenou šourala po stole a záhadně si mě prohlížela. „Chci se vrátit domů,“ řekla. „Když uteču, Hmyz mě bude pronásledovat. Jsem tu uvězněná. Jant tvrdí, že mi pomůže, ale jak dlouho už tu jsem? Sojka je pryč, takže proč tu zůstávat? Chci vědět, kam se poděl všechen ten sníh. Je to tu hrozné. Je tu horko. Je tu dusno. Je tu plno Hmyzu a teď je tu plno opeřenců.“

Poštolka si odtáhl ruku od krví podlitého oka a řekl: „Promiňte…?“

Geňa mu nevěnovala pozornost. „V Temninách je to úplně jiné,“ dodala rozmarně na závěr.

Zadíval jsem se jí do očí a varovně jsem pronesl: „Sestřičko…“

„Já nejsem tvoje sestřička! Kdybych byla tvoje sestra, vdala bych se za tebe!“

„Tady nejsme v Suti. Buď, prosím tě, zticha.“

„Je mi tě líto, Širo. Hmyz nás odsud vykousává a ty si toho ani nevšímáš. V Suti by se to stát nemohlo.“

„Nejspíš proto, že v Suti žádný Hmyz není,“ zamumlal jsem, ale Geňa se mé poznámky chytla.

„Ne,“ řekla zvesela. „Tam jsou jen parchanti.“

Sykl jsem. Bolí mě, když mi někdo připomene, že jsem nemanželského původu, Šira. Genino příjmení bylo Dara, narozena ve svazku manželském, a v horské kultuře to znamenalo, že se mi mohla cítit nadřazená. Můj zoufalý chtíč se proměnil ve vztek.

Rhydanka narozená z manželského lože by se s parchantem, jako jsem já, dlouho nestýkala. Na mysli mi vytanuly vzpomínky na dětství, zabarvené špatným zacházením…

„Ty jedna děvko, zasraná Daro! Lemro jedna pomalá! Čubko! *Sgiunach!*“

„Pasáku koz!“

Blesk mě zatlačil zpátky na židli. Roztřesenou rukou jsem ukázal na Geňu. „Vyžeň tuhle osamělou vlčici ven, nebo ji zabiju! Puštíku, vyhoď ji z okna!“

„Ne,“ zvolal Blesk a protichůdné rozkazy zmátly Tornáda natolik, že nebyl schopen pohybu. Vrhl jsem na Geňu roztoužený pohled, který neopětovala.

Vykračovala si po stole, natahovala hubené nohy a konejšivě hladila Poštolku po hlavě.

Poštolka jí věnoval pohled, kterým by dítě mohlo sledovat lovícího jestřába. „Chápu,“ pravil potichu, „že jsme vám za nedávných vojenských akcí nepředváděli své přednosti, a také jste se od nás dočkala jen pramalá rytířskosti. Uvědomuji si, má paní, že od chvíle, kdy vás váš choť ustanovil dolnosedelskou velitelkou, arogantně jsme na vás naléhali. Moje pravomoc sahá pouze po hranice země *opeřenců,* ale s dobrou vůlí Eszajů vám nabízím veškeré služby, jichž jsme schopni.“

Musel jsem Geně jeho slova přeložit a ta potěšeně zatleskala útlými ručkami. „Chci odjet domů.“

„No, Rhydanka by utekla,“ poznamenala Zelenačka.

„Už toho bylo dost!“ okřikla ji Ata.

„Sojka se neměl vydávat na projížďku podél Zdi bez doprovodu,“ neodpustila si Zelenačka.

„Klepno! Zabil víc Hmyzu, než bys dokázala spočítat.“

„Mlčte a poslechněte si, co nám chce říct Jant,“ ozval se Mlha. „Náš spolehlivý zdroj.“

Opět se na mě upřely všechny oči, jako by přítomní vycítili, že mezi mnou a Geňou je něco, co mám za povinnost ukončit, a to pokojně. Chvíli jsem uvažoval. Věděl jsem, že pro Geňu je Dolní Sedlo cizí a děsivé místo. Zelenačka a Puštík by ji zcela určitě nebrali v potaz. Od chvíle, kdy přestala žít v pohodlí se svým laskavým manželem, byla sama a zmatená. Od chvíle, kdy přestala vládnout panství a jeho mohutné pevnosti, najednou nic neměla. Jako by byla poražena.

Geňa na stole objevila láhev s whisky. Vytáhla zátku, zaklonila hlavu a hlasitě hltala.

„Sestřičko?“ řekl jsem. Zelené oči jí jen zažhnuly. „Přijď zítra do stájí. Najdu ti koně. Přenechej pevnost Zelenačce; nechám tě

odjet domů.“ Všiml jsem si, jak se zarazila, přimhouřila oči. „Nemám nic za lubem, slibuju. Omlouvám se.“

Ata doslova slintala touhou dozvědět se, proč se tak kaji.

Geňa přikývla. Odepjala si horní knoflík tenké košile a vyňala dolnosedelský pečetní prsten, zavěšený na špinavé šňůrce. Pečlivě šňůrku překousla a mohutný zlatý šperk upustila do Zelenaččiny natažené ruky.

Zelenačka ho sevřela a tvář se jí prozářila potěšením. Puštík ji za chvilku stiskl v medvědím objetí.

„Dobrého koně?“ zeptala se Geňa a vzhlédla mezi jemnými pramínky černých vlasů.

„Ano. A teď si potřebuji odpočinout, sestřičko. Jsem vzhůru celou noc.“

„Cože?!“ vyprskl Poštolka. „Vždyť jsi několik hodin spal.“

„Celou noc jsem byl vzhůru. Jenom někde jinde.“ Odtlačil jsem židli a málem – málem! – se mi podařilo chytit Geňu za ruku.

Skočila ze stolu na parapet, až Mlha zaklel. Zachytila se prsty břečťanu rostoucího za oknem, přehoupla se přes okraj a s veverčí lehkostí sešplhala po zdi. U paty se ještě zastavila mezi listím. Na nádvoří se nic nehýbalo, takže se z něj vypletla, vyběhla ven a zmizela pod padací mříží na druhé straně.

Přes dlaždice Vnitřního nádvoří za ní rychle ubíhal stín; vyzáblý, čilý, s vykreslenými svaly. Není to jen hubenost ženy, která není tlustá; čiší z ní něco absolutního, neutuchající zvířecí hlad. Geňa je pro mě sex na tyči; pro ostatní jen ta tyč.

Stáje Dolnosedelské pevnosti tvořily dvě dlouhé nízké budovy. Chodník mezi nimi byl vydlážděný a slizký a jeho středem se táhla strouha, do níž mi nepřestávaly klouzat boty. Než jsem došel ke vchodu do stájí, v temných hodinách před úsvitem toliko čtvercovému černému chřtánu, byl jsem pokrytý bahnem a koňskými lejny a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby i lidskými výkaly, protože latríny v pevnosti už jedno století přesluhují a nikdy k ničemu pořádně nebyly.

Stěny byly z nabíleného kamene, střechy z břidlice. Za maštalí se rozprostíralo dolnosedelské Vnější nádvoří, po jehož mohutné stěně se táhla krytá chodba. Tam nahoře jsem trávil spoustu času, procházel se po kůlech natřených pryskyřicí a posypaných pískem, aby neklouzaly, a rozhlížel se po okolní krajině.

Opřel jsem se o dveřní sloupek a čekal, až přijde Geňa.

V každé místnosti pevnosti ležela hrstka mužů, z nichž řada utrpěla nějaké zranění, ale jediný zvuk vycházel z míst za mnou, kde odfrkávala a odfukovala uvázaná zvířata. Některá vycítila

moji přítomnost a neklidně ržála a dupala do slámou posypané podlahy. Sláma se snášela i z konstrukce připevněné ke stájovým trámům a šimrala mě na nose. Odmetával jsem ji a přitom zjistil, že mi ve vlasech přistálo několik dalších stébel. Rychle jsem je vytahal, protože vlasy jsou jednou z mých největších předností.

Zanedlouho jsem měl být na Hradě a už jsem se nemohl dočkat veškerých jeho požitků, jako je teplá voda, čisté šatstvo, dávky drog šité na míru, má žena. Od stropu stáje se s kroužením sneslo další stéblo slámy. Oblohu protínal dlouhý vodorovný nachový pás. Díval jsem se, jak přechází od tmavomodré přes fialovou do sytě rudé a s vycházejícím sluncem se zužuje na jediný tah tužkou a zanechává kolem sebe bleděmodré nebe a pod sebou jasně bílé stěny stáje.

Čekal jsem na Geňu. Zoufale jsem po Geně toužil a trýznila mě představa, že ji možná už nikdy neuvidím. Mohla se ztratit v horách, a i kdybych čekal v Suti ve sněhové bouři, nemusela by se k Filigránovému pavoukovi vrátit. I kdybych ji stopoval, nad čárou sněhu a v prohlubních na svazích hor – a to jsem dobrý stopař –, nikdy bych ji nemusel dostihnout.

To, co mi dopomáhá k velikosti, mě rovněž izoluje. Kdybych byl čistý Rhydan, a nezadaný, Geňa by mě pojala za manžela. Pak by se s Císařovým souhlasem stala součástí nesmrtelného Hradního Kruhu. Ale kdepak, můj otec byl Ptakk, takže s křídly, prodlouženými a uzpůsobenými útlé rhydanské postavě, můžu létat a Geňa na mě pohlíží jako na zrůdu. V rhydanské kultuře se domlouvají časné sňatky a manželé pomáhají s výchovou dětí, zatímco se ženy s úzkými boky zotavují z prožitého traumatu a znovu nacházejí svou loveckou rychlost. Novorozený Rhydan se položí na zem – a bude schopen vstát. Na konci dne už bude chodit a koncem týdne už bude nekontrolovatelně pobíhat sem a tam.

Ještě chvíli si zasírám mozek starou, dobře známou bolestí: jak se ptackému kupci, násilníkovi, mému otci, mohlo podařit odchytit rhydanskou dívku.

Čas nezhojí všechny bolesti. Některé činy lze jasně spatřit a zcela pochopit jen přes sklo času. Zlé, zmatené vzpomínky neblednou, spíše nás postupem času ještě více tíží. Existují činy, jichž nebyl nikdo svědkem a z nichž se zoufale potřebuji vyzpovídat, ale kdybych to udělal, sám sebe bych zničil. Činy, které se mi znovu objevují v nočních můrách, a takový je můj trest.

Ze vzpomínek mě vyrušil zívající pacholek. Měl na sobě jasně rudou semišovou vestu na zádech prostřihnutou, aby jí prostrčil křídla. Prohnal se kolem mě, když mě spatřil, zatvářil se polekaně, ale zmohl se na pozdrav: „Dobré ráno, Posle."

„Vypadá to, že máme ráno jako stvořené k létání," poznamenal jsem. Podíval se na metr dlouhé ruční letky na mých zádech. Křídla jsem měl složená pod kabátem, ačkoli vypoukliny u pasu skýtaly pohled na mé šlachovité končetiny. Sluha nikdy nic takového neviděl. Obezřele kývl hlavou směrem ke vchodu. „Chcete připravit závodního koně?"

„Ne. Chci černou klisnu, na které jsem jezdil včera. Oře s prýmky na brnění."

„To je Morčákova klisna. Z Ostnova. Jmenuje se Charabia."

„Vyveď ji ven a postarej se, aby měla vynikající výstroj."

„Jak si přejete, Kometo."

„Nezáleží mi na ozdobách, ale musí urazit velkou vzdálenost, tak aby něco vydržela. A teď mě nech o samotě." Nech mě o samotě v mé mizerné náladě. Pořád jsem čekal na Geňu, prohlížel jsem si střechy, po nichž tak často šplhala, a přál jsem si, aby se na Vnějším nádvoří tyčil ledovec a na předprsních visely rampouchy. Čekal jsem, čekal a trhl sebou, když se odněkud přímo nad mou hlavou ozval šramot. Čekal jsem – chichot –, vzhlédl a za příčlemi jeslí na slámu se na mě zadíval pár očí, svislé zorničky, zlaté odraženým sluncem. Geňa se rozvalovala ve slámě. Vytáhla ze svého lože další stéblo a upustila ho na mě, zachichotala se a protáhla mezi příčlemi dlouhé prsty. Rychle jsem se chytil trámu a vyšvihl se nahoru; doufal jsem, že tam ulehnu vedle ní, ale jakmile jsem se octl nahoře a zahrabal ve slámě, zlehka seskočila na zem, rychle, jakoby po špičkách, se vydala mezi stání a už promlouvala ke koním.

„Jsi hodný? Ne, myslím, že ne. Nehodný kůň, hodný kůň? Co ty?" Její tělo bylo spletené z ramínek na šaty, viselo z útlých rovných ramen, stejně jako jí tvář visela z lícních kostí. Sněhobílá a kostnatá, tvář z origami, podkreslená uhlovými stíny nedostatečného spánku.

„Paní moje! Paní moje!" Snesl jsem se dolů. Vrhl jsem se jí k nohám, chytil ji za dlouhá, předlouhá lýtka a zabořil jí hlavu mezi tkaničky bot. Pokusila se mě kopnout do nosu. Zatahal jsem ji za kamaše, ale zůstala vzpřímeně stát v kruté póze.

„Omlouvám se za všechno, k čemu tu došlo," naléhal jsem na ni. „Odpusť mi, prosím. Chci ti pomoct."

Prudce mě štípla do ramene, zaryla do něj dlouhé nehty. Představil jsem si ji, jak utíká, a skousl jsem si jazyk. „Mluv suťsky!“ poručila mi. „Já ptacky… moc dobře neumím.“ Tím by se však má omluva rázem zkomplikovala, protože suťština neznala výrazy pro „omluvu“ nebo „odpuštění“. Nikdy nedůvěřujte jazyku, který nemá budoucí čas a dvacet výrazů pro „opilce“.

„U mě jsi teď v bezpečí. Zachovali jsme se špatně – alespoň Ptakkové by to špatností nazvali. Lituji toho a chci tě odškodnit, Geňo. Pojď ven na nádvoří; pomůžu ti vrátit se do hor.“

„Všichni koně jsou rozmazlení; koušou!“

„Našel jsem kobylu, které nejspíš nevadí, když na ní jede Rhydan.“

„Aha – tak na ní jsi taky rajtoval, co?“

Neztěžuj mi to. Není pro mě lehké být ve tvé blízkosti a tak mě ještě nepopichuj. Teď jsem měl tuto běhavou dívku dostatečně blízko, abych ji popadl, nebo jsem mohl vytáhnout nůž a přitlačit ji na zeď. Měl jsem sto chutí se jí zmocnit. Kčertu, kdo by se to dozvěděl nebo se nad tím pozastavil? „Viděl jsem tě, jak lovíš myši. Nepokoušej mě, abych si s tebou právě tak pohrál.“

Pohodila vlasy a vykráčela ze stáje, shýbajíc se pod jeslemi se slámou.

Poštolkovi muži se shromažďovali na nádvoří a všude bylo slyšet řinčení postrojů a halasení bojovníků utahujících v přezkách sedlové řemeny, balících spací pytle a zakusujících se do chlebů s propečenou slaninou.

Viděl jsem, jak si jeden prohlíží meč, ale většina si nechala vyleštěné zbraně v tlumocích. Uvazovali si k sedlům malé bubínky natřené zlatou, ametystovou a ohnivě modrou barvou, ve vlasech péra a Hmyzí tykadla. Kopiníci si rolovali pestrobarevné čabraky do dlouhých ranců a používali je jako polštáře. Kopí se proměňovala v žerdě praporců slonovinové a světle modré barvy, ozdobených orly, s bílými brky, věžemi, našitými psy s perleťovýma očima a sokoly s čepičkami a křiklavým peřím.

Jeden chromý muž se opřel o kopí; jeho přátelé ho vyzvedli do sedla. Ve vlasech měl pořád modré pruhy, s nimiž vyjíždějí do boje ti nejokázalejší válečníci. Několik mužů se ve skrytu křenilo radostí z návratu do Ptakky, avšak většina byla zticha a nezapomínala na Poštolkovy rozkazy. Vlajka mé ženy se honosila černou vlaštovkou v letu a ve statném muži, který ji zde nesl, jsem poznal správce tepenského panství; avšak s Geňou, která mi našlapovala po boku jako puma, jsem se s ním nemohl pouštět do řeči.

Geňa vsunula nohu do třmenu, a než jsem si uvědomil, co se děje, už seděla rozkročmo na koňském hřbetu. Zvíře kopalo, vzpínalo se, chodilo dokolečka a pokoušelo se ji shodit přes hlavu. Geňa se oběma zaťatými pěstmi pevně držela černé hřívy, s předloktími podobnými pletencům provazů, s roztančenýma očima. Ptačtí vojáci ustali v přípravách a hleděli na ni s vypoulenýma očima a pokleslými čelistmi.

Napodobil jsem je. „To chcete pochytat všechny mouchy v Dolním Sedle? Hleďte si, kurva, svýho!“ Geňa zkrotila Charabii prostě tak, že ji nechala, aby se natolik vyčerpala, že ji přešla veškerá chuť jezdkyni shodit.

„Slib mi, že toho koně nesníš, Geňo… No, aspoň se nejdřív vrať do Temnin. Tady máš můj kompas.“

Ukázal jsem jí stříbrný aparát a pokusil se jí vysvětlit, jak funguje, ale Geňa jen řekla: „Hezký!“ a třásla jím, aby se malovaný kotouč nepřestával otáčet. Vytrhl jsem jí ho z drápů.

„Měj pořád za zády zapadající slunce,“ poučil jsem ji. „Z těchto kopců se stávají hory, takže když pojedeš pořád vzhůru, narazíš na kupeckou cestu, která tě dovede do suťského puebla.“

Geňa se nepříčetně zazubila. Vytáhl jsem si z boty nůž a podal jí ho. Jestli jí nemůžu nechat kompas, možná líp porozumí noži. „Třeba se ti bude hodit, proti Hmyzu nebo loupežníkům. Nezapomeň, Hmyz je na kousání moc tvrdý. Bodej ho do hlav.“

„Ano, Širo.“

Chtěl jsem ji požádat o polibek, ale líbání nemá Geňa v repertoáru. Místo toho jsem ji vzal za ruku; bledou kůži měla na dotek studenou, všiml jsem si pravidelných bílých půlměsíčků na špičatých nehtech. Vždycky si budu pamatovat chladivý přízrak její mramorové kůže a rozdíl mezi ní a teplým peřím mé ženy ve mně bude neustále vzbuzovat neklid. Uvažoval jsem, že jsou příliš rozdílné a přece je chci obě, protože mám trochu z obou a ani jedné se nevyrovnám. „Potřebuješ si jenom lehnout do pořádné kupy sněhu a budeš jako rybička,“ řekl jsem jí.

Brána se otevřela, Geňa pobídla vzpurnou kobylu a cvalem ji do ní navedla. Ani jednou se neohlédla, ale já jsem věděl, že se usmívá.

* * *

Některé věci nejsou a nemohou být nikdy vaše bez ohledu na to, jak dobře nebo jak dlouho je znáte. Věděl jsem, že bych měl Geně dovolit odjet, protože má touha po ní byla zhoubná – ačkoli

jsem nikdy vlastně nepochopil, co je špatné na touze po zhoubných věcech.

Zaplatil jsem štědře pacholkovi a ponořen v myšlenkách jsem se vrátil do své komnaty. Abyste nabyli klidu, musíte se zbavit toho, co chováte v lásce; když na tom lpíte, nemůžete se hnout, a i nesmrtelní se musí vyvíjet. Touha po této rhydanské dívce mě brzdila od dob, kdy jsem žil jako ona. Věděl jsem, že bude mnohem lepší, když ji nechám jít. Jsem tedy v klidu? Jsem v prdeli. Uvařil jsem si krutou dávku kočky a pích si ji; bylo jí dost, abych se Přesunul.

Kapitola čtvrtá

V Přesunu se Keziah skrýval ve Zlatém; třímal pilku na kov. Stáli jsme ve stínu silné, reflexní stěny táhnoucí se kam oko dohlédlo. Byl jsem hezký, byť sama kost a kůže, celý v černém a bílém oblečení, které stěna odrážela v různých odstínech žluti. Keziah nikdy oblečený nechodil. Byl to ještěr velký jako člověk, pohyboval se na mohutných zadních nohou a vpředu mu visely zakrnělé ručky. Dlouhou tlamu měl plnou ostrých zubů. Šupinaté pláty kůže mu pokrývaly mechově zelené a šedé skvrny. Zoufale jsem se ho snažil nejrůznějšími gesty a šeptanými slovy přesvědčit, aby se vrátil do své hospody.

Po příchodu do Epsilonu jsem u Býčích koulí hned začal hledat Jespáka Ostnovoda, kterého jsem zde zanechal. Už tam nebyl a od štamgastů jsem se dozvěděl, že odešel i Felicitia. Nikdo mi nedokázal říct, kam odešli ani proč. Pak jsem zkusil svůj palác v Třískoklíči, ale ten byl i nadále neobydlený a neuklizený. Pátrání po Keziahovi, kterého jsem se na ně chtěl vyptat, mě dovedlo do Zlatého.

Keziah byl toho názoru, že pochybní číšníci jako Felicitia jsou fluktuantští ničemové. Bylo mu líp bez nich, i bez Ptakků, a bylo mu v podstatě jedno, jak urozených. „Za rozbřesku vzali roha, kámo; kdo ví, kde je jim konec. Přidej se ke mně a oba zbohatneme."

„Tohle je hrotecká čtvrť. Jestli nás chytí, zabijí nás!"

„Je celá ze zlata," sykl Keziah, otočil se, aby se na mě podíval, protože měl oči po stranách hlavy.

„To já vím!"

„Takže když výřezem kus, budeme…"

„Výřezem?! To ses zbláznil?"

„Pst! Nikdy bysme nemuseli pracovat.“

„Hospoda…“

„Na hospodu seru; kámo, jenom se na to podívej…“ Pokynul mi, abych si dřepl, a ukázal na dva zubaté zářezy, které vbíhaly do základny zlaté stěny a vyřezávaly trojúhelníkový ingot. Plochy řezů se jasně leskly a klín na vrcholu trojúhelníku byl se stěnou spojen kusem kovu o tloušťce půl centimetru. „Jsou z nás skoro boháči,“ zašeptal Keziah.

„Chamtivče nenažraná.“ Sledoval jsem, jak se pilka zakusuje do stěny. Keziah sevřel rukojeť zadní nohou a rychle řezal. Plát zlata se uvolnil a odpadl. Keziah ho chytil do přední ruky a zabalil ho do kusu hadru. „Padáme,“ řekl. Přikradli jsme se k okraji stěny a nahlédli za roh. Stála tam klidná skupina velkých hrotků a upírala na nás oči.

Bleděmodrou kůži, zjizvenou a opálenou do indiga, měli posetou tetováním. Každý hrotek měl na hřbetě plochý černý krunýř počmáraný obrazci, z nichž rašily smyčky zlatých drátů. Ten nejmohutnější měl na čele naroubované krátké rohy. Uzlovité paťáty se jim zkroutily do pěstí. Zamrkalo na nás dvanáct párů očí bez zorniček. Všichni se pomalu usmívali a objevil se les jehlovitých zubů.

Zareagoval jsem rychleji než Keziah, otočil jsem se a vyrazil na útěk. Na zlatem dlážděné ulici jsem se obrátil a zahlédl ho, jak se schoulil do bojovné pozice. Zaryčel.

„Na co čekáš?!“ zařval jsem na něho.

„Utíkej,“ zavrčel a vycenil strašlivé zuby. „Ty srabe!“

Hrotci se kolem něho shlukli. I ten nejmenší byl vyšší než Keziah; pod modrou/kůží se jim stahovaly svaly. Keziah toho nejbližšího kopl a paťátem mu roztrhl břicho. Přes opasek vyhřezla růžová střeva. Další hrotek svého druha ihned dorazil a začal mu žvýkat zadek.

Keziah švihl ocasem. Přetáhl kanibala přes týl a na místě ho zabil. Hrotek se skácel na svou potravu. Ještěr se vyhnul dalšímu masožravci, rafl po něm a zahnal ho. Ještě jednou kopl, drápem proklál něčí břicho – a zůstal v něm vězet. Vyrazili k němu dva hrotci a popadli ho za nohu. Keziah se zapotácel a upadl na zem.

Viděl jsem, jak hrotci Keziaha sevřeli do paťátů, jednoduše ho zvedli a zakroutili jím. Ti, co mu stáli u hlavy, trhli doleva. Nohy mu zatočili doprava. Ozvalo se praskání, jako by se trhaly provazy, pak jsem uslyšel vlhké křupnutí, když mu zlomili páteř. Zakousli se mu do šupinatého ocasu a jeden z nich začal Keziahovi vytrhávat z dásní dlouhé tesáky. Ještěr sebou házel a ječel. Pak se mu do očních důlků zabořily modré prsty a pokusily

se mu vydloubnout oko. Hrotci mu vytrhli i jazyk a hned se o něj poprali. Za zvuků drcených chrupavek mu vyškubávali prsty a žvýkali je jako větvičky.

Jeden hrotek popadl Keziahovo střevo a vymáčkl z něj obsah. Na dlažbu pleskl tmavý sliz. Potom si konec střeva přiložil k tlamě a nafoukl ho. Několikrát ho obtočil a výtvor zvedl nad sebe. Balonek v podobě psa. Hrotci se jeden přes druhého káceli smíchy.

Bezmocně jsem pokračoval v běhu; netvoři si všimli, že utíkám, a vydali se za mnou. Zlatý chodník se otřásal jejich dupáním. Páchli shnilým masem. Nedokázali se však ke mně přiblížit. Nedokázali chytit Rhydana posraného až za ušima. Ale pronásledování nevzdávali.

Ztěžka jsem se hnal, klouzal a skákal po zlatém chodníku. Cesta se zužovala, až dospěla k náhlému ohybu. Toto bylo koleno. Po obou stranách se k němu tlačily svatyně se stupňovitými štíty. Rudé zlato, bílé zlato. Ve vzduchu puch spáleného masa. Smrad ještěří krve a výkalů. Vydal jsem se dolů po holeni jejich města.

Holeň, lýtko, Kotníkové náměstí. Uprostřed stála kulatá budova plná hrotků. Měli modré bederní roušky a řemínky kolem nohou. Měli ve zvyku kapat si na nohy a chodidla roztavené zlato, aby jim zatvrdlo v kůži. Zdálo se, jako by vyrostli ze zlatého chodníku a postupně modrali. Sklouzl jsem se před nimi a zastavil. Hrotci, kteří se mi hnali v patách, se nakupili za mnou. Natahovali ruce s transplantovanými prsty. Vytvořili páchnoucí val svalů.

Položil jsem ruku na jílec meče a zjistil, že zmizel. Pokusil jsem se roztáhnout křídla, ale nemohl jsem se ani hnout. Hrotci strnuli a chystali se na mě vrhnout.

Pak se po mém levém boku ozvala změť hlasů – „Širo!“ Otočil jsem hlavu a spatřil stojící ženu – světlovlasou ženu zahalenou v plášti. Ještě před chvilkou tam nestál nikdo.

Hrotkům se ani v nejmenším nezamlouvala. Přestali mi věnovat pozornost a stáhli se k ní a já vykřikl, protože jsem si myslel, že ji rozsápou na kusy. Strhla si plášť, a pod ním byla úplně nahá a velmi krásná. Hrotci si odfrkli a olízli tlamy. Jakmile látka dopadla na dlažbu, následovalo ji i tělo, které se rozpadávalo, roztékalo a rozlézalo jako zkroucený kmen stromu, potom se jako kořeny rozprostřelo v silných pramenech po zemi. Nakonec se rozpadla i zničená maska ženiny tváře. A nastalo ticho.

Někteří hrotci poklekli. Někteří couvli. Já jsem nepřestával řvát. Tělo ženy se proměnilo v mohutný provazec masa tvořený

menšími vlákny. Klikatilo se po náměstí a dolezlo ke zlatému poklopu kanálu, u něhož se bytost znovu složila do podoby nádherné dívky, jež mi pokynula. Pozvedla mříž, ačkoli by s ní nehnul ani Puštík, a vklouzla dovnitř.

Hrotci se začínali vzpamatovávat a pátrat po mně očima. Vyrazil jsem přes prostranství a následoval ženu do kanálu; když jsem se do něj spouštěl, odřel jsem si křídla. Zvedal se mi žaludek puchem.

Ocitli jsme se ve tmě. Otvorem se shora protáhly šmátrající modré ruce, ale nezachytily nás. Pak nad nás vyklouzla šavle. Hrotci začali výt. Dívka mě popadla za ruku a chvilku jsme šli po okraji hlubokého zlatého koryta, jímž se valila krev smíšená se špinavou vodou, několika kousky roztříštěných kostí, orgány a chuchvalci vlasů a Hmyzími schránkami; a dalšími věcmi, které jsem naštěstí nebyl s to identifikovat.

„Toto je hlavní místní kanál," řekla dívka mile. „Radím ti, aby ses v něm neodvažoval plavat."

„Cože? Kdo? Kdo jsi?" hekal jsem.

„Toto je jenom zlý sen, Jante," odpověděla.

„Odkud znáš, do prdele, moje jméno?" Pokusil jsem se jí vymanit ze sevření; nebylo to možné.

„Musíš se vrátit na Hrad a na tohle všechno zapomenout," pokračovala. Mluvila dokonalou ptačtinou. Měla velmi líbezný hlas, velmi vysoko posazený; jako by ke mně hovořila spoustou hlasů. V líci se jí objevily dvě mezery. Přeskupila se jí tkáň a díry se opět zavřely a já jsem najednou spatřil, že vůbec není pevná. Podíval jsem se z větší blízkosti a ucukl odporem. Tvořily ji tisíce dlouhých, tenkých červů. Díky svému zauzlování a neustávajícímu pohybu působili dojmem kůže. Usmála se, či se spíše nakrátko roztáhli červi, které měla místo rtů, a já jsem si všiml červů, kteří jí tvořili zuby.

„To je ostuda vidět tak ostříleného cestovatele na holičkách," podotkla.

„Kdo jsi?" zopakoval jsem vyděšeně otázku. Zůstal jsem uvězněn mezi touto příšerou a strouhou plnou vody. Rty se jí opět roztáhly v úsměvu, jako by žádné jméno nepotřebovala a já mluvil z cesty. Působila nesmírně cize; musela pocházet z velice vzdáleného místa. „Pokud si myslíš, že jsem zvláštní," řekla, „měl bys vidět zbytek dvora." Vložila si ruku do hrudi a poškrábala se na týlu hlavy.

„Dvora? Jakého dvora? Jediný dvůr je na Hradě!"

„Královský dvůr si dělá starosti. Domnívám se, že hrotci z tebe nejsou příliš nadšení," vyjádřila se zdrženlivě vytříbeně

ženským způsobem. Hladila mě klidným hlasem. Kdyby byla neviditelná, zamiloval bych se do ní. „Do Zlatého se už nikdy nevracej. Už nikdy nemluv s Ještěrem."

„Keziah je po smrti," prohodil jsem. Další slabý úsměv.

Vydoloval jsem v sobě poslední zbytky zdvořilosti. „Děkuji ti… Děkuji, že jsi mi zachránila život. Možná budu mít v budoucnosti čest prokázat ti tutéž službu, má paní. Než k tomu dojde, mohu se tobě nebo vám nějak odvděčit?"

„Musíš se vrátit domů a zůstat tam."

„Udělám všechno kromě toho!"

„Co takhle pusinku?" zvolala a vyplázla jazyk, který se rozpletl do změti červů a kterým svůdně zakomíhala. Konec střapce najednou zrudl, když všichni červi otevřeli drobounké ústní otvory a vyplázli jazýčky. Ustoupil jsem.

Dívka se zasmála a rozpadla; jako předtím se zasvíjela a rozlezla na jednotlivé tvory, kteří se zavrtěli mezi kamením dlažby a shluk za shlukem seskákali s pleskáním do strouhy, kde začali plavat proti proudu. Ti poslední se propletli, aby vytvořili plující ruku bez těla, která mi vesele zamávala na rozloučenou. Také jsem ji pozdravil a uvažoval, zda mě vidí.

Potom jsem se u krvavé strouhy posadil a čekal, až budu vtažen zpátky. Za letu na Hrad budu jako po opici. Za naprosté střízlivosti je očekávání kocoviny pěkný hnus. Představa, že mé vlastní vyřízené tělo leží na podlaze komnaty ve studeném Dolním Sedle, hemžícím se Hmyzem, mi byla přímo odporná.

Kapitola pátá

Kdyby byl Hrad postaven v podobě slunečních hodin, nemohly **by** být přesnější. Ve tři hodiny jednoho odpoledne na sklonku léta sluneční paprsek pronikne mezi laťkami okenice v Severozápadní věži a sklouzne po mém stole. Dělá to spolehlivě už stovky let; tentokrát mě probudil.

Procitl jsem se sluncem v očích, usazený u stolu, s hlavou opřenou o hromadu zamazaných papírů – pobitevní korespondence. To nejspíš znamenalo, že se mi mokrý inkoust negativem otiskl na tvář. Další noc budu muset strávit přepisováním se zrcadlem v ruce. Povzdechl jsem si, protáhl se a zazíval.

„Proč se tak huntuješ," ozval se za mnou vlídný hlas. Skořicový hlas. S vůní vanilky. Alka.

Odpověděl jsem, aniž jsem se otočil: „Nevěděl jsem, že ses už vrátila."

„Včera večer jsem vyjela dostavníkem z Tepnu. Dorazila jsem o půlnoci. Ty jsi už… spal."

„A měla ses v Tepnu dobře, ty moje delikatesko?"

Alka ležela na čokoládově hnědém sametovém lehátku, přes jedno rameno měla položený hedvábný slunečník medové barvy a na jednom ňadru jí spočíval otevřený román v brožovaném vydání. „Musíme to nechat spravit," řekla a prstem ozdobeným prsteny a lakem na nehty ukázala na rozbitou okenici. „Pak budeš moct spát celý den."

Může to znít zvláštně, ale její hlas je hlavním důvodem, proč ji miluji. Vydechuje zaoblená slůvka podobná opojné páře vzlínající ze svařeného vína nebo kakaa, slovní výpary zalité brandy a sirupem líbezného přízvuku. Zbožňuji jazyky a mým největším

přáním je zůstat navždy zakonzervován v Alčině vláčném hlase. Láskyplně jsem se díval, jak ji zahřívá zbloudilý kužel světla. Měla na sobě vybledlé krémové šaty s dlouhým rukávem, z větší části krajkové. Ve své šarmantnosti, drobnosti a křehkosti vypadala jako poleva na čokoládovém divanu. Toto je žena, kterou jsem se rozhodl učinit nesmrtelnou, dívka, která je pro mě ta nejlepší na světě. Nejsladší na světě, až do skonání věků. V hrdosti na mou pozornost roztočila karamelový slunečník, úplně jako malá holčička. Měla tmavé vlasy, kůži barvy žlutohnědého cukru, hebkou a teplou. Tvář jí zvýrazňovalo jemné líčení, rty rudé barvy, jež přechází takřka do hnědé, třešňové; šampaňské, káva a lékořice – její oči. „Lásko moje," řekl jsem, „když se na tebe dívám, mám chuť tě sníst."

Rozvážně vzhlédla ke stropu. „Pořád si na tom ulítáváš," vyplísnila mě.

„Neulítávám. Už jsem toho nechal."

„Nesmysl," opáčila Alka stroze. „Miláčku, v ruce máš víc děr, než je jich v tepenské střeše."

Hledal jsem způsob, jak z tohoto rozhovoru vykličkovat. Vytrvalost není manželčinou silnou stránkou. Ze zkušenosti jsem věděl, že kdybych jí ještě chvilku něco nalhával, její pozornost by se stočila na jiné téma. „Budu v pořádku."

„Děláš mi starosti, Jante. Od roku dva tisíce šest jsi na tom nebyl tak závislý."

Ano, to jsem naposledy viděl Geňu. „Teď se to zhoršilo vzpomínkami na bitvu a Ostnovodovou smrtí," lhal jsem a vnímal příjemné teplo Alčina soucitu – vím, že mi to vůbec neprospívá, ale nesmírně rád si hovím v její pozornosti nebo starostlivosti. Uvažoval jsem, které skrýše bych měl využít, kdyby se Alka rozhodla, že mi vyhodí zásobu kočky. Nestávalo se často, aby ji skutečnost, že občas zhřeším, takto skličovala. Přesvědčoval jsem se, že si po tom všem, čím jsem prošel, zasloužím trochu potěšení.

„Můžu ti pomoct, aby ses toho zbavil?"

„Víš… ještě nejsem připravený s tím přestat."

Alka si povzdechla, tuto odpověď už slyšela. Prozíravě jsem dodal: „Omezím to. Opravdu to chci udělat. Vážně." Alka v mém hlase postřehla úzkostlivost a nechala se obměkčit. Poslední předávkování, při němž jsem se Přesunul, mě opravdu vyděsilo a bral jsem míň kočky, protože jsem nechtěl riskovat, že si udělám další nezamýšlený výlet do Epsilonu. Pořád mi v hlavě znělo varování Červí dívky: už se nikdy nevracej do Zlatého. Nechtěl jsem se nad *tím* dál zamýšlet. Přemílání určitého problému mě nutilo brát víc drogy a už tak jsem se cítil dost vyklepaný.

„Udělej to, prosím, miláčku. Vždyť jsi jen kost a kůže…“ Chtěla pokračovat, ale já jsem se vrhl na divan, přímo na ni, a pokusil jsem se jí zasypat výstřih šatů polibky. Ječela, smála se. „Nech mě na pokoji! Mmm… Au!“ Kousl jsem ji do ramene.

„Pojď do postele.“

„Mmm. Dobrá. Ne – máš tu vzkaz.“

Zadíval jsem se na ni. Další práce? „Od koho?“

Alka ukázala na čtverec žlutého kartonu na krbové římse. „Od Lučištníka,“ odpověděla.

Pokusil jsem se vstát, ale Alka mě nohama objala kolem pasu. Byl to od ní docela šikovný úskok. Dloubal jsem ji slunečníkem do břicha, dokud mě nepustila. „Blesk počká,“ řekla trucovitě.

„No, jestli mě očekává, měl bych jít,“ namítl jsem. Odfrkla si. Dal jsem se do čtení Bleskova přepečlivého krasopisu: *„Přijď za mnou jak nejdřív to bude možné. Včera dorazily tvoje posily: guvernérka Vlaštovka Awndynská se svou družinou, s níž má namířeno do Dolního Sedla. S ohledem na Poštolkovo neštěstí se rozhodla udělat si zajížďku na Hrad, za což jsem jí vděčný.“* Obrátil jsem kartičku na druhou stranu. *„I když ti mám v úmyslu zakroutit krkem, že jsi Vlaštovku na frontu vůbec povolal. BRM.“*

Alka si mě tázavě prohlížela. „Jsi v pěkné kaši.“ Dívala se na mě s výrazem, jako by nahlížela přes okraj brýlí, ačkoli nikdy žádné nenosila.

„Mám se zbláznit?“ Začal jsem jí hladově olizovat nohy, ústa jsem měl najednou plná lemu jejích šatů. Alka mi rytmicky hladila peří a dohánělа mě touhou k nepříčetnosti. „Uděláš ještě jednou to s těma nohama?“

„Tohle? Proč?“

„Protože pak můžu já udělat *tohle.“* Alka vzdychla. Dokonce i její hekání připomínalo lavinu šlehačkových dortů.

Alka mě zatahala za křídlo, které se napjalo, až se svalila z postele. S prásknutím jsem silné svaly zase přitáhl. „Pohyb, pohyb. Musíš jít!“

„Spěchají jen smrtelníci. Dej mi ještě pusu.“

„Ale on na tebe čeká!“

„Ano, miláčku. Ne, počkej…“

„Už jsi hotový?“

„Minutku. Něco mi tu nehraje. Co Blesk myslel tím ’Poštolkovým neštěstím‘? O čem to, sakra, mluví? Co je dneska vlastně za den?“

„Pátek.“

„To není možné. Pátek byl, když jsem šel naposledy ke dvoru… Do prdele. Přece neuběhl celý týden.“

Alka si povzdychla. O drogových rauších, které trvaly celý týden, si myslela svoje. Šmátrala na neuklizené podlaze a pak mi podala složené noviny.

> *Tepenský hlasatel* s potěšením doplňuje předešlé zprávy a může sdělit, že Jeho Výsost král Poštolka po včerejším neštěstí dorazil živ a zdráv do Ostnovodského paláce. Nebyl zraněn a právě vydal prohlášení, v němž děkuje svému tělesnému strážci (jež otiskujeme v plném znění na straně dvě), který věrně setrval po jeho boku během rychlé zpáteční jízdy, třebaže za nimi přišlo o život sedm osmin kolony. Jeden z přeživších řekl: „Přijeli jsme k předvoji našeho vojska rozsekanému na kusy a spěšně jsme se vrátili, abychom se postarali o bezpečí Jeho Výsosti.“
>
> Počet obětí se vyšplhal na pět set poté, co Hmyz napadl Poštolkovu vojenskou kolonu, která poklidně převážela domů tělo předešlého krále. Hmyz, jenž přečísloval naše jednotky v poměru dva ku jednomu, zaútočil v noci, kdy byli vojáci neozbrojeni a na podobný útok nepřipraveni. Jejich těla se doposud nenašla a rakev s královými ostatky zůstala na místě, neboť Poštolka prohlásil, že návrat do oblasti je příliš riskantní. Je si nicméně vědomý potupy, která se v souvislosti s tímto incidentem a ztrátou snesla na jeho rod.
>
> Řada rodin v Ostnovodu a Tepnu truchlí. Celé království s nimi sdílí zármutek, jenž v dohledné době jen tak nepomine.
>
> Poštolka nepropustil přeživší vojáky a navíc povolal zbytek ptackého vojska, aby jej chránilo v Ostnovodu. Jeho rozhodnutí se nicméně nesetkalo se všeobecným souhlasem, neboť tak přestal střežit Puškvorcovou cestu a severozápad země.
>
> Jant Šira, 9/9/15

Sakra. Není divu, že se se mnou chce Blesk setkat. „To je síla,“ řekl jsem. „Psal jsem pro *Hlasatel,* aniž jsem o bitvě vůbec věděl.“

Alka mi věnovala jeden dobře známý pohled. „Mám to u tebe.“

Podíval jsem se na další dvoje noviny, které ležely na podlaze mezi morbidními učebnicemi o pitvání Hmyzu a mými chemickými poznámkami. *Morenský deník* jen vypočítával, v čem

se dvořané dostavili ke korunovaci, a na třetí straně měl kost s pěknými prsy, ale *Umírněný zpravodaj* napsal toto:

> Dosud nikdy žádný král nepovolal celé vojsko výhradně za účelem své ochrany. Můžeme se ptát, proč se odtrhl od zbytku ptackých panství a jak se budou menší panství bránit Hmyzu. Hrad má za úkol střežit Ptakku, ale jak má tento úkol splnit bez vojáků? Proč Hrad nevydal oficiální prohlášení? Podporuje Císař Poštolku, který se zdá být odhodlán opustit Dolní Sedlo i Tangaru? Menší panství, s několika důležitými výjimkami, docházejí ke stanovisku, že Poštolka by měl být sesazen z trůnu a nahrazen někým jiným. Opět se pro radu v této otázce obracíme na Kruh nezvykle zamlklých nesmrtelných, a Hmyz se volně se pohybuje jižně ode Zdi, ničí poslední zbytky našeho dobytka a ohrožuje naše děti.
>
> Krahujec Jinobran 10/9/15

„Musím jít," řekl jsem Alce. Musel jsem zjistit, o co se Poštolka pokouší.

Alka přikývla. „Někdy spolu strávíme třeba víc než jen jediný den," posteskla si.

„Promiň mi to." Šňupl jsem si ještě trochu kočky; vnímal jsem ji jako lék, který má zbrzdit nástup nevolnosti, ačkoli jsem se po ní měl cítit roztěkaný. Vím, že je to hloupý sebeklam, protože to, co vnímám jako lék, je ve skutečnosti příčina mého soužení.

Ve venkovním dusnu bylo větší horko, než jsem považoval za možné. Slunce bylo stříbrnou mincí propalující se bílou zataženou oblohou, která uvěznila vedro pod mraky a dusila Hrad. Za chůze jsem si svlékal přebytečné šatstvo, a než jsem došel do Bleskových komnat, držel jsem v ruce jak kabátec z vraní kůže, tak tričko s dlouhým rukávem a neměl jsem daleko k tomu, abych vyvolal pohoršení.

Měl jsem dvě stě let, abych si na toto křídlo Hradu zvykl, ale jeho majestátnost probouzela neklid v každém návštěvníkovi. Cítím, že tu nemám co pohledávat, ale budova zároveň působí vlídně – jako by se lidé, kteří sem doopravdy náležejí, měli usmívat a věnovat mi trochu svého času. Na jedné chodbě hluboko uvnitř palácového prostoru Hradu byly černé a bílé dlaždice položeny tak, aby působily trojrozměrným dojmem. Stěny novokačírské chodby tvoří otevřené bílé oblouky a já pod

jedním procházím přes dokonale zastřižený trávník do bílé budovy s dlouhými posuvnými okny s mnoha tabulkami.

Cihly na dolním podlaží byly zvýrazněny a nad nimi se táhnou holé zdi. Okna byla zasazena tak natěsno, že zeď tvořilo především sklo s tmavomodrými sametovými závěsy. Zevnitř lze vidět každičký centimetr hradního parku, čtvercové trávníky a kónické cypřiše.

Na trávníky se linula hudba. Následoval jsem ji jako řeku k prameni s představou, že slyším velice pěkný cembalový duet, ale když jsem dospěl do Bleskových komnat, zjistil jsem, že to hraje jen Vlaštovka, která objevila způsob, jak hrát obě části duetu najednou.

Blesk vedle ní seděl na židli tak blízko, jak to jen dovolovala etiketa, a ve tváři mu hrál nepřítomný úsměv. Byl rád nejen proto, že se s ním Vlaštovka nyní nachází ve stejné místnosti, ale i proto, že byla unesena jeho posledním dárkem, pozlaceným cembalem vzorovaným modrými kovovými proužky, s volutovými nohami a zlatými a lazuritovými klávesami.

Nábytek k sobě ladil, ale dalo se mezi ním najít několik emailových a stříbrných moderních kusů ve stylu Nového umění. Blesk byl odjakživa sběratel a odmítal se své záliby vzdát, ačkoli si stěžoval, že žádný umělec za posledních několik staletí nemá vkus. Nábytek v místnosti byl dokladem snobských sklonů ze sklonku prvního tisíciletí. Byl většinou barokní a želvovinový, ale na protilehlé stěně visel vyleštěný štít s prázdným modrým kosočtvercem na stříbrném podkladu, za nímž se rozvíral vějíř šípů. Po obou stranách ho doplňovaly starobylé portrétní olejomalby. Dole většinu prostoru stěny zaujímal pestrý mramorový krb, jehož vykládanou římsu podpíraly okřídlené sošky. Na stole s podstavcem z leštěné karnisské žuly stála elegantní skleněná karafa na víno. Na stříbrném podnosu byly naskládány plátky uzeného lososa. Další plody moře měly nohy a krunýře a až příliš nebezpečně připomínaly Hmyz. Stůl jsem obešel a dotkl se Vlaštovčina ramena zahaleného zeleným devoré, abych ji vytrhl ze zasnění. Ve vzduchu dlouho a líbezně doznívál poslední akord.

„Ahoj, Jante," pozdravila mě. „Skvělé líčení."

Některé lidi jsem si dokázal zamilovat. „Guvernérko Awndynská, rád vás vidím a kéž by to bylo za jiné situace. Ví někdo z vás, co se to, kurva, děje v Ostnově?"

„Ne," odpověděla Vlaštovka zvesela. Složila listy notového zápisu, vytáhla si zpoza ucha tužku a další noty začala psát na zadní stranu. Jednou jsem v opileckém rozhovoru zaslechl, jak

Blesk přiznává, že je škoda, že si Vlaštovka nechává stříhat vlasy nakrátko; měly zrzavý odstín jako jiskry, připomínající vlákna hedvábí. Měla také hustá obočí a pihy po celé tváři a dokonce i na pažích.

Vlaštovka raději trávila dny klavírními cvičeními než vyjížďkami na koni a v důsledku toho byla pěkně oplácaná, bohužel však neměla velká ňadra, jimiž je obdařena řada urostlých žen. Seděla se zkříženýma nohama na stoličce před cembalem v kabátku Z pestrobarevných sametových čtverců. Měla na sobě rovněž tmavozelený baret, který jí na ryšavých vlasech spočíval v elegantním úhlu – úhlu nicméně natolik odvážném, že jsem byl připravený baret zachytit, a při každém jejím pohybu jsem sebou nervózně cukal, abych k ní vystartoval. Oblékla si i jiné věci, ale všiml jsem si vlastně jen pestrého kabátku, protože byl tak výstřední.

Blesk natáhl svalnaté ruce a zavzdychal. „Posaď se," vyzval mě. Zabořil jsem se do křesla, které mě málem pohltilo. „Císař se tě dnes ráno dožadoval. Nevím, jak se odvažuješ zkoušet jeho trpělivost. Dostal jsem dopis od Motáka, mého správce, který se účastnil korunovace. Poštolka tak dychtil usednout na trůn, že nemohl počkat na žádného Eszaje, aby ho čert vzal – je to první korunovace za patnáct set let, která mi utekla!

Moták se samozřejmě obával o osud Mikavodu. Pokud je Ostnov obklopen jednotkami, které ho mají střežit před Hmyzem, co pak můj dům, který leží jen padesát kilometrů daleko? Moták chtěl vědět, jestli se schyluje k nějakému útoku. Uchlácholil jsem ho. Každého, koho jsem našel, jsem poslal na frontu a do pevnosti jsem poslal další zbraně."

„Nechceš jít s dobou a chránit Mikavod sám?" zeptala se Vlaštovka.

„Ovšemže ne! Jestliže neudržíme frontu, pak se zhroutí úplně všechno."

„Poštolka chce, aby byl Ostnovod v bezpečí," dodala.

„V bezpečí teda bude. Bude to vyhladovělý ostrov v Hmyzím moři. Jak dlouho i ti nejlepší vojáci vydrží pod Poštolkovým vedením?" povzdychl si Blesk. „Vlaštovko, já bych si přál, abych si mohl nechat své vojsko pro sebe, ale dobře víš, že musíme spolupracovat, abychom zachránili severní Ptakku před naprostým zamořením."

„Přišla jsem s posilou čítající dva tisíce mužů. Nechápu, proč mě nemůžeš nechat jít na frontu."

„Nenechám tě. Dokud se nestaneš Eszajkou."

Vzal jsem sklenici, která tu byla očividně připravena právě pro mě, a nalil si trochu osvěžujícího bílého vína. „Hmyz zůstane za Zdí, Rarohu. Nemůže ho být tolik."

„Ano, a zatlačí Zeď o kus dál a bude stavět nové Zdi a další Zdi, dokud nám nevyrve celou Ptakku. Pamatuju si, jak rychle se na začátku šířil."

Bylo by vhodné změnit téma, než nám Blesk začne opět vykládat o starých hrdinských dnech zakládání Kruhu. „Zdá se, že Poštolku jeho krkolomný útěk vystrašil."

Blesk zvedl dopis s pečetí *Přísně tajné*. „Soudím-li z tónu tohoto listu, pak vystrašený je."

„Léta trávil v seníku, kde psal básničky, zatímco se Jespák cvičil v rytířských kláních," poznamenala Vlaštovka a připomněla tak oblíbené mínění o Poštolkových vojenských dovednostech, aniž vzhlédla od hromádky listů papírové opery.

Možná to nějak souviselo s vypitým vínem, ale cítil jsem v sobě optimismus. „Nedělejte si starosti. Dlouho si vojáky v Ostnově neudrží, mají svoje domovy a ženy a příští měsíc musí sklidit úrodu."

„Jen doufejme, že budou radši kosit obilí a péct nám chleba než sedět na zadcích v ostnovském parku za pět liber denně," poznamenal Blesk zasmušile.

„On jim *platí*?"

„Vypadá to tak, pokud nechápu špatně ten jeho dopis. Postupem času a jestli začne úroda vinou nepozornosti hospodářů usychat, jim bude muset platit pořád víc a víc. Pokladnice se vyprázdní. Kdyby byl Jespák ještě naživu a věděl, jak jeho bratr zneužívá jejich bohatství, tisíckrát by umřel."

„Já si s ním zaletím promluvit."

„Ano, a taky chceme vědět, jak se daří Tornádovi v Dolním Sedle; alespoň že tam máme někoho z nás. Měl bych se vrátit… Ale San si myslí, že je prozatím užitečnější to, co dělám tady."

Před Vlaštovkou jsem toho nemohl moc říkat, ale hořel jsem zvědavostí: „A co tady vlastně děláš?"

„Jenom píšu dopisy a mluvím s lidmi."

Vlaštovka odložila rukopis. „Jestli jdeš ke dvoru, mohla bych jít s tebou?"

Naše nesnáze neměly s Awndynem nic společného a také jsem jí to řekl, ale Blesk namítl: „Vlaštovčině žádosti by pomohlo, kdyby se s Císařem mohla opět setkat. Uváděl jsi její koncert v Síni, teď bych ti byl vděčný, kdybys ji mohl doprovodit ke dvoru."

Nabyl jsem podezření, že celá tato návštěva byla jen záminkou, aby mohla Vlaštovka znovu stanout před Císařem Sanem. „Proč **ji ned**oprovodíš ty?“ zaúpěl jsem.

„Jen stěží bych mohl být považován za nestranného.“

Vlaštovka řekla, že kdyby byla do Kruhu přijata, sňatek s Lučištníkem by nevylučovala, předtím však nebyl možný. Byl to chytrý tah, protože Blesk pro ni nyní zajišťuje u Císaře tolik audiencí, kolik je jen možné. Vím, že jakmile San dojde v nějaké záležitosti k rozhodnutí, jen málokdy ho změní; jeho stanovisko ostatně v celé otázce rozhoduje, a pokud Vlaštovka na své věci trvá, vlastně jeho mínění odmítá. San svým Eszajům nic neodpouští, protože nám platí věčným životem, platidlem takové hodnoty, že žádná prokázaná laskavost nezůstává nesplacená.

Blesk mě požádal, abych vzal Vlaštovku s sebou, protože by před ní neztratil tvář, kdyby byla její žádost zamítnuta. Já se ztráty pověsti do takové míry jako on neobávám, neboť má pověst je už dlouho pošramocena nejrůznějšími skandály. Kdybych napomohl Vlaštovce k úspěchu, Blesk by na mě mohl pohlížet s vlídností. Mohl by souhlasit s další půjčkou nebo by mi alespoň mohl odpustit úroky ze dvou set tisíc liber, které jsem si od něho vypůjčil v roce devatenáct set třicet.

Právě Blesk se o mě staral poté, co jsem se těsně po příchodu z Hacilitu připojil ke Kruhu, kdy jsem nevěděl nic o Hmyzu ani o zacházení s mečem, kdy jsem byl opatrný, ale dychtivý se zavděčit. Učil mě jízdě na koni a dvorní etiketě a zároveň mě nechával vyvádět v Mikavodu, dokud jsem se pořádně nenaučil ptackou řeč. Během této doby jsem se stal jeho nejlepším přítelem, a podobně jako Alka mě nyní nutí vést spořádaný život. Tuto laskavost bych mu mohl oplatit, kdybych vzal Vlaštovku pod ochranná křídla. Pokynul jsem jí. „Tak pojď. Rarohu, co máš v plánu ty?“

„Já se jdu dívat na galerii.“

„Aby taky ne.“

„Možná bych mohla u dvora zpívat,“ napadlo Vlaštovku. „Dokázala bych rozněžnit i Císařovo srdce. Nakonec dá souhlas, abych se stala nesmrtelnou, aby mohl až do skonání věků poslouchat vynikající koncerty.“

Nepronesla to vychloubačně, konstatovala to jako fakt a já měl za to, že má nejspíš pravdu, ale pokud jsem věděl, Císař hudbu přímo nesnáší a nerozezná Sonátu při zatmění od fotbalového chorálu.

„Mám to ještě těžší, protože v Kruhu není žádný Hudebník, kterého bych mohla vyzvat změřit síly a posléze jej nahradit. Copak nemají mínění dalších Eszajů žádnou váhu?“ zeptala se.

„On má rozhodující hlas,“ pronesl Blesk sklíčeně. Viděl, jak se Vlaštovka za poslední rok změnila; její touha vstoupit do Kruhu sílila s každým zklamáním, až z ní nyní čišelo odhodlání tvrdé jako diamant a křehké jako staré sklo, které mohlo vyčerpat jejího panenského ducha a zanechat ji napospas hořkosti a neodvratnému stárnutí.

„Půjdeme?“ Blesk jedním hltem dopil víno, nad jehož cenou zůstával rozum stát. Vlaštovka, bledá úzkostí, přikývla. Blesk mi kdysi řekl, že sinalost je stejně neochvějným znamením lásky, jako je červenání znamením skromnosti. Pokud jsem viděl, Vlaštovka byla vyděšená dívka hnaná do komplikovaných situací vzteklým psem vlastní ctižádosti. Chtěl jsem ji vysvobodit. Poznal jsem, že ji naplňuje úzkost, protože se na mě nedívala zpříma; věnovala pozornost výlučně svému nitru, představám scén u císařského dvora. Vědom si Bleskova žárlivého pohledu, cudně jsem ji objal a zašeptal jí, aby měla odvahu.

Blesk Vlaštovce už mnohokrát řekl, že její úsilí stát se Eszajkou by bylo okamžitě korunováno úspěchem, kdyby dala souhlas k jejich sňatku. I po roce ho však stále odmítala. Potřeboval jsem zjistit, proč přesně se nechce za Lučištníka provdat, abych ji mohl přesvědčit, že se mýlí. Díkybohu nejsem schopen tak hlubokých citů jako Lučištník, ale sám jsem stál o to, aby se Vlaštovka stala jednou z nás. I se svými chabými znalostmi hudby jsem poznal, že je tou nejnadanější skladatelkou, která kdy z Čtyřzemí vzešla, a byla skvělou společnicí při pitkách a navíc uměla výtečně hrát na kytaru.

Kráčel jsem automaticky tak, abych se vyhýbal nerovným prknům podlahy, ale Vlaštovka touto cestou nikdy nešla, a aby se mnou držela krok, musela nedůstojně klusat. Lučištník kráčel vedle ní; v toulci u pasu mu chrastily šípy.

Chtěl jsem zpěvačku uklidnit. „Strávilas celý život v Awndynu?“ zeptal jsem se jí konverzačním tónem.

„Kromě loňského roku, co jsem byla v Hacilitu.“

„Tvoje matka musela pocházet z Diwu.“

„Ano. Jak jsi to…? No jasně. Poznáš můj přízvuk. To je úžasné!“

Pokrčil jsem rameny, abych jí dal na vědomí, že to není o nic úžasnější než její schopnost zapamatovat si každou notu v každé symfonii. Než dovršila dvanáctý rok, napsala dvě symfonie.

Měla pruhované letky na křídlech. Byly tmavé, rezivě červené, a táhly se přes ně rudohnědé proužky, což se vidělo jen málokdy. Její křídla vypadala okázale a zbytek těla zase tak hebce a něžně, že jsem se jí chtěl dotknout. Nutkání jsem potlačil a přidal jsem do kroku, abych pokušení utekl.

Kolem vnější zdi dvorany – jež tvoří střed paláce, který stojí přímo uprostřed Hradu představujícího sám střed světa – se táhne sloupová předsíň. Vedl jsem Vlaštovku pod tesanými oblouky **a** mezi spirálovými sloupy ke schodišti, kde nás opustil Blesk; ten vyběhl po schodech nahoru a zmizel za dveřmi vedoucími na galerii. Na stěnách byly kamenné basreliéfy Hmyzích hlav s obsidiánovýma složenýma očima vyleštěnýma do podob hladových černých zrcadel. Vlaštovka se při pohledu na ně zachvěla. Kamenná tykadla hlav byla složitě propletena, takže trojúhelníkové hlavy visely ve sloupci jako svazky cibulí. Kdysi jsem slyšel, že reliéfy nahradily skutečné trofeje, které přinesli první Eszajové. Domnívám se, že byly vyměněny kvůli puchu nebo proto, že dvořané nemohli dál snášet pohled na červy, kteří z nich vylézali a padali jim na hlavy.

Do stěny byly zasazeny busty a štíty s erby, které si Vlaštovka pečlivě prohlížela, jestli nerozezná nějaké emblémy. „Nic tu nenajdeš," řekl jsem. „Tahle část Hradu se od jeho založení nezměnila a už máme jiná panství."

„Ano. Je tu i Mikavod?"

„Ne. Toto místo bylo postaveno před dvěma tisíci lety."

Vlaštovka zmlkla; pokradmu se zadívala na vybledlé heraldické malby na stropě – tmavou červeň připomínající starou krev, přírodní umbru a zelenou hlinku. Sto let jsem zkoumal jejich skryté významy a pořád z nich nejsem moudrý.

Nervózně jsem přešlapoval před vchodem do dvorany, obrovskými dubovými dveřmi takového stáří, že zfosilizovaly, posetými černými železnými hřeby. Pohnout se s nimi dalo jen s vynaložením veškerých sil a mé síly nejsou největší.

Stál u nich jednoduše a bezvadně oblečený strážný se zarostlými tvářemi. Držel nabroušené kopí a u pasu měl připjatý široký meč. Uviděl mě a postavil se do pozoru, ale dal si pohov, když jsem na něho zamával.

„Kometo."

„Ahoj, Ostříži. Neviděl jsem tě celou věčnost."

„Ostříž byl můj táta," odpověděl strážný.

„Ach tak."

„Já jsem ten hošík, kterému jste dával sladkosti a říkal: ’Z toho bude jednou voják k pohledání.‘“

Užasle jsem přikývl. Podobné omyly se mi děly stále častěji.

„Paní?“

„Toto je Vlaštovka, Bleskova milá. Chce být nesmrtelná. Chce nový titul, který by nahradil její nešťastné jméno.“

Než Vlaštovku oslovil, prohlédl si ji od hlavy k patě. „Musíte zde odevzdat své zbraně.“

Vlaštovka se na mě podívala. „Já žádné zbraně nemám,“ odpověděla žalostně.

„Ani nůž?“

„Ne!“

Strážný se na mě přes Vlaštovčinu hlavu usmál. „Musíte zde zanechat i šperky,“ pokračoval.

Jal jsem se jí to vysvětlovat: „Zaskajům není u dvora dovoleno nosit zlato.“ Vlaštovka přikývla a myslela si, že jde o další pravidlo, jehož účelem je vyvolávat v lidech pocit malosti a nedůležitosti.

„Před Císařem se všichni cítí bezvýznamně, i Eszajové,“ dodal jsem. „Nikdy není moudré skrývat se za zlatými cetkami, když se lze prokázat vlastními nezpochybnitelnými činy.“

„A také hodinky.“

„Proč?“

„Protože v Císařově přítomnosti neexistuje čas,“ prohlásil strážný.

„Protože když se u dvora díváš na hodinky, působí to nevychovaně,“ doplnil jsem.

Vlaštovka vytáhla své kapesní hodinky a odevzdala je. Hlídač došel pozpátku ke dveřím a otevřel je. Vlaštovka vykročila, ale ještě jsem jí položil ruku na rameno. „Ještě jednu radu, sestřičko. Nedívej se vzhůru.“

Jakmile Vlaštovka vstoupila dovnitř, okamžitě vzhlédla. Zarazila se; s vytřeštěnýma očima, uhranutá, okouzlená, s otevřenou pusou. Silně jsem do ní strčil, až se vzpamatovala. Ramena nechala schýlená.

„Nadechni se a běž,“ zašeptal jsem.

„Široo. To je *síla*.“ V hlase jí zaznívalo absolutní ohromení.

Zabloudil jsem pohledem vzhůru a ještě výš a strop mi strhl pohled do hlubin svých kleneb, až jsem byl naprosto dezorientován a měl jsem pocit, jako bych padal nahoru. Strop byl ze zlata a mozaiky; z vížek visely mohutné ozdoby se zmítajícími se loďmi a kroužícími orly. Viděl jsem postavy v

desetinásobku lidské velikosti, kolem nichž vířily pláště jako zřasené mraky. Strop ozařovaly olejové lampy a uličku osvětlovaly svíce ve zlatých svícnech na stojanech podobných elegantním sochám. Jakmile mě však pozřela rozlehlost klenutého stropu, měl jsem potíž odtrhnout zrak. Jsem zvyklý na dálku, ale když jsem se snažil zaostřit na protilehlou stranu nesmírné síně, bolely mě oči. Zadíval jsem se na úzkou galerii, tak závratně vzdálenou, že jsem musel potlačit nutkání roztáhnout pro jistotu křídla, a uviděl jsem, jak se přes ni naklání Blesk. Ucítil jsem sílu jeho obav; jeho vůle, aby *dopadla dobře,* se k nám dolů snášela jako paprsek.

Vlaštovka opatrně zaklela. „Panebože. Panebože. Kolikrát by se do této síně vešel Awndyn?“

„Alespoň nepocházíš z chýše v Suti, sestřičko.“

„Tohleto tu postavil *bůh*?“

„Svým způsobem. Myslím, že o to požádal Císaře.“

Vlaštovka vykročila, a zatímco se ubírala po šarlatovém koberci mezi útlým mosazným zábradlím, všiml jsem si, jak ji opanovala ladnost. Opět se jí uvolnila ramena, hrdě zvedla hlavu; odněkud vstřebala lhostejný výraz a u boků jí klidně spočinuly ruce, které až doteď vyťukávaly pizzicato. Bez zastavení kráčela napříč Trůnním sálem, kolem přepážky, za niž nebyl Zaskajům přístup povolen.

Procházeli jsme kolem nádherných Eszajů v omračujících šatech, usazených v lavicích podél stěn. Při Vlaštovčině průchodu si něco šeptali.

Procházeli jsme kolem ebenových orlů na koncích lavic; měli opalizující oči.

Cestou kolem stojanů se svícny její stín poskakoval, rostl, poskakoval a zase se zmenšoval. Přál jsem si, abych se před příchodem do sálu stačil podívat do zrcadla.

Došli jsme ke schodům pódia, na němž Císař sedí pod záplavou hedvábí a vyleštěného zlata.

Vlaštovka měla tolik rozumu, že na Císaře nepohlédla. Poklekla, na jedno koleno a pak na obě, a pak se dotkla podlahy i rukama. Sklonila hlavu. Já jsem se postavil za ni, s rukou na jejím širokém rameni, a prohlásil jsem: „Císaři, můj pane, přivádím guvernérku Vlaštovku Awndynskou z pobřeží, smrtelnici, jež vás chce požádat o slyšení.“

„Slyšel jsem už někdy její žádost?“

„Loni touto dobou byla poslána ode dvora s nepořízenou. Nicméně za tu dobu vykonala mnohé, procestovala Ptakku, postavila v Awndynu operu a zpívala v Morenském Grandu.“

Rovněž jsem vypočetl seznam Eszajů a smrtelníků, kteří Vlaštovku podporují, v ústní žádosti, kterou jsem okamžitě přerušil, když jsem si uvědomil, že na Císaře nedělá sebemenší dojem.

„Vlaštovko Awndynská," pravil San a Vlaštovka při jeho slovech strnula. „Jaký je účel mého Kruhu?"

„Ten nejnadanější představitel každého oboru je učiněn nesmrtelným, aby Čtyřzemí disponovalo pokladnicí moudrosti a zkušeností, jež potřebuje, neboť nás opustil bůh a my jsme ve válce."

„Hrad má za úkol chránit Čtyřzemí před Hmyzem, je to tak?"

Vlaštovka přikývla a Císař pokračoval: „Nuže jak nám může pomoci hudebnice? Vaše melodie proměňují Hmyz v kámen, je to tak?"

„Dokáže shromáždit vojsko a slyšel jsem, jak hraje pochody…" řekl jsem.

Císař se pronikavě zasmál. „Posle, to by stačilo. Příště mě budeš přesvědčovat, že obyčejné vojáky rozvášní i smělé proslovy. Já si naopak myslím, že Vlaštovčina přítomnost by mohla rozptylovat Eszaje, kteří by měli bojovat. Guvernérko Awndynská, kdybychom žili v míru, vaše umění by zde mohlo mít své místo, ale obávám se, že jako všechna umění je jen kratochvílí smrtelníků… Pokud bych vás měl učinit nesmrtelnou, na jakém základě by vás mohl jiný Hudebník vyzvat změřit síly? Vždyť by se nedalo posoudit, kdo je lepší."

Vlaštovčino měkké tělo se mi tisklo k noze. Chvěla se nedočkavostí; neměla co ztratit a situace, v níž byla lapena, si přála co nejvíc využít. Ale já jsem supěl – jak bychom mohli rozhodnout, zda je jedna činnost hodnotnější než jiná? Viděl jsem Bleskovy kousky s šípy a mé létání často hraničí s akrobacií. Budeme-li důslední, není možné odlišit kreativní umění od umění válečného; neustále se ovlivňují. Tvořivost je výrazem lidství, které se snažíme uchránit. Jestliže jsou Eszajové válečné stroje, nejsme o nic lepší než Hmyz.

„I za války je prostor ke skládání," poznamenala Vlaštovka potichu, ale Císař se rozhodl, že jí sluchu nepopřeje.

„Nechci obdařovat lidi nesmrtelností na základě jejich koníčků," uvažoval nahlas.

„Můj pane, ona je nejlepší v celé historii."

Císař se usmál jako vlk v pohádce. „Guvernérko Awndynská, domnívám se, že už jste se nesmrtelnou stala. Vaše hudba tak snadno nezemře."

„Císaři, můj pane, mohla bych toho dělat víc – mohla bych tvořit věčně! Když umřu, Čtyřzemí přijde o mé nadání."

„Přežila by vaše tvořivost, i kdybyste se stala nesmrtelnou? I lidé tvoří, aby ze sebe po smrti na světě něco zanechali. Nesmrtelní tomuto tlaku vystaveni nejsou."

„Můj pane, jen v nesmrtelnosti bych mohla vyjádřit veškerou hudbu, kterou v sobě chovám."

„Všichni lidé v říši mohou být svědky válečnických dovedností členů mého Kruhu, ale ne všichni jsou s to ocenit vaši hudbu, a ti by vaše členství kritizovali."

Vlaštovku opustila odvaha; nedokázala se s Císařem dál přít a zmlkla ze strachu, že už toho řekla příliš. Myslel jsem, že virtuoska má jiný druh síly, odlišný od té mojí, ale rovnocenný; ty, kteří rozumějí jejím hudebním výkonům, by její vytrvalost přesvědčila. Řada Eszajů je otupělá a miluje novinky; někteří z nás, včetně mě, vynalézají, abychom si usnadnili život a dokázali, že jsme nejlepší specialisté v našich nejrůznějších oborech. Ti sebevědomější z nesmrtelných přijímají novinky s otevřenou náručí a Vlaštovčinu nevyčerpatelnou tvorbu by jen uvítali.

„Myslíte si, že hudba vyžaduje věčného strážce?" zeptal se San. „Tak jako Blesk ovládá umění lukostřelby? Nebylo by lepší, kdyby se hudba mohla měnit a vyvíjet podle přání budoucích lidí? Myslím si, že vaše horlivé úsilí vstoupit do Hradu má s hudbou jen pramálo společného. Stavíte se přede mě s velmi sobeckým odhodláním. Kometa se zeptal, jak by mi mohl sloužit, ale u vás mám pocit, že se věčnosti domáháte."

„Můj pane, omlouvám se, pokud vám připadám ukvapená. Smrtelníci mají v povaze věřit, že se jim krátí čas a že smrt čeká za dveřmi."

Císařovy achátové oči zjihly a San si povzdechl. „Ach ano," řekl. „Vzpomínám si… Posle, myslíš si, že by se hudba guvernérky Awndynské těšila větší oblibě, kdyby měla jednoho dne zemřít?"

Pomyslel jsem na štíty před Trůnním sálem, které bývaly natolik důležité, že visívaly uprostřed Hradu, kdežto dnes nikdo neví, který územní celek představují. Řekl jsem: „Jestliže Vlaštovka nebude přítomna, aby svou hudbu mohla obhajovat a interpretovat, nebude to stejná hudba. Až umře, její hudba zemře s ní."

Osmělil jsem se, narovnal se a podíval se mu do očí. Císař měl lišší, protáhlou tvář, bílé vlasy, paže v plášti zlaté a slonovinové barvy mu spočívaly na kamenných opěradlech. Neproniknutelné oči mu osvětlovala jediná kandela humoru.

„Kolik jí je let?“

„Devatenáct, můj pane.“

„Kolik ti je posledních dvě stě let, Kometo?“

„Dvacet tři. Ale zmoudřel jsem!“

„Vážně? Domnívám se, že by byla škoda upřít Čtyřzemí hudbu, kterou by složila, kdyby mohla ještě vyzrát. Jakmile získá větší zkušenosti, její hudba bude o tolik lepší, že se z ní bude učit zbytek světa. Rozmyslíme si to,“ dodal San, „ještě se s vámi uvidím. Dnes večer si vyslechnu, jak hrajete.“

Vlaštovka vstala, ustoupila o několik kroků zpátky, pak se otočila a odešla ze síně. V následném tichu jsem uslyšel klapot z galerie, když za ní vyběhl Blesk. Kousek ode mě se na balkonu přidušeně zasmáli dva Eszajové.

San počet lidí v Kruhu omezoval. Tvoří ho padesát nesmrtelných, nepočítaje Císaře nebo manžely a manželky, a jen zřídkakdy se některá pozice uvolní. Vypadalo to, že se Vlaštovka ještě načeká.

„A co uděláme s tebou?“ zeptal se San. Teď byla s pokleknutím řada na mě, upřel jsem oči na červený koberec. „Odeber se do Ostnovodu a promluv si s králem. Chci vědět, co chce, jaké spřádá plány a jak se cítí. To poslední je nejdůležitější.“

„Ano, můj pane.“

„Můžeš mu připomenout, že Kruh mu je nadále k dispozici.“

Slovo „nadále“ pronesl podivně modulovaným hlasem, což mě přimělo k otázce: „Bylo by lepší, kdyby byl nastolen nový král?“

„Kometo, ty víš co a jak. Hrad nemá své vlastní vojsko. Nad ptackým králem, nad guvernérem Hacilitu ani nad vládci dalších panství nemáme žádnou moc. Pomáháme, když se nás rozhodnou požádat o pomoc, a radíme, když po tom zatouží. Jak jinak bychom vydrželi celá ta tisíciletí, než se vrátí bůh?“

„Ano, můj pane.“

„Kdyby si všimli, že vyvíjíme tlak, dali by průchod svým pochybnostem. Je na ptackých vládcích, aby se mezi sebou dohodli, zda by měl být Poštolka nahrazen. Blesk je jediný z nich, který mi dal jasně najevo svůj názor. Obává se, že panství mezi sebou začnou bojovat. To by byla katastrofa.“

„Ano, to by byla.“

„Nezapomeň přinést zprávy přímo mně. Ne Bleskovi; někdy dokáže být až příliš sebejistý. A Hradu bylo poněkud na škodu, že tak pomalu pochopil situaci. A to je tvá povinnost, Kometo. Nic jsem se od tebe nedozvěděl, snad jen to, co mi poslala tvá manželka podepsané tvým jménem.“

„Ach tak. Já…“

„Domnívám se, že jsi potřeboval odpočinek. Rád bych věděl, **jak** často a jak dlouho takový *odpočinek* potřebuješ…“ Císař zanechal po posledním slově pauzu, během níž jsem měl nejspíš něco říct, ale i kdybych měl co říct, byl jsem příliš vyděšený, abych ze sebe vysoukal jediné slovo. „Pokud k tomu dojde ještě jednou, odejmeme ti titul.“

S předstíranou uštěpačností jsem ze sebe vysoukal: „Já žádný titul nemám.“

„Chci říct, že tě lidé přestanou oslovovat Kometo.“

Svěsil jsem volnou ruku na jílec meče a zachvácen obavami jsem vzhlédl. Císař pokračoval: „Nesmrtelný jsi teprve chvíli, Kometo. Navrhuji ti, aby sis vzpomněl, proč máš to štěstí, že ti zde bylo svěřeno místo, a představil si, co by se stalo, kdybych proti tobě povolal Vyzyvatele.“

„Omlouvám se, můj pane.“

„Pamatuj si, že až budeš mluvit s Ostnovodem, obrátíš se na něj naším jménem. Jako zástupce Hradu. Tebe se bojí. Ano. Samozřejmě že ano. Vím, že ti to připadne zábavné, ale prosím tě, abys toho nezneužíval. Vystrašení králové jsou nebezpeční.“

Kapitola šestá

Chladivá hladkost Ostnovodu po jasném podzimním ránu působila uklidňujícím dojmem. Celý palác byl navržen, aby působil vzdušně; byl to otevřený projekt, do něhož pronikaly jeho vlastní zahrady. Po klenbách a rozsáhlých bílých zdech jako písmo ubíhala elegantní, lineární výzdoba.

Palác tvořily oblouky; v zahradě, kde figurovaly pouze kruhy a spirály. Ze vzduchu vypadal jako dlouhá spleť gigantických vybělených kostí ve svěžím mírně zvlněném travnatém terénu; dokonce i pahorky byly uměle vymodelované. Byla to velmi moderní budova a síň, před níž jsem čekal, měla dokonale kruhový tvar. Všechny plochy byly bílé, protilehlá zeď byla daleko; jako bych se díval do obrovského bubnu. Síň lemoval balkon ve výšce pěti metrů nad úrovní podlahy s jednoduchou omítkou zvýrazněnou krémovou barvou. Uvnitř nevedly žádné schody; vstupovalo se na něj z impozantního venkovního schodiště.

Let z Hradu do Ostnovod byl okouzlující. Nechal jsem se ukolébat nahodilými vzory lesní klenby. Jakmile jsem se však přiblížil k paláci, zalesněná krajina prošla proměnou, byla uhlazenější, více opečovávaná. Místo vesnic zabraly lovecké zámečky. Přírodní les byl stále upravenější, až ho znenadání ukončila ostře řezaná hranice a já jsem se octl nad geometrickým parkem. Přede mnou se vypínal palác, pětipatrová křídla rozevřená v gestu kamenného objetí. Potom můj poklidný let narušil nečekaný vzdušný proud. Vrhl jsem se do něj po hlavě, stočil jsem se, zamířil k zemi. Snesl jsem se stáčející se stromovou alejí, natolik nízko, že jsem proletěl vrcholkem fontány. Potom jsem se vznesl nahoru a přes střechu. Seskočil jsem na jednom z nádvoří.

* * *

Jak mohu popsat létání? Vy se pokuste popsat, jaké je to chodit pěšky.

Vyšvihl jsem se na římsu v druhém patře, přidržel se zděných výhonků kolem okna a nahlédl dovnitř. Při výskoku mě zahlédlo několik vojáků; můj stín na hřišti přerušil jejich fotbalový zápas a přinutil je k útěku jako nějaké provinilé děti. Zbývalo mi několik minut, než se zpráva dostane k Poštolkovi, a do té doby jsem ho chtěl sledovat.

Poštolka seděl o samotě na křehkém stříbrném trůnu, vyleštěném, až přecházel zrak. Zlatavé vlasy měl svázané taftovou stuhou; bílá košile s knoflíky ubíhajícími po celé délce těsných rukávů prozrazovala, jak má hubené paže. Soustředěnou bledou tvář měl skloněnou nad vysokým karetním stolkem. Díval jsem se, jak rychle pohybuje kartami; červenou pětku pod černou šestku, červené eso mečů pod černou dvojku, černou desítku pod červeného vojáka. Červený voják vklouzl pod černého vladaře, ten pod červeného krále.

Hraje pasiáns.

O deset minut později: panebože, to je nuda.

Černá pětka a červená šestka pod černou sedmičku.

Připadá mi, že trávím na okenních římsách absurdně dlouhou dobu.

Vsadím se, že stavitele tohoto okna určitě nenapadlo, že ho Kometa využije ke špehování ptackého krále. Neočekává se v této fázi, že se dozvím nějakou klíčovou a zajímavou informaci?

Vlaštovka mi kdysi řekla, že trpělivost nám umožňuje dosahovat našich cílů. Na rozdíl od ní si nemyslím, že „přinese růže". Jediné, čeho se trpělivostí dosáhne, je zatraceně dlouhé čekání.

Přemohl mě vztek, proskočil jsem oknem, proletěl prázdným prostorem a hladce jsem přistál před králem. Hluboce jsem se uklonil, odhodil si přes rameno dlouhé vlasy a složil křídla. „Můj pane, blahopřeji vám a srdečně vás pozdravuji od Císaře."

Poštolka vyskočil a plácl si ruku na srdce. „To neumíš nikdy vstoupit těmi zatracenými dveřmi?"

„Císař mě poslal, abych se zeptal, zdali nový ptacký král něco nežádá od Kruhu nebo zdali mu nechce vyjevit své plány."

„Mám všechno pod kontrolou," pronesl vzletně.

„Ano, s výjimkou občasných prohřešků vůči etiketě.“

Poštolka těžce odfukoval, opřel se o křehce vyhlížející trůn a luskl prsty. Skoro okamžitě se objevila služka, která mi na podnosu podala sklenku bílého vína. Tento kraj má své přednosti. „Povězte mi něco o tom vašem dobrodružství,“ vyzval jsem ho.

„Jen taktak jsem si zachránil život! Nyní mám tedy na svém území Hmyz. Setkali jsme se s více než tisícovkou nepřátel; byla bezmračná noc a nemohu se mýlit. Hnali se vedle nás, těsně u zemí jako velcí mravenci… Fuj. Přivolal jsem eskortu; nemysleli jsme na nic jiného než na útěk. Jsou všude! Kometo…“

„Jante.“

„Jante, odkud se berou?“

Pokrčil jsem rameny a rukama svíral studený křišťál. „Víte, že se jednou Hmyz objevil ve slumech v Hacilitu? Mrtvý Hmyz byl nalezen na ostrovech daleko v moři. To nikdo neví, Vaše Výsosti.“

„Možná z podzemí.“ Otřásl se při pomyšlení na jeskyně zamořené Hmyzem, který čeká, až se vyvalí na povrch.

„Jsem si jistý, že bůh očekával, že Hmyz je jednou z hrozeb, kterým bude Čtyřzemí muset čelit. Proto požádal Císaře, aby na země do jeho návratu dozíral. Proto byste nám měl umožnit, abychom se s ním vypořádali; obávám se totiž, že dokud nám neposkytnete vojáky, nic nezmůžeme. Potom Ostnov odmoříme a vytlačíme Hmyz za Zeď.“

„Kdyby však Hrad plnil svou roli, vůbec jsme se v této situaci nemuseli octnout!“

„Dovoluji si nesouhlasit.“

„Jante, vyslechni mě. Nedokázal jsi zachránit mého bratra, je to tak? Hrad ho tehdy, v té bitvě, nechránil. Já… *sakra.* Bez ohledu na to, jak… jak byl silný, silný jako Eszajové, proti těm… těm malým *zabijákům* mu to nebylo nic platné. A jakou šanci mám já?“

„Je mi líto, že jsem nemohl Jespáka zachránit.“

„Neuposlechl tvých příkazů, že?“

„To je pravda.“

„Proto nad ním truchlím, ale musím se jeho jménem i omluvit.“

„V zápalu boje by totéž mohl udělat kdokoliv,“ nahodil jsem mu vějičku.

„Já ne, Jante. Já se snažím ze zkušeností poučit. Poté, co jsem se s Hmyzem střetl potmě, už vím, že z Ostnova nikdy nevytáhnu paty.“

Poštolkovi by vyrazilo dech, kdyby spatřil, kolik jizev mi brázdí tělo. Zakýval jsem číší a podmračená sloužící ji dolila. Poštolka pokračoval: „Ať víc vojáků povolají další panství. Ať se Blesk obrátí na Mikavod, který, jak jsem si všiml, bývá často ušetřen. Přimějte k pomoci konečně i Hacilit. Já zůstávám tady, protože jestli dojde k nejhoršímu, hlavní město bude v bezpečí."

„Mám tuto odpověď doručit Sanovi?"

„Jednoznačně. Až se přesvědčím, že je Ostnovod v bezpečí, rozpustím svou gardu. Teď mi vy nesmrtelní ukažte, co ve vás je. V mauzoleu je místo, kde měl ležet můj bratr, a to Hradu nikdy neodpustím. Ty, Kometo, ses alespoň snažil, ale kde byli ostatní? Mlha a Tornádo se holedbali, kolik Hmyzu společně zabili."

„Byli příliš daleko."

„Potom připisuji vinu Bleskovu neúčelnému plánování."

„Chcete Císaři vyřídit ještě něco?"

Chvilku přemýšlel. „Že v tomto paláci jsem ve stejném bezpečí jako Zelenačka v Dolním Sedle."

„Ano, vaše obrana na mě udělala velký dojem."

„Vojáci jsou jedna věc, ale máme taky dostatečné zásoby."

„A peníze?"

„S těmi je to horší, ale jde to. Jsem poslední příslušník svého rodu. Přiblížil se konec naší dynastie. Rodina pro případ takového neblahého konce šetřila a hromadila majetky. Jsem odhodlán co nejvýhodněji využít nahromaděného majetku předků, aby jejich úsilí nevyšlo naprázdno… Čemu se tak šklebíš?"

„Když jsem se narodil, Ostnovod byl nejmenší panství," odpověděl jsem.

Ptakk nepovažoval moji poznámku za případnou. „Pokus se nás smrtelníky pochopit," odfrkl si. „Čas natolik pokřivil tvé stanovisko, že není k ničemu! Pro tebe, Jante, je každý den začátkem zlatého věku; nabízí ti šanci být hejskem celého světa. Pro Bleska je svět v rozvalinách; nejlepší doba skončila roku jedenáct set padesát. Dokonce i Mlha vypadá, jako by zůstal vězet v minulém tisíciletí. Jaký má eszajská pomoc Zaskajům smysl, když nás viděli umírat v takovém počtu, že pro ně můžeme být klidně mravenci! Jak o nás *doopravdy* smýšlíte? Jako o mravencích? Proboha, Jante, já se jen pokouším zůstat naživu!"

„Slibuji vám, že naživu zůstanete."

„Cha! Ve vteřince bych byl obětován jako můj bratr. Zatímco vy jste si jisti věčností! Všiml sis, že zdi Hradu jsou silnější než zdi Dolnosedelské pevnosti?"

„Máte tisíckrát víc vojáků, než kolik je Eszajů," podotkl jsem smířlivě. Uvědomil jsem si, že dokud je takto rozrušený, nic kloudného se od něho nedozvím. Pouze jsem riskoval, že celou situaci jen zhorším, a rozhodně jsem nechtěl namířit jeho zášť proti Hradu. Nejlepší by bylo na nějakou dobu odletět a sdělit Císaři, co jsem se dozvěděl. Poštolkova arogance se podobala aroganci drogově závislého; pramení ze strachu a z faktu, že je tlačen do stále extrémnější pozice, aniž je něco takového schopen připustit. Sám dobře znáni lsti snah zahalit strach a zmatek do tajemství a romantiky.

„Sděl Sanovi, že nehodlám Hrad nijak ohrozit."

„Tedy nikoli přímo," zašeptal jsem. „Mám vaše svolení vrátit se kdykoli s dalšími zprávami?"

„Ovšem."

Opět jsem se uklonil, rozloučil se a měl se k odchodu. Poštolka přivolal svou nasupenou sloužící, aby mě doprovodila přes kruhovou mozaiku a bílými chodbami k hlavní bráně.

Zeptal jsem se služky, co si myslí o novém pořádku. Měla stále sklopenou hlavu a neodpovídala. Byla krásná, štíhlá a pohotová. Zatahal jsem ji za rukáv, a když vzhlédla, poklepal jsem si na jizvy v horní části ruky, abych jí ukázal kolo, které mi tam vyřezal Felicitia.

„Vidíš to? To je symbol hacilitského pouličního gangu. Kdysi jsem nebyl nic, jen tulák bez střechy nad hlavou. Teď když jsem Eszaj, už vůbec nemám možnost si popovídat s lidmi a moc mi to chybí, ani nevíš jak. Prosím tě, aby ses se mnou nezdráhala mluvit, pověz mi jen pravdu."

„Jsme vyřízení," řekla. „My všechny ty muže ve skutečnosti nenakrmíme. Slyšela jsem Jeho Výsost, jak říká, že jim zaplatí, až bude moct. Pane Eszaji – myslím, že bych vám to neměla říkat."

„Nic se neděje."

„Poštolka každou hodinu žádá, aby se městské hradby stavěly rychleji a rychleji. Nevím proč. Někdo říká, že se na nás zlobí Císař; že budeme muset bojovat s Kruhem a to bude náš konec."

„To se nestane," namítl jsem nejistě.

„A někdo říká, že se Hmyz rojí ve větším počtu než v roce dva tisíce čtyři a že roj vtrhne do Jezerní Ptakky a všechny nás požere."

Vrátil jsem se přes Hacilit, kde jsem převzal dopis od guvernéra adresovaný Sanovi. Cestou zpátky jsem se na

Rovinách zastavil na všech panstvích – v Šivelu, Eske a Kostřavě –, abych uklidnil místní a převzal korespondenci pro Císaře.

V listu z Hacilitu stálo:

Můj pane Císaři,

hluboce nás znepokojují kroky ptackého panovníka, který odmítl podrobit své muže velení Kruhu, již nepovolává vojáky a ani je nevysílá na frontu. S nesmírnou lítostí Vás musíme informovat, že město Hacilit-Moren rovněž nebude povolávat muže do zbraně. Vzdálená Ptakka není ochotna střežit své území, a proto se nedomníváme, že vojsko shromážděné v Morenu by mělo být vysíláno za účelem její ochrany. Pokud je Hmyzí hrozba tak bezprostřední, jak věří král Ostnovod, pak Hacilit, Vaše Svaté město, bude vyžadovat, aby všechny místní jednotky chránily právě jeho zdi a další lidská města na území Morenzie.

Své stanovisko přehodnotíme, jakmile ptacký panovník uvolní své vojsko, ať už za účelem jeho úplného rozpuštění, nebo převedení pod moudré velení Kruhu. Pevně věříme, že k tomuto rozhodnutí dojde v brzké době, a naléhavě Vás prosíme, abyste vyslal svého Posla k usměrnění jeho soudu. Pokorně a dychtivě očekáváme Vaši odpověď.

K. Aver-Sokolík, guvernér Hacilitu-Morenu

V listu z Eske stálo:

Můj pane Císaři,

informace se přes Roviny šíří jako oheň; k mým uším se rychle doneslo, že Ptakka a Hacilit shromažďují svá vlastní vojska. Mohu to jen těžko akceptovat, protože Poštolka a Aver-Sokolík se obávají Hmyzu, i když ho byl Hrad vždy schopen držet na uzdě. Eske má s Ostnovodem společnou jednu hranici a do Hacilitu to jsou jen tři dny cesty, takže se domnívám, že pro naši bezpečnost je důležité mít k ruce vlastní vojsko. Dolní Sedlo, Roviny a Morenzie jsou lidské země a výtečně spolu vycházejí, obávám se však, že totéž neplatí v případě Rovin a Ptakky. Určitě si budete pamatovat příklady z minulosti, kdy Ptakka silou rozšiřovala své území do Temnin, a my si nepřejeme, aby stejný osud potkal Roviny. Žádám Vás, abyste s ohledem na naši bezpečnost a další spolupráci apeloval na Ostnovoda a jeho město silou své autority.

S. Eskeská, guvernérka

Z Kostřavy:

Můj pane Císaři,

Váš třikrát velký Posel mi právě vysvětlil situaci a naléhal na mě, abych povolal do zbraně ještě více vojáků. S lítostí musím oznámit, že už není koho povolávat. Záslužná vojenská kampaň Jespáka Ostnovoda zdecimovala naše panství, a budu-li i nadále ničit rodiny a odtrhávat muže a ženy od rodinných krbů, riskuji povstání. Jakožto Váš věrný poddaný očekávám od ctěného Kruhu další rady, nicméně okolnosti nutí mou ruku, aby připsala, že pokud Kometa nedoručí Vaši odpověď do osmačtyřiceti hodin, připojím se k Eske a vyhradím své vojsko pouze pro potřeby tohoto panství.

L. L. F., guvernér

Když jsem se vrátil do své Hradní komnaty, seškrábal jsem vosk a dopisy opět pečlivě zapečetil. Použil jsem jiné druhy vosku a falešné pečeti panství, které jsem zhotovil v průběhu uplynulých sta let a které přechovávám v uzamčené skříňce. Potom jsem s dopisy sešel ke dvoru a společně s hlášením jsem je předal Císaři.

O hodinu později už jsem se opíral o stěnu před Trůnním sálem, lapal po dechu a třásl se od hlavy k patě jako hořící loutka zavěšená na horkých drátcích. Nohy a křídla se mi chvěly krajním vyčerpáním, a když jsem si promnul zanícené oči, po celé tváři jsem si rozmazal oční stíny. Z příliš rychlého klesání mi začalo téct z nosu. Krev. Líčení. Fakt super.

Domů, pomyslel jsem si. Spát, pomyslel jsem si, ale zůstával jsem stát na místě a snažil se přijít na to, kde je nahoře, abych se pokusil vykročit.

Když potřebuji dávku, vídávám záblesky z minulosti. Temniny, Hacilit, Tepen. Krvácím na bojišti, utíkám před gangy ve městě. Bojím se, že se rozpadnu na kusy. Možná na stěně nechám skvrnu od potu podobnou stínu. Potřebuju si odpočinout. Potřebuju čokoládu. Chci mít stříkačku z ryzího zlata a aby mi Alka promasírovala křídla teplým olejem.

Z galerie si pyšně vykračoval Buřňák Mlha. „Císař si na tobě pěkně zchladil žáhu," poznamenal.

„No… to jo. Ale přestal, když viděl, že jsem… na sračky."

„Kdybych uletěl sedm set kilometrů, byl bych na sračky i já. Odpočiň si. Fakt síla. Jsme jenom lidi, zatraceně. Maso. Kosti. V tvém případě tedy Rhydani."

„Jo." Sesunul jsem se po stěně a zůstal sedět se zvednutými koleny. Objevila se přede mnou Mlhova vrásčitá tvář nad hrubým pláštěm, který měl obepnutý kolem mohutné hrudi jako kuklu. „Nic ve zlým," zamumlal jsem, „ale já se pobliju."

„Tak jsi unavený?"

„Potřebuju kočku…"

Námořník mě zvedl na nohy a nechal mě, abych se o něho opřel. Musel to být v Hradu ten nejpodivnější pohled – jako když se kulaťoučká vrána pokouší podepřít volavku; byl jsem o tolik vyšší než on, že jsem mu zůstal viset přes široká ramena. Šlapal jsem si po letkách, klopýtal jsem na dlaždicích, ale nakonec jsme došli do síně, kde po mně rozlil rum – něco mi nateklo i do krku – a odvrátil oči, když jsem si píchl trochu skolopendia.

„Bože. Ach, bože, tak dlouho čekat. Au. Kurva. *Proč se nám, do prdele, rozpadá říše?"*

„Už je ti dobře?"

„No… jo." Zničehonic jsem se zasmál, ale došlo mi, že se chovám hystericky, a hned jsem toho nechal.

„Císař by ti to neměl dělat."

„Ale co, jsme nesmrtelní. Tvrdě pracovat je naše povinnost."

„Tvrdě ano. Vyplivnout duši ne. Svíčka. Oba konce."

„Jestli chce San obětního beránka, uvidíš, že jím budu já! Mě bude nejmenší škoda, Mlho. Všechno na mě svede a vyhodí mě z Kruhu!"

„Mluví z tebe droga. Podobně mluvili námořníci v hacilitském přístavu. Máš čisté svědomí?"

„Ani ne."

„Žádné ani nemáš. Za to může tak dlouhá existence." Hrbil se nad svou holbou, v ruce se třemi prsty svíral pečlivě ubalenou cigaretu.

„Neříkej nikomu, žes mě viděl v tak zubožením stavu, *prosím,*" naléhal jsem na něho. Můj problém se nesmí dostat do širšího povědomí. Mlha zavrtěl svou lví hlavou a úsměvem mi dal na vědomí, že se nemusím obávat.

„Polední dobou musíme věnovat pozornost tolika jiným věcem, že by si tě nikdo nevšiml. Kapka. Moře. Třeba taková Vlaštovka Awndynská je mnohem hlučnější."

„Cože?"

Mlha potáhl z cigarety. „Rozlítila se tak, jak nikdo před ní. Dělala ještě větší kravál než Ata." Uvědomil jsem si, že jsem

porušil základní pravidlo: v zaujatosti vlastními zprávami jsem se nezeptal na poslední dění na Hradě.

„Zničila to Bleskovo cembalo nebo co to má. Darovaný kůň. Zuby. Ta věc měla hodnotu půldruhé lodi. Proč? Víš, tuláku, přišel jsi o opravdovou lahůdku. Vlaštovka si ten svůj nástroj nechala postavit tady přímo do Sálu a celé dvě hodiny zpívala jako o život. Mlátila do kláves, až jsem se bál, že je rozbije."

„Co zpívala?"

„Hlavně operu. Nějaké to blues. Bez doprovodu. Reprízu z 'Lynnetiny písně.' Nechápal jsem. Byl tu Císař. Všichni tu byli; tvoje žena byla k nakousnutí." Zručně si ubalil cigaretu a podal mi ji. Odmítl jsem, protože kouření je ošklivý zlozvyk.

„Chacha! Osmnáct. Dvacet bez dvou. Císař Vlaštovku poslouchal a vypadalo to, že se baví… Bylo to teprve podruhé, co jsem viděl Sana vyjít ze Sálu… Potom s ní mluvil. Řekl jí, že její vystoupení bylo výtečné, ale dodal, že se k nám připojit nemůže. Štika. Rybník. Byla vyčerpaná – nevypadala tak sexy jako obvykle. Až potom jí úplně přeskočilo. To víš, žena a loď vyžadují neustálou pozornost. Kdybys tu byl, mohl bys nám ji pomoct uklidnit. Myslím, že se jí líbíš. Vrána. Vrána. Teď říká, že půjde na frontu…"

„Cože?"

„Je to tak. Na Bleska už nedá. Jak si dovedeš představit, ten může vyletět z kůže, ale sám si to spískal. Srdce. Jazyk. Když je zamilovaný, chová se jako blázen, vždycky to tak bylo. Kruh je silný jako jeho nejslabší článek."

„Blesk ale žádný blázen není!"

„Tys neměl nikdy otce, že?" zeptal se Mlha.

„Ne… Jak to s tím souvisí?"

„Dospěj, tuláku. Držíš se Bleska jako jeden z těch jeho psů. Kdyby tě nechal, lízal bys mu z ruky."

Nesmysly. „Řekni mi ještě něco o Vlaštovce; kdy odjíždí?"

„No řekl bych, že zítra – nebo spíš dnes, protože je půl jedné. Kout. Horké železo, řekla mi, ale myslím, že chce jenom vypadnout z Hradu, aby se dál neztrapňovala. Všiml jsem si, že všechny Bleskovy lásky vypadají stejně. Je to proto, že…"

„Odjede se svým vojskem?"

„Jistě. Tady jen překáží. Já jedu do Sokola, protože Ata se mnou chce probrat něco ohledně naší dcery. Nepřítomnost. Stesk."

Věnoval jsem mu upřený pohled, z větší části nejspíš zelený, protože jsem měl zorničky stažené do tenkých čárek. Nechával

jsem se unášet drogou. „Bude to, jako když Poštolka odjížděl z Dolního Sedla.“

„Ano. Déšť. Okap. Ale ta sexy zrzka je moc chytrá, aby se do něčeho připletla, jak se to stalo tomu zazobanému slabochovi. Nebe. Dudy. Nic ve zlém, ale já *chci,* aby ten slaboch byl králem, protože se mi neodváží nabourat obchody v Sokolu. Všechno zlé… vždyť víš. Ten zatracený Jespák nepřestával zdaňovat tabák.“ Pomyslel jsem si, že se Mlha mýlí; Poštolka je dost hloupý na to, aby strkal nos úplně do všeho.

Jen Císař a já jsme věděli, jak je situace zoufalá. Čtení cizích dopisů přináší strašlivou zodpovědnost.

„Copak Císař Vlaštovce nenakázal, aby se nikam nevydávala?“

„Naopak, řekl jí, že volba je na ní.“

„Sakra!“ Zkusil jsem přenést váhu na nohy. Výsledek: nic moc. Musel jsem jít za Vlaštovkou a zabránit jí v odjezdu. Na frontě by nevydržela ani minutu.

„Kam jdeš?“ zeptal se Mlha.

„Musím s ní mluvit.“

„Nebuď hloupý, tuláku. Není kam pospíchat. Nejsi ve stavu, abys mohl…“

„Nestarej se. Musím jít.“ Ztěžka jsem se zvedl na nohy a Mlha přesunul pozornost k pivu. „Říkám ti, Jante, napřed si odpočiň. Jsi uhoněný jako pes.“

„Kočka mě udrží na nohách.“

„Nejsi ve stavu…“

Přešel jsem síň a málem jsem došel ke dveřím, když jsem omdlel. Probudil jsem se v posteli o dva dny později.

Kapitola sedmá

Zastavit Vlaštovčin houf nebylo nic složitého, ačkoli jsem musel dvakrát prudce přistát, abych se vyzvracel. Šli na sever po Eskeské cestě směrem do Ptakky. Dvě kolony jezdců, pěšáků a zásobovací sbor byly dlouhé sedm kilometrů. Zatímco Vlaštovka a Blesk, jedoucí hrdě v předvoji vojska, míjeli poloroubené eskeské panské sídlo, zadní voj armády teprve přejížděl hranici panství. Vojáci uprostřed si navzájem pomáhali přejet řeku. Když Vlaštovka projížděla kolem Quadriviumského hřbitova, střed kolony se zastavoval, aby si mohl dlouze prohlédnout panské sídlo, a vojáci vzadu teprve překonávali řeku. Když Vlaštovka přejela hranici do Ptakky, prostřední část kolony se ploužila kolem hřbitova a jezdci vzadu se snažili zahlédnout něco z Eske. Projížděla kolem Hedvábného Mlýna a přes Donaise, podél Výpadu, přes Jateční most a Place de la Premiére Attaque. Projížděli Ostnovodem a zastavili veškerou dopravu ve městě. Blesk natahoval krk, aby zahlédl zdi mikavodského panství.

Jel strnule na bílém oři s rudou čabrakou, vedle Vlaštovky, ve zbroji blyštící se jako slunce. Častokrát zůstával pozadu a váhal jako pes, který cítí nebezpečí. Ale s Vlaštovkou se už dávno přestal dohadovat a nyní ji následoval, aby jí poskytl ochranu, protože věděl, že s ní není rozumná řeč. Napadlo mě, že kdyby měl dost síly, aby ji nechal samotnou, Vlaštovku by možná po deseti kilometrech přepadly pochyby a vrátila by se za ním. Ale teď jeden druhého popoháněli kupředu a čišela z nich nebezpečná odvaha, která vzlínala jako teplý vzduch. Vlaštovce se vlasy blyštěly jako měď; na klíně si vezla kytaru. Její standarta s delfínem se otáčela a poskakovala. Vojsko se se šustěním

pohybovalo po cestě utopené v nekonečných barvách podzimního listí: sépiové hnědé, červenoiiedé, rezavé a zlaté.

A já jsem se celou dobu nad nimi vznášel vysoko jako luňák.

Na jejich prekérní situaci – Bleskovu neopětovanou lásku k hudebnici – jsem neměl vlastně vůbec žádný vliv. Ačkoli jsem byl důvěrníkem obou, neměl jsem k nim natolik úzký vztah, abych dokázal zlomit pečeť tak osobního problému.

Když jsem si vzal příliš velké množství kočky, občas jsem k sobě neúmyslně připoutal pozornost, ale nedokázal jsem vyvolat Bleskův hněv, když byl tak posedlý Vlaštovkou. Vlaštovka si mě nevšímala, i když mám neodolatelné lícní kosti. Tvrdá Awndynská nemá oči pro žádného muže.

Nemohu vás pobavit žádnými postřehy a epigramy o povaze lásky, poněvadž o ní skoro nic nevím. Došel jsem k závěru, že můj nezájem o lásku je nakonec výhodný. Měl jsem spoustu vztahů, počínaje Zvonohlicí v Kole a konče Alkou, ale žádný nebyl tak drásavý, jako jsou Bleskova muka. Všiml jsem si, že milenci mohou tesknit dokonce i po místech, kde se zdržovali, třeba po šedých tramvajových zastávkách za mrazivých nocí, což mě přivádí k názoru, že láska je nejen slepá, nýbrž i slepě hloupá. Alku miluji, ale miluji ji s rozumem a v mezích příjemnosti. Bleskův staromódní způsob milování otřásá pilíři jeho podstaty.

Blesk ji poprvé spatřil v hacilitské opeře. Vyvolala senzaci, ovace vestoje, a on se to dozvěděl, zrovna když se cvičil v lukostřelbě na Dlouhém poli v Mikavodu. Okamžitě se odjel kočárem podívat, proč tento „čerstvý talent“ působí takový poprask. Morenský Grand byl vyprodaný, ale on vlastnil lóži blízko jeviště, takže na ni mohl pohodlně shlížet. Jakmile vstoupila do záře reflektoru la zpívat svou árii, přestal se ovládat, a protože se vykláněl, upustil program, který se v naprostém tichu zvolna, pomaloučku a hlasitě snášel na pódium k jejím nohám. Zbytek vystoupení strávil v temném zákoutí lóže s hlavou v dlaních, ohromený jejím dokonalým hlasem. Rozhodl se posílat jí rudé růže a květinový masakr dosáhl takových rozměrů, že od té doby jsou růže v Ptacce nedostatkovým zbožím.

Zaplatil mi, abych jí doručil první dopis, a já jsem Vlaštovku přistihl v zákulisí v pruhovaném trikotu a zeleném sametovém šálu. Návštěva Císařova Posla ji vyděsila; potom, když si dopis přečetla, omdlela, a já ji musel přivést k vědomí pomocí čichací soli.

S psaníčky jsem jim létal celý rok. Blesk mi vtiskl dopis do pravé ruky a do levé upustil padesát liber. Já jsem překročil okenní římsu a odletěl. Pak mi do pravé ruky upustila vzkaz Vlaštovka, do levé vtiskla pět liber a já jsem odletěl. Blesk popíjel kávu na lukostřeleckém cvičišti v Mice, Vlaštovka vyťukávala dvoučtvrťový takt na pódiu v Awndynu. Blesk v dlouhém brokátovém kabátě, Vlaštovka ve fraku. Při cestách mezi nimi jsem si na cestovních výdajích přišel na pěkný balík.

Mikavodský palác
sobota 20. června
rok naší války 2014

Moje nejdražší Vlaštovko,

ve svém posledním stručném dopise jsi byla tak laskavá a poděkovala jsi mi za dárek, který jsem Ti poslal. Nic to nebylo, pouhá maličkost. Prosím Tě, by sis nelámala hlavu s cenou těchto věcí, když Ty sama jsi pro mě tak drahocenná. Píšeš, že mezi Awndynem a Mikavodem panuje příliš velký rozdíl, ale ujišťuji Tě, že na materiálním bohatství skoro nezáleží. Zlato a bankovky mají hodnotu jen proto, že my – my všichni – jim to svým souhlasem každým dnem umožňujeme. Podvolujeme se této iluzi, avšak peníze jsou pouze opracované kousky kovu a papíru, jež můžeme moudře využít pro svou potřebu. Malá částka může být využita stejně prozíravě jako celé jmění, když je důležitý účel, k němuž jsou vynaloženy. Pokud jde o Tvé hudební dovednosti, jsi mnohem bohatší než já.

Věz, že na Tebe budu čekat a že je na mne spolehnutí. Je dobře, že se chceš stát nesmrtelnou na základě vlastních zásluh. Jak už jsem uvedl dříve, a jen mne nutíš, abych to zopakoval, celým srdcem věřím ve Tvé schopnosti, Tvoje hudba je pro mne jako zjevení a při každé vhodné příležitosti o Tobě hovořím s Císařem. Mohu počkat, třeba i dokud nezestárneš, jak to sama píšeš. Eszajové, kteří jsou věčně staří, jsou za svou nesmrtelnost vděčnější než mladí nerozvážlivci, ale zase se jim stýská po mládí a přejí si, aby byli věčně mladí.

Nikdy se od Tebe nedočkám přímé odpovědi, vytáčíš se a vykrucuješ jako vlaštovka za letu, ale ačkoli mi čekání způsobuje bolest, počkám si. Víš, že se na vnitřní straně dlouhých luků používá jádrového dřeva, protože je starší a pružnější? Jelikož je tvrdé, rychle se vrátí do původního tvaru a umí dál vystřelit šíp. Mikavod je takovým jádrovým dřevem

Ptakky, pružný rod s bezchybnou ctí. Ale dobré luky potřebují k jádrovému dřevu připojit dřevo bělové, aby byly ohebnější a přesně mířily.

Mučí mne dohady, jak bych Ti mohl dokázat, že jsem Tě hoden. Řekni mi, o co bys stála. Váhy lásky nejsou nikdy vyrovnané, vždy nutí muže milovat ženu, již nemůže dobýt žádné množství přičinlivého dvoření, jež nechová stejné city, jelikož je neroznítily šípy lásky. Manželství je věčné a smrtelníci v něm selhávají. Pouze nesmrtelní mohou uzavřít opravdový sňatek a nesmrtelný člověk může dojít úplnosti, jen když uzavře manželství.

Neznepokojuj se mým Poslem. První Rhydanka, kterou jsem potkal, ve mně také vyvolala neklid. Řekla mému bratrovi, jak umře. Dlouho jsem si myslel, že takovou schopností disponují všechny, ale byla to jen náhoda. Můj bratr Ťuhýk byl vynikající lovec; každý den vyjížděl na lov a vracel se s vysokou a kanci. Měl rád arénu, kde jsme pořádali býčí zápasy a kam jsme přiváděli Hmyz a celé smečky vyhladovělých vlků.

Na louce u řeky se každé léto konala pouť. Bratři se vždy hlasitě domáhali, aby ji mohli navštívit, ale matka jim vždy odmítala dát povolení. Tehdy byly součástí poutě i turnaje v lukostřelbě. Matka byla hrdá na mé umění a zároveň toužila připomenout Ptacce, že náš rod je hoden jejího trůnu. Takže jsem se pod ochranou Ťuhýka, mého druhého nejstaršího bratra, na pouť nakonec vydal. Vzpomínám si na jablka v karamelu, polykače ohňů, ledové víno, žongléry a koně závodící na travnaté dostihové dráze.

Ta Rhydanka tam vykládala osud pomocí stejných karet, jaké má i Jant. Seděla na vlhké trávě mezi všemi těmi záplatovanými pestrobarevnými stany a korouhvemi. Měla dlouhou černou sukni rozprostřenou po trávě a na ni také pokládala karty. Cítil jsem rozpaky, protože vypadala tak zvláštně, ale Ťuhýka velice zaujala – zdržoval se u ní, dokud se nerozešli lidé a odejít jsem chtěl i já. Dal jí minci a ona se na ni nepříčetně zadívala, jak jí ležela na ploché dlani dlouhé ruky. Bratr si ji od ní zase vzal, odešel a koupil za ni tabulku čokolády a tu pak dívce nabídl. Usmála se. Čekal jsem, že bude mít ostré zuby, jako má kočka, ale byly docela obyčejné. Potom sejmula karty a vyložila je. Ťuhýk stál před ní a díval se. Dívka řekla, že do roka zemře. Řekla, že příčinou jeho smrti bude zvíře.

Nespouštěl jsem z Rhydanky oči. Věděl jsem, že mluví pravdu. Ťuhýk se zasmál a její tvrzení odbyl chvástavými slovy,

že všichni jednou umřeme. Celou zpáteční cestu mi opakoval, že vykládací karty nefungují, že je to jen hra, že těmto věcem věří jenom lidé z hor. Další den se šel utkat do arény s levharty. Od lovu, rybaření a sokolnictví ho nedokázalo nic odradit; naopak byl stále ctižádostivější, neopatrnější; snažil se dokázat, že karty jsou leda tak pro blázny. Mou obavu zastínily oslavy po lučištnickém klání a brzy jsem všechno pustil z hlavy.

Řeka Mika protéká úzkou roklí v lese poblíž Donaise. Ťuhýk se kolem ní rád procházel se svým oblíbeným psem na vodítku a já jsem častokrát chodil s ním. Velkou výzvou pro nás byl skok přes rokli; byl možný jen v létě, kdy byla hladina nízko. Jednoho rána odešel a já jsem zůstal ve svém pokoji, když tu za mnou přišla sestřenice a po tváří jí tekly slzy. Pokoušel jsem se Jiřičku utěšit, ale nedokázal jsem to; poprosila mě, abych přišel do síně. Tam jsme na katafalku uviděli Ťuhýkovo tělo, matka seděla na podlaze Trůnního sálu, naříkala a žalem se oháněla ve vzduchu pěstmi.

Hajný ho našel v Sokolu, který leží dvacet kilometrů po proudu. Měl polámané končetiny a pokožku plnou modřin, jak jím smýkaly víry. V tamějších peřejích nemohl nikdo přežít; dokonce ve skalách hloubily díry. Matka řekla, že ho zabili loupežníci, ale když se vrátil jeho věrný pes s vodítkem na krku, pochopil jsem, že se Ťuhýk jednoduše pokusil přeskočit rokli. Pes to odmítl a stáhl ho dolů.

Od té doby jsem se žádným Rhydanem nemluvil, dokud nepřišel Jant. Učinil řadu věcí, jež mne přesvědčují, že Rhydani do budoucnosti nevidí.

Lásko moje, zatímco Ti píši, setmělo se a v jezeře se zrcadlí hvězdy. Hvězdy se, podobně jako lidé, nemění, ale jen velmi zřídka vídávám, jak mezi nimi zazáří jasná hvězda – jako Ty, Vlaštovko. Napiš mi, neupírej mi dopisy; je nepoctivé upírat to, co bylo slíbeno. Tvoje nechuť k lásce má tu výhodu, že budeš ochotněji držet v tajnosti to, co Ti svěřuji. V minulosti se našla celá řada žen, jež se snažily týt z mikavodského majetku a příslibu nesmrtelnosti, já jsem se jim však vyhýbal, protože jejich láska nebyla ryzí. Tvoje nechuť je dokladem, že jsi hodna těchto věcí. Kdyby se mi jen podařilo získat Tvoji ruku a kdybys dokázala vyhradit lásce alespoň malou část zanícení, s nímž pohlížíš na hudbu, pak bych konečně došel uspokojení.

Tvůj Raroh

Po obdržení tohoto dopisu mi Vlaštovka napsala:

Sdělení
Od: Vlaštovka, Pláž, 2/8/14
Komu: Kometa, hostinec U Filigránového pavouka, Suť

Jante – Pomoz mi! Pomoz! Lučištník mě požádal o ruku!!! Říkal jsi mi, že s Tebou mohu hovořit jako s bratrem, tak mi, prosím Tě, pomoz – mám svolit? Mohu odmítnout, aniž bych ho urazila? Není to člověk, kterého bych měla urazit! Chci být nesmrtelná na základě vlastních zásluh a jeho slova znějí spíše jako požadavek než návrh! Vím, jakou reakci by ode mne očekával můj otec, ale dokud byl naživu, nedbala jsem na něho, tak proč bych měla právě teď? Pošli svou odpověď do Awndynu. A, Jante, vím dobře, že máš tu nejprořízlejší pusu ve Čtyřzemí, ale prosím Tě, nešiř se o tom. Ani o ničem jiném.

Blesk jí nabídl tu nejskvělejší příležitost na světě. Během patnácti set let měla to štěstí právě ona. A Vlaštovka, hrdá a zásadová, to odmítala. Možná nechápala, jak nedotknutelný Lučištník Blesk vlastně je – zdálo se, že svou nesmrtelností si z nás všech může být nejjistější. Jakožto Bleskova nevěsta by měla spoustu času přesvědčit Císaře, aby ji učinil Hudebnicí Kruhu, plným právem hodnou nesmrtelnosti. Poslal jsem jí spěšnou odpověď:

Hostinec U Filigránového pavouka
cesta u borkoviště
Suť
27. září 2014

Moje milá guvernérko Awndynská,

na Vaši otázku odpovídám, abyste řekla ano. Mikavod se žádostí tak dlouho otálel, protože si neuvědomuje, jak dlouhý se může takový rok zdát. Alka mě přiměla přemýšlet o věcech, nad nimiž bych se nikdy jinak nezamýšlel; proto Vám radím, že pokud se v tomto životě opravdu považujete za dobrodružku, to úplně nejlepší, co můžete udělat, je tuto opožděnou žádost přijmout. Ostatně pokud stojíte o mou radu, rád bych Vás pozval do Tepnu, abychom se o ní mohli pobavit tváří v tvář a nad sklenkou whisky.

Lučištník je lovec a bojovník a není zkušený milovník, ačkoli se v tomto umění dlouhá staletí cvičí. Obvykle si nechává své záležitosti pro sebe, ale v posledních několika dnech vidím, jak ho mučí obavy, jež nedokáže zmírnit ani archivní dezertní víno. Už jsem si myslel, že se lásky vzdal, že se postupem času zatvrdil. Naopak jsem přemítal, na koho jste Vy upřela pozornost… Nyní Vám však píši s prosbou, abyste Bleskovu nabídku přijala; neučiníte-li to, můžete ho naprosto odrovnat. Pochybuji, zda já sám jsem v těch nejhorších chvílích vypadal tak bídně.

Pokud zamíříte na sever po Pobřežní cestě za Kobalt a Sokol, dojedete na tepenské panství; tam počkejte.

Slétnu k Vám. Pak si budeme moci promluvit mezi čtyřma očima, v Lučištníkově nepřítomnosti.

Napadá mne řada epizod, jež by vychýlily Vaše mínění o něm tím či oním směrem. Kdybyste ho viděla se Saturejkou v Morenzii, nepochybovala byste o jeho něze. Saturejka bohužel nepřežila. Byl její pokrevní bratr, podívejte se na jizvu na jeho dlani. Říkával, že ji pojal za manželku. Já jsem říkával, že je pátou rasou, že existují Ptakkové, Hmyz, lidé, Rhydani a paní Saturejka. Zmítala jím pubertální bouře vášní; já jsem byl jako šachista, dotýkal jsem se figur, kterými on nechtěl hýbat.

Na druhou stranu, a řeknu-li to bez okolků, Blesk umí být arogantní a protivný lump. Odmítl mi půjčit peníze, když jsem je nejvíc potřeboval, a při jednáních o nemovitostech umí vystupovat jako dokonalý žoldák. Váš vztah s ním musí být všechno nebo nic, kde je jasně určeno, co je černé a co bílé. Jsem si vědom, že doposud to je spíše „nic" než „všechno"; avšak teď Vás prosím, abyste přehodnotila své stanovisko. Určitě byste měla být ráda, že umí být i zlý.

Pořád jsem mu například neodpustil to, co mi s Puštíkem provedli při loučení se svobodou. Psal se konec prosince roku 1892. Oslavu jsem pořádal týden předtím, než jsme si s Alkou nasadili manželský chomout – měla by se sice konat noc před svatbou, ale domníval jsem se, že by to nebylo příliš prozíravé. Blesk mi za tím účelem půjčil míkavodský letohrádek, a jelikož o mně bylo známo, jak rád pořádám večírky, účastnili se ho všichni. Tedy všichni muži, ze čtyř zemí, a než došlo k oné události, už dva dny jsme bez přestávky pili…

K večeři jsem měl koktejl z teplého mléka a rumu, vlastně jsem jím byl celý zalitý, a láhev whisky. No, řekněme, že jsem byl lehce opojený. Blesk už měl všechno naplánované a tak se s tím svým pohrdavým úšklebkem, který všichni tak dobře známe,

zeptal: „Pořád si myslíš, že jsi nejrychlejší tvor v celém Čtyřzemí?"

S koktáním jsem přitakal, že si to opravdu myslím. Poznamenal, že to nezní moc přesvědčivě. Je naprosto nutné být přesvědčivý, protože jinak se dalšího dne objeví spousta Výzev od pitomců, kteří si myslí, že mě předhoní. Vylezl jsem na stůl a všem jsem to oznámil. Čírka Ostnovod škodolibě bouchl rukou do stolu a zvolal: „Tak dobře! Chytněte ho!"

Pak už si pamatuji, jak mě svírá mohutný Puštík, tvář mám přitisknutou ke stolu a někdo mi za zády spoutává křídla. Vysvlékli mne, omotali mi kolem boků jelenici a pomocí řemínku pod bradou mi nasadili na hlavu jelení paroží. Bylo těžké, z dvanácteráka, pozlacené. Když jsem je rukama osahával, spadla mi rouška, což nesmírně pobavilo všechny, kteří nebyli v bezvědomí nebo zaujati lehkými dívkami.

Blesk povstal, s rukama v železných rukavicích na bocích, a řekl: „Teď je z tebe pán lesa."

Dokázal jsem ze sebe vysoukat jen: „Podívejte, chlapci, tohle není žádná sranda." Čírka mi z rozmaru vsunul do ruky kuchyňský nůž. Puštík si mě přehodil přes rameno a v oplzlém procesí mě vynesli ven do mrazivého parku. Hodiny na věži odbíjely jednu ráno, sníh zaléval žlutý přísvit prvního úplňku po zimním slunovratu. Zůstal jsem stát, všichni poodstoupili a tiše se na mne dívali: „Co mám dělat?" zeptal jsem se. „Chcát u stromů a pojídat bobule?"

Potom se zpoza stájí ozval štěkot a vytí, praskání jinovatky, kterou drtila stovka strupovitých tlap. Vypustili psy. A víte, co jsou mikavodští psi zač: čistokrevní a dobře vycvičení, podlí malí zabijáci. Blesk do mě zkusmo strčil a vyzval mě: „Myslím, že bys měl utíkat."

A jak já utíkal! V položeru jsem vběhl hluboko do lesa, se smečkou psů v zádech. Uháněl jsem, až v mých stopách zůstávala krev. Uháněl jsem s vytřeštěnýma očima, zhmožděný chladem. Paroží se mi zachytávalo v nízko visících větvích a škubalo mi hlavou – ztratil jsem drahocenné vteřiny, když jsem se schoulil a zápasil s řemínkem. Jako štvaná zvěř jsem se hnal přes ploty a přelízky, srdce mi bušilo do rytmu s pádícíma nohama, v ústech jsem cítil sůl a docházel neustále ke stejnému závěru: utíkej. Kdesi hluboko v hlavě – ačkoli jsem se řídil jen instinktem, neboť jsem se měnil v jelena –, jsem věděl, že to dokážu. Věděl jsem, že bude-li mi přát štěstí, uteču i dvaceti psům. Pak jsem jen pelášil.

Dokud jsem nevyběhl na vrchol jednoho kopce a neshlédl do mělkého údolí posetého zvlněnými poli. Uvědomil jsem si, že shlížím na Bukaččí údolí; na opačném konci byla vidět světla Tepnu. Zastavil jsem se, abych popadl dech, když tu jsem uslyšel funění blížících se psů. Začali výt vzrušením. Zacouval jsem ke stromu, na nějž jsem neměl sílu vylézt. Na hranici Alčina panství, kousek od vytouženého bezpečí, mne opustila odvaha. Byl jsem příliš vyčerpaný, aby mi ještě na něčem záleželo. Chtěl jsem se jim postavit.

Psi, zastřeni tmou, se hnali skulinou v živém plotě. Doběhl ke mně první z nich a už se chystal ke skoku. Uvažoval jsem, jestli mu dokážu zarazit do hrdla kuchyňský nůž, než se pustím zuby nehty do ostatních.

Se sykotem jsem se nadechl. Věděl jsem, jaký zvíře zakouší triumf; sám jsem v životě uhnal spoustu jelenů. Blížilo se: špičáky, sliny a špinavá srst.

Pes vyskočil, ale uprostřed skoku jej zasáhl šíp a prudce jej strhl do sněhu, kde se se skučením schoulil. Měl prokláté plece.

Pak se mezi nás tryskem vehnal mohutný, svalnatý bílý kůň a přes rozsochu sedla mne zvedly Bleskovy ruce, jednou mne popadl za křídlo, druhou za zadek. Stejně nenuceným pohybem si přehodil toulec přes rameno, otočil koně a vjel do smečky psů, kteří se ihned rozutekli. Následoval jej psovod s bičem a na zjizveném oři. Ten psy svolal do těsného houfu a všichni jsme se mlčky vrátili. Už si nevzpomínám na podrobnosti, jen na otřesy, nárazy, na svět přetočený vzhůru nohama. Byl jsem pořád opilý; volně svěšenými končetinami jsem se otřel o každý živý plot, který jsme přeskočili.

Pamatuji se, jak mi Blesk vypáčil z prstů nůž a položil mi na krk pevnou ruku, aby mi změřil tep, který byl klidný a slabý. Užasle zašeptal: „Rhydane…"

Blesk nás napájel svařeným vínem a zvěřinou, dokud jsem nenabral sil. Domnívali se, že jsem uběhl čtyřicet kilometrů, přes Donaise až na okraj Tepnu, těsně za Bleskovým panstvím. Čtyřicet kilometrů Vám nemusí připadat příliš mnoho, když víte, že jsem za den zvládl i sto, a za letu i tři sta, ale za daných okolností…

Vlaštovko, když jsem naposledy viděl Bleska, na lukostřeleckém cvičišti s nelidskou pravidelností roztínal šípy na vzdálenost dvou set kroků. Uhranula jste ho; je Vámi posedlý. Neříkejte: „Ale vždyť mě ani nezná"; je naživu už tak dlouho, že ví, co jste za člověka. Na základě zkušeností dokáže předvídat

všechna vaše rozhodnutí. Možná tak ob století narazí na cílevědomou ženu, která je hodna jeho pozornosti, jinak zakouší jen zklamání a ženy se slabšími morálními zásadami ho odpuzují.

Nuže, sestřičko, až před Vámi guvernér Mikavod padne na koleno, odpovězte *ano*. Vám to snad ani nemusím říkat; nejste Rhydanka. Chcete být přece nesmrtelná. U veškeré dolnosedelské krve, čeho je třeba, aby se Vám dostal člověk na kobylku?

Nikdy si nemyslete, že jste mladá a máte spoustu času; nemůžete vědět, jak brzy nastane konec. Postupně Vás zasvětím do tajemství, jež usnadní Vaše přijetí do Kruhu. Císař nechce, aby Zaskajové věděli jisté věci, neboť se domnívá, že u Eszajů hrozí menší riziko, že je prozradí.

První dům v pueblu byl natřený na bílo. I když je bílý jen od země do výšky hlavy, protože majitel se neobtěžoval se sháněním žebříku. Bože, jak mám tuto vesnici rád.

Teď bych už měl jít. Soudě podle způsobu, jak se formují mraky a jak nad Mhadaidhem krouží orli, myslím si, že bychom si dneska mohli hezky zalétat. Mám chuť se k nim přidat, ale setkám se s Vámi na zemi, v Tepnu, ode dneška za týden. Nezapomeňte si vzít kytaru.

Failte bhâchna.

S úctou, boží vůlí a pod ochranou Kruhu.

Kometa Jant Šira
Posel a Tlumočník Svrchovaného Císaře Sana.

O dvacet dopisů později jsme tady na ostnovodském panství na okraji Dolního Sedla. Počasí: osvěžující, i pro mě. Vlaštovčino vojsko pochodovalo až do soumraku a pak dostalo rozkaz rozbít tábor. Došli k nejjižnějším zákopům a vojáci se pustili do jejich čištění, což byl vskutku nechutný úkol. Dokud bylo na práci vidět, vykopali kolem ležení čtvercový zákop a obehnali jej valem. Několik vojáků bylo podél zákopů rozmístěno, aby drželo hlídku. Ze vzduchu jsem viděl, jak na okrajích tábora patroluje řada oblých ocelových přileb.

Polámané Hmyzí údy čněly do vzduchu jako zbytky strojního zařízení; kopáči exhumovali hromadu špinavých koster, které teď čekaly, až budou naházeny do masového hrobu. Z vykopané hlíny se šířil zápach; v jílu se hromadil mokrý sníh a měnil se ve zmrzlé bahno. Čpěl sírou.

Měl jsem dojem, že se dnem jen stěží držím krok; dokud ze mě nespadla únava a já se nebyl konečně schopen potýkat s vážnějšími otázkami, zvládal jsem jen ty nejzákladnější úkony. Se zakalenýma očima a neschopen jediné myšlenky jsem přeletěl ležení a sledoval proměněnou krajinu, která se pode mnou rozkládala. Z Ostnovodu byla ruina. Spatřil jsem zničenou stodolu, kde vojsko obklíčilo Hmyz a upálilo ho. Spatřil jsem i titěrný Hmyz, jak v dálce přebíhá světle zelená pole. Perspektiva mě mátla – zdálky se zdál být malý jako opravdový hmyz, ale pokoušel se překonat plot z ostnatého drátu, o němž jsem věděl, že dosahuje výšky dvou metrů, takže musel být velký jako srnci. Moje první jasná myšlenka tohoto dne – to nemůže být pravda. Byli jsme na frontě s vůbec nejmenším počtem vojáků a Hmyzu bylo za celou dobu vůbec nejvíc.

Soustředil jsem veškerou pozornost na místo, kde jsem musel přistát, a nad náspy, ostnatým drátem a plátěnými střechami jsem přeletěl k hlavnímu Hradnímu stanu. Stáli před ním Blesk s Vlaštovkou a vyměňovali si názory. Vlaštovce přes rameno visela kytara, vykládaná perleťovými destičkami. Doskočil jsem přímo před ně.

„Dobrý večer, Jante. Hezky létáš."

Lapal jsem po dechu. „Ach… Vlaštovko! Otoč se a hned se vrať. Co si myslíš, že tu děláš? Rarohu, ty bys měl mít rozum! Kolik máš vojáků?"

„Šest tisíc."

„Kolik si myslíš, že je tu toho zasraného Hmyzu?"

„Je to Císařův rozkaz?"

„Ne. Můj."

„Vlaštovko, já ti to říkal. Poslouchej Janta."

„Ty si běž, jestli chceš, Eszaji. Já zůstanu."

„Uvaž, že teď není to nejlepší období roku," naléhal Blesk.

„Tebe taky vyděsí ta troška sněhu?"

„V tomhle zatraceném počasí je těžké mít vůbec suchou tětivu."

Zatřepal jsem křídly, abych se zbavil kousků ledu, a pokusil se o smířlivý tón. „Vraťme se zpátky do paláce. Vojáci můžou tábořit v parku a já si pohovořím s Poštolkou a třeba se mi ho podaří přemluvit, aby nám pomohl. Pak se můžeme vydat do Dolního Sedla a dojít do pevnosti. Není moc rozumné pokoušet se o to jen se šesti tisíci muži."

„Nemáme dost času. Už jsem vyslala posly se žádostí o pomoc do Eske a na panství na Rovinách," informovala mě Vlaštovka.

„No vida. Dobře. Ale všechna panství z Rovin odmítla poslat vojáky do Ptakky, protože nesouhlasí s Poštolkovou taktikou. Mám na mysli Eske a Hacilit-Moren; Vlaštovko, jsi na to sama."

Vlaštovka jen úzkostlivě hlesla: „A guvernérka Tangarská?"

„Víš, co se stalo s Tangarskou? Vytáhla se svým vojskem najít rakev s Jespákovými ostatky, které jeho bratr tak neobřadně upustil na cestě. Nedostali se ani za dolnosedelské zákopy, když na ně vtrhl Hmyz a přinutil je udělat čelem vzad. Padla tam polovina jejích mužů. Eleonora je odvážná žena, ale teď si v Tangaře líže rány a shromažďuje nové vojsko."

Lučištník si podrážděně odfrkl. „Jsme přece říše. Říše není vůbec křehká! Jde o zásadní spolupráci! Proč už nepostupují společně?"

Já jsem si povzdechl. Pokud Blesk neměl s něčím takovým zkušenosti, jakou jsme měli naději? „Vlaštovko, odjedeme…?"

„Ne. Odevzdáme svůj významný příspěvek."

„Vidím, že stárneš." Vlaštovka začínala používat ona lhostejná účelná slůvka, která umožňují člověku vypořádávat se s okolním světem, aniž o něm musí přemýšlet. Když uslyší o něčí smrti, ví, jak říct „To je mi líto". Co ale v kontextu něčího úmrtí „To je mi líto", do prdele, *znamená?* Umí říkat „smůla", „skvělý den", „mám se dobře", „uvidíme se za rok" – kde v sobě bere smrtelník tu drzost něco takového pronášet?! Ulita sílí a ukrývá ji. Za několik let už vůbec nebude hluboce myslet či cítit a obávám se, že to bude znamenat i konec její hudby.

„Já jsem ochotný pokusit se získat další řadu zákopů," řekl Blesk. „To je dvacet sedm kilometrů země, u níž zaručíme, že bude vyčištěna od rozptýleného, zbloudilého Hmyzu. Je to malý pás země, ale prokážeme tím, že Hrad se i nadále snaží chránit říši bez ohledu na to, kdo vyšle pomoc. Potom se můžeme přesunout a uvidíme, zda se naše rozhodnutí dočká nějaké odezvy."

„To je skvělé, Rarohu. Já jsem věděla, že stojíš po mém boku."

„Kéž bych mohl stát po tvém boku pořád."

„A taky musím dokázat Císaři, že za něco stojím. Řekl, že Eszajové jsou dobří válečníci, je to vlastně jeho opakující se téma *crescendo.* Jestli to pomůže mé věci, ukážu mu, že umím bojovat."

Bedlivě jsem se zadíval na Vlaštovčino nonšalantní vzezření širokou pihatou tvář, zvednutý nos a jemné rty, byť měla okousané nehty a svalnaté nohy. „Pokud chceš být Eszajka na základě toho, že jsi nejlepší hudebnice na světě…"

„A to jsem."

„K čemu ti je, že budeš bojovat?"

Vlaštovka pokrčila rameny. „Zeptej se Císaře. Já tomu nerozumím."

Odvrátil jsem se od ní a upřel oči do pruhovaného přítmí stanu. Se zvednutými dlaněmi jsem řekl: „Nic proti, ale ty žádná bojovnice nejsi. Tvůj otec tě nepouštěl na cvičiště. Kde se v tobě bere ta drzost? Myslíš si, že můžeš převzít velení tam, kde neuspěli Eleonora a Ostnovod. Eleonora je zručná šermířka, ty jsi dobře stavěná klavíristka."

„Jante, dávej si pozor, co říkáš."

„Rarohu. Dej mi pokyny, protože já odlétám. Nebudu se dívat, jak se vaše prochladlé, hladové jednotky pustí do drancování vlastní země a skončí jako zákusky v Hmyzích kusadlech jen kvůli marnivé žádostivosti jakési zrzavé husy."

„Jante!"

„Má jenom strach," řekla Vlaštovka.

„Jestli vás Hmyz zabije, San bude mít o pořádný problém míň. To se spokojíš s legendou o své krátké proslulosti? Postavím ti sochu – panna vyzbrojená kytarou proti nepřátelským hordám! Bude na ní napsáno: *Víc ctižádosti než rozumu."* Tasil jsem meč z pochvy, kterou jsem měl obráceně uvázanou mezi křídly, a hrot zapíchl do trávy mezi jejíma nohama. „No tak, těžkou práci přenech Eszajům. Jednou mi budeš děkovat, že jsem ti zachránil život."

Vlaštovka napřáhla ruku k Lučištníkovi, který gestu dobře porozuměl. Odepjal si od boku pás s mečem a jílcem napřed jí podal svou tepenskou zbraň. Vlaštovka ji uchopila a z pochvy ozdobené klenoty vytáhla čepel. Několik opodál stojících vojáků se zájmem zvedlo hlavy. „Kryj se!" zvolala.

„Sakra, nebuď hloupá."

Rozlítilo ji, že ji nepovažuji za důstojného protivníka. Když jsem se otočil, provedla výpad, ostřím mě zasáhla do vnitřní strany stehna a protrhla mi kůži kalhot. Děvko! Do meče jsem udeřil a sklouzl mi po čepeli až k jílci. Další úder jsem snadno odrazil **a** pak jsme se do sebe pustili naostro. Byl jsem rychlejší než ona. Dál jsem dosáhl. Bodl jsem, ale její těžší zbraň můj výpad stočila. Máchla mi po krku. Uskočil jsem. Třikrát jsem jí švihl po nohou, každou ránu s úskokem zastavila. Naznačila výpad doleva, ještě jednou doleva a potom jsem její meč úplně ztratil z dohledu. Kde ho mám? Vpravo? Vpravo. Ach, tady dole. Ohnal jsem se čepelí nízkým obloukem jako kosou.

Ztratil jsem rovnováhu a zaútočil do prázdna. Divoce jsem zamával rukama a pak jsem upadl na bok do bláta. Vlaštovka mi prudce dupla na ledviny a vyrazila mi dech.

Přitiskla mi meč na záda. „Je to tady?“ zeptala se.

Bleskův hlas: „Ne, níž.“

„Tady?“

„Au!“ Hrot mi projel koženým pláštěm.

„Jante? Tady ti můžu tím hrotem proklát páteř. Oddělí dva obratle. Moc to nebolí, ale už nikdy nebudeš moct nikam běžet.“

„Jau!“

„Líbí se ti to?“

„Ne! Ne! Prosím!“

„Nech ho být,“ požádal Blesk. Vlaštovka mi počechrala paletky, meč odtáhla a já jsem hbitě vstal. Podala zbraň Bleskovi, který řekl: „Nebylo to špatné. Cvičením se naučíš přestat dívat na čepel. Je prodloužením tvého těla. Sleduj reakce protivníka.“

„Trénuje mě,“ vysvětlovala Vlaštovka, zatímco já jsem si z vlasů vytahoval kousky bláta.

Vrhl jsem na Bleska vzteklý pohled. „Proč jsi mě ten fígl nenaučil?“

„Měl jsem pocit, že jednoho dne ho bude potřebovat nějaká dáma, aby nad tebou zvítězila.“

„Vlaštovko, omlouvám se.“

„To ráda slyším. Už budeš na naší straně?“

„Když není zbytí.“

Té noci se uprostřed tábora rozhořel oheň a vojáci si pekli srnce a chléb, který si přinesli z vesnic v okolí Ostnovodu. Vlaštovka požádala o srnčí tuk a mlaskavě ho pojídala přímo z dýky. Kvitoval jsem její chuť a uvažoval, jestli je tak nenasytná i v posteli.

Při letu mi vyhládlo, ale tvářil jsem se rozmrzele, protože jsem tak silně podcenil Vlaštovku. Řada žen se umí skvěle bít a dokáže mě porazit; respektuji jejich schopnosti. Ale to, že Vlaštovka vyhrála, viděli i zaskajští vojáci; věděl jsem, že novina se rychle rozkřikne do všech končin.

Odešel jsem, zatímco Moták rozdával číše s vínem. Ulil jsem si dávku kočky. Nedokázal jsem odolat představě, že si trochu vezmu. Přípravami pomohla zklidnit tělo, rituál soustředil mou mysl Prášek vyrovnaný v záhybech papíru, hypnotický plamen svíčky, syčení tekutiny, uspokojivý odpor roztoku ve stříkačce. Když jsem byl malý, v Hacilitu jsem studoval byliny, a třebaže jsou se vším ostatním jen nepříjemnosti, na mé znalosti je spolehnutí. Jde mi to a cítím se jistě, ale rád bych byl schopen přestat.

Pocit mé nedostatečnosti sílil, když jsem se zamýšlel nad **ne** dozírnými hlubinami Hradní minulosti. Uvažoval jsem o všech ne smrtelných Poslech, kteří zde působili přede mnou; titul žije dál, třebaže jednotlivec už nikoliv. Lučištník, Šermíř, Posel; titul je důležitý, ale jednotlivá osoba je postradatelná. Já jsem nesmrtelný a další nesmrtelní přede mnou umřeli, takže bych se vůči nim neměl cítit méněcenný, ale vzhledem ke svým činům mám pocit, jako bych tyto úctyhodné lidi zrazoval. Mám pocit, že zrazuji prvního Kometu, který vstoupil do Kruhu při jeho založení, i přinejmenším dvacet dalších, jež následovali po něm. Poslední Kometou byla veselá světlovlasá Morenzanka, kterou jsem porazil v dálkovém závodě roku 1818. Lučištník je stále jen jeden a pamatuje si všechny mé předchůdce. Se zájmem jsem hloubal, co byli zač a jak mohli zemřít – zda je nahradili lepší běžci nebo zda je Hmyz zranil tak, že jim nebylo pomoci.

Zrovna jsem si vytáhl jehlu ze zápěstí a otíral si kapky krve, když se plátěným vchodem prosmekla Vlaštovka. Přesvědčil jsem se, že je všechno schované, a doufal jsem, že si nevšimne mých padajících víček a bílých rtů.

„Jante, omlouvám se za to, k čemu před chvílí došlo."

„Proč? Vedla sis dobře!"

„Ztrapnila jsem tě. Bylo to kruté. Všichni viděli, že jsi unavený."

Poslouchat soucitné věty od Zaskajky je horší než jí být poražen! „Když si budeš lámat hlavu s takovými věcmi, nikdy z tebe Eszajka nebude," poznamenal jsem potichu.

„Když nesmrtelní nebudou spravedliví, svět je přestane milovat," odpověděla.

Rozhodil jsem před ní rukama. Nikdo v rauši nesnese nečinně sedět a útrpně poslouchat banální pravdy. „Víš, co je Kruh zač, sestřičko? Je to jen způsob, jak vyjímat lidi ze společnosti a nahánět je do Císařovy péče, kde nemůžou páchat žádné škody…

Jak předhazovat Hmyzu to nejlepší z našeho světa, aby se svět ni|ak neměnil… Vlaštovko, buď chytrá. Vládni dál Awndynu, kde ti Císař nemůže přistřihávat křidélka a vládnout veškerým tvým potenciálem. Za dvacet let budeme potřebovat, abys byla svobodná a bezstarostná."

„Nemám teď žádnou svobodu, o kterou bych mohla v Kruhu přijít."

„Hmm." Uložil jsem se na medvědí kožešinu a vzhlédl k ní. „Usilovně se snažíš nechat se vlákat do pasti. Smrtelníci jsou zbaveni odpovědnosti za… toto…" Chabě jsem ukázal na Bleskovy pečlivě uložené svazky šípů, větve k výrobě luků a

zbroj. „V mnoha ohledech jsem býval šťastnější, když jsem v Temninách setrvával v nevědomosti a nepřemýšlel nad životní drahou.“

„Nechci, aby mi bylo čtyřicet.“

„Tak na to nemám odpověď.“

Podala mi svou perleťovou kytaru. Nádherný nástroj jsem polaskal; kolíčky byly ze slonoviny, popruh modrozlatý a na rubu byly namalovány awndynské insignie. Vlaštovka se usmála, když uviděla, s jakou láskou kytaru držím, protože nevěděla, že jasnozřivost vyvolaná drogou jí pod mýma rukama vdechuje život. „Prosím tě, dávej na ni pozor,“ řekla.

„Proč?“

„Nezahraji na ni jediný tón, dokud v bitvě nepobiji Hmyz.“

„Ach, Vlaštovko. Proč to děláš?“

„Říše mě nutí. Udělám všechno, abych se stala Eszajkou.“

„Provdej se za Bleska.“

„Víš, že by mě umořil. Já nejsem ani řeka, ani motýl, ani hvězdička, nic z toho, co píše ve svých dopisech. Nejsem tak čistá a dokonalá jako tyto věci, ale pořád jsem rozmanitější než ony všechny dohromady.“

„Ano, to jsi.“ Zaťukal jsem nehty na ochranný štítek, položil se s kytarou na břiše a zahrál jeden riff.

Vlaštovka vyjekla. „Takový zvuk dosud nikdy nevyloudila!“

„Promiň.“

„Ne, pokračuj.“ Přiměla mě, abych zahrál zbytek melodie. Ačkoli byla překvapená, že rozeznám hlavu od kobylky, nedívala se na mě svrchu. Snažila se od každého učit. Dotkl jsem se pražců a pak jsem chvilku se zavřenýma očima hrál, než mě přemohly rozpaky. Usmívala se.

„Vydělával jsem si takhle v Hacilitu peníze,“ vysvětlil jsem jí.

„V koncertní síni?“

„To sotva. Hrál jsem na ulici. Naučil mě to jeden člen gangu. Jmenoval se Babitt.“

„Pojď ven a zahraješ mi u ohně.“

„Ne! Nech mě na pokoji.“

Užívání skolopendia je veskrze samotářská aktivita a nejméně hodinu po aplikaci jsem se nechtěl ukazovat na veřejnosti. Ale Vlaštovka umí přesvědčit. Můj stav jednoduše připsala vyčerpání a řekla, že potřebuji na čerstvý vzduch. Vytáhla mě k ohni, kde jsem zůstal stát mezi vojáky, kteří si přihýbali z lahví, krájeli pečené maso, hlučně se bavili a čím dál častěji se smáli, zatímco jim Vlaštovka zvedala náladu písní. Hrál

jsem rejdováky a divoký čardáš a ona před ohněm tancovala a zářila, a Blesk jen přihlížel.

Před dvěma sty lety byl v Hacilitu odporný vzduch. Vzpomínám si, že jsem se tak prudce rozkašlal, až jsem upustil kytaru, zlomil se v pase a začal se dávit. Skrček Babitt seděl na černém železném zábradlí.

„Řeknu to takhle, Širo," ozval se nakonec. „Já bych se té tvé noční práce nevzdával." Pamatuji se na puch račího oleje, kterým si uhlazoval vlasy.

„Já umím hrát!" vyprskl jsem. „Ale bylo by fajn, kdybych mohl dýchat!"

„Felicitia říká, žes vydělal víc peněz prodejem drog a že by ses toho měl držet. Říká, že nás nemůže živit. Říká, že v našem gangu už nezbyly žádný peníze." Babitt si poškrábal chlupatý zadek, který sotva zakrývaly zalátané kalhoty. Zvedl jsem kytaru a začal ji znovu ladit.

Babitt byl zavalitý, chlupatý, malý a samolibý, já jsem byl vysoký a obvykle obluzený; určitě jsme vedle sebe vypadali dobře. Nenáviděli jsme se, ale Felicitiovo slovo bylo zákon. Vzpomínám si, jak kdysi vykradl obchod s domácím zvířectvem a Babitt za mnou jednou v noci přišel a řekl: „Koukej, mám dva tisíce zlatých rybek, co bys s nima mohl udělat?"

„A peníze jsi nedostal?" já na to.

Trpělivě mi odpověděl: „Peníze dostal Felicitia. Já dostal rybky."

Přesto jsem mu ale vysvětlil, že jsem s prodejem skončil, protože Peterglass měl pro mě kšeft a já už jsem měl plné zuby zákazníků, kteří se za mnou pořád všude motali jako nemrtví. Babitt se přestal škrábat na zadku a začal se škrábat na kníru.

„Felicitia na tebe bude naštvanej."

„Mohl by si na mě dovolovat, co?"

Dřepl jsem si a začal sbírat naše mince dřív, než se mohly dostat do Babittových chlupatých rukou.

„Možná to nevíš, ale když přestanu s prodejem, zkrachuje i Felicitia," dodal jsem.

Babitt se zakřenil, a nebyl to vůbec hezký pohled. „Širo, to já vím. Ty v Hacilitu nikdy s kočkou kšeftovat nepřestaneš. Seš posedlej mocí, což je *horší* než bejt nemrtvej."

„A nic víc nevíš. Celý svět mi bude líbat ostruhy." Vrazil jsem si ruce do hlubokých kapes a vydal se šouravě směrem ke Škvárové. Babitt šel za mnou, s očima ve výšce kytary, kterou jsem měl zavěšenou na zádech. Na schodech hospody U lodní

zátěže nás zastavila vůně piva. Navnaděni jsme se na sebe podívali a nakonec svodu podlehli. Přidržel jsem dveře, zatímco se Babitt vkulil dovnitř, a zašmátral jsem v kapse po hrsti ušmudlaných mincí, které jsme vydělali toho rána, a ochablou rukou jsem je nabídl Babittovi, aby překládal.

„Co jsou zač ty malé kulaté s dírkami?“

„Knoflíky,“ odpověděl.

Kapitola osmá

Hacilit 1818: jak umřel Felicitia

Hromobití ráno působilo nepatřičně, k bouřkám by mělo docházet jen v noci. Pět hodin ráno, od moře se přivalila fialově hnědá mračna, nakupila se nad Hacilitem a zastřela úsvit. Já jsem byl celou noc vzhůru a sledoval dívku, která sledovala můj dům.

Myslím, že mě neviděla, ale věděl jsem, že má kuši, protože se cvičila ve střelbě na všech kočkách v sousedství. Zadními dveřmi jsem vyklouzl z krámku a ukryt za drolící se cihlovou zídkou jsem doběhl na nároží. Přikrčil jsem se v odpadcích a rozbitém skle a zadíval se do míst, kde dívka čekala. Otočila se a pohlédla přímo na mě. Vyrazil jsem…

… po chodníku potečkovaném žvýkačkami, přes úzkou železnou lávku, kolem Plechových kůlen. Dívka vypustila první šíp, ten však letěl mimo. Uhnul jsem hlavou. Šíp kolem mě prosvištěl a zabodl se do desek vysokého zeleného plotu. Přelezl jsem ho a na druhé straně jsem zastavil, abych popadl dech. Plot byl počmáraný graffiti. To nejlepší bylo moje.

Utíkal jsem dál špinavými kalužemi a mezi holubími výkaly. Ztratila mě na nároží bloku. Uklouzl jsem a zaklel. Uslyšela mě a přidala. V hrdle mě škrábal štiplavý hacilitský vzduch, na špinavé řece se odrážely první sluneční paprsky. Rhydana nedoženeš, pomyslel jsem si, když mi druhý šíp jen o několik milimetrů minul patu. Kdo jsi, kurva? Čubka od Lukařů.

Proběhl jsem smetištěm. Mně byly cestičky mezi odpadky dobře známé, ale dívka měla zkušenosti s druhou stranou řeky a

byla velmi opatrná. Byli jsme půl kilometru za hranicemi jejího teritoria a jako by se octla někde v Suti.

Doběhl jsem ke skladišti u přístaviště. Do betonu tu byly zasazeny kruhy a železné hřiby, které používaly úzké lodě k uvazování lan a vykládání zboží. Přístav byl zanesený, zpustlý; páchl solí a hnilobou. Skladiště bylo velké jako tři městské domy, postavené Z nyní už shnilých dřevěných fošen, podpíraných pytli s pískem. Na malá dvířka zasazená v obrovské posuvné bráně na vrcholku rampy jsem úžasně rychle vyťukal tajný kód, ale to už se objevila dívka s kolomazí ve zlatých vlasech.

Vklouzl jsem do skladiště, zabouchl dveře a lapaje po dechu jsem se o ně opřel. Kousek od mého ramene proklál dřevo hrot šipky z kuše. Prudce jsem otevřel a uviděl ji pět metrů před sebou. Nemotorně nasazovala do spouštěcího mechanismu novou šipku a zaváhala. Rozepjal jsem si knoflíky na košili, rozevřel ji a nabídl jí skvělý pohled na skvělou nahou hruď; pak jsem dveře zase zabouchl a nahoře a dole je opatřil závorou.

Ze tmy za mými zády se ozval tichý smích. Můj příchod přivedl někoho zpátky k životu. Slabý hlas zasípal:

„Jdeš pozdě, kozopichu."

V Temninách bylo všechno jednoznačné. Život v horách byl prostý – chodil jsem brzy spát a měl jsem pořád hlad. Všechny dny byly stejné; jen někdy jsme měli víc bouřek a míň jídla. Ale město Hacilit se halí do komplikací jako do pláště. Malou část města už v sobě mám jako špinavou skvrnu. Město vydržuje lidi, kteří by v Temninách nikdy nepřežili, jako třeba Felicitiu.

„Musel jsem čekat do úsvitu," povzdechl jsem si, zatímco jsem si razil cestu ponurým prostorem skladiště. Střechu z vlnitého plechu bičovala průtrž mračen.

„Myslel jsem, že ve tmě vidíš."

„Ne."

Felicitia Aver-Sokolík ležel na poloshnilé pohovce vedle nízkého stolku, jediného zdejšího kusu nábytku, uprostřed podlahy z udusané hlíny. Četl si ve světle oharků svíček, přichycených k desce stolu vlastním voskem.

Aver-Sokolík vládl našemu gangu. Žasli jsme nad jeho vychloubačnými a nenucenými líčeními drahých večírků a módní společnosti. Ale byl to vnuk Krupa Eskeského, který žil na Hradě, a tento Eszaj v jeho rodokmenu ho v našich očích stavěl na roveň boha. Aver-Sokolík mi v minulosti ublížil, takže jsem ho nenáviděl. Kolo, které mi vyryl do ramene, mi vydrželo jako cejch celý život.

Felicitia očima hltal mé tělo. Bělma měl nažloutlá a zorničky na nich posazené příliš vysoko, jako by se mu chtěly zvednout a skrýt pod víčky.

„Máš drogy?“ zeptal se úzkostlivě.

„Jo.“

„Pojď sem a pomiluj mě, ty můj vyžilý hošku.“

„Ne!“

„To Kolo na tvojí ruce znamená, že mi patříš.“

Felicitia se zavrtěl, aby změnil pozici, ale posadit se nedokázal. Trávil čas se mnou v nálevně, v kasinu s falešnou hráčkou Layce a nakonec se válel v naší přístavní základně, kde si každých pár hodin šlehl a četl sladkobolné knížky. Když jim přestal ohýbat růžky, kradl jsem je, protože jsem žil s mlhavou představou, že pokud bych se někdy dostal na Hrad, mohly by se mi tyto znalost hodit.

„Máš kliku, ty můj prostitutku,“ zaskuhral. Nepřestával jsem si ho prohlížet; jediným jeho oblečením byla špinavá kožená sukně, která mu halila hladce oholené nohy, a řetízek na kotníku s amuletem ve tvaru kola. Věděl jsem, že bude z ryzího zlata. Chvěl jsem se chamtivostí.

„Cože, a proč?“

„Ta holka se v lukostřelbě může měřit s Eszaji, ty můj kloučku s hadíma očima.“

„Víš, že umím lítat,“ odpověděl jsem s jistou dávkou pýchy. „A s Eszaji se můžu měřit v běhu. Řekla mi to Layce.“ Představa, že bych se svými běžeckými, leteckými či zápasnickými schopnosti mohl měřit s Eszaji, se mi vracela na mysl s nesnesitelnou pravidelností. Chtěl jsem být jedním z nich.

Felicitia souhlasně zamručel. „Řekl bych, že musíš tak rychle běhat, abys pochytal ty svý kozy,“ uvažoval nahlas.

„Musím tak rychle utíkat, abych vyřídil celou tuhle šílenost dřív, než se probudí můj pán. Je ti teď líp?“ zeptal jsem se s lehce profesionálním výrazem. Z Felicitii byl pytel seschlé kůže, nalíčená kostra. Viděl jsem, jak se mu oční důlky, lícní kosti, pokožka modrají bezpočtem vpichů. Měl bledou tvář, ústa rozdrásaná rtěnkou a peroxidový pruh v tmavě hnědých vlasech. Z ohně v provizorním topeništi zbyly doutnající strupy popela. Ochlazovalo se, ale Felicitia se netřásl. Třesavku měl za sebou; jeho kůže byla studená jako voda v přístavu.

„Teď? Co je ’teď‘?“

„Nezačínej s tím zas. Buď je ti líp, nebo ne. A jestli ne, pak o tom nechci vědět.“

„Kromě kočky už mi na ničem nezáleží, ty můj sladký míšenče. Ani na tvé nepopsatelné kráse."

„Umřeš, víš to," řekl jsem potichu.

„Na tom nezáleží, ty můj sladký kočovníčku," ujistil mě Aver-Sokolík. „Budu žít v Přesunu. Byl jsem tam několik dní…"

To mi říká pořád. *„Měsíců,"* opravil jsem ho.

„Jsem do Přesunu zamilovaný," konstatoval suše. Prozrazoval mi svůdné tajemství a chraplavým hlasem přešel do šepotu: „Můžeš tam být čím chceš. Třeba i ženou."

Byl jsem znechucen. „Proč chceš být, do prdele, ženskou?"

„Kvůli píchání," odpověděl Felicitia a povzdechl si.

Zneklidňovala mě jeho moc porušovat zákony, o jejichž existenci jsem ani nevěděl. Nikoli obyčejné zákony, které posvětil Hrad nebo guvernér; ty jsem porušoval každý den. Felicitia dělal spoušť v zákonech přírody.

„Je tam tržiště s jugulárami a pojídači fretek a muzikanty, kteří hrají na luskouny…"

Přidušeně jsem se zasmál. „To je zvíře se šupinami."

„Ne, ty máš na mysli škraloupy, můj hošku."

Bez jakéhokoli pevného bodu uvažoval ve volných asociacích a přicházel s plány, které nám vyrážely dech. „Layce tě miluje," řekl jsem a skousl si ret.

„Co? Můžeš ji mít, ty můj dychtivý hošku."

Kdybych tak mohl. Měl jsem nad ní moc jen proto, že Felicitia na mně byl závislý. Zůstával jsem s ním, protože jsem věděl, že chce víc než dojmy – zákonitě potřeboval únik; takový už prostě byl. Chápal jsem to, protože jsem byl tvor z hor, který uvízl ve městě a zoufale se snažil zapadnout. Byl žena v mužském těle a ke skolopendiu se uchýlil jako k receptu na svou frustraci. Věděl jsem, že neměl chodit na Východní břeh, pokud si vypěstoval návyk na jedno zrno denně. Už nikdy jsem ho neměl dostat zpátky do krámku.

„Přinesl jsem ti drogy, ale napřed potřebuju peníze."

„Jseš posedlej, co?" zakrákal Felicitia.

„Cože?"

„Penězma na dřevo."

Ach tak. Rozhodně. Podal mi klíč a já jsem z malého sejfu pod stolem rychle vytáhl jeho týdenní kapesné. Třikrát nebo čtyřikrát jsem bankovky přepočítal, zatímco Felicitia špulil rty jako barová štětka. „To je sto liber," vyštěkl. „Za co je utrácíš, bezpohlavko?"

„Připadne ti to jako menší zločin, když je utrácím za knížky?" Učil jsem se číst ptacky; měl jsem na paměti, že je to Hradní jazyk. Každý týden jsem přidával nové svazky do Kulíkovy

knihovny v zadní části krámku. Felicitia si odfrkl; měl za to, že utrácet peníze za knihy je ten nejhorší zločin na světě.

Dotkl jsem se bílé čtvrtky papíru v levé kapse svých kožených kalhot s třásněmi. „Co kdybych ty peníze teď vzal a utekl?“ zeptal jsem se napůl žertem.

Felicitia si uhladil sukni. „Venku na tebe čeká moje andělská lučištnice. Stačí, abych jí řekl, a oddělá tě.“

Nerozuměl jsem mu. „To Peterglass od Lukařů…“ řekl jsem. Domníval jsem se, že Peterglass posílá vrahy, protože byl překupník a já jsem pytlačil v jeho revíru.

„Ano, ale nikdo z nich tě ve skutečnosti nezasáhl,“ uvažoval Felicitia. Vztekle jsem vykročil a Felicitia na mě upřel žadonivý pohled. Strašně rád by se mě dotkl, takže jsem se zastavil. „Platím Peterglassovým lučištníkům, aby stříleli mizerně. Peterglass o jejich věrolomnosti netuší; pořád tě chce sprovodit ze světa.“

Nemohl jsem tomu uvěřit. „Proč mě chráníš?“

„Protože vyrábíš tu nejlepší kočku, ty můj smyslný hošku. *Samozřejmě*.“

Takovou roli jsem hrát nechtěl! Felicitia a já jsme se neudržovali při životě; udržovali jsme se navzájem polomrtví. Stal jsem se jeho osobním dealerem. Chtěl jsem sloužit Kulíkovi, běhat maratony a číst knihy. Chtěl jsem Layce, peníze, svobodu a myslel jsem, že je získám pokorou typickou pro chlapce z hor. V hlavě mi kondenzoval chladnokrevný vztek; existuje rychlejší způsob.

Uklonil jsem se a poděkoval mu. Pevně věřím, že nesmím zapomínat na náležitou formu prdelolezectví. Potom jsem strčil ruku do druhé kapsy, kde jsem měl složený balíček, který vypadal úplně stejně jako ten první a který jsem používal, když jsem se chtěl zbavit dlužníků a vyžírek. S patřičnou obřadností jsem ho podal Aver-Sokolíkovi.

„Můžeš mi ji uvařit?“ zeptal se.

„To není ve smlouvě!“ Nechtěl jsem se materiálu dotýkat víc, než bylo nezbytně nutné. „Stačí to na týden,“ dodal jsem líbezně.

„Stačí to na týden. Na jeden týden! Já mám teď potřebu tak na měsíc.“

Miloval jsem lékárnu a každé ráno, když se otevřely okenice, jsem zíral na zelená a zlatá písmena nad okny – Kulík Homais.

Doufal jsem, že jednoho dne tam bude i mé jméno – tyto ambice se však míchaly s touhou stát se členem Hradního Kruhu,

považoval | sem to však za nerealistické. Možná z úcty uchovám i jméno svého mistra: Kulík a Šira.

Skleněné láhve na úzkých policích ve výloze byly naplněné obarvenou vodou. Při dopadu každého výjimečného slunečního paprsku rozehrávaly rozmařilou podívanou. Lékárna voněla vinnými výtažky a zaprášeným papírem. Některé etikety na svazcích bylin sušících se u stropu byly vyvedeny mým písmem. Poprvé jsem měl pocit přináležitosti.

Vedle zalíbení, s nímž jsem vnímal příslušnost k tomuto místu, mě naplňoval úctou neznámý pocit autority. Respektoval jsem svého mistra. Pohlížel jsem na něj jako na génia a (poněvadž mluvil suťsky) také jako na spasitele. Podmínky mého učňovského výcviku, který měl být za rok u konce, byly zarámovány v ebenu, opatřeny sklem a zavěšeny v galerii mé paměti. Zatímco Felicitia, převalený na boku, aby dosáhl na stůl, v sobě rozpouštěl znepokojivé množství jedu, který jsem mu prodal, v mysli jsem si tyto podmínky připomínal. Felicitia mi věnoval trpký pohled; nechápal, že slova napsaná na papíře jsou svatá.

V mé učební smlouvě doslova stálo, že umění a tajemstvím řemesla svého mistra se budu učit po dobu sedmi let. Nebudu nakupovat ani prodávat bez povolení zmíněného mistra. Nebudu navštěvovat krčmy, hostince ani pivnice. Nebudu hrát v karty, kostky ani žádnou nezákonnou hru, ve dne ani v noci nepřestanu sloužit svému výše zmíněnému mistrovi, naopak po dobu uvedeného učňovského období se ve všech věcech budu vůči svému výše zmíněnému mistrovi a jeho blízkým chovat jako počestný a věrný učedník.

Šest let ze sedmi vedu dvojí život, pane Avere-Sokolíku. Není nutné, abych vám popisoval, jakému napětí jsem vystaven. Ačkoli byla smlouva sepsána na papíře, všechna ustanovení bez výjimky jsem porušil. Věděl jsem, že kdyby Kulík pojal sebemenší podezření, čeho se dopouštím, byl bych opět bez střechy nad hlavou, a Rhydan by v chudobinci nepřežil ani týden.

„Doufám, že je to kvalitní materiál," řekl Felicitia hlasem přiškrceným očekáváním. Zahanbeně jsem sklopil hlavu, on však gesto přečetl jako výraz úcty. „Ten poslední mě Přesunul na den a půl," uchechtl se. Zatlačil si jehlu, pořád horkou od plamene svíčky, do vytetovaného obrázku Kola. Ucukl jsem a uhnul pohledem.

Poznal, že je něco v nepořádku, a začal klít. Bolest proměnila nadávky ve výkřiky. Strnul, prohnul se v zádech, na krku mu vyvstaly šlachy, vypoulil slepé oči.

Tak působí skolopendium v kombinaci se strychninem. S hrůzou jsem ho sledoval. Mohl jsem mu dopřát rychlejší smrt, ale plánoval jsem pomalejší reakci, která by mi poskytla víc času k úniku. Ale zůstal jsem jako přikován a hleděl na křečovitě se zatínající prsty, poslouchal bolestivé hekání. Nakonec sklouzl z pohovky. Civěl jsem na holou stěnu a čekal, až nalakovanými nehty přestane škrábat podlahu. Podíval jsem se na něho a naplněn odporem jsem oči zase odvrátil. Měl černou tvář.

„Felicitio?“ zašeptal jsem. „Lásko moje?“ Kdyby bylo v jeho silách vrátit se ze záhrobí, aby si vyslechl tato slůvka, udělal by to. Proto jsem se domníval, že mám vyhráno. Zaplaven rhydanskou pověrčivostí jsem si představil, jak mě jeho obživlá mrtvola popadá za kotník.

Marně jsem se mu snažil zatlačit prázdné oči a nakonec jsem měl prsty ulepené od řasenky.

Zavřít oči mrtvému mladíkovi je prý snadné. Nebylo možné mu zavřít ústa. Sundal jsem mu šperky. Věci ze stolu jsem hodil do ohně a načerpal chabou útěchu z krátké vlny tepla. Román a řetízek z kotníku jsem si strčil do kapsy.

Jante, zabil jsi příslušníka vlastního gangu. Ale on stejně nežil. Stejně jako nežiješ ty. Teď po tobě jde Peterglass. Sakra. Musím odtud vypadnout.

Vítr otřásající zdmi mi připomněl venkovní svět. Musím zmizet; už se nedá nic dělat. Od Felicitiova drobného a zkrouceného těla jsem doběhl ke dveřím a odvážil se vyhlédnout ven. Dívka s kuší odešla. Potom se uplatnila další fáze výcviku – všechno, co mě naučila Layce. Veškerý skrovný nábytek půjde do ohně. U dveří stála plechovka s petrolejem; začal jsem ho šplíchat na zdi, chodil jsem kolem rozlehlé prázdné budovy a vyléval ho tolik, aby převážil nad deštěm. Potom jsem ustoupil a zbytek hodil na hromadu nábytku. Vyšlehly a zapraskaly vyhladovělé žluté plameny; za několik vteřin bylo celé skladiště v jednom ohni.

Hustým mrakem černého kouře jsem s kašláním vyklopýtal ven, zavřel jsem dveře a dotkl se symbolu Kola, který byl na nich natřený. Odběhl jsem do bezpečné vzdálenosti a s mladickým veselím jsem sledoval, jak naši základnu stravují plameny. Můj život v Hacilitu končil, zakoušel jsem stejný pocit, jako když jsem opouštěl své údolí. Octl jsem se na šikmé ploše stokrát prudší, než jsou srázy zmrzlých útesů. Proboha, vždyť to jsou děti, a krajně nebezpečné. Ale jak jsem to mohl vysvětlit svému mistrovi? Mám si všechno posbírat a odejít bez jakéhokoli

vysvětlení? Nesmím nad ním uvažovat – jak bych to, u Temnin, mohl vysvětlit *gangu?*

S pohledem upřeným na kouř jsem došel k závěru, že bude snazší nechat se strhnout vzestupným proudem a odletět zpátky do Galtu než znovu riskovat běh napříč celým Východním břehem. Svlékl jsem si košili a rozepjal dlouhá křídla potažená svaly. Čtvrtý a pátý prst jsem měl srostlé, palec pevný, a nikoli protilehlý, kosti se mi táhly v aerodynamických křivkách ve tvaru, který jim dodal tlak proudění vzduchu v období jejich růstu. Dobrá, poletím domů na Felicitiově pohřební hranici.

„Jestli to uděláš, je po tobě, zlatíčko," pravil za mnou čísi hlas. Trhl jsem sebou a otočil se. Andělská lučištnice seděla na úvazných lanech a mířila mi na obličej drobnou kuší. „To nepotěší," poznamenala. Musel jsem souhlasit. Složil jsem křídla, abych dal najevo, že nikam nepoletím, ale také aby nedošla žádné úhony.

„A Felicitia?" zeptala se. Měla vysoko posazený hlas, který jí spolu s uzounkýma nohama a dlouhýma rukama dodával vzezření zázračného dítěte z varieté. Byla o polovinu menší než já.

„Nemám zbraň."

„Zdá se, že abys za sebou nechal naprostou spoušť, žádnou zbraň ani nepotřebuješ. Půjdeš *se mnou."* Mluvila hlasitě, aby přehlušila hukot ohně a sykot roztaveného olova dopadajícího na zem ze střechy skladiště. Po celém přístavišti se od nehybné zelené vody odrážely žluté plameny.

„Moje paní," řekl jsem a obrazy nabyté slávy a bohatství se mi před očima rozplynuly napřed do obrazu Kulíka, který na mě řve, abych mu přinesl snídani, a potom do představy sebe samého, jak jsem přitloukán na vodní kolo, neschopen uvařit kávu, natožpak kočku. „Nechala bys mě odejít za sto liber, které mám tady u sebe?" S jistou nadějí jsem si poplácal kapsu; dívka se uchichtla.

„Ne, ale ty peníze si vezmu." Došla ke mně s šipkou kuše namířenou chvíli na mé oči, chvíli na hruď, a zkušeně mě obrala o Aver-Sokolíkovu hotovost. „Cos mu udělal?" zeptala se.

„Byly v tom drogy," odpověděl jsem zasmušile.

Nebyla schopna skrýt vzrušení v hlase. „Až tě dovedu na Peterglassovu základnu, čeká mě další stovka. Buď tak hodný a pojď se mnou."

Na její úsečné gesto s kuší jsem nereagoval. Kuše byla dostatečně křehká, aby ji udržela v jedné ruce, a ačkoli byl hrot ostrý, zbraň nevypadala hrozivě. „Ne!" vykřikl jsem a cítil, jak

můj vztek přiživuje intenzivní horko, které mi spalovalo křídla. „Vracím se do Galtu. Tak se jdi vycpat, rovinačko!“

„Jsou otrávené,“ sdělila mi.

„Můj mistr zná protilátku na každý jed!“

„On tu má roli i nějaký dospělý?“ vyjekla udiveně.

„Bude mít, jestli mě nepustíš!“

„*Dospělý*?“

„Můj mistr by mohl jednou provždy skoncovat se všemi našimi hrami.“ Jako bych vyhrál cenu za odvahu, uchopil jsem ruku, kterou nelaskala citlivou spoušť kuše, a konejšivě jsem ji poplácal „Už skoro slyším jeho volání,“ dodal jsem.

„Jsi můj vězeň!“ zavřeštěla. Od ramen koženého kabátu se jí odrážely kapky deště. Obličej připomínající zralé ovoce jí jasně zrudl pod nenadálými slzami rozpaků; ke kulatým tvářičkám se jí přilepily pramínky mokrých vlasů. V roztřesených rukou se jí zachvěl hrot šipky a já jsem ho dál bedlivě pozoroval. Tato dívka znala Lukaře, já jsem znal Kolo. Kdybychom mohli pracovat společně, Hacilit by byl náš.

Pokrčil jsem rameny a řekl: „Mimochodem, vsadím se, že při vydírání bysme si přišli na takový milion.“

„Cože?“

„Guvernérův syn, Aver-Sokolík – zmizel někde ve slumech na Východním břehu. Vraždy, drogy, sex. Je to dlouhý seznam! Myslím, že bulvár by nám zaplatil pěknou sumičku, ale jeho tatík by platil ještě líp.“

„Varuju tě, kočkoočko… No…“

„Pojď se mnou a přijdeme si na milion,“ odvážil jsem se na ni usmát. „Odejdeme z Hacilitu. Budeme cestovat po světě. Třeba se podíváme i na Hrad. To je lepší než Lukařský gang, nemyslíš?“

„Vydírání…?“ Světlovlasá dívka vytáhla šipku z kuše a zastrčila si ji za široký kožený opasek. Popotáhla a opatrně ke mně napřáhla ruku. „Já jsem Zvonohlice. Kromě toho, že jsem úskočná vražedkyně, tancuju ve varieté U Silenky. *Pořád jsi můj vězeň.*“

Její tvrzení jsem nebral až tak doslova. „Já jsem Jant,“ řekl jsem. „A umím lítat.“

V očích jí zableskla podezíravost. „Jestli mě podvedeš, půjdu po tobě v celém Hacilitu. To by se mi líbilo…“ Polekaně vyskočila, když se nám za zády zřítila část skladiště. Prudce zvedla jednu ruku, aby si zakryla oči, když se přes nás převalila přílivová vlna zářivého horka. „Potkáme se dnes večer v šest U lodní zátěže,“ vykřikla. „Musí to být v šest, protože v devět začíná představení.“

„V šest, má paní," přitakal jsem. S elegancí mrštné sboristky mi vysekla dokonalou úklonu a potom s úžasem hraničícím s hlubokým obdivem sledovala, jak jsem otestoval stoupající vzduch *a* vyrazil domů.

O své minulosti prozatím víc neřeknu, protože nepřestávám dostávat zoufalé dopisy z hacilitského Úřadu cestovního ruchu.

Kapitola devátá

Blesk poslouchal spěšné hlášení od unaveného vojáka, který k nám doběhl přes zmrzlá pole. Já jsem klečel a zapínal Vlaštovce kroužkové brnění, protože měla příliš prochladlé prsty, aby to zvládla sama. Době před bitvou se říká „pijácká hodinka“ a muži teď zapíjeli snídani pořádnými doušky rumu. Už jsme se nemohli těšit na zvěřinu – vysokou jsme vyrušili svou přítomností a tak nám nezbývalo než jíst nedovařené solené hovězí s chlebem. Viděl jsem, jak vojáci rozsekali soudek s vínem; zmrzlý nápoj pak rozlámali sekerou a odnesli v koších a přilbách. Do bahna byly položeny fošny, po kterých jsme chodili jako po pěšinách.

Průzkumníkova tvář se odrážela v brnění na Bleskově paži. Zeptal jsem se ho, zda byl u Tangařina vojska.

„Ano, Posle. Došel jsem až do Dolního Sedla a vesnice jsou prázdné.“ Mluvil se silným přízvukem východní Ptakky a měl nádherný plnovous.

„Viděl jsi i pevnost?“

Odmlčel se. „Hmyz kolem ní staví zeď.“

„To jim v tom nemůže Puštík zabránit?“

Blesk zopakoval úvodní část jeho hlášení. „Zelenačka a Puštík nemají dost vojáků, aby se té spoustě Hmyzu postavili. Myslím, že než se Zeď uzavře, mohli by utéct a přijít za námi na jih. Jestli to neudělají, zůstanou tam uvězněni a San jim pomáhej.“

Věděl jsem, že mají určité zásoby jídla a půl milionu šípů ve zbrojnici, takže kdybychom k nim dokázali dojít, mohli bychom si doplnit vlastní zásoby.

Průzkumník sklopil hlavu. „Údolí je plné Hmyzu. Vydrážděl ho několik mužů z Ostnova, kteří prolomili Zeď, když se pokoušeli vytáhnout svého přítele.“

„Dotýkat se Zdi je zakázáno," poznamenal jsem. Průzkumník pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že Hradní zákony teď v Ostnovodu znamenají jen pramálo. „Hmyz se přesunuje na jih," dodal. „Je na cestě. Blíží se."

„Kolik ho je?" zeptal jsem se a dál zápasil s Vlaštovčinými přezkami.

„Mnoho, je ho mnoho."

„Nemůžeš být trochu konkrétnější?"

„Stovky tisíc."

Nevěřícně jsem vzhlédl.

Ozvalo se trojí zatroubení; napřed trubka každého vojáka upozornila, že si musí sbalit výzbroj. Většina stanů zůstala stát, protože byly obalené ledem. Při druhém zatroubení se měli vojáci shromáždit podle svých panství, což netrvalo dlouho, neboť přítomno byla pouze panství awndynské a mikavodské. Při třetím zatroubení zaujali vojáci určené pozice pod korouhvemi a vojsko se vydalo na pochod.

Armáda byla sestavena tak, aby řady mužů postupovaly v širokém rozestupu. Průzkumník a určitý počet lučištníků zůstali vzadu, aby střežili tábor, povozy a zákopy. V záloze zůstali především vojáci, kteří přišli nedávno do kontaktu s Hmyzem; nechtěl jsem, aby se mísili s čerstvými, smělými muži.

Vlaštovčin kůň za sebou ve slabém sněhovém poprašku zanechával otisky kopyt; dívka si za jízdy okusovala z rozpraskaných rtů kousky kůže a dýchala si na zmrzlé prsty. Ranní obloha byla směsicí bezkrevných barev připomínajících perleťovou kytaru. Z ženoucích se kovově šedých mračen na nás vypadával mokrý sníh. U jejich okrajů se v jasných skvrnách občas rozlilo citronově žluté světlo – to jsme si povzdechli, protáhli se a pokoušeli se v chabém slunečním přísvitu usušit, nicméně obloha se postupně zalévala barvou oceli.

10:00 Vlaštovka se po hádce s Bleskem a se mnou vzdálila. Slavnostně prohlásila, že povede své muže do bitvy, a byla odhodlána jet v čele čtyřúhelníkové formace svých vojáků. Vysvětloval jsem jí, že pokud mají muži vytvořit čtvercový štít, nebude natolik silná, aby v sevřeném zástupu přežila. Protivila se jí myšlenka, že bude po fyzické stránce nejslabším článkem, ale poněvadž neměla konstituci Zelenačky, musela mou námitku přijmout.

Blesk mi řekl, že ve válce padl Vlaštovčin otec a ona věří, že přece nemohl padnout pro nespravedlivou věc. Vlaštovka tedy odhodlaně jela za prvním pěším oddílem, následována jízdou. Pochodující řady prolamovaly led na zmrzlých polích, vlnily se a kroutily.

10:30 Blesk si mě odvedl stranou a požádal mě, abych na Vlaštovku dohlížel. Ve tváři se mu jasně zračily neblahé předtuchy „Zůstaň u ní," naléhal. „Prosím."

Poplácal jsem ho po rameni. „Jasně, bez obav."

„Jante, já to myslím vážně. Pohyb na křídle mi způsobuje muka; polovinu času ji nevidím."

Dopálil jsem se. Blesk mi nevěřil. „Přísahám, že ji budu střežit tak bedlivě, jako bys ji střežil ty! Před Hmyzem i před vojáky, kdyby je dohnaly ke vzpouře provlhlé nohy nebo Hmyzí kousnutí."

„Bojím se o ni," přiznal nakonec. Zrovna to jsem slyšet nechtěl. „Až se strhne boj, musíš se ji pokusit odvést stranou."

Vzpomněl jsem si, jak mě Vlaštovka porazila v souboji; její rozložitá ramena mi minutu od minuty připadala svalnatější. „Jestli dojde k boji, postavím se za ni a poprosím ji o ochranu."

„Já to *doopravdy* myslím vážně." Úzkostlivý Blesk vypadal, jako kdyby v rukou svíral pukající srdce. Důrazně jsem mu odpřísáhl, že ji budu střežit – je si jistý, že to dokážu? Přikývl, zklidnil se a vrátil se ke svému oddílu.

10:45 Blesk reorganizoval strukturu celého svého oddílu, aby mohl jet Vlaštovce o něco blíže.

11:00 Muži, zahřátí pochodem, byli poněkud optimističtější. Měli dovoleno mluvit, takže k nám doléhaly útržky rozhovorů – o mečích, sekerách a jak nejlépe mrzačit Hmyz. Někteří se dělili o tabák a dávali si napít z polních láhví. Měli povolení měnit v širokém rozestupu pozice, protože vojákům pochodujícím v drsných podmínkách v těsné formaci klesá morálka. Vcházeli jsme do prudkých sněhových poryvů, pod nimiž nám zbělely hrudi. Vojákům se třepotaly voskované pláště; kolem obličejů měli ovázané šátky a štíty nesli hranou proti větru. Nakláněli se do větru a neustávali v chůzi, do očí se jim hnaly exploze vloček, nohy je bolely z pochodu proti přerušované vánici.

Poledne: pochodování je sledem stále se opakujících pohybů a mně, který jsem pohyb tak dlouho studoval, připadal přesun

konejšivý, nikoli nudný, ale hypnotický, takže jsem nabyl klidu, strachem stažené svaly se mi uvolnily a dokonce jsem si začal jízdu užívat. S každým ujetým kilometrem jsme znovu dobývali ztracený terén, který za námi tvořil bezpečný pás. Už jsme nebyli daleko od dolnosedelských zákopů.

Spolu s Vlaštovkou jsme u okraje každého pole zrychlili a nutili jsme koně přeskakovat živé ploty, které pěší vojáci přelézali nebo prosekávali, než se opět vyrovnávali do řad. Vlaštovka se nepřestávala dívat na kapesní hodinky. S povzdechem se rozhlížela, skláněla hlavu a kousala se rtu. Napadlo mě, že jí třeba chybí kytara, ale když jsem jí nástroj nabídl, odmítla ho: „Jante, víš, co jsem řekla. Až dojedeme k zákopům. Až zaženeme Hmyz za Zeď."

Jedenáct tisíc nohou, dva tisíce kopyt si razilo cestu ledem. Lámalo ho na kousky. Rozstřikovalo travnatou vodu. Čvachtalo V mrznoucím bahně. Postupovali jsme dál.

14:00 Po poledni jsme pronikli do kopcovitější krajiny, mezi útesy a na vápencové stezky na vrcholcích návrší. Jsme skoro v cíli, říkal jsem Vlaštovce. Na jednom místě přejel Blesk do čela a Motákův oddíl se stáhl za nás, protože strž byla příliš úzká, aby lučištníci mohli jet na křídlech.

Několikrát jsme uviděli, jak jednotlivé Hmyzí stvůry utíkají po cestě nebo nepočetné skupinky kličkují mezi zakrslými stromky. Žádná nám neunikla; naši vojáci je obkličovali a všechny je pobili. Terén, který jsme zanechávali za sebou, byl od lidožroutů vyčištěn.

Díval jsem se, jak se mi s postupující denní dobou dlouží stín, a pořád jsme pochodovali na sever.

15:00 Přijel k nám Lučištník a řekl: „Začíná se stmívat. Měli bychom se tu utábořit."

Vlaštovka instinktivně nesouhlasila: „Ráda bych dojela na konec té strže. Jant tvrdí, že se otevírá do Dolního Sedla. Uvidíme z ní pevnost. Vojáci by měli dobrý pocit ze splněného úkolu."

„Jant říká, Jant říká." Raroh vztekle trhl otěžemi. „Rhydan třeba rád klopýtá ve tmě, ale já teda ne."

„Je pravda, že do soumraku zbývají jen dvě hodiny," upozornil jsem Vlaštovku.

„Mohli bychom dojet do Dolního Sedla za půl hodiny?"

„Ano, ale moc času už nemáme!"

„Měli bychom to aspoň zkusit. Jak se ostatně můžeme utábořit v téhle titěrné roklině? Jak bychom mohli manévrovat?“

„Máš pravdu,“ souhlasil Blesk. Bylo by snadné postavit napříč roklí štítovou hradbu, která by Hmyz zadržela, ale pak bychom proti němu nemohli využít plnou sílu svých vojáků. Blesk věděl, že lučištníci potřebují prostor, a všichni jsme pomysleli na masakr, k němuž by v noci došlo, kdybychom byli přepadeni mezi horskými úbočími. „Měli bychom se pokusit obsadit konec údolí. Vlaštovka má pravdu,“ řekl. Ať už jsem potom řekl cokoliv, nepřesvědčil jsem ho, že by se jeho milá mohla v něčem mýlit.

15:30 Vyjeli jsme z údolí v posledních záblescích nádherného západu slunce a před námi se rozkládalo Dolní Sedlo. Když vojáci spatřili Pevnostní útes, vítězoslavně zaryčeli. Potom stejně náhle zmlkli.

„Co se děje?“ zachvěla se Vlaštovka.

„Já nevím,“ řekl jsem. „Předtím to tu nebylo.“

„Rarohu?“

Blesk volal na své muže, aby zůstali v klidu. Pás pěšáků se usadil ve špičaté mase na zem a nespouštěl z podívané oči. „Panebože, já nevím. Nikdy jsem nic takového neviděl.“

Vedle pevnosti stál most, a byl vyšší než ona. Polovina mostu. Vypadal nedokončeně, ale čněl nad útesem a klenul se do bezoblačné oblohy. Mezi pilíři zářily poslední paprsky slunce.

„Jak se tam může udržet?“ vydechla Vlaštovka.

„*Já nevím*.“ Blesk se prudce otočil. „Utábořím se tu! Motáku – chci zákopy po obou stranách strže a přímo tady stany.“ Vojáci se s mumláním rozešli.

„To ten Hmyz,“ poznamenal jsem.

„No rozhodně to nevzešlo od lidí,“ podotkl Moták.

„*Do práce*!“ zařval na něho Blesk.

Terén pod gigantickým mostem byl zastavěn šedobílými Hmyzími příbytky. Nízké, špičaté střechy buněk vypadaly jako zmrzlé vlny. Od úpatí mostu až k bledému obzoru se táhl šedý papír, z jehož masy vystupovaly dlouhé úseky Hmyzích Zdí: Zdí, které Hmyz překonal a které byly už nyní nadbytečné, a Zdí na okraji rozlehlého komplexu, které se pořád stavěly. Zadíval jsem se směrem, kde se měla táhnout oblaka kouře ze spřáteleného Bělotrnu, a uviděl jsem pouze Hmyzí příbytky. Vesnice zmizela. Ze změti střech vyčnívala vyhořelá kostra Pasquinské věže. Sama Dolnosedelská pevnost byla obklopena zdmi.

„A Letnoden?“ zvolal jsem.

„Co?“

„Doufám, že se Hmyz nedostal až na pobřeží," vysvětloval jsem. „V Letnodnu žijí tisíce lidí."

„Jak se tam ten most může udržet?" zopakovala Vlaštovka svou otázku.

„To nemůže být most. Vždyť nikam nevede!"

Měl šedobílou barvu jako buňky a úzké, šroubovité pilíře. Musely být mnohem silnější, než vypadaly. Podpíraly rampu, která se táhla asi kilometr vzhůru. Ve výšce dvou set metrů most náhle končil. Na konci nestály žádné vzpěry, které by rampu dál držely. „Je nádherný," hlesla Vlaštovka.

Blesk vrtěl hlavou. „Sestupuje po něm Hmyz." Zamžoural jsem do houstnoucího soumraku. Měl skvělý zrak; já jsem v přítmí tak dobře neviděl. Jen stěží jsem rozeznával dobře známá nízká těla cupitající dolů po rampě, která byla vskutku ohromná. Hmyz sbíhal po mostě do svého města, žádné tělo se však nepohybovalo opačným směrem, k vrcholu. Z úsilí zahlédnout místo, kde se zčistajasna objevoval, mě rozbolely oči.

„Tam bys vedle sebe poskládal čtyři vozy," řekl.

„Mám se podívat zblízka?" Roztáhl jsem křídla a můj kůň se vzepjal na zadní.

„Ve tmě? Ne, Jante, zůstaň tady a prozkoumáme to zítra."

15:50 Právě jsme rozbili tábor, když Hmyz zaútočil.

15:55 Hmyz, po jednom, po dvou, pátral jako první psi z lovící smečky. Pak ho byly najednou tisíce, vybíhal z údolí, z pobořených domů, ústí tunelů, papírových buněk.

Vlaštovka zaklela. „Táhnou se pořád dál a dál, do dálky."

„My taky."

15:57 Zařval jsem na Vlaštovku. „Strč si ty zasraný hodinky někam!"

Blesk na nic nečekal: „Rozprostřete se! Speciální jednotky, rozprostřete se! Napněte luky! Donaise, střed; Bukaččí údolí, křídla!"

Nemohli jsme ztrácet čas. Pěšákům jsem vydal rozkaz, aby vyrazili.

Štítonoši vyběhli a poklekli. Jejich mohutné štíty s rachotem zapadly do řady, šedesátimetrové propojené hradby.

Proběhli kolem nás lučištníci a utíkali dopředu. Dvě stě lučištníků se vnořilo do tmy, aby se zformovalo na křídlech. První řada vystřelila přímo nad hlavami štítonošů. Potom do vzduchu

vypálily dvě řady za ní. Šípy jen svištěly a hustě zasypávaly Hmyzí hřbety tři sta metrů od nás.

Ovzduší se začínalo naplňovat puchem Hmyzí krve, mědňaté, vyvolávající dojem starých mincí. Nezřetelné tvary nabývaly jasnějších kontur, když vyrážely proti krupobití šípů. Roj se hnal jako jedno zvíře; z kusadel odkapávaly hnilobné sliny, o kamení škrábali pařáty. Nohy ostré jako břitvy, dlouhé jako hroty vidlí, zubaté jako pily; nacházel jsem na nich podobu všech zbraní uzpůsobených k vraždění. Tykadla přitisknutá k hlavám. Vnímají nás. Cítí nás! Ale viděl jsem, jak z hnisající noci vybíhají pouze mravenčí hlavy; přibližovaly se ve vlně světlého odstínu šedé, až potom nabývaly tvaru a barvy.

Zleva zazněl Bleskův hlas: „Donaiská divize, zpomalit. Nechci víc než šest za minutu.“ Objevil se vedle mě. „Šetřím šípy,“ ztěžka oddychoval. „Půl hodiny tímhle tempem a nic nám nezbyde.“

Hmyz se vrhal proti bariéře štítů. Nárazy kovu na krovky, kovu na kov připomínaly dunění slévárny. „To se mi nelíbí,“ vrčel Blesk. „Vojáci se nenajedli. Celý den byli na nohou.“

Rozkázal jsem, aby se vzadu rozdělal oheň. Muži si z ruky do ruky podávali hořící dřeva, až řež ozařovaly slabé kaluže mihotajícího se světla. Odolávali jsme Hmyzímu náporu a hnala se na nás další a další těla. Podávali jsme k hradbě štítů láhve s vodou, aby se lidské opevnění mohlo napít. Vojáci se s vynaložením veškerých sil opírali do štítů. Lučištníci se v bahně pohybovali bosi, aby jim neklouzaly nohy. Blesk poslal střelce ze stran doprostřed boje a donaiskému oddílu rozkázal, aby nepřestával pálit. Nikdo z nás neviděl, kam naše šípy létají. Vyslal rozkaz, aby se za námi seřadili koně. Před tvářemi se nám srážely obláčky dechu; byl lezavý mráz.

„Nevidím Motákovy jezdce,“ zvolala Vlaštovka. „Doufám, sakra, že tam někde ještě pořád bojuje.“

„Na Motáka je spolehnutí,“ poznamenal Blesk.

„Ano, ale kde je, do prdele?“

Nebylo skoro vidět. Zvedl jsem lucernu a zahlédl jen kroužkové brnění a koženými popruhy přepásaná záda pěšáků těsně před sebou. Stáli bok po boku v pětiřadu, který pak splýval s tmou. Neviděl jsem ani na konce řad. Od štítové hradby jsem slyšel mručení, výkřiky a neutichající zvuk sekání. Jeden zvěd mi sdělil, že byla proražena a drolí se.

„Kometo?“ Další úzkostlivá bledá tvář.

„Ano, Poláku. Jak to tam vypadá?“

Ukázal prstem.

„Támhleta strana povolila a Moták postupuje kupředu.“

„Nic jsem neslyšel," řekl Blesk.

„Kometo," zamrkal Polák, „zbývá nás jen hrstka."

Jsem Posel, takže bych tam měl být, mezi nimi, abych předával Bleskovy rozkazy, slíbil jsem však, že budu chránit Vlaštovku.

Hradba štítů byla proražena na obou stranách a nakonec i přímo přede mnou. Blesk a Moták už vyrazili. Hmyz se jako vlna hnal přes hradbu a vyrážel proti dosud chráněným vojákům. Ti pozvedávali meče a štíty. Někteří také instinktivně zvedali ruce a Hmyz jim pohotově utínal prsty. Nepřestával se valit. Kolik ho tam bylo? Masakroval štítonoše, drtil je svou vahou, trhal kusadly ty, kteří zůstali uvězněni na zemi.

Přikývl jsem a Polák po mé levici zařval: „Na ně!"

„Na ně!" ozvala se ozvěna odněkud zprava. Ženský hlas: Vlaštovčin. Ta krvežíznivá čubka! Je stejná jako Zelenačka. Proč bitvy v ženách probouzejí takovou nelítostnost?

Hnali jsme koně celých deset metrů, než jsme se přiblížili k tlačenici. Hmyz se k nám šplhal přes mrtvoly; krovky měl vlhké roztálým sněhem. Navedl jsem svou kobylu koleny a vmísil se mezi první těla. Vlaštovka se po nich oháněla mečem. Usmívala se. Sekla po nepříteli po pravé straně, uťala mu tykadla a potom se ohnala plochým obloukem vzhůru a rozsekla mu složené oko. Když ubila dvacet těl, už ji bolela ruka a tolik se neusmívala. Já jsem odrazil dalších dvacet, než vyšlo najevo, že se příval stvůr jen tak nezastaví. Polákův kůň klopýtl; Hmyz zvířeti rozpáral břicho a stáhl ho na zem.

Pak teplé mrtvé tělo ještě podupal Bleskův bělouš v brnění. „Musíme odjet," procedil Blesk mezi zuby.

„To bychom tu ale nechali pěšáky!" protestovala Vlaštovka. Rukavici měla potřísněnou krví z hluboké rány nad zápěstím, ale zdálo se, že jí nevěnuje pozornost. To stvrdilo Bleskovo rozhodnutí: „Odjíždíme, hned. Ty napřed – odjeď do Ostnova."

„Ne."

„Pojede i Jant. Pojede Moták. Vlaštovko – postav si štít za záda a jeď za nimi."

„Toto je moje operace…!" Vypadalo to, že je odhodlaná zemřít se svými muži. Její výkřik však skončil heknutím, protože jsem jí vytrhl z ruky otěže, švihl jsem jimi koně a oba jsme společně vyrazili pryč.

Spustili jsme se z úbočí do rokle, až se kolem nás kutálely kameny. Uháněli jsme hlava nehlava, s awndynskou jízdou v patách.

Ohlédl jsem se, abych se podíval, kolik jezdců nás sleduje; možná sedm osm set. Přišli jsme o stovku koní?

Za nimi se hnala chitinová Hmyzí záplava. Jel za námi i Blesk; spatřil jsem ho, jak ze sedlové tašky vytahuje svazky šípů a pěchuje si je do toulce.

Roklí se rozléhal křik a dusot opuštěné pěchoty bránící holý život. Hlasy rychle slábly, ačkoli v hluku, který vydávala, zaznívalo stále patrnější zoufalství, a pak se znenadání rozhostilo ticho.

Polák zmizel. Po Motákovi nebylo stopy. Na stezce jsem neviděl žádné otisky kopyt. Chvěly se mi nohy. Nakláněl jsem se přes hřbet, kobyly, až se mi hřívou otírala o krk. Prskala pěnu, byla zalitá potem. Led jí rozedral kůži na předních nohách. Vlaštovčin hnědák na tom byl ještě hůř: pěna se mu mísila s krví. Ale Vlaštovce i nadále hrál kolem rtů úsměv, který mi rozpaloval srdce. Chápal jsem, proč ji Blesk miluje.

Uháněli jsme tam, odkud jsme přijeli. Otáčel jsem se a křičel na vojáky, aby mě následovali. Zanechali jsme za sebou velké množství Hmyzu – jeho pozornost odvedly mrtvoly našich mužů.

„Zpomal, Jante," žadonila Vlaštovka.

„Ještě ne. Za chvíli."

„Zabiješ toho koně."

Chtěl jsem jet zpátky do Ptakky. Tam bychom se mohli znovu zformovat; doufal jsem, že by to mohlo být poblíž Ostnova.

V šest ráno jsme přejeli hranici. O hodinu později jsme zvolnili. Vlaštovčin hnědák šílel bolestí. S Bleskem mezi námi a Hmyzími pronásledovateli a hladkou dlažbou ostnovodské cesty pod kopyty jsem si pomyslel, že krize byla zažehnána.

„Ujeli jsme pěšákům," hlesla Vlaštovka. Obličej se jí změnil v masku provinilosti.

„Nemysli na to. Sami ještě nejsme v bezpečí."

„Zakoušeli hrozná muka. Všichni umřeli. Můžu za to já."

Vzpomněl jsem si, jak Blesk říkal, že všichni Zaskajové umřou, otázkou je pouze kdy. Nedokázal jsem ji utěšit. Zahlédl jsem, jak se tmavá silueta těsně nalevo od cesty proměnila v masu Hmyzu. Pádili vedle nás a okamžitě nás napadli.

Vlaštovka sledovala směr, kterým jsem upíral oči, a zavřeštěla: „Odkud se, kurva, všichni berou? Tak blízko města!"

„Tudy! Najdeme útočiště v paláci!"

Vlaštovka pobídla svého umírajícího koně. Tryskem jsem je navedl mimo cestu, přes rovný trávník. Uháněli jsme po stezce

mezi sady a vtrhli do parku bílého ostnovodského paláce. Projeli jsme okrajem jezera, až kolem nás šplíchala voda.

Za jízdy panoval nesmírný zmatek. Nejeli jsme v žádné formaci. Pokyny jsem mohl sdělovat pouze křikem. Ale kolem mě křičeli všichni. Koně se vzpínali, zranění vojáci řvali. Vojačky skučely. Muži volali na své druhy. Vzduch se otřásal jednou velkou kakofonií. Vlaštovka kolem sebe shromáždila sevřenou skupinku jezdců – její sytý hlas se nesl do daleka, poutala na sebe pozornost už jen jeho pronikavostí. Bylo to však strašné; Hmyz pobíhal mezi jezdci, kousal koně do nohou. Zdálo se, že vojáci se sjíždějí ze všech stran ke světlu, ke zdem paláce.

U paty zdi se mihotaly pochodně. Žluté světlo loučí se rozlévalo i na jejím horním okraji a odráželo se v jezeře. Kouř byl tak štiplavý, až jsem měl pocit, že palác hoří. Potom jsem viděl, jak z paláce pochodují posily, oddíl, který nás přicházel uvítat. Vojáci třímali dlouhá kopí a rozestavili se kolem zdí. Naši muži se přihnali ke světlu a dychtivě se snažili dostat za bránu, ale to už jsem spatřil jejich vytřeštěné oči. Brána byla zavřená.

„Vlaštovko," zakřičel jsem. „Drž se mě!"

„Co se děje?" ptala se.

Nevěděl jsem to, ale odpovědi jsem se děsil. Místní ozbrojenci opírali dlouhá kopí o zem. Ostatní přinášeli rychle nashromážděné pochodně, lucerny a olejové lampy. Kopí vrhala na mokrý trávník pásy stínů. Pak se ozval pokyn ze strážního domku – v okolním zmatku jsem ho nezaslechl – a kopiníci vykročili. Jako jeden muž sklonili zbraně. Mezi awndynskými jezdci nastal rozruch; najednou čelili hrotům kopí.

Přitáhl jsem své kobyle uzdu a zvíře se zastavilo necelý metr před nejbližším kopím.

„Ne," zaječela Vlaštovka. „Ne! To přece nemůžete!" Zamávala mečem a zařvala na kopiníka. „Ty tam! Jaké jsi dostal rozkazy? Co říkal král?"

Muž neodpověděl.

„Proč nás nechcete pustit dovnitř?" Zadusila vzteklý vzlyk.

Voják nevydal ani hlásku.

Přijel jsem k válcovému strážnímu domku. „Nedělej si starosti," řekl jsem jí. Došlo k podivnému nedorozumění, ale já jsem ho mohl uvést na správnou míru. Zavolal jsem: „Jménem Císaře, z vůle boží a pod záštitou Kruhu vás přichází navštívit Kometa." Tak zněl můj rozkaz, kterým se představují Poslové, který užívali po bezpočet staletí přede mnou a který jim dosud vždycky neomylně otevíral dveře. „Otevřete bránu!" Nic se

nestalo. Zkusil jsem to ještě jednou. Nic se nestalo. „Poštolko?“ zavolal jsem. „Ostnovode? Vyjdi na cimbuří a ozvi se mi!“

„Ty hajzle,“ ulevila si Vlaštovka, ale nepoznal jsem, jestli myslí Poštolku nebo mě. V místech s chatrným osvětlením naběhli dva koně na kopí. Zvěstovali příjezd Bleskova sboru. Bleskovi lučištníci byli beznadějně promícháni s dalším Hmyzem. A další a další Hmyz přibíhal, hbitě se kolem nás rozmisťoval. Začínal hryzat koně, stahovat muže ze sedel. Koně byli nuceni před ním odskakovat, přímo mezi kopí. Vojáci bez koní se ocitali na trávníku, kde je Hmyz ušlapával nebo napadal. Počet mužů bez koní rostl; odtahovali se od kopí a zatlačovali zbylé jezdce k Hmyzu.

Blesk zahlédl Vlaštovčin zelený úbor a prodral se k nám tlačenicí. „Probíjel jsem se za vámi jen s hroznými obtížemi,“ řekl. „Motáka kousli.“

„Moták je tady?“ zeptal jsem se.

„Je někde v té vřavě. K čemu tu mají ty halapartny?“

„To nevím.“ S hrůzou jsem sledoval, jak se jeden jezdec bez koně, od hlavy k patě v bílé zbroji, potýká s Hmyzem.

„Hned to ukončíme,“ dodal Blesk a hlasitě zvolal. „Jménem Císaře, z vůle…“

„To jsem už zkoušel,“ podotkl jsem.

„Otevřete! Hned nám otevřete! Víte vy, kdo jsem? Blesk *Mikavod!* Je tu Kometa! Je tu guvernérka Awndynská! Jménem *Císaře,* pusťte nás dovnitř!“

„Možná si myslí, že na ně útočíme,“ vyslovil jsem svou domněnku.

„Ať mě čert vezme, jestli to už není pravda.“ Blesk nasadil šíp na tětivu. „Jednoho po druhém je postřílím.“

„K čemu to bude dobré?“

„Získáme určitý prostor.“

„Ne! Tu bránu ani tak neotevřou!“

„Copak zapomněli, kdo *jsme*?“

„Jde o to, že jsme se promíchali s Hmyzem,“ pochopila Vlaštovka.

Rychle jsem pohlédl na její špinavou tvář. „Máš pravdu.“ Poštolka se Hmyzu děsil natolik, že nechtěl riskovat, aby mu byť jen jeden exemplář pronikl na nádvoří paláce. Pokud to znamenalo, že přímo před zdmi jeho paláce budou bojovat a umírat vojáci, co na tom.

* * *

S každou další vteřinou strávenou na tomto místě jsme měli větší potíž odjet, protože nás ze všech stran svírali naši vlastní mrtví a mrtvý Hmyz. Moje kobyla došlapovala mezi padlé muže. Jezdci se mísili mezi pěšáky, sráželi je na zem a dupali po nich. Na hlavy se snášela chundelatá kopyta velká jako talíře a prorážela štíty.

Dva z našich kapitánů byli pořád naživu. Zamával jsem na ně a zařval: „Stáhněte se k okrajům! Tamtudy! Ne! *Tamtudy!* Sežeňte Donaiské a odjeďte s nimi do města. Jeďte *pomalu!*“ Nabádal jsem je, aby nespěchali, protože budou potřebovat čas, aby se přeskupili, a každý rychlý pohyb mohl vyústit v paniku.

Okraje masy neustále řídly, ze středu vřavy se ozýval řev raněných. Muži po stranách brali nohy na ramena. Byli natolik vyděšeni, že riskovali i úprk do Hmyzem zamořeného parku. Odhazovali přilby, aby lépe viděli, zahazovali meče a pelášili jako šílenci. Jeden se hnal, seč mu síly stačily, dusal po trávníku a za běhu si zaťatými prsty strhával zbroj. Když vyběhl jeden, přestávali bojovat i vojáci po jeho bocích a rovněž se dávali na útěk. Pak odbíhali i vojáci vedle nich a během několika vteřin vzal do zaječích celý jeden oddíl. Muži měli ve tvářích prázdné, upřímné výrazy beze stopy po hanbě nebo strachu z odvetných opatření.

„Sakra.“ Uvědomil jsem si, že ti, kteří se odhodlali vběhnout do tmy, mají své dny sečteny. Nebylo možné je zastavit. Později jen budeme muset posbírat jejich těla. Ale bude nějaké „později“, když nezachráníme ani sami sebe?

Kapitáni se usilovně pokoušeli navádět vojáky od hradeb, aby zmírnili tlačenici. Moták s křikem seskupil svůj oddíl do jakés takés formace a zdálo se, že vojáci vytušili, kterým směrem by se měli vydat k městu. Shlížel jsem z koně na záplavu zápasících lidí. Pěšáci měli hlavy v jedné rovině s koňskými zadky a dusili se. Přitahoval je ke mně Hradní odznak, ale já jsem nemohl podniknout nic na jejich ochranu. Cítil jsem nesmírný tlak těl. Muži nastavovali štíty, aby se jim v tlačenici nepolámala žebra.

Popojel jsem se svou klisnou k okraji, ale tím jsem jenom natlačil koně za mnou těsněji na Hmyz. Vlaštovka se ostruhou odrazila od tváře jednoho vojáka, pak ho kopla do krku, když se zapotácel. Otřásal jí neutěšitelný vzlykot. Moták ukázal k Ostnovodu, tázavě pozvedl obě ruce, sevřel otěže. Chtěl jsem, aby vojáci bez koní utekli před námi, než je měli následovat jezdci, ale musel jsem vyvést Vlaštovku.

Cítil jsem takovou bezmoc, že mě opanovala tupá lhostejnost a jen jsem uvažoval: ten musí být mrtvý, bože, ta nepřežije a kolem mě se k zemi káceli ranění lidé.

Hmyz trhal na kusy nehybná zvířata i vojáky. Slyšel jsem praskot jejich kostí. Slyšel jsem trhání masa a koňské ržání, sílící s blížícím se přežvykováním nepřítele.

Na obličeji mi přistála sprška krve, když se jeden dravec zakousl do koňského srdce. Vlaštovka vyjekla, neboť ji krev potřísnila od hlavy až k patě. Ve světle pochodní vypadala černě. Vlaštovka se v němé panice dívala ke mně a snažila se vytáhnout na hřbet své klisny nohu, kterou jí sevřel Hmyzí pařát. Potom mi zmizela z očí. S hrůzou jsem si všiml, že se jí ve třmenu zachytila noha. Házela sebou ve vzduchu. Nato se vytratila úplně, když ji Hmyz stáhl na zem. Klisna přes ni klopýtla.

Slyšel jsem ve vřavě Bleskův pronikavý hlas, jak ryčí něco na Motáka. Mé klisně se podlomila noha, když jí jedna stvůra prohryzla šlachy nad kopytem. Zvíře se předklonilo, zhroutilo a vyhodilo mě ze sedla. Dopadl jsem na zem v explozi bolesti. Chytil jsem se za rameno v obavě, že ho mám zlomené. Spatřil jsem spodní část hrudi dravce, který nade mnou vyskočil, a sotva jsem si stačil zaštítit tvář. Dravec objal štít čtyřma nohama a držel se ho jako klíště. Zápasil jsem s jeho drtivou vahou a potom jsem musel štít odhodit. Zašátral jsem v bahně po cepínu a elegantně jsem sprovodil ze světa další Hmyzí pětici.

Ale Hmyz byl za mnou, nalevo, napravo, cvakající kusadla, škrábající ostny. Bylo to nemožné. Pokaždé, když jsem zvedl ruku, někdo mi ji chytil. Tahal mě za zbroj na zádech a za opasek.

Probíjel jsem se mezi hromadami mrtvol a pátral po Vlaštovce. Kolem mě se míhala kopyta koní bez jezdců. Vlaštovka. Kdo je Vlaštovka? Kde je, do prdele?

Uviděl jsem ji a vykřikl, na okamžik jsem polevil v soustředění a octl se na zemi po úderu Hmyzího netvora o velikosti poníka. Přejel mi po tváři tykadly. Zakryl jsem si obličej rukou a kusadla mi poškrábala zbroj. Uvnitř pilovitých čelistí se mu v hustém slizu míhalo další ústní ústrojí. Prudce jsem se po něm ohnal cepínem. Zaklesl se mu do horní části hřbetu a zůstal vězet v krunýři – nedokázal jsem jej vytrhnout.

Hmyzí krunýř byl poset dýchacími otvory. Natáhl jsem ruku, do jednoho jsem vstrčil prsty a škubl za blánu. Dravec nepřestával kousat. Ležel jsem přitisknutý na zemi. Dusil jsem se. Zoufale jsem se snažit udržet mu hlavu v bezpečné vzdálenosti. Smýkl článkovanými tykadly mimo dosah mých

rukou. Přes ústa a krk se mi vlhce otřela černá makadla, která mu visela pod čelistmi, a ochutnala mou kůži. Tvrdá hruď mi doléhala na hrudník, odulý zadeček zůstával ve výšce.

Obličej se mi mnohokrát zrcadlil ve složených očích a ve třech knoflíkům podobných očkách, která měl zasazená v čele. Trojúhelníková tvář se tlačila do mé, mezi hnědými pláty se táhly švy.

Měl tuhé chumáče chlupů na předních nohách. Do krku mě řezaly poslední články s paťáty. Ještě o centimetr blíže a otevřela se kusadla, aby mi přehryzla hrdlo. Zadíval jsem se přímo do zubatých čelistí. Chvěly se mi ruce, ječely bolestí. Takto to končí, pomyslel jsem si. Připravil jsem se na intenzivní muka. Vzdal jsem to.

Netvor se na mě zhroutil, těžká hlava dopadla do bahna. Zařval jsem, protože tlak těla povolil, a vysoukal jsem se zpod něj. Zůstal nehybně ležet. Byl mrtvý? Kopl jsem do něho a všiml si, jak mu ze zadní části hlavy trčí dřík šípu. Mezi očima mu vyčníval ocelový hrot.

Blesk byl sto metrů daleko a nasazoval na tětivu další šíp. Vděčně jsem mu zamával a Blesk se zamračil. Dva hluboké nádechy, pak dech zatajil. Ostrá špička se přesně nastavila na terč. Uvolnil tětivu a o kus dál za mnou se skácel k zemi další nepřítel.

Pohled na největšího lučištníka všech dob mě naplňoval úžasem. Díval jsem se a vracelo se mi sebevědomí. Jsem Eszaj, mám sílu, budu bojovat.

Bleskův kůň nehnutě stál a můj druh dál mířil, vypouštěl šípy a sestřeloval Hmyz v jediném stísněném prostoru, kde ležela potrhaná postava – postava v červeném a zeleném šatu. Pak jsem si uvědomil, že Blesk brání Hmyzu, aby sežral Vlaštovku. Vytáhl jsem dýku a vyrazil k ní. Zabořil jsem čepel mezi sklerity, bodal do úzkého pasu dravce, který na ní spočíval, pak jsem ho odkopl a Vlaštovku jsem zvedl. Zbroj měla zalitou úděsným množstvím krve. Ve tváři byla velmi, velmi bledá.

„Sakra, Jante!“ dojel k nám Blesk. „Tohle už nedělej!“

„Toto je matka celé té pakáže…“ Odmlčel jsem se, protože se objevil Moták. Seděl na jiném koni a kolem zakrvácené nohy měl ovázanou roztrhanou košili.

Vlaštovka začala naříkat, oči pevně zavřené, zuby potřísněné krví. „Motáku?“ ozval se Blesk.

Jeho sluha pochopil, co má na mysli. „Podejte mi ji.“

Opatrně jsem Vlaštovku zvedl před něho na sedlo; zhroutila se mu na hruď a málem sklouzla na zem, ale ukázal jsem mu, jak ji má držet.

Blesk elegantně proklál šípy další dva útočníky. „Utrpěla nějak těžké zranění?“ zeptal se. „Bude žít? Vydrží dlouhou cestu?“

„Ano. Možná. Kam?“

„Do mého domu.“

„Nemůžeme s ní přece jet až do Mikavodu!“

Vlaštovka zlehka kopla nohama. Uviděl jsem, jak se jí v boku otevírá hluboká rána, jejíž stěny se lesknou krví. „Jeďte za mnou do města.“

„Mikavod je lepší…“ zůstal na mě civět Blesk.

„Já už nechci vjet do náruče žádnému dalšímu Hmyzu,“ namítl Moták s plnýma rukama.

„Poštolka Ostnov opevnil. Jestli nás vpustí dovnitř, budeme v něm v bezpečí,“ řekl jsem.

Jelikož jsem byl příliš zhmožděný a vyčerpaný, abych ještě někam běžel, chytil jsem si jednoho karnisského grošáka a cválal jsem s nimi až na hlavní cestu. Potom jsem koně popohnal a přešli jsme do trysku. Míhaly se kolem nás stromy lesa. Přitáhl jsem koni uzdu. Postavil jsem se v sedle, chvíli balancoval a vyděšený kůň uháněl ještě rychleji. Naklonil jsem křídla, abych zachytil správné proudění, a roztáhl je. Třikrát jsem mávl a byl jsem ve vzduchu, odkud jsem shlédl na Bleskova bělouše a Motákovu hnědou kobylu.

Uháněli jsme bez přestávky a do cíle jsme dorazili těsně před rozbřeskem. Zpola dokončené zdi byly patřičně silné, drsný kámen ještě nebyl omítnutý. Není to pěkný pohled, pomyslel jsem si – Zaskajové nám už nedůvěřují. Dřevěná brána byla pootevřená a proudil jí zástup lidí. Shlédl jsem na rozcuchané, zamlklé vojáky, kteří už do posledního místečka zaplňovali tržiště. Město působilo přízračně; už za svítání tam bylo spousta lidí. Věděl jsem, že pro ně všechny musím najít ubytování, jinak bychom se octli ve výbušné situaci. Napřed jsem však musel pomoct Vlaštovce.

Letěl jsem ulicemi ve výšce prvních pater s Bleskem a Motákem v patách. Dvakrát jsem se ztratil; od mé poslední návštěvy, k níž došlo před pouhými třiceti lety, prošly ulice proměnou. Při pohledu z výšky jsem našel Hlavní náměstí a navedl jsem je k nádhernému hotelu U rozkřídleného orla. Přistál jsem na štukovaném balkonu a díval se, jak Blesk a Moták slézají z koní.

Chladné, křídově modré ticho v předzvěsti východu slunce přimělo Bleska a jeho sluhu, aby hovořili tlumenými hlasy. Dávali si pozor, jako by jim při pouhém zvuku mohla Vlaštovka vyklouznout. Snesl jsem se dolů, zatímco ji Moták vynášel po elegantním schodišti do vstupní haly.

Kapitola desátá

Hoteliér byl malý statný muž s panděrem a prachovkou v zadní kapse. Poznal Bleska i mě a upřel zrak na znak slunce obklopeného paprsky. Vpochodovali jsme mu do hotelu. Za námi spatřil válečníka potřísněného krví v náručí s raněnou dívkou, z níž se řinula krev na světle růžový mramor. Nezmohl se na slovo.

Bude mít co vyprávět vnoučatům, pomyslel jsem si. „Potřebujeme pokoj."

Položil si ruku na otevřená ústa.

„Dostaneš zaplaceno," dodal Blesk.

Hoteliér si všiml, s jakou naléhavostí se na něho obracíme, a konečně promluvil. „Hned to bude, můj pane." Vyběhl po schodišti ve stylu Nového umění – výtvoru z tepaných kudrlinek a skleněných okvětních plátků. Blesk vyrazil zachmuřeně za ním, když hoteliér prudce otevřel dveře do okázalého krémově natřeného apartmá.

„Vystěhuju z tohoto podlaží všechny hosty," řekl. „Celá budova bude mým pánům plně k dispozici."

„To není třeba," usmál jsem se na něho.

„Děkuji ti," pravil Blesk. „Zavoláme tě, až budeme něco…"

Ohlédl jsem se, ale po hoteliérovi už nebylo ani památky.

Stáhl jsem na zem krémové pokrývky, aby mohl Moták uložit Vlaštovku. Roztáhl jsem záclony na mosazných tyčích, abych do místnosti vpustil trochu modrofialového světla.

Blesk padl vedle postele na kolena. „Zlomila bys mi srdce," zašeptal. „Vypadá to zle, co?" zeptal se zajíkavě. Přikývl jsem a Vlaštovku jsem prohlédl tak, jak mě to učila Kapka.

„Dokážeš jí pomoct?"

„Nejsem doktor."

„Prosím tě…“

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Ne… Další už ne. Už ne. Doufám, že pro mou lásku uděláš víc, než co svedla Kapka s Jespákem!“

„Hm, ano. Vlaštovko? Vlaštovko, slyšíš mě?“ Nijak nereagovala. Ve stehnech a břiše se jí táhly hluboké rány. Zakrývaly je krevní sraženiny a trvalo mi dost dlouho, než jsem odloupal potrhanou látku, abych se podíval, jak jsou vůbec hluboké. Jedno chodidlo měla sežvýkané, až z něj trčely kosti. Často jsem vídal, jak tento druh zranění působil Hmyz, když sekal jezdcům po nohou. Motáka nutil kulhat mělčí šrám, který se mu táhl nad kolenem.

Dotkl jsem se Vlaštovčina čela a zvažoval, jestli ji nezačíná zachvacovat horečka. „Budu potřebovat celou řadu věcí.“

Blesk kývl na Motáka. „Řekni si, co chceš, na cenu nehleď.“

„Myslím, že obvazy stačit nebudou; potřebuju natrhat pásy z několika čistých prostěradel. Potřebuju gázu, vroucí vodu, mast, z mleté dubové kůry, hluchavku a kostival – to zastaví krvácení. Na vnitřní krvácení – kokošku pastuší tobolku a přesličku. Výtažek z řebříčku a arniky k vyčištění kůže. K utišení bolesti budu potřebovat oměj, k celkovému zklidnění potřebuju mák, a jestli dostane horečku, budu potřebovat odvar z černého bezu. Taky by se mi sešly nit a nůž…“

Moták rychle přitakal.

„A trocha skolopendia.“

„Posle, to neseženu. V této zemi je už mnoho let zakázané.“

„Vím, kde se dá najít,“ řekl jsem.

Podle Kapčiných zásad je při léčbě pacientů nutné bedlivé pozorování. Během staletí pozorování zjistila, že nejrůznější nemoci a infekce vyvolává prach. Jako učedník v Hacilitu jsem její pojednání studoval každý den a do paměti se mi z něj vryl fakt, že nemoc může způsobit sebemenší množství špíny. Prach se vyskytuje úplně nad vším a velice často je neviditelný, takže je důležité, aby byl člověk úzkostlivě pečlivý. Při čištění nástrojů Kapka trvala na používání horké vody, slané vody, lihu a plamene.

Blesk se zdržoval v pokoji, dokud si neuvědomil, že jsem začal Vlaštovku svlékat, a jakmile jsem se dostal k nahé pokožce, spěšně se omluvil a zanechal mě o samotě. Ujistil jsem se, že v místnosti není prach a žádné starožitnosti. Zavolal jsem ho zpátky, když jsem Vlaštovce sešil a obvázal rány. Bylo potřeba vyřešit ještě jednu otázku.

„Bude žít?“ naléhal na mě prosebně.

„Dokud se její stav nestabilizuje, budeme si tu muset na několik dní rozbít hlavní stan," řekl jsem.

„Uskrovníme se, co naplat," opáčil stoicky a poklekl u saténové postele s nebesy.

„Mezitím, Blesku, musíme shromáždit všechny zbývající awndynské vojáky, vyplatíme je a pošleme domů. Uvědomuješ si, jak teď budou nenávidět ostnovodské kopiníky, a čím déle se tu budou zdržovat, tím víc příležitostí budou mít k odvetě."

„Nech to na mně," zamumlal a zadíval se na Vlaštovčiny zavřené oči. „Vypadá, jako by spala."

„Ona spí. Potřebuji spolehlivého kurýra, aby doručil Císaři mé hlášení, a dalšího, který by zajel za hacilitským guvernérem; a potřebuji padesát jezdců, aby prozkoumali severní část panství a zjistili, jaké škody včera napáchal Hmyz a kde teď je."

„Hmyz nám dal co proto. Skončilo to pro ni pohromou," vzdychl Lučištník a na zasychající přikrývce se odvážil pohladit Vlaštovce ruku.

„Předstoupím kvůli ní před Císaře. A chci jména všech vojáků, kteří zemřeli na pozemcích Poštolkova paláce, protože mu hodlám předložit jmenný seznam."

„Budeš se o ni starat, prosím?" Vzhlédl ke mně.

„Nehnu se od ní ani na krok."

„Já tedy vykonám všechno ostatní." Políbil ji na ruku a vykradl se z místnosti na chodbu, kde se začal shánět po Motákovi.

Napsal jsem Kapce a ta mi poslala instrukce, které jsem do puntíku plnil, ačkoli jsem si šestkrát za hodinu povzdechl zoufalstvím. Co, sakra, znamená metatarzální kost a kam se poděla? Ruce mi svazovala zodpovědnost, byla to řezničina. Ale pochybnosti jsem si nechával pro sebe, už kvůli Bleskovi.

Hoteliér mi nosil jídlo přímo do apartmá. Nic ho nedokázalo přimět, aby se mnou při každé příležitosti prohodil víc než jen pár slov. Moje vzezření a hudebničina krev za mými nehty ho naplňovaly hrůzou a říkal mi jen to, co si myslel, že chci slyšet. Moták nás nepřestával informovat o dění ve městě.

Ani po dvou týdnech u Rozkřídleného orla Vlaštovka nenabyla vědomí. Jen neochotně jsem svolil k jednodenní cestě, aby mohla být převezena do Bleskova paláce na sousedním panství. Jednoho rána se objevil bílý kočár se dvěma hnědáky. Bůh ví, co bylo za den – po bezesných nocích, které jsem strávil neustálou péčí o Vlaštovku, jsem se cítil prázdný a roztěkaný.

Moták a hoteliér snesli Vlaštovku na nosítkách po širokém schodišti z růžového mramoru a uložili ji do kočáru. Klečel jsem vedle ní, aby se za jízdy nepohnula.

Jakmile jsme vjeli do sloupové dvorany mikavodského paláce Bleskovi se začal viditelně vracet otřesený optimismus. Staří Eszajové nejsou uvyklí ztrátám a poznal jsem, že se bude z otřesu ještě dlouho vzpamatovávat. Položili jsme Vlaštovku na lůžko v tmavomodré místnosti s výhledem na jezero. Zatímco jsem kontroloval, zda je v pokoji čisto, všiml jsem si, že je strop pomalovaný souhvězdími zlatých hvězd.

Blesk dlouhé hodiny držel hudebnici za teplou, ochablou ruku a líbal jí každičký prst. Na stejném místě jsem ho našel i večer; vůbec se nepohnul.

„Co uděláme s tím tvým králem?“ zeptal jsem se.

„Napřed Jespák, teď toto… Ach, má milovaná. Copak sis myslela, že už jsi nesmrtelná?“

„Haló? Blesku?“

„Probudí se už brzy?“ Očividně byl radši ve společnosti smělé a podnikavé Vlaštovky než dívky, která tu nehybně ležela a vyžadovala péči druhých.

„Rarohu,“ zkusil jsem to ještě jednou soucitným hlasem. „Musíme převzít moc nad hlavním městem. Jeď navštívit Poštolku; neber si početnou družinu, ale nezapomeň mu přivézt dárek.“

„Ta ztráta času by mi měla vynahradit zkázu, kterou způsobil!“

Kousl jsem se rychle do jazyka, aby mi neuniklo „Já ti to říkal.“

„Vynášej Poštolku do nebes. Řekni mu, že zvolil správný postup.“

„Ale vždyť…“

„Rarohu, jen si představ, jak teď musí být vyděšený, i když to na sobě třeba nedá znát. Chci, abys mu poskytl maximální pocit jistoty – co nejupřímněji. Pokud se nechá přesvědčit o naší dobré vůli, budou se nám možná snáz ovlivňovat jeho další kroky.“

„Nebo mu v nich o to snáz zabráníme.“

„Ne!“ Ověřil jsem si, zda Vlaštovka pořád spí. „Válka dospěla už i do Ostnovodu. Chci, aby Poštolkova armáda držela frontu a bránila Hmyzu v dalším postupu na jih. Nabídni mu, že se k němu přidáš. Buď spíš věrným poddaným než nesmrtelným rádcem, rozumíš? Nabídni mu, že převedeš oddíl svého vojska pod

jeho přímé velení. Udržet vojsko pohromadě stojí peníze, o kterých vím, že se mu nedostávají. Musíš se tvářit, že jeho nárok na trůn vnímáš s takovým zadostiučiněním, že mu nabídneš finanční půjčku.“

„To nikdy,“ zvolal Blesk a sevřel Vlaštovčinu ruku.

„Je to jen na určitou dobu. Já mu dám Tepen taky k dispozici.“

„Teď je mi jasné, že žertuješ. Tepen je bez peněz a s těmi, co ještě máš, jsi slíbil nakrmit uprchlíky.“

„Budeme dodávat zbraně. Nebude třeba i tvoje vojsko potřebovat šípy? Pokud teď Poštolkovi poskytneme střízlivé a přátelské **rady,** bude třeba ochotnější se jimi řídit i v budoucnu.“

„Nikdy.“

Dopřál jsem si vydatné jídlo, horkou uklidňující sprchu a zbavil se koženého oblečení, ve kterém jsem chodil už tak dlouho, že ke mně takřka přirostlo. Píchl jsem si vytouženou dávku vysokojakostní kočky a cítil jsem se skvěle. Nebylo mi vůbec zatěžko požádat Bleska, aby se protentokrát zhostil role legáta. „Udělal bych to sám, ale musím ji ošetřovat.“

„Nechci ji opustit.“

„Pokud se něco stane, Moták tě vyhledá.“

„Jante, přál bych si, abys byl neškodnější.“

„Cože?“

„San si teď dává na ctižádostivé mládí pozor. Věděl jsem, žes prošel hacilitským Východním břehem, ale tvoje přečiny vypluly na povrch až časem. Tvoje ctižádost byla stejně silná jako Vlaštovčina, ačkoli už dávno upadla. San si uvědomil, že takový zápal by mohl Kruhem otřást. Nepotřebuje další zločince ani kazimíry, idealisty nebo překupníky drog. Nemůže riskovat, že Vlaštovka skončí stejně – kdyby nebylo tvých zločinů, San by Vlaštovku učinil nesmrtelnou už dávno.“

„To není fér!“

„Dobře se o ni starej. A jestli budeš v mém paláci ještě brát drogy, nechám tě v tomto pokoji zamknout.“

„Pokusím se je nebrat.“

„Nemůžu riskovat, že by na to přišli sloužící. Prosím tě, aby ses choval jako Eszaj.“

Pokud je někdo Eszaj, potom chovat se určitým způsobem znamená chovat se jako Eszaj. Pomyslel jsem si to sice důrazně, ale neodvážil jsem to říct nahlas.

„Promluvím si s Jeho Výsostí. Nestrávil jsem střežením Mikavodu patnáct století jen proto, aby mi ho teď zničil Hmyz.“ Políbil Vlaštovčinu ruku a vrátil ji na pokrývku.

Na konci třetího týdne přešla Vlaštovčina horečka do třesavky a já jsem poznal, že krize byla zažehnána. Místo léčivých rostlin jsem jí začal ordinovat přípravky na zrudnutí a stimulaci krevního oběhu a čistil jsem jí hojící se stehy. Hodně mi pomáhal Moták, protože jeho jen tak něco nerozhodilo a ochotně se učil. I jemu jsem však musel ošetřovat rány, protože se o ně neobtěžoval starat.

Moták byl sympatický muž, který se choval mnohem spontánněji, když se nenacházel v přítomnosti svého pána. Střežil si své soukromí, ale nebyl tajnůstkářský, byl zdvořilý, ale nikoli servilní, sluha, který dokázal stát s hlavou vzpřímenou. Měl dům v Donaise, ale žil spolu s rodinou jako správci paláce a byl nepochybně hrdý, že jim Blesk prokazoval takovou přízeň.

Král Poštolka se nijak neomluvil a měl své stráže neustále po ruce.

Blesk s ním vypracovával plány zákopů a bašt pro ostnovský park. Přítomnost vojáků vyvolávala ve městě nepokoje; museli jsme jim posílat jídlo a víno, abychom zmírnili napětí. Při Hmyzím útoku byly zničeny vesnice Mírný Brod a Tambrin. Byla vytvořena nová zapovězená zóna, táhnoucí se od východu na západ, od pobřeží do předhoří Temnin, kterou vytyčovala řeka Osten a hranice panství. Hmyz zareagoval stavbou vlastní Zdi, jež vyděsila civilní obyvatelstvo. Trvalo nám měsíc bojů, než jsme Hmyzí postup zpomalili.

Vlaštovka celou dobu jen spala a nic nevnímala. Na konci druhého měsíce se probudila.

„Bude ještě někdy chodit?“ dotíral na mě Blesk, když jsme procházeli vodním parkem k provizorní nemocnici. Park byl zšeřelý a prázdný, před příchodem zimy prořezaný; listí si uchovávalo jen několik javorů červených v okolí jezera.

„Hmyz jí stáhl z nohy svalstvo,“ odpověděl jsem. „Myslím, že bez pomoci chodit nebude. Ale hodlá se o to pokoušet – je odhodlaná jako člověk. Nevím, jestli dokáže porodit děti; není to pravděpodobné. Ještě jsem jí neřekl…“

Lučištník se zastavil a vytřeštil oči. „Vlaštovka nemůže mít děti?“

„Blesku, oni ji rozpárali od žeber ke kyčli. Já *nemám* Kapčiny znalosti. No pojď už!“ Obvykle nikam nespěchající Blesk měl nyní potíž pokračovat v chůzi a zároveň v teatrálním vystupování.

„Vlaštovka nemůže mít děti. Jsi si tím jistý?“

„Nemůžu to říct se stoprocentní jistotou. Ale bylo by to příliš velké riziko.“

„To je strašné! Já… Ona byla… My jsme byli… Podle mě se pořád nemusí dočkat vysokého věku. To nemusí žádný Zaskaj. Co se stane s awndynským panstvím?“

Pokrčil jsem rameny. „Vlaštovka má štěstí, že je naživu. Trpí velkými bolestmi a žasnu, jak se uzdravuje. Může být ráda, že má pořád osm prstů, dva palce a kytaru. Otázku awndynského nástupnictví může vyřešit později.“

Vlaštovka se opírala o měkké bílé polštáře; když jsme vstoupili do apartmá v barvách zlata a safírů, přivítala nás nádherným úsměvem. Velice se mi zamlouvala její odvaha a dobře si jí byl vědom i Blesk. Postel s nebesy zakrývaly duny rukopisu; klouzaly na podlahu, spletité zástupy šestnáctinových not pochodujících jako Hmyz. Měla v ruce poznámkový blok se spoustou vytrhaných stránek a přeškrtnutých pasáží.

Blesk několik listů dychtivě posbíral a začal si je prohlížet. Upřímně se rozesmál. Není možné závidět nebo žárlit na génia; tak obrovskému talentu musíte přát to nejlepší. Géniové vidí za izolované kruhy temnoty, v nichž žijeme, ke světlu v dáli. Vlaštovčina hudba dokáže svého posluchače rozesmát i beze slov; je to proto, že dohlédne až k nesmírnému veselí na druhé straně všeho. Po jejích koncertech mají lidé pocit, že se jich dotkla všemocná pravda, kterou si touží uchovat až do smrti.

Usmívala se i skladatelka. „Počkejte, až uslyšíte temnotu, sílu bitvy v bassu continuu. To už se smát nebudete.“

„Musíš tady zůstat a napsat to,“ řekl Blesk.

„Dodržela jsem svůj slib. Bojovala jsem proti Hmyzu, je to tak? Ačkoli to nedopadlo úplně tak, jak jsem doufala.“

„S Dolním Sedlem se netrap. Už se tím nezabývej.“ Blesk i já jsme věděli, že Hmyz je přízrak z nočních můr, a pokud se s ním člověk setká, natrvalo si do jeho snů najde cestu. Ani jeden z nás nepřál nevinné Vlaštovce hrůzu Hmyzích snů. „Můžeš tu samozřejmě zůstat, jak dlouho budeš chtít, dokud opět nenačerpáš síly. Musíš se podívat, jak nádherný je palác na jaře. Až budeš připravená, požádám Císaře, aby ti udělil další audienci a můžeme opět předložit tvoji žádost na vstup do Kruhu.“

Už jsem se kradl ke dveřím, neboť jsem měl za to, že ode mě bude milé, zanechám-li dvojici jejímu rozhovoru. Ale tu Vlaštovka zvolala: „Ne!“ A rozesmála se. Chvatně jsem se otočil zpátky k lůžku.

„Cože?“

„Na tu žádost zapomeň, Lučištníku.“

„Cože?“

Vlaštovka mlčela a dívala se na modrá damašková nebesa nad postelí, která rozdělovala její muka na izolované pásy bolesti. Byla mnohem hubenější – z pocení při horečkách a neschopnosti pozřít jídlo. V rozlehlé posteli a s květinovým šálem přetaženým přes vybledlou blůzku z potištěného hedvábí vypadala dokonce křehce. „Dospěla jsem k novému stanovisku. Už se nebojím smrti. V té bitvě, a obzvlášť po ní, když jsem měla na kahánku, jsem se naučila něčemu, co nedokážu vyjádřit. Nemůžu to dokonce ani vyjádřit hudbou, a pokud to nemůžu odehrát, jaká je šance, že to vložím do slov?“

Navrhl jsem jí, aby to alespoň zkusila.

„Zkusit bych to mohla a možná se mi i podaří vyjádřit něco podnětného, ale je zbytečné to říkat vám, protože vy jste nesmrtelní a nikdy byste si nedokázali představit…“ Radostně se odmlčela. Dokázala se smát vlastním zážitkům. Smála se dlouho, ničím nezkaleným štěstím. Oči jí tančily štěstím, které bylo stejně lehounké, jako bylo hluboké. „Nesmrtelnost je bezvýznamná ve srovnání s tím, co můžu udělat.“

„Můžeš umřít?“ zeptal se Blesk ledovým hlasem.

„Můžu se změnit. Je důležité, abych na tuto lekci nezapomněla – budu ji mít pořád na paměti, dokud se nestane mojí součástí… Celý život jsem klepala na dveře a dožadovala se vstupu. San svým odmítáním působí směšně. Tak na to zapomeň.“

Klouzal jsem pohledem z Bleska na Vlaštovku – Vlaštovka byla v mnohem větší pohodě. Pokud se mezi nimi odehrávala rok dlouhá bitva, ona ji vyhrála.

„Ale já tě pořád miluji.“

Vlaštovka jen trhla hlavou dozadu a rozesmála se silněji než doposud. Blesk na ni zíral a nevěděl, co má dělat. Pak se otočil a vyšel ven; přitom prudce bouchl dveřmi. Slyšel jsem, jak se třískání dveří – *prásk, prásk, prásk* – ozývá po Dlouhé chodbě, která ubíhá po celé délce přední strany paláce.

„Panečku,“ řekla. „Myslím, že tohle je konec.“

Vlaštovka strávila v posteli na Mikavodu celkem čtrnáct týdnů, v komatu, v horečkách a rekonvalescencí. Další týden strávila tréninkem kulhání o dvou berlách v prostorách paláce a parku. Hrála a zpívala pro křišťálově průzračné jezero a prázdné záhony, v nichž spatřovala nesmírnou krásu. Oči se jí leskly slzami úžasu; začala se snažit vkládat do hudby své tajemství. Měla pravdu, že jí nerozumím, ale věděl jsem, že nikdo z nesmrtelných nedokáže skládat tak nádhernou hudbu.

Koncem listopadu odjela kočárem zpátky do Awndynu, bez jakéhokoli doprovodu. Bohužel jsem se nemohl zúčastnit oslav jejího odjezdu, na nichž trval Blesk. Dokonce jsem ji ani neviděl odjíždět, neboť jsem byl po celou dobu oslav zamčen v safírové místnosti.

Kapitola jedenáctá

Komu: Kometovi, ve věci žádosti na Císaře
Od: Zelenačky Letnodenské

12/11/15
Dolnosedelská pevnost

Sděluji Ti tímto, že mé město Letnoden bylo evakuováno. Rodiny se odstěhovaly na jih do Ostnovodu. Do Dolnosedelské pevnosti se přesunuli letnodenští vojáci a celé oblasti Dolního Sedla, Prostředního Sedla a Miroiru.

Nemáme dostatek jídla. Už jsem se uchýlila k přídělovému systému. Za těchto podmínek nikdo z nás nepřežije déle než dva týdny.

Tornádo se skupinami vojáků pracují dnem a nocí, aby zabránili Hmyzu v dostavění Zdi kolem pevnosti. Chtějí nás odříznout od světa. Naše úsilí přichází vniveč; včera Zeď povyrostla o padesát metrů. Zatímco ji na jedné straně zbořímе, Hmyz ji postaví na druhé straně pevnosti. Je ho obrovské množství; za půl hodiny jsem napočítala tři tisíce těl. Jsme uzavřeni na Pevnostním útesu a Hmyz nepřestává zaplavovat údolí. Nevydává žádný zvuk s výjimkou škrábání krunýřů, když se dere vzhůru.

Dodatek:

Jante, kdybychom pochopili způsob, jak Hmyz pracuje, byli bychom mnohem blíže k jeho likvidaci. Staví Zdi na hranicích dobytého území. Vypadá to, jako by Zdi neměly bránit vetřelcům ve vstupu do Papírových krajů, nýbrž udržet Hmyz uvnitř. Ukrývá se za Zdí, protože ví, že jsme nebezpeční.

> Posílám tímto dopisem své dojmy, protože by mohl být poslední. Každý den bojuji. Prosím Tě, abys seznámil Poštolku Ostnovoda s mou naléhavou prosbou. Potřebujeme okamžitě posily; myslím, že vojáci z Ostnovodu mají největší šanci se k nám dostat.
>
> Zelenačka, guvernérka Letnodne a Dolního Sedla.
> Tornádo, podepsaný svým znakem: T

Let domů a velkou část noci poté, co jsem se vrátil do Hradu, jsem strávil zlostnými vzpomínkami na to, jak zle se mnou bylo naloženo v Mikavodu. Umím si poradit s většinou zámků, ale ten, který byl zasazen ve dveřích do safírové místnosti, vytvořila lidská ruka v Hacilitu a rozebrat jej bylo příliš obtížné.

Pečoval jsem o Vlaštovku, zpěvačku, která podnikla experiment s válečným tažením. Posílal jsem listy králi Poštolkovi prostřednictvím ptackých emisarů, u nichž existovala menší pravděpodobnost, že ho zastraší. Létal jsem nad Hmyzím územím a doručoval Zelenaččiny zoufalé vzkazy z Dolnosedelské pevnosti. A místo díků jsem se dočkal uvěznění jako nějaký kriminálník.

Mlha říká, že když vstoupil do Kruhu, byl celých deset let opilý, takže není vyloučeno, že nitrožilní užívání skolopendia může být jen fází přizpůsobování se nové situaci, kterou musím přečkat, když se nyní každé ráno probouzím s vědomím, že jsem dvě stě let starý a neměl bych být už mezi živými. Když jsem na droze, ani Bleskův palác mi není posvátný a vlastně nikde mi není nijak zvlášť dobře a výjimkou je jen teplo kočky nebo halucinace o Přesunu. Myslím, že budu vždycky působit jako vyvrženec. Když jsem v Suti, chovám se jako Ptakk. V Ptacce se chovám jako Rhydan, a když jsem v paláci, chovám se nepatřičně.

Skolopendium jsem začal užívat, když jsem se dvořil Alce – dodávalo mi sebevědomí a energii, takže jsem dokázal létat celou noc do Tepnu a soupeřit s jejími dalšími nápadníky. Předtím, ještě jako smrtelník, jsem byl překupník. Rychle jsem poznal odvrácenou stranu mince a toužil jsem s obchody přestat, ale už to nebylo možné – Felicitia mě nutil.

Hacilit 1812

Když jsem se poprvé v Hacilitu setkal s Kolem, byl jsem ještě malý. Jako učedník v Kulíkově apatyce jsem aplikoval vědomosti

nabyté za lékárnickým pultem na ulicích. Pracoval jsem celou noc, už několik nocí v kuse, a byl jsem na cestě na trh, kde jsem si chtěl ke snídani obstarat bramborové lupínky. Jel jsem kolesovou tramvají po hlavní hacilitské třídě, i když se tak loudají, že se dají předejít. Z přední části každého potlučeného vozu se několika ulicemi táhne zkroucený kabel zakončený hákem. Na konečníé tramvají se tyto kabely sbíhají v mastné černé pavučině lan, napjatých přibližně ve výšce lidské hlavy. Na konečné byli zaměstnáni chlapci, kteří prázdné vozy posunovali tam a zpátky po dlážděných dvorech. Hráli si na kabelech na provazochodce. Upevňovali háky, vyleštěné dotyky tisícovek umolousaných rukou, na tažné mechanismy – obrovitá vodní kola postavená v drátěných klecích, kde se zvolna otáčela v kalném proudění řeky Moren. V navíjecích dílnách přišli lidé o spoustu končetin, ale tramvaje byly pořád ve větší oblibě než obávaná alternativa, že by se do města muselo jít pěšky.

Pomalé sunutí tramvaje, neustálý tah kabelu navíjeného na cívku, mě ukolébávaly. Zanedlouho jsem usnul. Vytratily se dobře známé orientační body mnou prozkoumané nevelké oblasti a ve špinavých oknech připomínajících Hmyzí křídla se začaly kupit podivuhodnější pozoruhodnosti. Minuli jsme trh, kde vystoupila většina pasažérů, a já, nevnímaje okolí, jsem pokračoval v cestě rozvalen na většině zadního sedadla. Častokrát mi připadalo, že prostory v Morenzii jsou až příliš stísněné, ale přesto jsem si uvykl spát na polici ve sklepě lékárny. Zadní sedadlo tramvaje představovalo v porovnání s ní nesmírný luxus.

Probudilo mě až náhlé trhnutí, s nímž jsme zastavili. Skutálel jsem se ze sedadla a přitiskl nos na okno. Zaznamenal jsem vzduch prostoupený zápachem oleje, zvuky vypřahání doléhající ke mně z přední části tramvaje, a potom se držáků po stranách vozu chopily ruce skupinky hochů a tramvaj odtáhly do brány a do tmy. Poslouchal jsem, jak se povzbuzují: „Raz, dva, tři – pojď!“, zatímco se barokní mosazné tělo sunulo po kolejnicích. „Raz, dva, tři – pojdi“ Po schůdcích vyběhli umounění hoši a začali nahlížet pod sedadla, jestli nenajdou nějaké poztrácené věci. Užasle se zastavili až přede mnou a všichni se seběhli.

„Kdo to je?“

„*Co* to je?“

„Co tady děláš?“

„Tady nemáš co pohledávat!“

„Děcka, co se vydaj na konečnou, se už *nikdy nevrátí!*“

„Sklapni, Same.“

„Prosím vás, nechte mě jít," naléhal jsem. „Odměním kamaráda, který mi ukáže cestu do Galtu." Uchechtli se nad mým přízvukem a upjatým vyjadřováním – i když jsem byl v jejich řeči **už** zběhlý, přesto jsem s ní ještě nebyl natolik sžitý, abych s ní zacházel podobně nedbale. Ukoptěné tváře přede mnou poskakovaly jako balónky, ale žádná mi nepřispěchala na pomoc. Naopak, ten největší hoch se předklonil a zatlačil mě zpátky do sedadla. Z dírek V nátělníku mu čouhaly zrzavé chlupy. Cítil jsem z něho kolomaz a z úst mu páchlo cibulí. Slyšel jsem, jak mu v mozku cvakají volně se protáčející závity. „Já tě znám," řekl.

To snad ne. Prosím. Teď ne. „Neřekl bych."

„Seš ten, po kterým se shání Peterglass. Lukaři nabízej dvacet liber za adresu tvýho doupěte." Shromáždění chlapci při zmínce o tak tučné částce strnuli. „Padesát za tvou mrtvolu." Zkoumavě si mě prohlíželi. „Stovku tomu, kdo tě dovede živýho a při smyslech, aby tě mohli pomučit."

No vida, alespoň z vozovny jsem měl vyváznout se zdravou kůží. „Ne. Obávám se, že jste se spletli. Peterglasse neznám. O Lukařích jsem v životě neslyšel. Nejspíš hledáte někoho jiného."

„No jasně. Jako ty tady vypadaj stovky lidí, kočkoočko."

„Tak pak to bude někdo z nich." Vstal jsem a popadli mě.

Slyšel jsem, že prý davy mají vytříbený smysl pro to, co je a není správné. Davy tvořené výlučně dětmi mají vytříbený smysl pro to, kolik sáčků bonbonů se dá koupit za sto liber. Vytáhli mě z tramvaje, strkali, táhli a kopali přes kočičí hlavy, zatímco Chlupatý rameno a starší hoši dali hlavy dohromady. Byli všichni silní; nedokázal jsem se mezi nimi protlačit, neviděl jsem přes jejich zpocené hlavy. Pěsti visely z každého centimetru mého těla jako závaží. Banda mě společnými silami vytáhla na jasné slunce, kde mě prudce přitiskla k zemi a posadila se mi na křídla.

Chlupatý rameno vyšel z hloučku diskutujících a prohlásil: „Odvedem to k Felicitiovi. Vyváděl by hůř než Hmyz, kdybysme to prodali, aniž bysme mu to ukázali."

„Nejsem to. Jmenuju se Jant," opáčil jsem rozhořčeně ze země.

Zvedl mě za tričko. „Právě ses přiznal."

Celou dobu zpoza tramvají vykukovali zvědaví chlapci, už se ale prosmekávali mezi umaštěnými kabely, přeskakovali mosazná zábradlí a hnali se k ostatním, kteří už byli přítomni. Všude kolem couvaly tramvaje, jimž nikdo nevěnoval pozornost; z odháknutých kabelů, které se stále více napínaly, se ozývalo nebezpečné skřípění. Chlupatý rameno nechtěl upoutat pozornost nikoho nad dvacet let, takže většinu děti poslal zpátky dovnitř. Některé si běžely pro kolo; jiné mě nepřestávaly pevně svírat.

Jejich vůdce si hodil na rameno svůj jemně vyřezávaný bicykl, druhou rukou mě chytil kolem bicepsu a pěšky mě snad několik kilometrů odváděl nezapamatovatelným množstvím hacilitských ulic, křižovatek a chodníků za těsného doprovodu pochodující falangy místních sirotků. Povykující děti na dřevěných kolech nás divoce předjížděly a táhly se za námi jako ohon komety.

Kolo opřené o zeď nálevny prozrazovalo přítomnost někoho mnohem zámožnějšího. Pás, který poháněl kola, byl kožený, nikoli plátěný, a celý bicykl vypadal velmi udržovaně. Bylo rovné a ebenové. Chlapci obdivně strkali prsty mezi ozdobné dřevořezby – koně, sokoly a hady. Sedátko bylo ve tvaru vlčí hlavy. K řídítkům bylo uvázané růžové boa z peří a saténové stuhy. Kolo bylo opřené pod nápisem: „Opilý za penny. Namol za dvě. Místo na podlaze gratis."

Do nálevny nás uvedla nezletilá ostraha v podobě dvojčat v kroužkovém brnění z armádních přebytků. Dovnitř jsme se namačkali všichni, pak se však dav rozptýlil a Chlupatý rameno a já jsme zůstali o samotě. Octli jsme se v dosti malé místnosti se šesti kulatými stolky, posetými pozůstatky po karetních hrách, cigaretách a alkoholu. Všichni přítomní byli mladí, na sobě měli většinou oblečení z kůže nebo džínoviny a potichu nás sledovali. Pak se s cvaknutím roztáhl vějíř a z prostoru za ním se vylinul hlas: „Vanci, miláčku, co jsi nám to dovedl?"

„Jmenuju se Jant Šira a…"

Vance mi zkroutil ruku. „To je ten kluk, co v Galtu prodává kočku. Pane Avere-Sokolíku, jak víte, Peterglass od Lukařů na něho vypsal odměnu. Já ho našel…" Hlas se vytratil do nejistého vzdoru. Aver-Sokolík? To je jméno guvernérova rodu. Začal jsem přemýšlet, proč by si pouliční lump vybíral přezdívku podle rodu, který nás musí tak silně nenávidět.

Vějíř poklesl a odhalil drobnou, silně nalíčenou tvář. Rtěnka vykreslila slova: „Vážně? Vždyť je to Rhydan! To je fakticky úlet až za Zeď! Už chápu, proč tě celou tu dobu nikdo nechytil, ty můj nezbedný hošku!"

Hleděl jsem jako blázen, vůbec ničemu jsem nerozuměl. Byl to kluk, alespoň to mi bylo jasné. Ale měl na sobě zelené šaty a šaty přece nosily jen dívky. Kluci nosili kalhoty. Dívky mohly chodit v kalhotách nebo v šatech. Ale kluci šaty nenosili nikdy. Znamenalo to, že je dotyčný dívka? Ano? Možná to byla dívka, která vypadala jako hoch. Nebo jsem se možná octl na maškarním bále. O maškarádách už jsem četl, ale myslel jsem si, že na nich obvykle bývá větší zábava, než tomu bylo v tomto

případě. Hacilit ze sebe vydávil zase něco nového; pokaždé, co má duše nabude klidu, mě město vykolejí. Tramvaje, moře, peníze. Davy lidí, zločin, hierarchie. Měl jsem za to, že jsem se působení tohoto kulturního šoku natolik přizpůsobil, že veškeré novoty už budu vnímat jakoby nic. Ale mladík přede mnou mě vyvedl z míry jako dosud nic jiného. Určitě bych se na něho nemohl zeptat svého mistra!

„Rhydane…?“

Trochu jsem roztáhl svá přehnaně velká křídla. Věděl jsem, že lidé z Morenzie jsou pomalí; proto potřebují kola. Měl jsem ve zvyku se všude přemisťovat sprintem a lidé to nedělali. „Jenom částečně,“ odpověděl jsem. „Umím běhat, a umím létat.“

Hoch se jemně zasmál, potom se zasmál i zbytek přítomných v místnosti. „Létat? Neříkej! Tomu nevěřím!“

Ať si tomu nevěří. Pokud budu mít trochu štěstí, shodí mě ze střechy.

„Šira,“ uvažoval nahlas. „S tímto jménem ses musel narodit mimo manželský svazek. Rhydani jsou v tomto ohledu nekompromisní. Řekl bych, že jsi sirotek.“ Přikývl jsem. „A nejsi ženatý. Panečku, to jsi dopadl, můj silný kříženče. Chápu, proč ses rozhodl přestěhovat do města.“

„Loni jsem utekl z Temnin, protože mi sesunutý svah zavalil dům,“ informoval jsem ho. Už tehdy v mém hlase zaznívala síla; tak zřejmá, že se po sobě museli nevěřícně podívat. „A Eilean Daru v něm. Vyhnala mě do bouřky, takže mě zachránila její krutost. Když bouřka odezněla, letěl jsem na východ, dokud jsem nepadl vyčerpáním.“

„A teď jsi překupník kočky?“ rudě se pousmál. „Tomu se mi nechce věřit. Musíš tu být už pěknou řádku týdnů, když mluvíš tak dobře morensky. Drahoušku, Peterglass musí být bez sebe, když mu tak prodáváš kočku v jeho rajónu. Kvalitnější, mnohem lacinější a v mnohem větším množství než on. Proč pod rouškou potěšení prodáváš tolik bolesti a utrpení?“

„Feťáci budou kočku kupovat, ať tu jsem nebo nejsem.“ A moje zboží bylo nejbezpečnější.

Kulík mi vysvětlil princip fungování peněžního systému, a jakmile jsem tento bizarní koncept pochopil, přijal jsem ho za svůj a s nesmírným zápalem se věnoval vydělávání peněz – své nové víře, velice spolehlivé víře. Učedníci nedostávali zaplaceno, ale já jsem noc co noc sbíral z chodníků a mol vše, co na nich leželo. Kupodivu jsem k tomu měl vlohy. Dokázal jsem mluvit s úplně každým; lidé dychtili po tom, co jsem jim dával. V malé plechovce jsem hromadil pomačkané bankovky. Chtěl jsem

přestat, až bude plechovka plná. Mým cílem bylo mít dostatek peněz, abych mohl utéct z Hacilitu nebo si mohl otevřít vlastní obchod, oženil se, byl přijat svým okolím a byl milován. Pracoval jsem na zlepšení svého života, kdo mi to mohl mít za zlé? Byl jsem nebezpečný, protože ačkoli jsem to uměl s mincemi, bankovkami a bílým práškem, život v Temninách mě spíš naučil, jak za každou cenu přežít než jak milovat či soucítit.

Vnadná žena po Aver-Sokolíkově levé ruce upila ze sklenky s ginem a šípkovým sirupem. „Za chvíli už musíme jít," zavrčela. „Prostě ho zabij."

„Ale no tak, Layce! To už ti přestaly vonět peníze?"

Prohlásil jsem, že pracuji sám a na vlastní pěst. Byla to hloupost. Aver-Sokolík se zašustěním vstal a pokynul Vancovi. Vance a jeho hoši okamžitě přiběhli a začali mě hlava nehlava mlátit. Petelice do břicha a zlomil jsem se v pase. Rána do týla, do brady a do obou čéšek. Jednomu z nich se mi podařilo vrazit pěst do tváře; kopl mě do rozkroku. Spadl jsem do pilin a schoulil se. Na okrajích zorného pole se mi rozlily černé stíny. Polkl jsem zvratky – panebože, prosím tě, nedopusť, abych se před těmihle kluky poblil. Dolní část těla mi zmizela v moři bílých plamenů.

Před oči mi přicupitaly zelené střevíce na vysokém podpatku. „Ach, ty můj řiďoučký bídáčku. To je ale ostuda."

„Pochčij to," zvolal Vance.

„Jako by nestačilo, že mu zničíme kšefty." Aver-Sokolík mě narovnal, abych viděl na stůl. Strhl bílý ubrus, přičemž shodil několik lahví a lamp. Pod stolem stála klec. Od mříží se odtáhla dívka; byla tak špinavá, že její vyděšená bělma působila děsivě jako Hmyzí oči.

„Dohodneme se takto," oznámil nakonec Aver-Sokolík. „Jante Širo, prosím tě, aby ses k nám přidal. Kolo je gang vládnoucí hacilitskému Východnímu břehu. Nabízíme ti ochranu před Peterglassem výměnou za pouhé tři čtvrtiny zisků, na které si přijdeš."

Pořád se mi zvedal žaludek. Pokrčil jsem rameny, zavrtěl hlavou. Obvykle jsem útočiště nevyhledával. Obvykle jsem dokázal utéct kočáru se čtyřspřežím.

„Jestli se se mnou nedohodneš, pustím Zvonohlici ven. Patří k Peterglassovým Lukařům a odnese jim od nás vzkaz. Peterglass se sem dostaví a my mu tě za odpovídající sumu odevzdáme. Myslím, že příliš dlouho tě žít nenechají."

Světlovlasá dívka v kleci hltala každé jeho slovo. Uvědomovala si, že stojím mimo gang, a hleděla na mě se stejnou zvědavostí jako já na ni.

Bouře, která ve mně běsnila, se na chvíli utišila. Už jsem byl poražen, či spíše opět jsem byl poražen. Tyto hochy bych nepřepral. Říkalo se, že děti ze slumů jsou jako utržené ze řetězu. Byla to pravda: „Ano…“ odpověděl jsem. „Vyznám se v jedech i v protijedech. Kočka je jen jeden z léků, které vyrábím. Budu moct vydělat Kolu dvě stě liber týdně, když se postaráte, abych se nedostal Peterglassovi do spárů.“

„A kdo se postará, aby ses nedostal do spárů *Felicitiovi*?“ zamručel Vance.

Felicitiovi? Toto je Felicitia Aver-Sokolík? S hekáním jsem vstal a starší chlapec mi nabídl ruku. Nehty měl nalakované na modrozeleno a měl na nich přilepené napodobeniny drahokamů. V záblesku inspirace jsem ruku uchopil a políbil ji. Na jejím hřbetě se táhla řada drobných, zarudlých a zanícených jizviček. Začínal jsem tyto znaky poznávat; Felicitia měl své vlastní důvody, proč mě chtěl získat do svých řad.

Vějíř se roztáhl jako paví ocas, aby skryl ruměnec, který se mu rozlil ve tváři.

„Kdybych věděl, kdo jsi, odpřísáhl bych ti věrnost bez okolků,“ řekl jsem. Byl to nejmladší syn guvernéra, který se odcizil rodině a měl být dokonale vyděděn, ačkoli si stále uchovával rodové jméno. Věděl jsem, že je důležité předstírat zájem o tituly.

Ostatní přítomní zadrželi dech, ale Felicitia se jen pousmál. „Už se o tom nezmiňuj.“

„Už jsi skončil?“ Když se ozval Laycin drsný hlas, vějíř v ruce mu klesl. „Už jsme s tímhle kozopichem skončili?“

„Jo. Jo, jasně. Ehm.“

„Máme lístky do Kohoutka, kde bude Fevvers na visuté hrazdě. Už je nejvyšší čas. Padáme.“ Členové Laycina gangu odložili sklenice, posbírali si kabáty a zamířili ke dveřím. Zvenku se ozvalo svištění kol.

Layce uchopila Felicitiu za paži, ale ten se jí vysmekl a ještě jednou se na mě otočil. „Chceš jít s námi?“

Zajíkl jsem se. V Kohoutku ani na žádném podobném místě jsem nikdy nebyl. Bál jsem se zářivých světel a závratného množství vzrušených lidí. Kdybych dokázal slít všechny zvuky, které se v průběhu deseti let ozvou v Temninách, ani náhodou by nevytvořily takový rámus jako jedno večerní představení v Hacilitu. Nebylo pochyb, že mě čekala první iniciační zkouška. „Ano… Ovšem strašně rád.“

„Umíš jezdit na kole?“

„Setkám se s vámi na místě.“

Layce měla na zadním díle šatů peří v módní napodobenině především ptacké aristokracie. I když to její vypadalo poněkud vypelichaně. Felicitia kráčel těsně vedle mě, půldruhého metru smaragdového šifonu pošitého třpytivými fasetami Hmyzích očí. Měl jsem být vyděšený? O co mu jde? Jelikož jsem si už zvykl přijímat, přijal jsem i jeho ruku na svém zadku.

Ze vší sebelítosti jsem dostával hlad, který této introspekci učinil přítrž. Pustil jsem do vyřizování Hradní korespondence, dokud čtvercové hodiny nezačaly odbíjet půlnoc. To už mi tak kručelo v břiše, že jsem se na nic nedokázal soustředit, a proto jsem zamířil do Velké síně, kde jsou neustále servírována jídla Eszajům, hostům a sloužícím.

Na Hradě bylo ticho, jako by v něm nikdo nebydlel, což mi vyhovovalo. Bývám šťastný o samotě, dokud neuslyším, jak si užívají ostatní, a nezačnu se s nimi srovnávat. Kdyby nebyl přítomen nikdo jiný, osaměle bych se necítil.

Kapitola dvanáctá

Velká síň byla na konci určeném pro služebnictvo obložená tmavorudými dlaždicemi barvy zaschlé krve. Řady sloupů táhnoucí se jejím středem podpíraly klenutý strop. V noci, kdy byla odklizena většina stolů, vypadala síň větší. V měsíčním přísvitu, linoucím se sem vysokým klenutým oknem, jsem si všiml, jak se mi před ústy sráží dech. Zarazil jsem se při nečekaném zvuku a s bušícím srdcem jsem se zaposlouchal.

Stál jsem ve stínu rudého sloupu a pokoušel se porozumět nezřetelným hlasům. Na opačném konci síně na sebe vztekle křičeli dva muži. Přikradl jsem se blíže. Ozvala se rána, na dlaždicích zaskřípěla židle, na podlahu spadl plechový talíř. Když jsem se ocitl téměř u nich, zvuky se rozložily na jednotlivá slova.

„Ovšem, myslel jsem si, že tě tu najdu, ty hajzle." Nedůtklivé a mručivé ptacké samohlásky, syté jako přezrálé ovoce. Blesk. Druhý hlas něco pronesl s tichou jízlivostí.

„Ještě jednou se Aty dotkneš a je po tobě," řekl Blesk.

„Měl jsem vědět, že utekla za tebou. Nouze. Cokoliv. Až ji chytím, tak…"

„Napřed budeš muset přejít přes mě," upozornil ho Lučištník. „Všichni vědí, že je lepší než ty." Bylo slyšet strkání a další rána. Pak bylo ticho.

Nedokázal jsem uvažovat, zda mám zůstat a poslouchat, nebo o sobě dát vědět. Když musím něco udělat, když je nejlepší nemyslet, v hlavě mám jako vymeteno. Například když čelím rojům Hmyzu nebo si vařím kočku. Konec, vytrácím se. Řízení přebírá ta moje část, která se řítí proti Hmyzu nebo si píchá nadměrnou dávku. Spustil jsem ruce podél boků, vykročil jsem do záře olejových lamp a s mrkáním jsem zůstal stát.

„Hoši," zvolal jsem. „Přece se nebudete prát."

Buřňák Mlha seděl na hraně stolu a zakláněl se s mohutnými rukama mezi talíři s jídlem. Po noze mu z nehluboké rány tekla krev a vytvořila na podlaze louži. Blesk stál nad ním s mečem v ruce; právě Mlhovi odňal kord. Na zádech měl toulec se šípy, vytlačovaný popruh mu visel k zemi a jeho mihotající se stín na okrové stěně připomínal dikobraza. Sklouzl jsem pohledem z pečeného selete k Mlhově zbrázděné tváři. „Co se tady děje?" zeptal jsem se.

„Zmizni odsud, tuláku," hekl Buřňák Mlha. Blesk ho udeřil do ramene hruškou meče. Kdysi tam Mlhu kousl Hmyzí dravec a Námořník teď sebou prudce škubl.

Přistoupil jsem ještě o kousek, ale Blesk na mě namířil hrot meče a zadíval se na konec naplocho natočené čepele. „Tebe se to tady netýká," řekl.

Má pravdu: jejich půtka se mě netýká, nechce, aby se mě začala týkat, a vlastně bych se tu vůbec neměl plížit tmou.

Dvěma kroky jsem k němu došel a popadl ho za volnou ruku. Prudce mě odehnal. Mlha zavrčel; vypadal jako vlčák. Připadal jsem si jako toulavá kočka sledující souboj dvou lvů.

„Přestaň s tím!" zařval Blesk na Mlhu.

„Čeká tě spousta vysvětlování, Mikavode," odpověděl mu se stejnou razancí Mlha.

„Beze mě bys byl nula!"

„Snažíš si honit triko? Straky. Vrba." Úšklebek se mihl po jedné straně Mlhovy tváře jako křeč. Blesk se tvářil, že má sto chutí mu jednu ubalit.

Nepozorovaně jsem ze stolu vzal láhev se švestkovým vínem a posadil se na sokl jednoho sloupu, odkud jsem je sledoval. Mlha zaklesl zbývající prsty levé ruky pod řemen toulce, který se táhl Bleskovi šikmo přes košili. Pokusil se ho přitáhnout. Napadlo mě, že mu řemen přetrhne a šípy se rozsypou na podlahu jako mikádo.

Blesk upustil kord a tasil svůj krátký lučištnický meč. Přitiskl ho Mlhovi na krk tak, že mu čepel ubíhala za ucho. „Toho budeš litovat," hlesl. Mlha se ho pokusil kopnout do kolena.

Mlhovi stále pohrával ve tváři křivý úsměv; vypadal jako sardonický žralok. Kolem límce mu trčely chumáče šedých chlupů, ve vlasech se mu táhl široký bílý pruh, který jsem vždy považoval za něco nepřirozeného, dokud mi nedošlo, že by si ho nikdo nemohl tak dlouho barvit. Ledově šedé oči měl upřené na Bleska.

„Řeknu o tom Sanovi," prohlásil jsem.

„Já bych toho mohl Císaři o Jantovi navykládat," odpověděl Blesk. Vydírání, náš instinkt.

„Jen si poslu‍ž," zamumlal jsem.

„Myslíš si, že si můžeš dělat, co se ti zlíbí, jenom proto, že máš tolik peněz!"

„Tady jde o čest, ne o peníze!" zaryčel mu Blesk do tváře.

„Peníze jsou čest," poznamenal jsem poněkud od věci a Mlha mi věnoval kratičký nefalšovaný úsměv. Potom se mu obličej opět stáhl úšklebkem. Pravou rukou popadl zápěstí, jímž Blesk třímal meč, a stiskl. Blesk trhl čepelí a Mlhovi se za uchem spustil slabý pramínek krve. Byl jsem svědkem souboje dvou vůlí. Blesk zatínal svalnatou paži, Mlhovi na silné ruce vyvstávaly žíly. Lučištník upustil meč a Mlha sklouzl ze stolu a nohou doskočil na obě zbraně. Zvedl kord. Spatřil jsem bílé otisky na Bleskově zápěstí; když se mu Mlha postavil se zbraní v ruce, jen přimhouřil oči.

„Buřňáku…?" Vlastní hlas mi připadal slabý.

„Vypadni odsud, tuláku s inkoustem za ušima," zavrčel výhrůžně. Uposlechl jsem.

Vyběhl jsem na nádvoří. Pod botami mi klouzaly zledovatělé kočičí hlavy. Uprostřed potemnělého prostranství jsem rozepjal ještě temnější křídla a ztěžka jsem vyletěl ke svému oknu, před nímž jsem nechal pootevřené okenice. Jedním kopnutím jsem je otevřel a vkročil do prázdného neuklizeného pokoje. Jediným zvukem bylo pravidelné odkapávání vosku na podlahu, na níž vyrůstaly modré stalagmity. „Alko?" zavolal jsem. „Alko! *Alko!* – Tepenská guvernérko! Ty hubená klisničko!" Rychle načmáraný vzkaz vedle vyhaslého krbu mi sděloval, že odjela do Hacilitu. Žádala guvernéra, aby přijal uprchlíky zaplavující její panství, neboť žila v domnění, že pro ně udělá víc dál na jihu, ve městě.

Lokl jsem si odporného vína a došlo mi, že držím v ruce láhev. Potenciální zbraň. Dole v Síni jsem celou dobu držel zbraň, aniž jsem si to vůbec uvědomoval. Proti těmhle ptackým pánům by za moc nestála. Uchichtl jsem se.

Rozbitým sklem jsem kohosi pořezal jen jednou – taky to byl bohatý pán, ještě v Hacilitu. Za tmy jsem opustil nálevnu a procházel špinavými ulicemi Galtu. Postupně mi došlo, že mě někdo pronásleduje. Byl jsem neuvěřitelně naivní; než mi něco takového vůbec přišlo na rozum, došel jsem až na Škvárovou. Lékárna byla nedaleko, plátěná markýza na noc vytažená. Nemohl jsem riskovat úprk do bezpečí; Felicitia by se dozvěděl, kde bydlím. Místo toho jsem se rozhodl pro okliku a vběhl jsem za

roh. Opilci zvracívali před hospodou U lodní zátěže tak často, že se tam začínal rozpadat chodník. Z přeplněného odpadkového koše jsem vytáhl prázdnou láhev, rozbil ji a zůstal na číhané.

Zpoza rohu vyklouzla postava a já jí skočil na záda. Přitiskl jsem neznámému láhev na krk. Kdybych láhví trhl, vykrojil bych mu ústa a s nimi i okolní kůži, jako kdybych vykrajoval kolečka z těsta. „Co jsi zač?“ zařval jsem. Zuřivost je hlavní emoce, kterou si z toho věku pamatuji.

„Mmm mm mm!“

„Do prdele.“

Opatrně jsem láhev odtáhl – prsty tak zaťatými, že bych ji rozdrtil –, a Felicitia na mě upřel klidný pohled. Z knírku drobných ranek mu do úst vtékala krev. Promnul si rty, jak to dělávají ženy se rtěnkou, a věnoval mi široký rudý úsměv. „No vida, můj agresivní hošku,“ řekl. „Gangy z Východního břehu tě doopravdy potřebují.“

Takové jsou vzpomínky, které si Blesk a Mlha nemohli ani představit, a já jsem si zase nedokázal představit, jaké vzpomínky mohou mít oni. Přešel jsem k jedinému čistému stolu, zapálil hořák pod svým destilačním přístrojem a zkontroloval, zda je v nádržce dost vody a kapradí. Tohle dělám automaticky pokaždé, když vstoupím do pokoje. Nedokázal jsem starší Eszaje uklidnit, byl jsem doopravdy k ničemu. Když mě Blesk cvičil v boji, Mlhu vždycky používal jako typický příklad a připomínal případy jeho pošetilosti. „Chraň si oči, prsty, zuby. Tyto části ti už nedorostou. Přece bys nechtěl žít bez nich jako Mlha, kterému se zachytila ruka v kotevním řetězu, když byl ještě *obyčejný námořník.*“

Posadil jsem k psacímu stolu a pustil se do přepisování pokynů, které jsem pečetil Hradním symbolem slunce obklopeného paprsky.

Moje podvědomí odpočítávalo kapky, a když jsem měl hotových několik dopisů, zaregistroval jsem, že odkapávání do malé skleněné kádinky prošlo proměnou, a bylo jasné, že mám dostatek kočky, abych jí naplnil stříkačku. Ještě teplou tekutinu jsem natáhl; přitom jsem jehlou škrábl o sklo. Ovinul jsem si kolem paže koženou tkaničku a po krátké manipulaci se stříkačkou jsem si zasunul jehlu do jedné ze žil.

Únava vyprchala. Šel jsem se posadit ke stolu. Kočka je pracovní droga. Někdy je kočka pracovní droga. Už s pevnou rukou jsem se vrátil k zapisování rozkazů, které mi dal San za

úkol rozeslat. Po čtvrthodině začalo maximální působení drogy slábnout, ale odolával jsem, abych si šel píchnout další. Pak jsem vstal a doplnil dávku dalším přísunem. Kdybych tak měl žíly jako Námořník. Chvíli jsem e plně soustředil na dopisy. Mám teorii, že všichni zakusí za život patnáct minut extáze. Kromě mě, protože já si ji užívám každou noc.

Druhý rauš mě přešel tak rychle, že jsem nestačil urazit vzdálenost mezi stolem a destilačním zařízením. Místo toho jsem se posadil a zůstal civět do prázdna, na okna obrostlá větvičkami. Začala mě zaplavovat únava, nesnesitelnou měrou. Sklo bylo ojíněné tenoučkými kapraďovitými obrazci podobnými vějířovitým listům skolopendia. Ovíjely se přes sebe, stáčely se, klouzaly. Kroutily se jako měkké peří dívek. Zatoužil jsem po Alčině přítomnosti. Ledové rostliny pomalu změnily barvu, nabyly tmavě šedého odstínu, potom prudce zazářily bledě modře. Byl jsem na rozpacích. Led je bílý. Modrá není bílá… Modré věci jsou takové, které vypadají jako obloha… Během dne… Za denního světla. Ovšem. Měl bych si jít nejspíš lehnout.

Jemně mnou zatřásla ruka, která mi spočinula na rameni. Uvědomil jsem si, že tam leží už nějakou dobu. Sebral jsem poslední zbytky sil a rozhlédl se kolem. Ve výši očí se přede mnou objevila Bleskova přezka na opasku. Zabloudil jsem pohledem k jeho hranaté tváři, krátkým vlasům barvy spáleného písku. V zimě na Rovinách přicházel o snědou letní barvu. „Dobré jitro," řekl jsem, náhodou v suťštině, hned jsem však pozdrav pronesl i ptacky. Promnul jsem si strniště; potřeboval jsem se vykoupat.

„Bylo otevřeno. Klepal jsem, ale nic jsi neříkal. Máš tady zimu," poznamenal. Přešel po mých knihách jako po nášlapných kamenech vyčnívajících ze změti papírů, třemi uctivými kroky se dostal z *Posteventualismu* na *Pharmacopoeiu, Temninskou lingvistiku* a *Chemii roztoků.*

„Vážně? To jsem netušil."

Vrhl pohled na destilační zařízení, které dál vesele kapalo a z něhož se do místnosti linula vůně horkého oleje a posečené trávy. „Ale ale. Jante? Jsi v pořádku?"

Prohnal se mnou záblesk starého vzteku. Ten pitomec měl pořád na rameni toulec. Taky měl čelenku, která se mu ve vlasech ukrývala jako zlatá žížala v seně. „Já jsem vosk. To není fér. Mikavode, teď není čas na hádky z patnáctého století!"

Upíral jsem nasupený pohled na konce šípů, dokud si nestáhl toulec z ramena a za chřestotu dřeva ho neodložil na koberec. Pírka na šípech měl obarvená na červeno, což je nejen Hradní

barva, ale také pomůcka, jak je snáze najít ve sněhu, jako kapičky krve.

Blesk někdy podvědomě udělá pravou rukou nervózní gesto. Četnost tohoto gesta ukazuje, jak je ustaraný. Zatne ruku do pěsti a pak klouže konečky prstů přes dlaň, dokud je nenatáhne. Vím, že to dělá, aby si přejel po hlubokých brázdách jizev. Když se pokrevně sbratřil se Saturejkou, sevřel meč a sklouzl po něm rukou, rychlým pohybem, kterým se dvakrát pořezal až na kost, po obou ostřích. Miloval ji a bledé prohlubně jizev na něho musí působit nesmírně zklidňujícím dojmem. Avšak zároveň kvůli tomuto zranění o ni i přišel. S rukou rozřezanou na kusy nedokázal střílet rovně.

Ztěžka jsem se zvedl ze židle, doklopýtal jsem k pohovce a schoulil se na ni; hlavou jsem spočinul na chladivém saténovém polštáři. „Chtěl bych odčinit to, k čemu došlo včera večer," řekl Blesk. „Zasloužíš si vysvětlení."

Opravdu? Vlastně mi to bylo jedno. Chtěl jsem si šlehnout. Ale i přesto jsem mu byl vděčný, že na mě tak myslí. „Požaduji omluvu od Buřňáka," prohlásil jsem a roztáhl křídlo, abych se jím zakryl jako nějakou kostěnou dekou.

„Od něho? Podívejme!" Blesk si širokou rukou promnul oči a usadil se na židli, kterou jsem před chvilkou uvolnil. Vypadal docela zničeně. „Já Buřňáka Mlhu nenávidím," řekl. „U Sana, jak já jím opovrhuju a vždycky jsem jím opovrhoval. Od okamžiku, kdy vstoupil do Kruhu. Při jednání s dámou se nelze uchylovat k násilí. Ženy jsou… Ata je… Jak to cítím já… Muž by neměl na ženu vztáhnout ruku." Ano. Vrátí ti to.

Myslel jsem, že jsem si zbabral život drogami, ale v porovnání s pohromou, kterou si někteří přivodí láskou, nejde vlastně o nic. Věnoval jsem mu široký úsměv na výraz podpory. „Jen mluv," vybídl jsem ho.

„Ata má jistou představu, jak by mohla osvobodit Tornáda z Dolního Sedla. Dokázala by se po řece doplavit na velkých korábech, s vojskem na palubě, co nejblíž k úpatí útesu. Odtamtud bychom se mohli probít k pevnosti s mnohem menšími ztrátami, než kdybychom se přesunovali po souši. Víš, že se Hmyz nepouští do řeky. Kdyby to Mlhovy karavely zvládly a já na nich měl lučištníky…" Blesk zaváhal, když si vzpomněl, jak málo mám lodě v lásce.

„Ty tento plán podporuješ?" zeptal jsem se.

„Já nevím. Je to nový způsob boje. Radši bych se spoléhal na naše vyzkoušené schopnosti… Ale nenapadá mě žádná jiná možnost, jak bychom se mohli k Tornádovi dostat."

„Souhlasí s tím Císař?“

„Považoval to za skvělou inovaci!“

„Pak to teda nechápu,“ přiznal jsem se. „Proč Mlhovi neporučí, aby se vydal proti proudu řeky?“

„Mlha to udělat nechce. Varuje Sana, že celý ten podnik je neproveditelný, že je Oriol příliš mělký. Poskytli Sanovi protichůdné informace. Mlha nechce ani slyšet o tom, že by jí dal svolení, aby se o to pokusila. Potom, přímo v Trůnním sále, ho Ata vyzvala změřit síly! Řekla: ’Nezapomínej na svou hodnost, Buřňáku Mlho!‘ Odešli ode dvora a Mlha se do ní pustil.

Ata u mě vyhledala útočiště. Ještě teď se skrývá v mém pokoji; zamkla dveře. Je posetá modřinami, Mlha ji zmlátil; je to zbabělec a ubožák. Ata chce dokázat, že je lepší mořeplavkyně než on – a já myslím, že má pravdu,“ dodal Blesk oddaně.

„Co říkal San?“

„Že Ata pronesla legitimní Výzvu.“

„Ano, ale proč zrovna teď?!“ Popadl jsem hrstku dopisů. „Letnoden – ztracen. Ostnov, Tangara – čelí útokům. Hmyz byl spatřen i v Tepnu. V Karnissu. Na Soulské cestě. Avernvod žádá o pomoc, Husice žádnou nepošle. Potřebujeme Eszaje v Ptacce; to se snad musela zbláznit, když právě teď přišla s Výzvou.“ Buď se zbláznila, nebo má odvahu, pomyslel jsem si; a Mlha dělá stejnou chybu, když ji k tomu nutí. „Je to ukvapený krok; Mlha se s ní rozvede a San ji vrhne zpátky do proudu času a mně se po ní stýskat nebude.“

„Abys zasáhl vzdálený cíl, musíš mířit vysoko. Pokud má doopravdy zájem osvobodit Tornáda a dolnosedelské vojsko, má moji podporu.“

Než se mi vryla do paměti jeho slova, nic jsem neříkal. Prohlížel jsem si dopisy, které jsem psal, abych sladil náš postup; teď se všechno měnilo. Nadzvedl jsem obočí. „Císař Mlhu potřebuje, protože pokud je na trůnu Poštolka, pouze sokolské panství ti zabrání, abys nezabral celou Ptakku.“ Ženy s tím nejspíš nemají nic společného, napadlo mě.

„Ne! Odkdy je Mlha vlastníkem Sokola? Ne! Jak se vůbec *opovažuješ?* Myslím, že vůbec nic nevíš. Poslouchej. Ty nevíš ještě spoustu věcí, Jante. I Sokol je moje území; panství patřilo mně. Mlha není o nic větší Ptakk než ty. Jeho rodina jsou prolhaní zloději, usilují jenom o to, čím nemůžou být.“ Povzdechl si a zadíval se na mě úkosem. „Je těžké hovořit o minulosti,“ řekl. „Ber na mě ohled. Sokolské panství jsem musel prodat během Spatných let. Nechtěl jsem, aby můj lid hladověl, a pobřeží prosperovalo. Buřňák měl lodě, které nám dovážely zásoby. Přišel

jsem o Tambrin a Donaise se úplně vylidnilo. Tam, kde kdysi stávaly domy, jsem vysadil vinice, a tak se mi podařilo odkoupit zpátky Tambrin Hmyz ho minulý měsíc zničil…

Buřňák si Sokola nechal, ačkoli jsem ho prosil, aby ho vrátil… *Jestli si tu jehlu ještě jednou vrazíš do ruky, vymlátím z tebe duši!*“

„Ale ne, to jsem nechtěl. Dáš si kávu?“

„Dám. A rozdělej taky oheň, sakra; je tu zima jako v Hmyzí prdeli. Snažím se ti jenom sdělit, že Buřňáci byli vždycky oportunističtí cizopasníci a žádný v sobě neměl ani špetku zásadovosti. Děkuji. Sokol Mikavod byl můj nejstarší bratr. Bylo nás osm a měl jsem jednu sestru. Sokol byl cestovatel, v tom ohledu se tak trochu podobal tobě. Byl taky výtečný lučištník. Navštívil Hacilit a prohlédl si Císařovo rodiště. Většinu času trávil na pobřeží, kde si postavil sídlo, které jsme nazvali Sokol. Na jeho pokyn se taky začaly stavět lodě, aby se mohl plavit mezi ostrovy. Ptakka předtím žádné loďstvo neměla. Bratrovým přáním bylo, aby byly ptacké lodě ty nejlepší na světě. Tak se zmohli i Awndynští a Aver-Sokolíkové a Buřňáci, všichni díky vymoženostem mořeplavby.

Když matka zemřela, Mikavod byl odkázán Sokolovi. Já jsem byl už tehdy v Kruhu, ale kdyby byl palác předán přímo mně, způsobilo by to jisté třenice. Navíc jsem byl na matčině straně rodiny v jisté nemilosti. Sokol se o svěřené území staral, jak se patří, ačkoli si uvědomuji, že srdce ho táhlo k moři. Stejně jako Atu. Palác rozšiřoval, jak se dalo, protože věděl, že než umře, předá ho mně. A já ho mohl uchovávat do skonání věků. Všechny jsem je viděl stárnout a umírat nebo podléhat Hmyzímu vraždění; Širo, takovou bolest jsi ty nikdy nezažil.

Můj druhý nejstarší bratr byl pořád naživu. Věřil, že dalším dědicem je on, a chtěl palác. Jenže Sokol mu ho odmítl postoupit. Bratr nerespektoval Sokolovo přání a o palác mě požádal. Já jsem mu ho upřel a příšerně jsme se pohádali. Řekl jsem, že je zodpovědný za smrt mé sestry. Toho lituji. Jeho rodina si změnila jméno.

Když Buřňák Mlha vstoupil do Kruhu, odmítl s sebou přivést i svou choť, protože měl za to, že si bude celou věčnost dopřávat mladé milenky, hajzl jeden sobecká. Teď se protlouká životem a nemá žádnou, a dobře mu tak!“

Blesk se odmlčel a zadíval se na mě. Úplně se nechal unést; minulost je jeho droga. Opět udělal to své zvláštní gesto s rukou, **v níž** držívá šípy, a jizva se opět objevila jako bílá stužka.

Pokrčil jsem rameny. „Měli bychom bojovat s Hmyzem, ne sami proti sobě."

„Bože, ty se mi vážně líbíš, Jante. Tak hluboký a smysluplný postřeh. Boj za Atinu věc může být jediný způsob, jak je porazit."

„Ty ji miluješ, co?" Vyhrnoval jsem si rukáv na druhé ruce.

„Ne tak, jak by se mělo. To je v pořádku. Pokračuj. Udělej to."

„Cože?"

„Co už s tebou? Ošetřoval jsi Vlaštovku a potřebuješ si odpočinout. Copak ti v tom můžu zabránit?"

„Je to spíš úleva než odměna," poznamenal jsem, ale Blesk UŽ ve mně zadusil vzrušení z pocitu viny. Stříkačku, pořád plnou kočky, jsem odložil.

Šátral v kapse svého vyšívaného červeného kabátu. „Mám tu dopis, který napsala Ata svému manželovi," řekl a podal mi čtvercovou obálku nadepsanou velice ženským písmem. „Nemám s ním vůbec chuť mluvit, takže bych ti byl zavázán, kdybys mu ho mohl předat."

„Kde ho najdu? Na Horním Dvoře?"

„V nemocnici. Kapka mu srovnává polámaná žebra."

„Proboha, *Rarohu!*"

„Přede mnou meč nikdo vytahovat nebude, Kometo. To už bys měl dávno vědět."

Blesk mi teď připadal veselejší, když se zbavil břemene části své historie. S tisícerými díky odešel a projevil zájem brzy mě opět vidět. Myslel si, že má spojence podporujícího Atinu věc. Odcházel po točitém schodišti a mířil ke stájím. Zavřel jsem dveře, opatřil je závorou a začal jsem plnit nádržku destilačního přístroje čerstvou vodou. Musel jsem vymyslet způsob, jak nad párou otevřít jeho dopis.

Hmyz postupoval do tangarského a tepenského panství. Alka mi sdělila, že se Tepenští balí a stěhují se po pobřeží do Hacilitu. Poslal jsem deset divizí vojska Eleonoře Tangarské a adresoval jsem jí od Císaře dopis, v němž jsem jí radil, aby se přesunula na západ, a vysvětloval, jak by mohla nejlépe ochránit svůj lid.

Pak jsem začal uvažovat, jak bych mohl učinit přítrž všem těm řečem o karavelách a majetcích. Chtěl jsem zabránit tomu, aby se Mlha a Ata zničili, když jsou oba tak potřební pro říši. A než bych se měl byť jen přiblížit k lodi, to bych se radši nechal vykouřit od Hmyzu.

Připravil jsem si oblečení, mýdlo a vydatné jídlo z neškodných ingrediencí, u nichž se dalo očekávat, že je udržím v žaludku, a

pak jsem sešel ke dvoru, kde jsem se dozvěděl, že San se nemá k tomu, aby zatrhl Atinu Výzvu. Potom jsem přeletěl do Simurgského průchodu, kde jsem se k pobavení lidí na nádvoří nechal unášet příhodným větrem a zjišťoval, která okna mohou patřit Bleskovi a která z nich mají zatažené závěsy. Přistál jsem na římse a zaklepal na sklo.

Atin obličej bez těla se objevil ve škvíře mezi závěsy. Roztáhla je a chvíli zápolila se zástrčkou. Jednu tvář měla opuchlou a nafialovělou; uprostřed dolního rtu se jí otevírala široká rudá rána. Tak vypadala hlava, která vyslala na moře tisícovku lodí. Byla pobledlá a vypadala jako duch, ale oheň zášti, který jí planul v očích, by rozpálil stovky přízraků. „Královno Lodí," pravil jsem a nespouštěl vyděšený pohled z modřin, které nedokázalo skrýt ani líčení. „To ti udělal Mlha? Vlastní rukou ho zabiju!"

„Ano, udělal, ale ty s tím nic nenaděláš."

Možná ne při osobním střetu, ale při další bitvě s Hmyzem bych ho mohl společně s jeho vojskem vmanévrovat do složité pozice. Mohl bych přemluvit Kapku, aby mu namíchala nějaké doopravdy nechutné lektvary.

Vytáhl jsem dopis. „Jenom si chci ověřit, zda pořád stojíš o to, abych doručil tenhle list."

„Ano," odpověděla a zkřivila se jí ústa.

„Mám jenom takový matný pocit – nazvěme ho tušením –, žes ho třeba napsala v neovladatelném vzteku."

„Jak…?"

„Od dob, kdy jsi byla holátko v zavinovačce, jsi tak vzteklý dopis nenapsala."

„Já…"

„Dopis tak ostrý, že by se jím daly kuchat ryby. Sice stručný, ale kypící tolika kletbami a kritikou, že by mohl vyvolat nejen svár mezi mužem a ženou, ale i totální občanskou válku, Hmyzí válku v Sokolu, pohromy a masakry a boje na život a na smrt."

„Vrať se, až na tebe přestanou působit ty drogy," opáčila.

„Nelituješ toho?" zeptal jsem se. „Přece ho dobře znáš a chápeš, jaký účinek na něho budou mít slova, která se mohou skrývat v tomto psaní. Nutíš ho, či mě, aby odkryl karty; jak chceš, já tu žiju jenom…" Světlovlasá Ata jen natáhla ruku a odstrčila mě z římsy. Rozepjatými křídly jsem se jako háky zachytil v čerstvém větru, zůstal jsem viset ve vzduchu v jedné úrovni s jejíma uslzenýma očima a zasunul jsem si dopis do kabátu.

„Dej mu ho!“ vyprskla. „Ty máš nahnáno úplně ze všeho! Jante, mě podpořil i Císař. Proč mi Buřňák hází tolik klacků pod nohy? Protože to dokazuje, že jsem lepší Námořník! On je mořeplavec a nezamýšlí se nad příležitostmi, které se mohou nabízet říční kryse – já zvládnu obojí! Jinovatka tvrdí, že to provést lze, teoreticky při nejvyšším přílivu. Je to nejlepší taktik v celé zemi; využívá řeku k usměrňování Hmyzu, má hodně spolehlivé mapy.“

„Ato, to by znamenalo, že nám zbývá jen deset dní. Nebude lehké zmobilizovat dost vojáků, ale pokusím se.“

„Mě nic nezastaví.“

Přikývl jsem. „Paní Dei, prosím vás, abyste mi dala ještě jeden rozkaz. Chcete, abych zaletěl na Travnatý ostrov a ověřil, že Sutské věže patří pořád vám? Můžu požádat Bukačku Diwskou, aby přichystala zásoby.“

Přízračný odlesk v jejích očích se změnil v prudkou zář pátracího reflektoru. „Nikdy ti však nebudu důvěřovat. Vrať se dnes večer a dopisy budou připraveny.“

„Už se nemůžu dočkat,“ odpověděl jsem a naklonil křídla tak, aby mě vítr prudce vynesl vzhůru, jako papírového draka. Zeď se rychle vzdálila, zmenšila se a zanedlouho jsem se už díval na mechově zelené střechy Hradu. Věděl jsem nyní něco, o čem neměl Lučištník ponětí; jak se pak odvažuje říkat: „Zasloužíš si vysvětlení!“ O tom, co se dělo, jsem musel vědět víc než on; zvyk je železná košile.

Buřňák Mlha byl v nemocnici jediným pacientem, takže se mu dostávalo plné Kapčiny péče. Myslím, že za pochodu vymýšlela, co s ním udělá. I já už jsem byl terčem jejích experimentů, se svou rhydanskou potřebou vzduchu z nadmořské výšky osmi tisíc metrů a pulzem, který se zpomaloval pod padesát tepů za minutu. Věděl jsem, jak důkladná umí Kapka být. Ukázala mi, kde sedí v naškrobeném lůžku s bílým povlečením. Zuboženě na mě upíral šedé oči; dýchal vyschlými, otevřenými ústy, slabými doušky jako umírající zvíře. Nad obvazy se mu draly šedé chlupy připomínající dráty. Obvazy měl ovinuté kolem svalnaté hrudi pod bílou košilí a světle žlutým nákrčníkem. Aby mu je Kapka utáhla, nejspíš se na něho musela postavit. „Ahoj, tuláku,“ hlesl. „Sluší ti to. Měl jsem se taky vyfiknout. Darovaný kůň. Zuby.“

„Dlouho se nezdržím,“ řekl jsem. „Přinesl jsem ti dopis od Aty. Neočekává okamžitou odpověď.“ Podal jsem mu obálku, podíval jsem se, kudy bych mohl utéct, a poodstoupil jsem od postele,

Dopis zůstal ležet na Mlhově zraněné noze; vypadal nenápadně. „Neotevřeš ho?“

„Jante,“ povzdechl si. „Omlouvám se za tu včerejší noc.“

„Nikdy…“

„Že se mi stalo něco takového. Pýcha. Pád. Blesk je naprosto úžasný šermíř. Až mi Kapka odsud dovolí odejít, znovu se mu postavím. Tentokrát už ale bez obecenstva. Mouchy. Hovno.“

To mě dopálilo, ale držel jsem se na uzdě. „Kdybys ale naopak potřeboval neutrálního prostředníka, rád ti vyhovím,“ nabídl jsem mu a vyhnul se jeho orlímu nosu, když začal vrtět hlavou.

„Kůň. Voda. Ví se, jak jsi neposlušný, a vsadil bych se, že tě Blesk už stačil seznámit se svou verzí.“

„To ano.“

„Nenávidím ho. A s ním i ten jeho zatracený neukojitelný hlad říkat celé Ptacce ’Mikavod‘ a nenechat ani kousek nám ostatním. Závistník nepřejícná. Potíž je v tom, že lidi v každém sporu věří bohatší straně. Vím, že nemám žádnou podporu. Je hamižný a jaký nadělá povyk; a třebaže nepřestávám předkládat důkazy, nikdo mě neposlouchá. Hlava. Zeď.“

„Spíše bych ho označil za hrabivce než hladovce.“

„Cože?“

„Já tvoje hledisko chápu. Je mnohem rozumnější než Bleskovo.“

„Opravdu?“

„Dohledal jsem si to. Sokola tvému otci prodal za sucha v osmdesátých letech šestnáctého století. Připadá mi to jako spravedlivá transakce. Cítit tak dlouho zášť je vlastně opovrženíhodné; má to vliv na jeho úsudek. Všichni vědí, jak zuřivě Blesk pečuje o Mikavod, protože věří, že to dluží své rodině. Já jsem žádnou rodinu neměl, takže jeho potřebu nechápu. Ta druhá záležitost se mě netýká. Jsem Rhydan. Neradi někam strkáme nos. To, co s Atou máte, je jen a jen vaše věc.“

„Ano.“ Snubní prsten na jeho ukazováku – otlučený zlatý kroužek. „Já jsem manželku aspoň *měl.* Vrabec. Hrst.“

Věnoval jsem mu vzácný pohled na své rozšířené kočičí oči. Ale nedokázal ho opětovat. Ještě v Hacilitu jsem se očnímu kontaktu vždycky vyhýbal. Když mě někdo míjel na ulici, upíral jsem oči do země. Nejradši jsem se pohyboval ve stínech, protože jsem věděl, jak na mě budou všichni užasle civět nebo mě budou zasypávat nadávkami či kamením. Nyní se zdá, že odlišnost je zdrojem moci.

„Můžu se spolehnout, že se ke mně přidáš v boji proti Hmyzu?“

„Ovšem, tuláku. Po souši, z Ostnovodu. Hra. Jistota."

„To zní jako slova Poštolky," namítl jsem.

„Je to sice blázen, ale je král," odpověděl Mlha s lítostí ve svém hlase zatvrzelého kuřáka. „Kdo může říct, že se nebude chovat jako blázen i s Eszaji za zády? Jeho palác je nejlepší základnou k tažení na sever; má v Ostnovu přes padesát tisíc mužů. Já mám na srdci budoucnost svého panství. Nechci, aby muselo snášet Poštolkou nevraživost. Myslet musíš na sebe i na loď, jak se říká v Diwu."

Mlha si odkašlal a škubl sebou. „Jante, proč mi San nedůvěřuje? Je nejstarší. Nejvíc toho ví. Řekl jsem mu, že je třeba sedmimetrové hloubky; v řece tolik prostoru nemáš. Nenaložená karavela má ve slané vodě ponor pět metrů; naložená a ve sladké vodě má ponor samozřejmě ještě větší. San poslouchal Atu, protože umí zvednout hlas, ne proto, že by měla pravdu. Potrefená husa. Oriolská zátoka je plná protiběžných proudů a úzkých písčin. Lodě nad pět set tun do ní vůbec nevplouvají, skládají náklady v Letnodnu. Ty karavely jsou určené pro mořskou plavbu, nejsou to, sakra, žádné nákladní čluny. Kniha. Obal. Jsou zaneřáděné chaluhami a kdovíjakým smetím; v říčním proudu se budou loudat, jako by měly pod vodou plachtu. Jestli to Ata zkusí, najede na břeh, utopí se nebo ji roztrhá na kusy Hmyz. Ale zoufalá situace – zoufalé řešení; mě se už nikdo Vyzývat neodváží."

Řekl jsem Mlhovi, proč jsem za ním vůbec přišel. Přiznal jsem mu, že Ata mu nemůže přijít na jméno. Svěřil jsem se mu s matným dojmem, že má v současnosti vojsko v Diwu a zároveň i na Travnatém ostrově. Své dojmy jsem zakončil návrhem: „Mám její vojsko převelet do Awndynu? Vsadím se, že kdyby se situace zvrtla, asi bys proti sobě nechtěl mít tři tisícovky Ostrovanů."

Buřňák chvíli uvažoval. „Udělej to," kývl.

„Hned se tak stane. Máš na srdci ještě něco?"

„Víš, ani ne. Zatím ne, tuláku. Děkuji ti."

Z nemocnice jsem vyšel, zrovna když nikotinem zažloutlými prsty začal trhat Atinu obálku. Odolával jsem sice nutkání vzít nohy na ramena, ale uvědomoval jsem si, že jdu stále rychleji a rychleji, dělám stále delší kroky, až jsem dospěl do relativního bezpečí bílé chodby. Tam jsem se zastavil, naklonil hlavu, a pak se o stěny chodby odrazil výkřik a hned nato celý proud nadávek a kleteb v rovinštině; šlehaly kolem mě jako plameny. Námořníkovo klení by dokázalo roztavit olovo.

Devět. Pět. Život je poslední dobou bezpochyby stále zajímavější.

Kapitola třináctá

Ata odjela z Hradu na koni. Postaral jsem se, aby jí cesta uběhla rychle; dojela na pobřeží dva dny před svým manželem. Zanechal jsem ji na nábřeží v Diwu, před nádherným růžovým západem slunce, který tavil rozlehlou oblohu a klidný oceán do podoby plápolající voskové růže. Měla připravenou loď, s pěticí mužů u vesel. Vstoupila na ni, vložila šesté veslo do držáku a řekla, že bude veslovat s nimi. Vyjeli z přístavu a zamířili k ostrému baroknímu trupu jedné karavely.

Diwské panství patří Atině dceři. Má další dva syny, z nichž jsou klenotníci, a dva, kteří staví lodě. Původně měla Ata pět dcer a ty se všechny provdaly. Těchto pět dcer mělo dvacet pět dětí, z nichž deset vstoupilo do manželství. Těchto dvacet pět vnoučat mělo sto dvacet pět pravnoučat. Těchto sto dvacet pět pravnoučat mělo šest set dvacet pět prapravnoučat. Pak už jsem přestal počítat. Ata rozhlásila, že potřebuje pomoc, zpráva se rozběhla po příbuzenské síti jako krysa po šlapacím mlýně a do Diwu začaly proudit peníze.

I Mlhu podporovalo několik jeho dětí, ale ten jim obvykle věnoval pramalou pozornost. Ata naopak bedlivě sledovala spletité záležitosti všech svých generací a ty ji vášnivě hájily.

Růžová přešla do karmínové, potom do tmavé a ještě tmavší nachové. Nechával jsem se unášet na kolísavých proudech z Diwu na Travnatý ostrov, k černé siluetě poseté světly. Ata na jeho pobřeží postavila dvanáct věží, než ji Císař donutil, aby s prací přestala. Jsou známé jako Sutské věže a každá shlíží na jeden výsek oceánu. Na ostrově by nemohla přistát jediná loď, aniž by na ni dopadl tichý pohled některého z těchto zavalitých strážců. Ata si takto udělala celého ostrova pevnost, zatímco Mlha pouze

zkrášloval přístav. Vznášel jsem se po obvodu ostrova; dvacet minut od Lednové věže k Prosincové, za lomozu tříštících se příbojových vln a v zápachu páleného kamenného uhlí. Když se v zasedací síni Červencové věže rozžala světla, oblet ostrova jsem přerušil a přistál jsem na střeše z červených tašek. Sklouzl jsem z hřebenu k okapům, prosmekl se Otevřeným oknem a najednou jsem se ocitl uprostřed spousty lidí: sloužicích a námořníků, kteří se mohli přetrhnout, aby vyhověli Atiným pokynům.

Zanedlouho se nevelká síň vyprázdnila. V Sutu zůstala jenom posádka. Po celém Travnatém ostrově pohasla světla, v zámcích se otočily klíče, na dveřích zarachotily závory. Atmosféra nezvratitelnosti naháněla strach; Ata vyklízela ostrov před příchodem vojáků. Čekal jsem nehybně u okna; jedinými civilisty, kteří tu zůstali, už byla jen Kyan a její chůva. Ata si povzdechla a vklouzla do křesla za psacím stolem osvětleným svíčkou. Najednou vypadala staře. Modřiny na tváři jí zhnědly a zežloutly jako podzimní listí. Vlasy jí tvořily bílý hedvábný šál, světlejší, než byla její do bronzova opálená kůže. Zkřížila nohy v těsných modrých kožených kalhotách a na vestě vyšívané kobaltově modrým a slonovinovým peřím složila azurové zřasené rukávy. Košile jí pevně obepínala ramena zaoblená svalstvem, které jí naopak zplošťovalo horní části paží. Zírala do prázdna.

Prohlížel jsem si Kyaninu chůvu, která právě seděla na podlaze a snažila se vyvolat v zamlklé holčičce zájem o ošklivou panenku. Vždycky jsem se domníval, že chůvy jsou přísné staré ženy, ale tato byla štíhlounká, pod třicet, a velmi přitažlivá.

Ata si povzdechla a opřela se v křesle. Nad opaskem se jí vyboulil špíček. Tuk jí změkčoval ostrou hranu čelisti a světlo svíčky jí vykreslovalo vrásky kolem očí. Zbytek těla stále tvořila mladická ocel. V šermířském souboji by nade mnou snadno zvítězila. „Víš, Kometo," řekla. „Do tebe já ani trochu nevidím."

Vyčkával jsem. Používám ticho jako svou hlavní obrannou taktiku; lidé z Rovin se v tichu utápějí, připadá jim nesnesitelné. Řeknou cokoli, bez ohledu na to, jak je to hloupé či zavádějící, jen aby ho prolomili.

„A proč tady vlastně jsi?"

Vytvářím dluhy. „Čekám na rozkazy své paní."

„Nedělej si ze mě blázny! Rozhodl ses sledovat představení. Můžu ti odpřisáhnout, že bude stát za to." Vstala a přešla místností ke Kyan, minula ji, došla k oknu a vrátila se. Přecházela tam a zpátky a říkala: „Pohár trpělivosti přetekl.

Dělám, co jsem měla udělat před pěti sty lety. Pro tohle jsem se narodila! Ale kdepak, já si myslela, že má pravdu on a já že se mýlím, a ve slabé chvilce pochybností o sobě samé jsem ho následovala. Teď se všechno změní! Můj pitomý manžel čeká na pokyny z Ostnovodu – Poštolka zabíjí Ptakku zbabělostí!

Měla jsem Buřňáka vyzvat na souboj; panebože, vždyť já to i *udělala,* pak jsem ztratila odvahu. Tak jsem si ho vzala za muže a pět set let se s ním plavila na lodích. Pět set zasraných let! Krev a písek! Promiň, Kyan. Pojď sem, holčičko, myslela jsem, že vstoupit do Kruhu na základě sňatku je stejně dobré jako získat hodnost vlastním přičiněním, ale tak to samozřejmě není. Buřňák si připisuje zásluhy za všechno, co udělám, a já nikdy nesebrala odvahu si postěžovat! Tyhle lodě se pořád plaví pod ptackou vlajkou. S tím už je konec! S tím už je, kurva, konec! Na Hradní flotile nebudou žádné plamence. Na mé vlajce nebude žádný znak. Přibiju mu koule ke stěžni!“ Odmlčela se. „Já tě potřebuju, Rhydane, ale nevím, jak s tebou jednat. Jsi všemi mastmi mazaný. Věrnosti se u tebe člověk nedočká.“

Posadil jsem se se zkříženýma nohama na sedátko u okna. Za zády jsem měl strmý sráz zakončený mořem omývanými skalisky. „Ano, obdivuji nezávislost. Říkáš, že ti trvalo pět set let, než sis uvědomila to, co si já uvědomil, když mi bylo pět. Ale taky jsem prošel tvrdší školou než ty.“

„Neříkej, vážně?“

„Ano.“

Za stolem se přikrčila, až zapraskala kůže a pozlacený řetízek držáku meče zacinkal o košík jílce. Vysunula dolní zásuvku a vytáhla svazek bankovek svázaných stuhou. „Jsi oddaný aspoň penězům?“ Podala stuhu Kyan, aby si ji dala do vlasů. Hromádku bankovek rozdělila napůl a dala se do počítání. „To je všechno, co mi zbylo,“ řekla, ale já jsem jí nevěřil. „Vezmi si dvě stě liber. Až se zase octneš v Hacilitu, přijdou ti vhod.“

„Ato, já nežádám o peníze.“

„Slyšela jsem, že bereš všechno, co se ti dostane do rukou.“

Odřené zašedlé bankovky jsem od ní převzal, přejel jsem prstem po jejich okraji a strčil si je do otřepené kapsy kabátu.

Ata pokračovala:

„Mlha je Hradní Námořník; tvou povinností je vykonat, o co tě požádá, bez ohledu na to, kolik ti já zaplatím. Jsi divoká karta. Vlastně divoké karty jsme my všichni; všechny karty v tomhle zasraném balíčku jsou žolíci.

Odveď Kyan do přístavu. Čeká tam člun. Postarej se, aby byla v každém okamžiku v pořádku, přeplav se od Zářijové věže k

sokolské hrázi, kde si vezmeš kočár. Uzavřený kočár, prosím – dávej pozor na Hmyz! Doprav ji na nejbližší místo, kde bude v absolutním bezpečí…“

„Což je?“

„Mikavodský palác.“

Zasmál jsem se. „Blesk rozhodně nebude souhlasit, aby…“

„Už souhlasil. Jestli se sem budeš chtít vrátit, musíš letět, protože mezi pobřežím a ostrovem se nebudou po vašem odjezdu plavit žádné lodě. Kyan odpluje posledním člunem. Nebude se možné plavit ani kolem ostrova; Ptakka se bude muset věnovat svým záležitostem a potyčkám na souši.“

Zůstal jsem na ni hledět. Ata pokrčila rameny a položila ruce na Kyanina kostkovaná ramena. „Ještě na tom nejsme tak bledě,“ dodala. „Budeme vybírat poplatek za doprovod lodí, které budou odvážet vojsko na frontu.“

„Myslíš jako mýto?“

„Myslím tím spravedlivou odměnu za lodivoda. Na jihu ji bude vybírat *Strnad* a dalších pět karavel. V úžině budou hlídkovat čtyři karavely dostatečně rychlé na to, aby jim neunikla žádná Mlhova loď.“

Neuvědomoval jsem si, že má k dispozici tolik prostředků. Pak mi došlo, že se zmocnila všeho, co Mlha zanechal v Diwu – šedesáti karavel, z nichž měli největší plachtoví *Buřňáček* a *Strnad*.

Pokračovala: „Bojím se, že moji dcerku odvezeš spíš na panství, než abys ji Sokolem provezl, a zanecháš ji u Mlhy. To ty ale samozřejmě neuděláš, protože ji očekává Blesk – a ty přece chceš, aby byl tvůj věřitel spokojený.“

„Já nejsem žádná zatracená chůva, Ato.“

„To nejsi.“ Pokrčila rameny. „Ještě pořád to můžeš odmítnout.“

„Tak ano, udělám to. Ale San se o tom dozví.“ Sklouzl jsem z parapetu a podal jsem holčičce ruku. Kyan se tiskla k matčiným koženým kolenům. Ata pohladila dcerku po lesklých vláscích – kolem hlavy se jí v gloriole odráželo světlo svíčky – a něco jí zašeptala do ucha. Kyan si oběma rukama nadzvedla modrou sukni, přiběhla ke mně, těsně přede mnou se zastavila a slavnostně mi podala ruku.

„Kyan Dei ze Sokola,“ představila se nesměle.

Ata sebou trhla. „Ze Sutu, zlatíčko.“

„Ze Sutu. Ráda vás poznávám, pane.“

„Jsem Jant. K tvým službám a službám Sutu.“

„Správně," poznamenala Ata energicky, otočila se a posadila se ke stolu potaženému olivově zelenou kůží. „Odjedete za přílivu, takže máte pět hodin. Do té doby mi buď, Rhydane, ještě k ruce – uděláš, co ti tak dobře jde. Zaleť k Nočnímu džbánku a kup všem námořníkům mým jménem pití." Opět rozdělila svazek bankovek a podala mi přibližně sto liber. „Poslouchej, co si říkají; chci znát všechny jejich myšlenky a obavy. Když tě o to požádají, chci, abys jim vyložil z karet osud a předpověděl, že všechny střety mezi mým *manželem* a mnou skončí v můj prospěch. Dokážeš to udělat přesvědčivě?"

„O tom nepochybuj." Usmál jsem se. Uklonil jsem se jí, zatřásl křídly a sledoval Kyanin užaslý pohled. Vysoukal jsem se z okna a uvítal osvěžující závan větru. Dívenka přicupitala k oknu, položila ruce na parapet a dívala se, jak se pomalu snáším k tmavé hrázi.

Podle toho, jak je cesta stále hladší, usuzuji, že jsme skoro dorazili do Sokola. Sílí ve mně obavy. Užívám slovo obavy, když myslím strach. Kočár nakrátko zastavil, abychom vyměnili koně, ale roletu jsem nechal staženou. Je mezi druhou a třetí hodinou ranní a celou noc se v této malé černé lakované krabici otřásáme jako kostky. Na kočáru nemám žádné insignie, špinavá okna jsou zhotovena ze žilkovaných Hmyzích křídel, opotřebované pružiny vržou v každé zatáčce, na každém výmolu cesty. Krajinu venku zanedlouho zaplaví světle šedý přísvit a my se s rykotem a pěnou u úst vřítíme do dalšího úsvitu. Silnice zůstane opředena legendami o přízračných kočárech.

Strop tvoří baldachýn z šustivého taftu; stěny jsou z otlučené překližky. Sedím na nepohodlné, kůží potažené lavici a upřeně se dívám na holčičku před sebou. Uvědomuji si, že si přeji, aby jí bylo o dvacet let víc a byli jsme v Hacilitu, nikoli na ptacké hranici. Leží na sedadle, kolena pokrčená pod dlouhými šaty, hlava položená na mém kabátě. Na malíčku má měděný prstýnek a na hebkých vlasech svázaných do ohonu se jí uvolňuje široká krajková stuha. To je všechno; nemá kabátek, zavazadla ani náhradní oblečení. O půlnoci jsem ji na ramenou nesl přes zapáchající pláž a teď jsem olepený suchým blátem a potem z plavby ve člunu, ale alespoň její bílé ponožky jsou pořád čisté.

„Ani nemukneš," varoval jsem ji, když jsem ji zvedal do kočáru. Pokrčila rameny, rozvázala si boty a schoulila se. „To se nebojíš?"

„Ne."

„Tak to bys měla.“ Prstýnek byl ve tvaru drobného delfína, který jí obepínal prst; ocas měl přivařený k rypáku. Zajímala se víc o něj než o skutečný svět. „Víš, co se děje?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Maminka a tatínek se zase perou. Jenomže tentokrát už doopravdy. Je to vážné. Kyan Dei, dívej se na mě, když se na tebe dívám.“ Stáhl jsem si sluneční brýle na špičku nosu a přes jejich horní okraj jsem na ni upřel planoucí pohled.

„Ty jsi jeden z nich, co?“ zeptala se.

„Jeden z koho?“

„Lidí, co neumírají.“

„To je pravda.“

Spokojeně si oddechla a složila hlavu na kabát. Zjevně došla k závěru, že je v dokonalém bezpečí. Během několika minut usnula. Její důvěra byla dojemná, a proto jsem na ni dával celou noc pozor.

Sokolským panstvím jsme uháněli s pevně staženými roletami. Vzpomínal jsem, jak v Hacilitu gang převracel kočáry, když natáhl přes dlážděnou ulici provaz. Kola se bezmocně točila ve vzduchu a my jsme sekáčky na maso a meči párali černé broučí krovky, vytahovali prskající boháče a prolévali horkou koňskou krev.

Jediný Hmyzí dravec mohl vyděsit koně do zběsilého úprku a kočár by se stal neovladatelným. Byl jsem ve střehu a ve zmatené tmě jsem čekal, kdy k tomu všemu dojde, ale měli jsme štěstí: nesetkali jsme se se žádnými zátarasy, žádnými smečkami vyhladovělého Hmyzu, a pak jsme byli v bezpečí.

Kyan se probudila s prvními slunečními paprsky a protáhla se na lavici. Sukně se jí zachytávala o třísky. „Máme něco k jídlu?“ zeptala se.

„Ne.“ Vytáhl jsem z boty stříbrnou cestovní láhev. „Jestli chceš, můžeš si dát loka.“

Prsty přejela po reliéfních ozdobách na láhvi. Zdálo se, že krásné věci, zářivé věci miluje. Odšroubovala zátku, přičichla. „Co to je?“

„Trnkový gin. Z Nočního džbánku.“

Kyan usrkla a tvářila se, že jí chutná. Usrkla ještě jednou a poválela lepkavou tekutinu po jazyku. Celá Ata, pomyslel jsem si. „Ne tak zhurta. Bude ti z toho špatně!“

Stáhla si z prstu delfína a podala mi ho. „Dal mi ho táta,“ řekla a rozkašlala se. Poplácal jsem ji po zádech. Když mohla znovu popadnout dech, pokračovala: „Mohl bys mu to, prosím,

dát? Aby věděl, že jsem v bezpečí a mám ho pořád ráda. Moc a moc ráda.“

„Samozřejmě, že mu ho dám, Kyan.“ Už přijímám rozkazy i od osmiletého dítěte.

V modrém jitřním světle zazářil hladký, piškotově zbarvený kámen mikavodského paláce. Mezi drážkovanými sloupy stál na schodech Moták v pruhované šedé vestě a úzkých kalhotách, s rukama skrytýma pod dlouhými broskvovými krajkovými manžetami. Třeskla za námi zdobená brána. Vytáhl jsem roletu, aby se Kyan mohla dívat, jak zpomalují uhnaní koně, drkotáme po dlouhé, stáčející se příjezdové cestě a se zakolébáním zastavujeme před hlavním vchodem. Otevřel jsem dvířka, skopl skládací schůdky a konečně vystoupil na vzduch. Vděčně jsem se protáhl a upřel pohled na oblohu; bylo nádherné ráno.

Zachřestil postroj. Černočerné koně přiběhli zklidnit dva čeledíni a třetí pomáhal na zem vysílenému kočímu. Vtiskl mu do prstů šálek horké kávy a doprovodil ho do domu. Já jsem vytáhl Kyan z kočáru a postavil ji na nohy. Skácela se na cestu. Kočár záhy odjel. Vypáčil jsem jí z načervenalé ruky cestovní láhev a spěšně si ji před blížícím se správcem Bleskova panství nacpal do boty.

„Dobré ráno, Kometo,“ pozdravil mě Moták.

„Jante,“ opravil jsem ho. „Máš se dobře? Co dělá to Hmyzí kousnutí? Ne, cesta byla příšerná. Toto je Atina dcerka, prosím tě, postarej se o ni. Já už musím jít.“ Ukořistil jsem svůj kabát, když se Kyan pokusila vstát, škytla a opět se posadila do štěrku. I její škytání bylo zpomalené.

„Kometo, opravdu se nechceš zdržet? Připravili jsme pro vás snídani.“

„Já nesnídám. Vlastně nic nejím. Pozdravuj Raroha. Měj se.“

Moták zvedl Kyan na nohy v bílých ponožkách; zůstala mu v ruce viset jako pytel. Rozpačitě udělal krok, ale dívka se nepřestávala kácet na jednu stranu, pak se zhoupla dozadu a narazila mu do elegantních nohavic.

Já jsem prudce zamával křídly a bezmocně si uvědomil, že jsem příliš hladový a vyčerpaný, abych se okamžitě vydal na zpáteční cestu na Hrad. Moták si toho musel všimnout, protože mě znovu okamžitě zahrnul pohostinností paláce svého pána. „Pokud si chceš odpočinout a dát si koupel, komnaty pro hosty jsou připraveny.“

Měl bych se kde vyspat. Měl bych kam složit hlavu. Měl bych si třeba i kde šlehnout. To byla nešťastná představa; projela mnou třesavka a v kloubech se mi nahromadilo nesnesitelné napětí. Vrhl jsem na Motáka pohled bezmocné hrdosti. „Prosím…“ hlesl jsem.

„Bude nám potěšením.“ Sevřel v prstech kus látky na zádech Kyaniných šatů, zlehka si ji přehodil přes rameno a vykročil pod fronton směrem k blyštící se vstupní hale. Ve vyleštěných botách se mu odrážely miniatury okolních staveb.

Kapitola čtrnáctá

Když jsem se vrátil na Hrad, našel jsem na dveřích připíchnutý vzkaz. Byl zapečetěný světle modrým voskem a obsahoval jen šestici čísel, orientační bod na mapě. Sledoval jsem ho do míst, kde oceán ošklivě klouže na pevninu – do přístavu Husice, v noci a bez jediného závanu větru. Bylo podivné ticho a teplo.

Dvě města – jedno skutečné a jeho jasný odraz v zálivu. Napřed jsem uviděl odraz a pomyslel si, že visím hlavou dolů. Co se to, sakra, děje? Co jsou zač všechna ta mračna?

V přístavu hořelo, loďstvo stálo v jednom ohni. Plameny žlutě pulzovaly – oblaka dýmu houstla a valila se na moře.

Jedno z mol prohořelo. Všiml jsem si postav uvězněných na konci vyčnívajícím do moře. Tlačily se na sebe a řevem přehlušovaly burácení ohně.

Obletěl jsem nábřeží, spatřil plovoucí zčernalé desky a bledé mrtvoly, jež do sebe narážely v kolotající vodě. Žebra lodí se ve žlutém světle zatínala jako prsty. Kouř páchl pryskyřicí. Uprostřed zálivu kotvila Mlhova vlajková loď, dostatečně daleko od zápalných lodí, nad svým vlastním zčeřeným obrazem. Zamířil jsem k ní a na provazech se zatřepotala řada plamenců, které sdělovaly: „Toto je Atina práce."

Přistál jsem na vyvýšené palubě na zádi a zvažoval, zda se mám chytit zábradlí a vystavit se riziku, že se potopím s lodí, pokud půjde ke dnu, nebo zůstat stát na vlastních nohou a vystavit se riziku, že přepadnu přes hrazení a utopím se. *Včelojed* byl ve skutečnosti pevně stavěný a naprosto bezpečný. Jak mohlo něco tak obrovského a zdobného spočívat na vodě nebo obeplouvat skaliska a vyhýbat se mořským obludám? Jak mohli

lidé stavět takto velké lodě? Jak se mohou tak ohromná plavidla vůbec pohybovat? Vlajková loď čekala se spuštěnou kotvou jako plnokrevník.

Díval jsem se na prkna a nervózně se ošíval; po křídlech mi kanul pot. Na palubě oranžově žhnuly plameny z celého pobřeží.

Jal jsem se vypočítávat: „Mlho, v zálivu jsou čtyři karavely. Pokud se budeš plavit v závětří ostrova, budeš se muset utkat se šesti dalšími. To je všechno, co vím. Mohu odletět?“

„Plavit, *jak* plavit? Když je loďstvo *v plamenech?* Podívej se na všechny mé lodě! Kam ta čubka ukryla mou dceru?“

„… Do Mikavodského paláce. Mohu odejít?“

„Jak se tam dostala? Odletěla tam? Kde je Blesk?“

„Střílí Hmyz v Ostnovodu. Můžu se už, prosím, vzdálit?“

Mlha se uchýlil k rovinštině a působil dojmem, že se cítí jako štvaná zvěř. Na koleni mu seděla bezvýrazná hnědovláska. Měla na sobě krátké sametové spodky a Mlhovi přes nohu viselo měkké maso jejího stehna. V lastuře hřebenatky dohořívala polovina cigarety.

Popelník z lastury spočíval na jedné z mých map, rozvinuté na palubě, papír popraskaný stářím. Přistihl jsem se při myšlence, že jediná nepatrná chyba, špatný výpočet či opomenutí by měly za následek, že se tyto lodě roztříští na zubatých skaliscích, utonou na nich stovky lidí a já se o tom nikdy nedozvím.

Guvernér Buřňák se halil do dlouhého těžkého modrého pláště se zlatým lemem, ačkoli nebyla zima. Mohutnýma rukama objímal dívčin útlý pas, zády se opíral o zábradlí, bradou jí spočíval na rameni, na rozložité hrudi mu z naškrobeného límce visel zlatý řetěz. „Pověz to Sanovi,“ řekl a ukázal na zničený přístav. „Podívej se, co Ata způsobila – snaží se mě dostat do Dolního Sedla? Přišel jsem o čtyřicet lodí a kdoví kolik mužů! Je to čím dál horší. Jak mohl Císař učinit Atu nesmrtelnou, když je schopna rozpoutat takovou zkázu? V takové době! Může si sedět a hladovět na tom svém mizerném ostrůvku. Vrátím se do Sokola a najdu způsob, jak ji jednou provždy zastavit.“

Zmínka o Kyan ve mně vyvolala vzpomínku na její prstýnek, který mi bez obtíží vklouzl na prst a v současnosti ho zbarvoval do zelena. Podal jsem měděného delfína Mlhovi. „Ta dívka mě požádala, abych ti ho vrátil.“ Díval se na něj, aniž se na jeho svraštělé tváři zračilo jakékoli poznání, pohledem spíše opovržlivým, protože prsten byl jen laciný zanedbatelný suvenýr.

„Hm,“ zamručel a štípl buclatou holčinu do žilkovaného stehna. „Teď nevím. Byla jich spousta. Kapka. Moře.“ Zahihňala

se a zaklonila hlavu, aby políbila vzduch páchnoucí spáleným masem.

„Ne, kdepak dívka. *Holčička.*“ Podržel jsem ruku, dlaní otočenou k zemi, na úrovni svého kolene.

„Tak malá nebyla žádná z nich,“ řekl na svou obranu. Nebylo pochyb, že s ním marním čas, ale Kyan si zasloužila vytrvalost.

„Nepoznáváš ho?“

„Jante, nikdy jsem ho neviděl. Musel ses splést – dal sis o dávku víc.“

Silná ruka se napřáhla a Mlha mrštil prstýnkem přes palubu a přes zábradlí. Odlétl do tmy.

Jakmile opustil sevření jeho prstů, pohnul jsem se. Odrazil jsem se od zábradlí. Dvěma mocnými trhnutími částečně složených křídel jsem vystřelil do hloubky rychleji, než kdybych padal. Prsten jsem neviděl. Stále rychleji jsem se řítil podél trupu lodi. Blížila se voda, rozčeřený bronz. Prsten, smítko. Švihl jsem rukou a chytil ho, když dopadl do vody.

Rozepjal jsem křídla, zbrzdil pád. Prohnal jsem se těsně nad hladinou moře. Dotkl jsem se jí konečky letek, vyslal jsem do vzduchu oblouk kapek. V bedrech se mi rozhořela bolest. Utišil jsem ji nádechy v rytmu zběsilého mávání křídel. Neustával jsem v letu a zvyšoval rychlost, abych získal výšku, a prudce jsem se otočil.

Trup lodi byl obitý plechem. Figurína na přídi měla růžová prsa. Záď označovala červená lucerna. Mezi ráhnovím a stěžni jsem začal plachtit, rychle jsem se blížil. Nefoukal vítr, na němž by se dalo přistát, takže jsem mohutnými křídly zabral dozadu, až se roztřepotaly plamence. Ztěžka jsem nohama dopadl na palubu, až mě píchlo v obou kotnících. Uběhl jsem ještě několik rychlých, pružných kroků, abych zpomalil.

Roztřásl jsem se, s prstýnkem pevně sevřeným v ruce. „Ty hajzle! Kreténe. Mlho, víš, že neumím plavat! Do prdele.“

Dívka se mu vymanila a zůstala civět na zábradlí, kresby na mých křídlech, mé rhydanské oči a měřila si mě pohledem, který už jsem se naučil očekávat: „Co jsi, kurva, zač?“

Mlha si vytáhl ze zadní kapsy zlaté pouzdro na cigarety. Jednu vylovil a nabídl mi ji. Opřel se. Kouř z jeho cigarety potácivě stoupal k nebi, zatímco se nad zálivem hromadil v kumulu kouř z hořícího loďstva a husických vlnolamů. Škrtl jsem zápalkou a vděčně natáhl do plic horký, dusivý kouř.

Kyan, pomyslel jsem si, ty máš ale pod čepicí. Podcenil jsem ji. „Dej ten prstýnek tátovi,“ řekla mi. Teď budu muset zjistit, kdo to je.

Kapitola patnáctá

Koberec v Trůnním sále byl jasně karmínový goblén, sytě červený s fialovým nádechem. Zlaté nitky vytvářely vířivý obrazec zlatého listí, peří nebo vln, které vypadaly, jako by se hýbaly. Viděl jsem také síť drobných modrých teček, ale ty byly ve skutečnosti jen halucinace způsobené vysílením z příliš rychlého letu a z metání kozelců na mokrém hřebenu střechy, kterými jsem chtěl udělat dojem na Alku.

Na okraji koberce se táhly dlouhé zlaté třásně podobné vlasům mladé dívky. Sledoval jsem je, jak překonávají jeden mramorový stupeň, pak druhý a třetí, ale dál jsem jejich zářivý postup sledovat nedokázal, protože na pódiu stál Císařův trůn a Císař na mě upíral soustředěný pohled. Neopětovat Císaři pohled bylo známkou nevychovanosti. Ale nemohl jsem se k tomu přimět, jelikož mi v každé kapiláře klokotala poslední dávka kočky, a kdybych se na něho podíval, dostal bych Strach. Ne že by byl obživlý koberec o něco lepší; držel jsem však hlavu sklopenou a přál si, aby modré tečky zmizely.

„Myslím, že mi toho můžeš říct ještě víc," poznamenal San. Někde nade mnou, v kolébce mramorových krajek a záhybech zlatem protkávaného aksamitu, si povzdechl a protáhl se. Upřel jsem pozornost na poněkud prošoupanější část koberce, kde jsem už tisíckrát poklekával. „Protože," pobízel mě San, „jsem četl tvé dopisy z pobřeží. Děkuji za tvé komentáře a za to, že nepřestáváš tak dobře informovat Kruh o této ojedinělé situaci."

To měl být sarkasmus? Nebyl jsem si jistý, a proto jsem mu odpověděl stejným mlčením, kterého by se ode mě dočkal každý jiný obyvatel Rovin. Čas pro Císaře nic neznamenal; v souboji

mlčení jsem na něho byl krátký. Mohli bychom tak pokračovat celé hodiny. „Můj pane?“

„První dopis: Diw je v plamenech. Druhý: Husické nábřeží spálil oheň. Třetí: Vlaštovka Awndynská se pustila do potyčky, aby ochránila lodě ve svém přístavu. Mimoto dopis od Karmíny Dei, jímž žádá o vojáky na ochranu morenského přístavu, protože nechce, aby ho taky strávil požár. Pověz mi, Kometo, zbyly loďstvu ještě vůbec nějaké přístavy?“

„Můj pane, přesnější by bylo říct, že nezbylo už žádné loďstvo.“ Další ticho. „Ata ukradla šedesát lodí z Diwu. Ty, na které nedokázala dosadit posádku, spálila. Všechny převezla, aby je přidala ke svým karavelám na Travnatém ostrově. Odtamtud poslala lodě vypálit doky a všechno, co kotvilo ve zbývajících Mlhových přístavech. Awndynský přístav byl ušetřen, protože ho bránilo Vlaštovčino vojsko. Ata za celou dobu neutrpěla žádné ztráty. Její plavidla se vrátila na ostrov, kde nyní prodlévá. Na ostrově, který je teď nepřístupný, se přesouvá z jedné věže do druhé. Její pěchotu jsem odvelel na awndynské panství; hodlám ji využívat proti Hmyzu v Ostnovodu, dokud se nevyřeší otázka Atiny Výzvy.“

„Jak je na tom Mlha?“

„Když jsem ho viděl naposledy, chystal se k rychlému přesunu do Sokola, než ho chytí Ata.“

„Ne. Měl jsem na mysli, co Mlhovi zbylo?“

„Jen to, co bylo před dvěma dny na moři a uniklo. *Včelojed* s věrnou posádkou.“

„To je všechno?“

„Jedna plachetnice, můj pane. Ata má lodí osmdesát – počítal jsem je.“

„Ata se tedy snaží Mlhovi znemožnit další postup nebo vůbec jakýkoli pohyb po moři.“ Císař vycenil zuby v úsměvu. „Nesnaží se, můj pane; už mu to znemožnila.“

„Co od nás Ata chce?“

Pátral jsem v paměti v oparu kočky, která ve mně vyvolávala nepříjemný pocit, jako by mě strhávala kamsi vzhůru. „Posílá tento vzkaz: ’Přeji si nastoupit na místo Buřňáka Mlhy a na Hrad se vrátím jen proto, abych se stala nesmrtelnou, jinak budu do konce svých dnů útočit na pobřeží a na každou loď na moři.‘“

Odmlčel jsem se, když si Císař vztekle odfrkl a zaťal v pěst ruku posetou jaterními skvrnami.

„Ata mě požádala, abych sdělil, že lituje ztrát na lidských životech, ale tvrdí, že by k nim nemuselo dojít, kdyby Mlha nepodporoval krále Poštolku. Lituje, že Mlha postrádá pružnou

mysl nebo není dostatečně odvážný, aby se chopil příležitosti, která se nám naskýtá, a využil karavely, skvělé služby, kterou Ata nabízí Hradu, můj pane.“

Císař se ke mně naklonil, přičemž se mu nešikovně shrnul perleťově brokátový plášť, a na špičaté koruně z bílého zlata se mu zablesklo světlo lamp. „A v jakém je rozpoložení?“

Je povznesená. Nespokojenost ji přinutila změnit svou životní situaci. Nyní je svobodná a ze všech stran na ni útočí možnosti. „Je uhranutá vlastním odhodláním,“ řekl jsem.

„Posílá Mlha nějaký vzkaz?“

„Mlhu jsem opustil, zrovna když *Včelojed* vyplouval. Jeho optimismus je jako nakřáplá sklenice, která se rozsype při prvním dotyku. Tvrdí toto: Vybírání mýtného je proti zákonu, nemluvě o Atině strašlivém pustošení měst na pobřeží. Prosí vás a celý Kruh, abyste odsouhlasili, že překročila všechny meze. Žádá o rozvod a aby byla vyloučena z Kruhu. Říká, že jakýkoli dodatečný trest… Jakýkoli dodatečný trest je výsadou Císaře. Nikdy nežádal, abyste mu pomohli znovu získat lodě, dceru či postavení.“ Eszajové nikdy nežádají o pomoc. Zavdali by světu pochybnosti, zda jsou doopravdy ti nejlepší.

Síň za mnou a prázdnota nade mnou zakončená ornamentálně malovaným stropem tvořily nesmírný, nezměrný prostor táhnoucí se také do stran. V tak rozlehlém sále bych mohl snadno létat, mezi shluky útlých sloupů s jejich rytinami, mezi kružnicemi galerií vroubících věž. Veškerý tento prostor se soustředil v Císařově trůnu, pod střapci ozdobeným portikem ověšeným zlatým suknem. Sukno bylo hustě vyšívané: na jedné straně nesmírně složitý ptacký znak, na druhé erb Hacilitu a Morenu. Symbolem Rovin byl bílý kůň ve skoku zvíci člověka, jehož rozeklaná stříbrná kopyta byla za Císařovým kostnatým ramenem sotva vidět. San, se zkřiveným prstem před bledými suchými rty, se mě zeptal, co si myslím o Afinně chování. Odpověděl jsem mu, že je nemyslitelné, aby Eszajové místo s Hmyzem bojovali mezi sebou. Věděl, že tomu doopravdy věřím. Nechtěl jsem podporovat ani Mlhu, ani Atu. Nechtěl jsem říct, na čí straně je menší vina. Když jsem se dostatečně osmělil, položil jsem mu otázka zase já: „Co udělá Hrad?“

„Udělá?“ zopakoval po mně a já si připadal nesmírně malinký. „Co asi, Kometo, věcem necháme samozřejmě volný průběh.“

„Ano, můj pane,“ hlesl jsem pokorně.

„Běž je sledovat. Ata Vyzvala Mlhu, je to tak? Jak jinak bychom mohli určit, kdo je lepší mistr mořeplavec? Ona už

získala všechny jeho vědomosti. Teď se podíváme, kdo má větší dovednosti. Vracej se často a všechno mi sděluj.“

„Ano, můj pane.“ Překvapil jsem sám sebe, že jsem si uchoval dostatek rovnováhy, abych se relativně elegantně postavil. Otočil jsem se ke dveřím.

„Kometo, proč je Hmyz v Ptacce?“

Tentokrát jsem nezůstal mlčet úmyslně. Prostě jsem nevěděl, co mám říct – Hmyz získává prostor, protože ho nezabíjíme. Je ho na nás příliš mnoho.

„Já nevím,“ zamumlal jsem.

San předstíral záchvat hněvu. Udeřil pěstí do mramorové opěrky, až se zachvěly třásně na baldachýnu.

„Proč to nevíš?“ ptal se dál. Jako bych měl s Hmyzem něco společného. Strnul jsem.

Posunul se na bílých polštářích a upíral na mě zarputilý, zlostný pohled. „Proč je ho tolik? Pověz mi to! Co teď dělá jinak než předtím? Co my děláme jinak? Nebo co neděláme? Kometo… *Uvažuj* o tom. Vrať se zítra, hned ráno. Dáš mi odpověď. *Chci znát odpovědi!*“

„Já ne…“ začal jsem jako malý chlapec, „to není spravedlivé,“ ale San mě umlčel.

„Uvažuj o tom. K čemu tady jsi? Máš skvělou hlavu. *Používej ji!* Zasloužíš si být nesmrtelný? Začínám o tom pochybovat. Zítra sem přijď a vysvětlíš mi, proč je Dolní Sedlo zamořené. Teď už běž.“

Chvatně jsem se uklonil a rychle chtěl být pryč. Byla to nesmyslná žádost. Jak jsem se mohl dozvědět, co k nám žene Hmyz? A jak jsem mohl zároveň dohlížet na Mlhu s Atou? Nemohl jsem to zvládnout, ale Eszajové nepřiznávají, že je pro ně něco nemožné.

Císař si mě povolal nazpět a požádal mě, abych dopisem vyjádřil podporu Karmíně v Hacilitu. Se sílícím zmatkem jsem souhlasil – „Ano, ano, ovšem.“ Sál se se mnou začal točit. Z pásku mi vyklouzly dva dlouhé copánky vlasů a táhly se po zemi. Několik se mi jich dokonce zamotalo do přívěsků na křídlech.

San mě posílal pryč a zase si mě povolával jako bílý pes týrající slabou kočku. „Říkal jsi, že Ata má dostatek mužstva, aby jím obsadila deset lodí,“ začal nevinně. „Kdepak sehnala dva tisíce námořníků? To je taky ukradla?“

Dával jsem si na čas s odpovědí a přemítal, co mu mám říct. Nezbývalo mi než jít s pravdou ven, ale najednou vstoupila do hry Otázka mé loajality. Nechtěl jsem dělat Rarohu Mikavodovi potíže. Takové uvažování jsem si odnesl ještě z gangů v Hacilitu.

Může se vše kromě tohoto: nelži, nepodváděj a nepráskej své kamarády.

„Jen mi to pověz, Kometo," ponoukal mě Císař mírně v naprostém kontrastu s řevem ohledně Hmyzu. Měl jsem pravdu; dostával jsem z něho Strach.

„Ty námořníky a lučištníky jí kvůli ochraně ostrova půjčil Blesk…" zašeptal jsem.

San si hlasitě, teatrálně povzdechl. „To jsem tušil," přiznal se.

Měl jsem ruce zkřížené na břiše, kvůli obraně a proto, že se o mě pokoušely křeče.

„Zaleť za Bleskem a řekni mu, že s ním chci mluvit," dodal Císař. „Hned teď, prosím."

Přecházel jsem po ošoupaném úseku karmínového koberce. Každým okamžikem jsem očekával, že si mě ještě jednou přivolá, a jakmile jsem minul zástěnu, přidal jsem do kroku. Pálilo mě v hrdle, do úst se mi hnaly sliny. Dvojice strážných mi podržela dveře opatřené znakem a já jsem jimi proklouzl v záplavě hedvábí a peří. Podařilo se mi dojít až na terasu, kde se mi zvedl žaludek.

Dveře do mé komnaty ve věži střežil jeden vyleštěný Hmyzí sluha s věncem vybledlých květin kolem krku. Opíral se o stěnu; několik otlučených míst v rudohnědém chitinu mu dodávalo patinu starobylého kusu nábytku. Jmenoval se Motýl a nyní byl podrobován nekompromisnímu výslechu. Chodil jsem kolem něho a dloubal jsem mu do průsvitného hnědého obalu na zadních nohou. Zatahal jsem ho za tykadlo zasazené v kulovém kloubu a nechal je viset v poťouchlém úhlu. Motýl měl na hrudi zrezivělý krunýř se znakem a držák na meč, do něhož byla zasunuta sedmikráska. V průběhu let vystřídal spoustu převleků a dokonce jsem mu nechával šít kostýmy na míru.

„Motýle, musím vědět, odkud jste se vzali. Rád bych věděl, kam jste si mysleli, že máte namířeno. Jaký byl váš zamýšlený cíl: trasa, délka cesty, čas příchodu, a podle jakých map jste postupovali… a pod čím velením. Přísahám, že tyto informace mají větší cenu než můj život, který je doopravdy drahocenný, tedy alespoň pro mě." Ptakkové tvrdí, že Hmyz vůbec nemyslí, ale jak to vlastně můžeme vědět?

„Žiješ na Hradě, pod vládou nepřítele, svrchovaného Císaře Sana, božího guvernéra Čtyřzemí, a jako my ostatní ubozí nesmrtelníci musíš uposlechnout každého jeho slova."

Socha nic neříkala. Objal jsem ji a šel se posadit k psacímu stolu. Motýl se opřel o hrubou stěnu. Tvořil ho jen dutý exoskelet podobný brnění. Skořápka prvního Hmyzího nepřítele, kterého jsem skolil – prvního ze stovek –, vyčistil a nalakoval. Ostnatý zadeček měl tvar tvrdé vybouleniny tenké jako papír, kterou v horní části nesla řada trnů připomínajících obratle. Na plece mu dosahovaly pilovité kosy kusadel. Byl opatřen závěsy, takže se mu dala otevřít hruď, v níž byly vidět zvrásněné vnitřní stěny podobné krabímu krunýři.

Vyňal jsem konev z krbu a nalil horkou vodu do dvou šálků s kávou. Alka se jako na zavolanou vynořila zpoza závěsu, který společně s řadou schodů rozděluje naši kulatou místnost na dvě polokoule. Promnula si ospalé oči a řekla: „Jante – Jante, přestaneš už, prosím tě, s tím pitomým tyátrem?“

„Kávu?“

„Objímáš Motýla, jak můžeš?“ Alka natáhla pro šálek drobnou ruku s nehty ozdobenými bronzovým lakem. Bílé krajkové negližé zakončené páskem uvázaným okolo krku jí spíše zvýrazňovalo, než skrývalo bledé tělo. Kolem ramen se jí spouštěly vlny blyštivě tmavých vlasů, složená křídla jí na zádech vytvářela svůdnou rýhu.

„Musím zjistit, jak by bylo možné zastavit Hmyz, kočičko,“ odpověděl jsem.

„Tím, že se s ním budeš muchlat, si moc nepomůžeš.“

„Jsi úchvatná.“ Pod broskvovým parfémem jsem cítil vůni jejího těla; na rtech měla ještě stopy krémové rtěnky a třpytky ve vlasech.

„Zato ty úchvatný nejsi,“ opáčila a v medovém hlase jí zazněl náznak zlostné koketerie. „Byls celou noc vzhůru!“

„Promiň, lásko moje.“

„Pojď do postele,“ navrhla a zlost roztávala do smyslnosti. „Nemám čas. Potřebuju trochu kočky.“

Přišla ke mně a útlýma rukama mě chytila kolem pasu, složila mi hlavu na rameno a já ji něžně objal. Měla hebkou kůži.

Způsobil jsem Alce velké zklamání. Už jsme spolu nemuseli ani mluvit, cítil jsem, jak její emoce manipulují s těmi mými, jako vzdušné proudy za letu. Cítil jsem, jak ve mně její sklíčenost probouzí nelítostnost; jedině tak jsem mohl bezpečně fungovat. „A pak se musím vrátit ke dvoru, kde Císař čeká na jakoukoli záminku, aby se zbavil svého nespolehlivého Posla a možná i tebe, protože kočičky jako ty jsou na Kruh příliš hravé. Měl bych letět do Ostnovodu a podívat se, jestli byli požráni všichni tví příbuzní. Potom musím letět na pobřeží a zkontrolovat, jestli se

už Mlha s Atou navzájem zabili.“ Nebudu popisovat její slzy, prosby nebo záchvaty vzteku. Co jsou Alčiny vrtochy proti Císařově rozkazu? Ale teď, když jsem byl doma, mě chtěla přimět, abych zůstal.

„Opustím tě,“ pohrozila mi. „Vrátím se do Tepnu a budu žít tam.“

„Jestli mě opustíš,“ řekl jsem, „dožiješ se sedmdesátky.“

Kapitola šestnáctá

Moře je hlučné, jen když se setkává s pevninou. Nesnášel jsem nekonečné šplouchání a syčení vlnek svíjejících se a prskajících na úpatí útesu. Napodobovalo je třepotání vlajek na *Včelojedovi.* Slyšel jsem vzdálený pleskot plachet, zmítajících klidným vzduchem daleko na moři. Jinak nebylo slyšet nic než šplouchání vody o dřevo. Na studené obloze nebyl ani mráček; vznášel jsem se vysoko nad útesy, kde mě obtěžovala kavčata. S táhlým, líným máváním křídly jsem rychle vyletěl nad moře, pryč od pěny a nad modrou plochu. Halas od útesů utichl; pohyb mi vháněl do tváře chladné poryvy. Slunce zářilo tak jasně, že mě bolela hlava z neustálého mhouření očí. S nataženým černým krkem se pode mnou prohnal kormorán. Zamířil jsem střemhlav dolů a pták mi šel polekaně z cesty. Potom jsem se vznesl do výšky v touze vzdálit se od hladiny, blyštivých teček světla. Nesnáším proměnlivost moře.

Toto stálo v Atině vzkazu pro Mlhu: „Pokud se vzdáš *Včelojeda,* doprovodím tě bezpečně na souš v Sokolu. Nebudeme se muset už nikdy setkávat. Pokud v této či jiné lodi propluješ kolem mého ostrova, ztratíš ji i se všemi muži na palubě.“ Přepsal jsem ho na papír a z velké výšky jsem ho shodil v tlumoku na palubu *Včelojeda.* Abych doručil tak nebezpečnou zprávu, nebudu přece přistávat.

Mlha si ji přečetl, ušklíbl se a zamával na mě rukou s třemi prsty: „Vyřiď Císaři,“ zařval, „že její dny jsou sečteny. Překročila všechny meze!“ Trhl jsem nad ním křídly a vznesl se na větru vanoucím od pevniny.

Poslouchal jsem, jak se Buřňák obrací na své mužstvo. Hovořil přímo k celé posádce. Aby si ho vyslechla, natěsnala se k

zábradlí na záďové palubě. Byla vyděšená a pesimistická, ale divoké eszajské povzbuzování bylo nebezpečně nakažlivé. Máchal pěstí ve vzduchu a volal: „Toto je ta nejrychlejší loď, která kdy spatřila světlo světa, a vy jste ta nejlepší posádka na světě! Když teď pro mě budete pracovat, zanedlouho budete kapitány svých vlastních lodí.“ Vynášel je do větších výšin, než jak to před ním se Zaskaji učinil kterýkoli jiný nesmrtelný, a muži se začali uculovat a dloubat do sebe lokty. Vysvětlil jim, jaká je hierarchie velení a jaké pozice je třeba obsadit. Potom ukázal do míst, kde jsem se vznášel. Ušmudlané obličeje se natočily vzhůru jako proužkované houby v truhlíku na okně. Mlha zvolal: „Vidíte? Jant je s námi! Máme tu nejlepší hlídku, kterou si může *Včelojed* přát. A teď všichni poslouchejte, chci uhánět s větrem o závod!“

Obloha byla jasná; od pevniny vanul svěží vítr. Díval jsem se z výšky. Zdatná posádka se hemžila po palubě a obsluhovala obrovskou loď. *Včelojed* sebou trhl. Na dlouhém kluzkém lanu nasál mokrou kotvu. Uvolnil hlavní plachtu, s třepotáním se rozvinula v záplavě oslepivé bílé barvy. Opřel se do ní vítr, plachta se nadmula a zároveň s ní se rozbalily další tři. Rozevlála se i modrá sokolská vlajka. Loď se na hladině pohnula, nabrala rychlost a začala prorážet vlny. Mlha byl figurka na zádi. Rval něco dolů na hlavní palubu. Mužstvo se seběhlo a zatáhlo za dehtovaná lana. Přes příď se spustila další plachta. Nadmula se v úchvatném přívalu rudé a žluté, symbol Hradního slunce. Loď vyrazila a hladce zrychlovala. Mlha přenášel na kormidlo veškerou sílu a zvolna s ním točil. Já jsem vklouzl do proudu vzduchu za zádí a sledoval otáčející se kormidlo. Mlha *Včelojeda* obrátil v obrovském oblouku, aby se do něj mohl opřít vítr. Loď nadskočila. Najednou se začala hnát.

Létal jsem kolem ní a rozhlížel se z velké výšky. Křižoval jsem před nimi, rychlý a nespoutaný, postříkaný sprškami vody rozrážené přídí. Nechával jsem se unášet prouděním chladného vzduchu klouzajícího od hran plachty; byl sice velmi neklidný, ale podařilo se mi najít prostor, kde jsem mohl zůstat viset takřka bez vynaložení sil, a nechával jsem se vléct lodí. Pod křídly mi kolotal a svištěl studený vzduch a hladce mě nadnášel. Bolesti v břišním svalstvu, které se dostavují po namáhavém mávání křídly, postupně odezněly. Letělo se mi nádherně.

Zaskajové na palubě na mě vrhali zvědavé pohledy, ale poněvadž jsem se skoro nehýbal, brzy o mě ztratili zájem, a navíc jim Mlha dával další a další úkoly. Pracovali jako dobře vybraný tým; Mlha je všechny oslovoval jménem. Škrtl zápalkou o kompas u kormidla. Stál se zapřenýma nohama a zubil se na svého

zástupce. Když tento Ptakk s protáhlou tváří sešel do podpalubí, Mlhovi se vkradl do tváře poněkud nepřítomný a zamyšlený výraz. Upíral zrak na zubatý obzor. Vítr mu škubal modrým pláštěm. Plášť se nadouval. Uvědomil jsem si, že ho má na sobě proto, aby skryl obvazy kolem polámaných žeber.

Kormidlo na palubě bylo naváděcí a stálo hned vedle kompasu. Jediný člověk neměl dost síly, aby udržel tak velký koráb na vytyčené trase, a to ani Mlha. V podpalubí se nacházelo další soustrojí, které palubnímu kormidlu pomáhalo a udržovalo směr i za těch nejnepříhodnějších podmínek.

Včelojed se hnal ze skrýše na moři, na dohled Kobaltového pobřeží a severně od útesů v Závrati a dlouhé pláže v Awndynu. Nad Travnatým ostrovem visel ocelový mrak, jako by se ostrov odrážel na obloze. Ze své vyhlídky nad hlavní plachtou jsem ho spatřil jako první. Zpočátku se jevil zploštělý, ale postupně se nořil z moře, až jsem na jeho pobřeží spatřil na jih obrácenou Březnovou a Dubnovou věž ještě předtím, než Mlhova hlídka zaječela: „Travnatý ostrov!“

Na palubě nastal zmatek; námořníci úzkostlivě sykali a vrhali na šedou siluetu podmračené pohledy. Mlha na ně zařval. Potom se rozeřval i na mě. Snesl jsem se o něco níže a zůstal viset na úrovni zábradlí. Kdybych se spustil ještě víc, hrozilo mi, že mě vtáhne vír a loď mě vytlačí v kýlové brázdě. Mlha se přikradl k hrazení a máchl rukou do vzduchu, jako by mě chtěl strhnout k sobě. Rychle jsem loď obletěl a vrátil se za ním. „Kometo,“ řekl. „Prosím tě, pomoz nám. Jako figurína nad lodí jsi nám úplně k hovnu.“

„Co mám udělat?“ Na palubu nevkročím.

„Víš, v jaké jsme beznadějné situaci. Ať nemrháme silami. Ještě jsme ji neviděli. Ta čubka má něco za lubem. Měř. Řež. Zaleť se podívat několik kilometrů dopředu a řekneš nám, cos viděl.“

Přikývl jsem, vystoupal vzhůru a na několik mohutných mávnutí zatajil dech. Po mírné křivce jsem se hnal dolů. Vichr mi burácel nad křídly. Posádka si musela myslet, že jsem se prostě vypařil. Ohlédl jsem se a z lodi byla jen hračka na rozlehlé vodní ploše.

Za ostrovem čekala Atina flotila; v pravidelných rozestupech, číhala jako lovec na kořist. Ata z padesáti karavel, zakotvených ve směru větru, vytvořila tenata. Byly ke mně natočeny záděmi a přídě mířily k sokolskému pobřeží.

Letěl jsem podél této řady ve výšce vrcholů stěžňů a Atu jsem objevil na palubě lodi uprostřed pasti. Doprovázeli ji dva pohlední

muži. V poryvech větru se jí třepotaly střapce bílého hedvábného šálu; zvesela mi zamávala a široce se usmála. Plavidla byla vedle sebe ukotvena na šířku jedné lodě. Prolétával jsem mezerami, těsně nad prohlubeninami vln, a přes zábradlí nakukovaly zvědavé tváře, přes zádě vyčnívaly hlavy. Lodě byly čisté a vydrhnuté; trupy hladké. Proletěl jsem kolem celé řady a prohlédl si, jak Ata využila mělčin u pobřeží.

Útesy na konci ostrova blíže k oceánu střežila větší karaka, *Strnad.* Měl velkou šanci chytit *Včelojeda,* pokud by se Mlha rozhodl plout právě touto cestou. Musel by se plavit kolem celého ostrova, a v jeho závětří, pod prázdným pohledem Dubna a Května, přímo do Atiny sítě. Nepřipadalo mi, že by měl Mlha vůbec nějakou šanci.

Vrátil jsem se za ním a řekl mu: „Nemáš vůbec žádnou šanci."

„Co provedla?"

Vylíčil jsem mu, co jsem spatřil, a dodal jsem: „Promiň, že ti nemůžu pomoct. Na tvém místě bych se vzdal."

Zasmál se. „Ty jeden vychrtlý tuláku."

„Zapomeň na Sokol," já na to. „Plav do morenského přístavu nebo na Ghallainský mys, tam se můžeš zásobit potravinami; mohl by ses pořádně připravit."

Mlha odpověděl: „Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek."

Kopnutím rozmotal mapu, která ležela před ním na palubě. „Poleť sem dolů a pojď se na něco podívat," přikázal mi.

Nedokázal jsem přistát; zdržovat se tak blízko lodi bylo nad mé síly. „Ne," zaúpěl jsem.

„Poleť dolů! Zatracený tuláku. Býk. Rohy." Zatímco ke mně vzhlížel, přestal se soustřeďovat, zaklel a pohlédl zpátky na kompas.

„Jestli nás Ata chytí, pošle nás ke dnu." Nic mi nenahánělo větší hrůzu.

„Nedostane se k nám. Tuhle loď umím řídit jako nikdo jiný na světě. Mám ji v ruce. Jezdím na ní už desítky let."

„Ano, jenže ona má takových lodí osmdesát," poznamenal jsem.

„Kohouti. Hnojiště. Poleť dolů, Jante, já dokážu, že jsem, kurva, nejlepší."

„Promiň. Nemůžu."

„Nechápu, jak může takový poseroutka dostat takovou kost, jako je Alka."

„Já Alku nikdy nebiju."

Mlha se ušklíbl. Nikdy nepochopil, jak má k Atě přistupovat. Atino sebejisté vystupování ho nutilo, aby s ní jednal jako s mužem – myslím, že kdyby byla jedním z jeho námořníků, nechával by ji bičovat od rána do večera.

Naše hádka začínala znervózňovat Zaskaje, kteří mě pověrčivě pozorovali. Mlha si toho všiml a začal hřímat kletby; spor ukončil prostou silou svého hlasu. Přitiskl si ruku k ústům a v šeredném záchvatu kašle se sehnul nad kormidlo. Rozpačitě jsem ho sledoval, jak kašle déle než minutu. Kašlal, chrchlal, plival, otíral si rty pláštěm. Potichu zaúpěl a sevřel si obvázaná žebra. „Au – když byla příležitost, měl jsem Raroha zabít."

Přitáhl jsem si křídla k tělu a doskočil na palubu. Našmátral jsem láhev a nalil si do krku poslední zbytek trnkového ginu: rhydanská kuráž.

„Víš, že má část Bleskových vojáků?" zeptal jsem se.

Mlha nadzvedl huňaté obočí; očividně to nevěděl. Zachvěl se. „No, co na tom sejde. Já se plavím přes Sokol do Ostnova a nikdo mě nezastaví. Jsou to do jednoho turnajoví střelci. Mikavod pálí na terče; sakra, vždyť on střílí na *ovoce."*

S jednou rukou na kormidle vytrhl z pochvy dýku a bodl jí do mapy. „Copak nás tyhle karavely dohoní? Ukotvené? S uvázanými plachtami? Mají svázané ruce."

Mlhova hnědovláska seděla na schůdcích mezi horní a hlavní palubou a slunila se v ledovém větru. Chvíli si mě prohlížela se zaskajským výrazem, který jako by říkal „chci se jen dívat, nic nekupuju"; soustředěně na mě hleděla, když si myslela, že se nedívám.

Už se mi zvedal žaludek.

Poklekl jsem u kormidla a dával si pozor, abych měl tvář natočenou proti větru pro případ, že bych musel spěšně vzlétnout. V zorném poli jsem měl ohrnuté vršky Mlhových kožených bot se zastrčenými hrubými modrými kalhotami a zlacené vyřezávání na kormidelním kole. Oči se mi zalévaly slzami. Připlazil jsem se k popraskané mapě, poseté zářezy od dýky, a zadíval se na ni. Travnatý ostrov měl tvar mandle; ležel nedaleko pevniny, u ptackého pobřeží. Byl jen třicet kilometrů dlouhý a měl nehostinné a skalnaté břehy. Severní konec přecházel do nevypočitatelných vod a útesu osazeného majákem. Abychom se vyhnuli *Strnadovi,* rozhodli jsme se plout kolem jižní strany, mezi ostrovem a pevninou, úžinou, která byla za tak silného odlivu velice mělká. Atina flotila se táhla přes celý průliv.

„Číhají odsud… až sem," mumlal jsem a vykresloval čáru od zátoky pod Zářijovou věží k sokolskému pobřeží.

Mlha se ohlížel přes rameno. „Dobrá," přikývl.

Zakňučel jsem, opřel se o bohatě vyřezávané kormidlo, natáhl křídla a pokusil si mezi peřím skrýt tvář.

Seděl jsem na palubě lodi. Do prdele.

„Není třeba si dělat starosti," pokračoval. „Tohle pobřeží znám jako svoje boty." Tonul dál v této náladě, zatímco mužstvo pobíhalo po hlavní palubě, baculatá dívka hleděla na dmoucí se vlny a já se díval do očí možné smrti. Studené vlny byly tak hladké a pomalé, že vypadaly jakoby zledovatělé, nechybělo příliš a mohly ztuhnout. Jediný otřes mohl zmrazit celé moře. „Podél tohoto pobřeží se plavím od patnáctého století. I můj děda byl mořeplavec. Tak nebuď tak zatraceně vyděšený. Rodem. Vychováním. Od nakládání beček a veslování až k velení Hradnímu loďstvu. Na trase z Morenu do Sokola se vždycky pohybovaly karavely, od doby, kdy jsme ho koupili od Lučištníka. Díky tomu je Ptakka velká a já nechci, aby se změnila, ale Ata chce něco jiného. Slepice. Zlatá vejce. Proč nemohla být spokojená? Měla to nejlepší z obou světů. Vlk. Koza." Přesně tak to bylo; Ata chtěla, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. „Jak si může myslet, že je lepší než já, Jante? Jak mě po tom všem může Vyzvat?"

Zkurvená loď. Jak k tomu došlo?

Dál chrčel svým hlubokým hlasem: „Vím, že to chtěla. Nejsem padlý na hlavu. Ale zametal jsem to. Koberec; není to zrovna věc, na kterou by člověk chtěl myslet."

Včelojed zlehka zpomalil, když jsme vpluli do závětří Travnatého ostrova. Vypínaly se nad námi vysoké útesy, zažloutlé lišejníkem a zbrázděné puklinami; vznešeně míjely loď, kterou Mlha naváděl do hlubokého průlivu táhnoucího se rovnoběžně s pobřežím. Na druhé straně jsme viděli Sokol, dlouhý kus kamenité pláže nořící se do křišťálové vody. V místech, kde začínaly skály, získávala voda tmavomodrý odstín; v místech, kde jsme se nacházeli my, byla skoro černá. Černobílí racci se hašteřili a kroužili nad útesy, v mělkých jeskyních vyhloubených ve skalách a nad zubatými kamennými výčnělky, běloskvoucími ptačím trusem a mrtvými rybami, potřísněnými pěnou a posetými vyplaveným dřevem.

Najednou se paluba prudce naklonila. Sklouzl jsem, popadl kormidlo a držel se ho zuby nehty. Vlny na levoboku dosahovaly výšky hrazení, kýl brázdil vzduch. „Co to děláš?" zařval jsem vystrašeně.

„Měním směr," odpověděl Mlha. Už nějakou dobu kouřil jednu cigaretu za druhou a vydával rozkazy, které jsem v kukle své

paniky nezaslechl. Vzhlédl jsem, abych se podíval na důsledek jediného rozkazu. Námořníci vynesli z podpalubí všemožné věci, hlavně srolované lůžkoviny a hamaky, sítě a rance spěšně svázaného šatstva. Viděl jsem fošny a kbelíky, lodní háky a štíty. Kupili je ke stranám lodi, klínili je mezi pažení a pevně je uvazovali, aby vytvořili silnou bariéru.

„Potřebujeme ochranu před jejími lučištníky," vysvětloval Mlha. Jeho vynalézavost na mě udělala velký dojem a hned jsem ho vnímal v novém světle. Naváděl *Včelojeda* pod plnými plachtami a plnou rychlostí mezi plochá zanořená skaliska a drobné ostrůvky.

„Hej hola. Tam ji máme!"

Ze vzduchu vypadaly Atiny lodě impozantně. Teď, když jsem se pohyboval u hladiny a měl je přímo před sebou, naše situace vypadala mnohem, mnohem zoufaleji. Byly nenapadnutelné, pevné a zajištěné. Objevila se před námi čtyři plavidla, jejichž ostré dřevěné hrudní kosti hladce rozrývaly vodu. Po obou stranách se táhla řada identických lodí zmenšujících se s rostoucí vzdáleností.

Na prostřední lodi se zatřepetala soustava vlajek, které v Mlhovi vyvolaly smích. „To je *Buřňáček,"* zvolal. „Žádá mě, abych se vzdal. Ta ženská má ale drzost. Zatracenou drzost, kterou svět neviděl."

Jeho hnědovláska zapištěla. Ohlédla se přes rameno na Mlhu, který jí řekl: „Špačičko, zlatíčko, nechceš jít na chvíli do podpalubí a počkat v té kajutě se světlíkem? *Ne* na zádi – slyšíš mě? Až bude po všem, přijdu za tebou." Dívka si nazula opánky a odcupitala. „A pevně se drž," dodal Mlha. „Kdyby mělo Atino tělo to, co má tahle v hlavě… Sakra. Ta loď se kolíbá! Vypněte košovku! Nehleďte na mě, jako bych spadl z višně – jen do toho. Nejsem takový blázen, jak vypadám. A chci, aby se připravili lučištníci."

Lučištníky jsem viděl v pohotovosti i na každé okolní palubě. Mohli je však použít pouze lodě bezprostředně vedle nás, jinak by si stříleli přes vlastní paluby. Blížili jsme se k linii závratnou rychlostí. Napadlo mě, že musíme přece každou chvíli zpomalit. Nerozhodně jsem zůstal stát, když se mi zvedl žaludek, potom jsme byli najednou příliš blízko a ve strachu ze střelců jsem se už neodvažoval vzlétnout.

„To je sebevražda!" zařval jsem.

„Ale kdepak!" Mlha *Buřňáčkovi* nevěnoval pozornost a naváděl loď do mezery mezi dvěma menšími plavidly. Tváře seskupené u jejich hrazení zachvacoval stále větší neklid. Na

jedné lodi vypukla chvatná debata; vytáhla kotvu, zlehka odplula stranou a rozbila strukturu blokády.

Slyšel jsem, jak k nám vítr přináší Atin vztek: *„Koliho!* Udržuj formaci. *Udržuj* formaci! *Zůstaň* na místě!“

„Přesně tak,“ hlesl Mlha. „Jdi mi z cesty.“

Neochvějně jsme se proti nim řítili, stále rychleji, s větrem přímo v zádech. „Musíme upravit hlavní plachtu.“ Prsty křečovitě svíral kormidlo. „Nevejde se tam. Krucinál! Musí nám kus zbýt.“ Všichni na něho upírali oči. „Vykasejte ji!“ řval. „Vykasejte ji, vykasejte! Pryč s ní!“ Statní chlapíci na hlavní palubě při jeho slovech vyskočili. Zatahali za lana táhnoucí se kamsi ke vzdálenému ráhnoví. Rozlehlá bílá plachta se zatřepotala, stáhla se a obnažila modrou oblohu. Plachta na třetím stěžni se upravila, čelenová se spustila a chvilku jsme se hnali po volné hladině, když…

Náraz mnou smýkl na zábradlí tak prudce, že jsem přes ně málem přeletěl. Reflexivně jsem rozepjal křídla. Mlha se vrhl na kormidlo, aby ho stabilizoval. Strašlivý zvuk neustával. *Včelojed* se dral mezi dvě lodě a odtlačoval je. Rachot byl ohlušivý; praskání, štípání, skřípot desek odírajících se o desky. Sledoval jsem, jak kolem nás kloužou užaslé tváře u hrazení. Lučištníci napínali luky a pálili přímo přes naše paluby. Prudká, ubíjející sprška šípů zůstávala jako hejno žíznivých much vězet ve *Včelojedově* boku, ve stěžních, v mase. Zatímco se míhaly přes příď, já jsem se nepřestával choulit za kormidlem.

Naši námořníci se krčili za improvizovanou bariérou. Šípy bubnovaly do hradby. Dva či tři muži, kteří nebyli dostatečně rychlí, se skáceli na zem se šípy zabodnutými v obličejích.

Mlha mával na své lučištníky. „Miřte do ráhnoví! Na plachty!“ Měli šípy opatřené širokým bílým opeřením a hroty obalené plátnem. Vkládali je do ohně plápolajícího v koši, napínali luky a zasypávali plachtoví lodě po naší levici. Hejna šípů se v plachtoví zachytávala a ronila hořící smůlu. Atin příval šípů okamžitě ustal, protože všichni muži byli povoláni uhasit šlehající plameny.

Setrvačností jsme se za skřípění dřeva a praskotu desek mezi loďmi prohnali, až jsme byli zádí v jedné rovině s přídí lodi na pravoboku.

„Teď sleduj,“ prohlásil Mlha. Sevřel jsem hrazení. Otočil kormidlem a podržel ho v krajní poloze. *Včelojed* zahnul, narazili jsme do jejich přídě a rozdrtili ji. Skleněná okna a ornamentální řezby na naší zádi se rozbily a rozštípaly a na vzdálenost

dvanácti metrů do černé vody odletěly blyštivé úlomky soch a pozlacených dřev.

Úzká příď menší lodi byla proražená. Ulomil se jí čelen a začali se překlápět dopředu, voda jí zalévala nižší paluby a celé plavidlo se od nás odchylovalo. Naši lučištníci na posádku *Kolihy,* která od nás nebyla ani na délku paže, hulákali a pokřikovali.

Potom paluba *Kolihy* sklouzla do vln a do brázdy za *Včelojedem* z ní popadali lidé. Zvedla se, trup, lesknoucí se mědí, hladký a mokrý, vyletěl k obloze. Když se překotila, vysokým stěžněm narazila do paluby vedle se plavící lodi a strhla jí všechno ráhnoví. Provazy táhnoucí se z boků se zachytávaly o prkna pohupující SE na hladině. Mlha se na své uhranuté muže opět rozeřval.

Já jsem nadával a nadával celou zasranou věčnost.

„Já jí dám mě pronásledovat," cedil Mlha mezi zuby. „Tu loď jsem měl rád. Jante, proboha vstávej z té paluby." Ztratili jsme rychlost a zůstali vězet na místě, po straně Atiny pasti, blíže k pevnině.

Vyplnily se mé nejhorší obavy, nedokázal jsem vstát. Nedokázal jsem se dívat, choulil jsem se u kormidla s rukama před očima a nepřestal jsem se chvět, ani když mě Mlha dloubl do krku hranatou špičkou své boty. Slavil vítězství, opovrhoval mým strachem. Přešel nad schody a shlédl na námořníky, kteří se začínali zvedat a vracet na své pozice. „Vypněte hlavní plachtu a padáme odsud!"

Než se některá z Atiných karavel dokázala vymanit z řady a vydat se nás pronásledovat, rozvinuli jsme plachty a nabrali rychlost k hladkému úniku do sokolského přístavu. Ata musela stát na přídi *Buřňáčka,* protože lomozem potápějící se lodi k nám doléhal její vysoký hlas. Mlha ji uslyšel a otřásl se, přes obvazy si přetáhl modrý plášť.

„Za nimi! Ne – zapomeňte na *Kolihu!"* Tmavovlasý muž jí položil ruku na rameno, aby ji zklidnil. Požádal, aby byly do vody spuštěny čluny a lana. „Zapomeňte na *Kolihu!* Vypněte přední plachtu!"

Ječela na lučištníky, aby se znovu pustili do práce, ale její mikavodské vojsko nebylo zvyklé na lodě. Situace byla příliš zvláštní: dva Eszajové proti sobě.

Zadíval jsem se skrz zábradlí a spatřil, jak se Ata předklání a bílé hedvábné třásně šálu ulpívají na boku lodi. Oba její společníci nyní třímali dlouhé luky. Naléhala na ně, aby vystřelili. Vztekala se jako sobecké dítě. Statný muž ve zbroji z bronzových šupin se za ní postavil a zavrtěl hlavou. To dohnalo

Atu k naprosté nepříčetnosti. „Snažíš se mi vlízt do prdele?“ odsekla. „Odkud jsi přišel? Dej mi ho!“ Udeřila ho pěstí do rozložité hrudi, vytrhla mu z ruky luk, napjala ho a vystřelila k nám šíp. Ten však ztratil výšku a zapíchl e do *Včelojedova* trupu těsně nad čáru ponoru.

Mlha zaúpěl.

„Zranil ses?“

„To jsou mí synové,“ pravil pomalu. „Oba dva. Tělo. Krev. To není správné, že takhle proti mně štve mé vlastní hochy. To není správné, Jante…“

„Nic z toho není správné,“ poznamenal jsem.

„Udělají, co jim řekne. Omotá. Malíček. Ona se zbláznila, tuláku. Copak není střelená? Škoda. Posměch.“ Mlha předal kormidlo svému zástupci. Chvíli lepkavě kašlal a obličej se mu křivil grimasami. „Jdu dolů,“ prohlásil. Nejspíš za „Špačičkou, zlatíčkem.“

„Podívat se, jaké jsme utrpěli škody.“

„Myslím, že ta poškozená nebude,“ utrousil jsem.

„Co?“

„To nic.“

Námořníci odvlekli těla svých druhů přes palubu do nákladového prostoru v podpalubí. Věděli, že večer už budou na souši. Ohlédl jsem se a spatřil, jak se Atina flotila semkla kolem rozvířené hladiny, kde šla ke dnu *Koliha.* Žasl jsem, jak rychle se potápěla. Jedna karavela z nejzazšího cípu pasti se nás pokusila pronásledovat, ale nechali jsme ji daleko za sebou. Mlha se vrátil, pomohl námořníkům na palubě uklidit a pak přišel za mnou. Já jsem seděl s nohama svěšenýma přes bok a vnímal účinky trnkového ginu. „Co budeš teď dělat?“

„Přistanu u sokolské hráze. Opevním přístav. Pustím se do oprav.“ Pokrčil rameny. „Jestli najdu někoho, kdo mi pomůže. Jestli ne, udělám to sám. Když se chce, všechno jde. Vyplatím posádku. Pochybuju, že se někdo ještě vrátí. Spálit se. Oheň.“ Podal mi obálku zapečetěnou bleděmodrým voskem a nadepsanou jeho nepravidelným písmem. „Odnes to do Awndynu,“ přikázal mi.

„Co to je?“

„Zvědavý. Starý. Vypadá to jako dopis. Ty jsi Posel. Tak ho prostě doruč, ano?“

Postavil jsem se na hrazení a rozepjal křídla. Awndynské panství leželo na cestě na Hrad. Nejnaléhavější bylo, abych se vrátil ke dvoru a vylíčil tyto události Císaři.

„Potřeseš mi rukou?“ Stiskl mi ruku v mohutném sevření. I ruce měl mohutné, zarostlé drátovitými chlupy a pokryté silnými zlatými řetízky. Mlhu jsem měl rád; žádný jiný Eszaj neodcházel z Trůnního sálu, aby si dal cigaretu, nevycházel na terasu a nepopadal se smíchy za břicho nad mými dvojsmyslnými narážkami. Potřásl jsem mu rukou s prazvláštním pocitem smutku. Mlha ho musel cítit také, ale zadusil ho v sobě.

„Rád bych věděl, co si o mně Ata myslí,“ zauvažoval a usmál se. „Vsadím se, že jsem jí vzal vítr z plachet.“ Šedé oči vesele vyhlížely ze zbrázděné tváře tvrdé jako písek; pruh bílých vlasů v dlouhých tmavých kadeřích; pevná křídla mu na širokých zádech dosahovala jako složené šedé vějíře až k opasku.

„Buřňáku,“ řekl jsem, „děkuji ti, žes mě tehdy roku osmnáct set osmnáct pustil tou Hradní branou.“ Ví, že mu to ještě dlužím.

„Zasloužil sis to, tuláku. To nestojí za řeč.“ Ale teď mi pomoz, prosil mě tónem svého hlasu. Potíž byla v tom, že jsem nevěděl jak. Po tom všem se Atině důvěře už těšit nebudu. Mohl jsem nanejvýš doručit dopis. Vzal jsem ho, rozloučil se a odrazil se do vzduchu. Okamžitě mě popadl vítr a byl jsem rád, že mě strhl k pobřeží.

Kapitola sedmnáctá

Komu: Kometovi, ve věci žádosti na Císaře
Od: krále Poštolky Ostnovoda

Trůnní sál
Ostnovodský palác
25. listopadu 2015

Věčný Císaři,

chtěl bych se Ti co nejupřímněji omluvit za střet, k němuž došlo před mými branami mezi awndynskou jízdou a Hmyzem a při němž bylo zabito či smrtelně zraněno šest set mužů. Přicházím s návrhem odškodnit jejich rodiny ze své pokladnice a učiním vše, co je v mých silách, abych zmírnil následky tohoto strašlivého neštěstí.

Viním z nedbalosti dva kapitány stráže; dostali pokyn „nepouštět nic dovnitř". Brána paláce je příliš široká, aby v ní bylo možno při vstupu oddělit lidi od Hmyzu, a má stráž se tedy rozhodla nevpustit do paláce lidi ani Hmyz, aby tato havěť nezaplavila vnitřek paláce.

Kdybych býval slyšel, že nás nesmrtelní zdraví jménem Císaře, bezpochyby bych rozhodnutí svých kapitánů odvolal. Ale v nastalém rámusu toto volání nikdo neslyšel. Byl jsem tehdy v nejhlubších útrobách svého paláce a monitoroval situaci z trůnního sálu, jak se sluší a patří. Nyní si uvědomuji, že hlášení, která jsem obdržel, byla mylná. Mé hlídky v chabém světle nerozpoznaly awndynské insignie ani nepochopily, že jsou přítomni nesmrtelní. Má stráž žije s vědomím, že v

budoucnosti jejich chování nebude bez odezvy, ale ujistil jsem ji, že její obavy jsou nepodložené; Hrad smrtelníky netrestá.

Hmyz nepřestává pustošit Ostnovod. Z okna ho vidím spoustu na pěšinách parteru, přetékají jím zahradní zídky. Nezůstávají naživu žádná zvířata – včas se z pastvin podařilo přivést jen několik kusů dobytka.

Přibyla sem guvernérka Eleonora Tangarská ze svého panství na severu země, jež bylo zničeno. V Ptacce jsme zatím nebyli svědky větších ztrát na životě a škod; tangarský zámek býval dlouho jedním z klenotů této země. Eleonora Tangarská přijela v čele armády čítající šestnáct tisíc vojáků, která střežila kolonu povozů s osmi tisíci civilisty, jimž se podařilo uprchnout jen se skrovným majetkem. Ubytováváme je u rodin ve městě, neboť Hmyz na jejich polích začíná budovat Papírové kraje.

Eleonora Tangarská je hostem v mém paláci. Ani v Ostnovodu nepřestává pronásledovat Hmyz, ve své stříbrné zděděné zbroji z roku 1910, obklopena svými kopiníky. Je to, mírně řečeno, uhrančivá bytost.

Osměluji se přimluvit za to, aby se Vaše úsilí soustředilo na tangarské panství, abychom ji mohli vrátit na území, které jí právoplatně přináleží. „Milují nás nejvíc tam, kde nás nejdéle znají," jak praví básník.

Poštolka Ostnovod, ptacký král
Podepsáno a zapečetěno Jeho Výsostí

Komu: Kometovi, ve věci žádosti na Císaře
Od: Zelenačky Letnodenské

25/11/15
Dolnosedelská pevnost

Jak je možné, že ačkoli jsme požádali o posily a zásoby, žádné k nám nemíří? Zbývají nám čtyři tisíce mužů a potravin ubývá. Potřebujeme *okamžitě* doplnit zásoby.

Hrad Dolní Sedlo zradil. Tornádo je zde jediný člověk, který si nemyslí, že nás říše zanechala napospas osudu. Mezi mými vojáky se množí zvěsti, že Hrad je připraven je nechat zemřít, v kusadlech Hmyzu nebo ještě horším způsobem, hlady a v zimních vánicích. Proč nám nejste schopni pomoci?

Jsme odříznuti od světa. Můj pane Císaři, prosím Vás, abyste neotálel.

„Odkud se Hmyz bere?“ Císař se mě začal dotazovat, jen co jsem před ním poklekl, jako by od mého hlášení, které jsem mu podal před dvěma dny, neuplynula ani minuta. Přípravou na tuto audienci jsem strávil celé hodiny, ale má rozhodnost zanikla ve výhni Sanova hněvu jako sláma.

„Ty to *nevíš?* Ale já jsem tě požádal, abys to *zjistil!*“

„Můj pane, snažil jsem se. Je mi to líto.“ Nikdo ve Čtyřzemí neví, odkud se Hmyz vzal. Ptal jsem se Eszajů, guvernérů i vojáků a slyšel jsem jenom zkazky. Kapka řekla, že před dvěma tisíci lety se Hmyz objevil v severní Ptacce, v prostoru o velikosti Trůnního sálu, obehnaném Zdí, který se rozšířil jako voda při záplavách.

Všichni jsme tuto historku slyšeli, ale u dvora o ní nikdo nemluvil. Když se Hmyz objevil, královna Pentadriky se na jeho papírovou enklávu šla podívat. Hmyz zabil celou její družinu. Uchovala se jen dvojice útržkovitých záznamů popisujících, co následovalo: polovinu Pentadriky obsadili ptačtí uprchlíci ze severu, jejichž nádherná města pohltily Papírové kraje. Morenzie a Roviny se o druhou polovinu střetly v první občanské válce. San pak země proti Hmyzu sjednotil a byl prohlášen za Císaře. Obdržel pentadrický palác, na němž si zbudoval Hrad a odkud střeží zbytek Čtyřzemí.

„Pověz mi, co ses dozvěděl,“ naléhal na mě San.

„Mohu-li být upřímný, pokud někdo ve Čtyřzemí má šanci vědět, odkud Hmyz přišel, pak jste to vy, můj pane Císaři.“ Císař se usmál. Povzdechl jsem si a pokračoval: „Většina lidí tvrdí, že Hmyz žije pod zemí. Kdybych se vplížil do jednoho z těch jeho tunelů, uviděl bych, jak je podzemí provrtané celým labyrintem místností a jeskyní, kilometry dlouhými chodbami a síněmi velkými jako panská sídla, kam se ukrývá, když je odražen.“

„A tuto verzi nemůže nikdo potvrdit?“ zeptal se San záhadným tónem.

„Můj pane – samozřejmě že ne!“

„Někdy tak přemýšlím, zda současní členové Kruhu pracují dostatečně tvrdě, aby ospravedlnili svou nesmrtelnost.“

Mohl Císař, který tráví každý den své věčnosti ve skrytu Hradu, pochopit masakr, který se v současnosti odehrává ve Čtyřzemí? Poněkud podrážděně jsem řekl: „Hmyzu je tolik, že stanout u ústí tunelu by byla sebevražda. Tak zemřel i Jespák.

Kdybych se o to pokusil, nepřežil bych dostatečně dlouho na to, aby vám mohl podat hlášení.“

„Ano, Kometo.“

„To můžete i vyčíst ze Zelenaččina dopisu.“

„Kometo, zklamalo mě, že celistvost Hradu utržila ve sporu Mlhy a Aty šrám, a nyní mě zklamáváš i ty. Jak vynahradím naše selhání při záchraně Dolního Sedla a Ptakky?“ Císař vstal z trůnu a přešel k okraji pódia. Hleděl jsem za něho, neschopen opětovat pohled jeho oblačně šedých očí.

Soustředil jsem se na rudozlaté paprsky slunce za Císařovými zády. Mozaikový strop výklenku za trůnem podpíraly čtyři mohutné sloupy; byly z porfyru, azuritu, hematitu a nefritu. Pohled na ně ve mně vyvolával menší úžas než Císař. Kdybych je dokázal svým pohledem odřít, byly by tenké jako zápalky. „Mlha je na cestě na frontu. Můj pane, dopisem s Hradní pečetí mohu přinutit Atu, aby také přišla do Ostnovodu a odložila hádku na později.“

„Nech Mlhu a Atu, ať dokončí, co započali. Tady je dopis, který předáš Atě. Až si ho přečte, ustane v nájezdech na naše přístavy. Řekni panstvím na pobřeží, že jsou pod ochranou Hradu. Potom pošli všechny jejich vojáky do Ostnovodu. Chci mít pevnou frontu; chci, aby si všichni uvědomili, že Ostnovu poskytneme ochranu.“

„Ano, můj pane.“

„Dala ti Zelenačka Letnodenská nějaké dopisy, které bys měl doručit na jiná panství?“

„Ne.“

„Dobře. Zachránit pobřeží bude obtížné, ale na Eskeské cestě nesmí být ani jeden Hmyzí netvor. Získali by tím přístup přímo k těmto zdem.

Pošli do Ostnovodu Krupa se svým vojskem a Zbrojíře se všemi vojáky, které může sehnat. Soustředíme tam své síly; myslím, že Poštolka nebude nic namítat. Zaleť na všechna panství, jednej s nimi; chci tam mít všechny smrtelníky schopné unést zbraň, všechny nesmrtelné z Hradu, aby je vedli.“

„Mám zůstat v Ostnovodu i já, můj pane?“

„Ty? S tebou mám jiné plány. Zopakuj mi líčení o tom dolnosedelském ’mostě‘.“

Rozechvěle jsem mu popsal bílý most, jeho hladkou stavbu z Hmyzích slin, které jsou tak pevné, že udrží váhu chodníku na vláknech tenkých jako nitě, křehkých jako hadí kostra, táhnoucích se ze země do nebe – kde se Hmyz objevuje…

„Stvůry, které ničí říši, se objevují jako blesk z čistého nebe!“

„To je pravda. A Blesk to může dosvědčit."

„Kometo. Najdi způsob, jak je lze zastavit."

Pohlédl jsem na své ruce na podlaze sepjaté v prosebném gestu, na dlouhé rukavice bez prstů halící stopy po jehlách. Náramky jsem měl vyhrnuté až k ramenům a rukávy jsem měl bohatě vyšívané drobnými úponky. K boku se mi tiskl stříbrný jílec meče. Jak může jediný člověk vyřešit problém, kterým se celá tisíciletí zabývá celý Hrad? O čem to San mluví?

„Za necelý rok jsi rozšifroval jazyk Deirnských rukopisů. Pomáhal jsi při diplomatických jednáních s Karnissem. Takový úkol by tě měl těšit, Kometo."

Neodpovídal jsem. Taková zodpovědnost by nebyla uvalena na bedra žádného z Poslů přede mnou. San musí chtít důvod, aby se mě zbavil, ale proč zrovna teď? Jistě, v poslední době jsem nebyl vůbec ve formě, ale to není nic nového. Tak špatně nezachází se žádným ze zbývajících nesmrtelných.

„Jestli nemůžeš pomoct…"

Zatajil jsem dech. Z Kruhu mě přece nevyhodí. San mě musí potřebovat; nikdo jiný nedokáže přeletět do obléhané pevnosti v Papírových krajích a přinést zpátky dopisy. Nikdo nedokáže s takovou snadností hovořit se Zaskaji.

„… budeš vyhnán z Hradu. Požádal jsem tě, abys o tom uvažoval! Otázce jsi nevěnoval ani okamžik svého času. Pokud smrtelníci uvěří, že se situace vymkla Hradu z rukou, spojí se proti nám a jak dlouho pak boží říše vydrží? Budou to měsíce? Týdny? Hmyz se rozšíří po světě a zaplaví ho. Zachoval jsi se velmi nezodpovědně!"

„Můj pane."

„Zjisti toho o Hmyzu víc, Kometo."

„Udělám, co bude v mých silách."

„Všichni ve Čtyřzemí spolu mluví prostřednictvím tebe. Hrad na tom závisí. Závisí na tom tvůj život."

Kousl jsem si do dokonale zastřiženého nehtu a zničil ho. „A teď už běž," dodal Císař. *„Řekl jsem,* že už můžeš jít."

Otřel jsem si pot z vystouplých šlach na krku, odešel ze sálu a pomalu se vracel do své věže. Hodiny ve Velké síni odbíjely půlnoc. Prožil jsem sedmdesát pět tisíc půlnocí a nahlédl do života mimo Hradní Kruh. Jaký by byl? Krátký. Do konce mé přirozené existence zbývalo jen padesát let. Zvykl jsem si na rychlé plynutí času, na způsob, jak ho vnímají nesmrtelní. Padesát let uběhne jako voda a budu sledovat, jak stárnu. Ne,

Císař mi přece nemůže vrátit stárnutí a smrt; to byla velmi krutá hrozba. Promnul jsem si rukama oči a snažil se vymasírovat bolest hlavy, která mě postihla v rámci abstinenčních příznaků. Než abych se díval, jak stárnu, to radši zemřu, pomyslel jsem si. Za disonantního řinčení stříbra jsem vyběhl po schodech, kopl do dveří vedoucích do naší komnaty, ale má přepracovaná žena v ní nebyla.

San mě nemůže vyhodit z Kruhu, pokud se nevymaníme z krize, protože pak by mu chyběl jak Posel, tak i Námořník. Ale neexistoval způsob, jak by se mu dalo nahlédnout do hlavy. Je na světě tak dlouho, že by už mohl mít vymyšlený plán, který se mnou nepočítá. Tváří v tvář této nejistotě jsem se opět cítil jako dítě ulice. Potřeboval jsem trochu kočky.

Padl jsem na všechny čtyři a šátral pod postelí po pouzdře s jehlou, kterou jsem si lepicí páskou připevnil k lištám. Tam se Alka ještě nedívala; je tam na její vkus příliš mnoho prachu a nikdy se pořádně nesehne, když má na sobě všechny ty obruče z velrybích kostic a sukně.

Na skříňce stojí dva stříbrné svícny, elegantní a křehké. Odšroubuji chladný stojan jednoho z nich; je uvnitř dutý a do dlaně mi vyklouzne skleněný flakónek. Posadím se a pozoruji se v zrcadle toaletního stolku, jak plním stříkačku.

Svlékám si sako a zapaluji olejovou lampu, abych lépe viděl na svůj dobře známý odraz. Jsem zvyklý na tuto liščí tvář, ebenově černé vlasy, hluboko zasazené oči; nedokázal jsem si představit, jak budu vypadat, až zestárnu. Ve fantazii si dělám skicu svého obličeje, přidávám vrásky pod zelené oči, kolem rtů, které se v úsměvu křiví na jednu stranu. Snažím si představit bledou pokožku plnou vrásek, zdaleka ne tak pevnou. Mohl bych přibrat jako starý zaskajský voják. Tato myšlenka mě znechutila. Prosím, ne, pomyslel jsem si a zvedl se mi žaludek. Rozepjal jsem před zrcadlem křídla, jež mi na zádech úhledně roztrhla košili.

Když mě vyloučí, vezmu budoucnost do vlastních rukou: sebevražda. Pozvednu stříkačku a jemně vyklepu vzduchovou bublinu. Žij rychle, umři mladý. Připravil jsem si velmi silnou dávku. San mě vypudí z Kruhu. Pod nohama mi začala klouzat podlaha a v lavině emocí jsem se odvrátil od zrcadla a odplazil se do postele. Měsíční stíny Hradních věží dopadaly na postel jako vychrtlí obři. Udělám, co San říká, ať mě požádá o cokoliv. San obchoduje s časem; byl jsem tak dlouho zabezpečen, že odejít teď nemůžu. Všechny úspěchy, které jsem doposud nahromadil, aby mi přinesly slávu, by nebyly ničím. Já bych nebyl ničím. Má

pozice v Kruhu je všechno, co mám – odejít znamená umřít, a taky odsoudit k záhubě Alku.

San pozná, kdy lžu. Musím před ním ještě jednou stanout a přiznat, že nevím, jak s tím zatraceným Hmyzem zatočit, a tím si podepíšu rozsudek smrti. Zatoužil jsem po Alčině podpoře. Kde je, když ji potřebuji?

Několik hodin jsem se zamýšlel nad Hmyzí hrozbou, zatímco se po místnosti posouvaly modrošedé siluety, které se ještě zdvojily s východem jasné jitřní hvězdy, Jestřába.

Ptát se, odkud přichází Hmyz, není totéž jako se ptát, jak byli stvořeni lidé, protože na počátku světa bůh Hmyz nestvořil; ten se objevil až později. Na rozdíl od Ptakků nebo lidí je přítomen v celé řadě světů, jak jsem dobře věděl ze svých Přesunů… Pohlédl jsem na jehlu a pomyslel si: chci do Přesunu. Chci se zhroutit a velice dlouho neprocitnout. Tento svět, který mi působí tolik strastí, může jít tak akorát do prdele.

Váhal jsem, protože jsem si uvědomoval, že vítaný nejsem v současné době ani v Epsilonu. Keziahovou vinou budou hrotci ještě stále prahnout po mé krvi. S pocitem viny jsem se zamyslel nad Keziahovým osudem. Červí dívka naznačila, že by mohl být pořád naživu – hrotci prodlužují předsmrtná muka svých obětí, vytvářejí sochy z masa, dokud jejich orgány nepotřebují k rituálům. Mohl bych mu pomoct? Mohl bych ho zachránit?

Vysoukal jsem se z roztrhané košile, stáhl si z culíku stužku a použil ji k zaškrcení ruky. Můj odraz v zrcadle naproti byl shrbený a strhaný. Poté, co mi výraz úlevně roztál, jsem ulehl.

Epsilon, jako bych ho ani na chvilku neopustil; tržiště bylo stejně zvláštní jako vždycky. Pustil jsem se omšelou kolonií stánků Stálého nakupujícího, mezi třepotajícími se, křiklavými pruhovanými koberci a stojánky s chřestícími křišťálovými korálky. V hlavě mi pořád zněl hlas červí dívky: „Do Zlatého se už nikdy nevracej.“ Pročpak ne? Protože mě hrotci sežerou zaživa. V bolestné nerozhodnosti jsem se toulal po epsilonské tržnici. „Do Zlatého se už nikdy nevracej. Do Zlatého se už nikdy nevracej.“ Moje zvědavost bude jednou znamenat můj konec. Načechral jsem si peří, které mě svrbělo horkem.

Po okraji tržiště ubíhaly dlážděné cesty, z nichž se do jednotlivých městských čtvrtí táhly další ulice. Poskakovaly na nich kočáry, rikši a samostatné běhny, které někdy odřely nároží a zbořily nějaký ten stánek. Šel jsem, dokud se dlažba neproměnila ve zlato. Tu a tam byly vidět škrábance, kde se ho

lidé pokoušeli vypáčit. Bylo potřísněno krví a svraštělýma rukama ukousnutýma u zápěstí – lidé rychle pochopili, že hrotecké zlato není radno krást. Při další cestě do hrotecké čtvrti se v záři Zlatého začaly koupat i vysoké budovy.

Vlasy hrotecké čtvrti tvoří Hříšníkův les. Cesta do něj je obzvláště obtížná, protože hlava je rozlehlý obezděný prostor. Stovky tvorů se promenádovaly po pěšinách posypaných zlatým prachem mezi dvojicí Katedrál Očí k Těm Nejposvátnějším Nazálním Jeskyním, zatímco Ústa tvoří Nekonečnou Propast vroubenou zlatými zuby a Uši jsou zkroucené mísy, jejichž jména nelze bezvěrcům odhalit. Tímto komplexem jsem utíkal, uhýbal a někdy i letěl, až jsem se nakonec dostal k vysoké, hřeby osázené ohradě Hříšníkova lesa. Ve skrytu, na čekané, na okraji huňatého zlatého obočí jsem hlídkoval.

Do zorného pole mi vešel hrotek. Z láhve ve svěšených modrých rukou vyléval do konve hustou červenohnědou tekutinu. Odvážil jsem se podívat z větší blízkosti – byl sám a vypadal docela staře. Pařátem nohy vyrýval ve třpytícím se prachu dvojici rovnoběžek. Měl na sobě otrhané džínové šortky, nad nimiž se mu nadouvalo měkké břicho. Na mohutných svalnatých zádech mu visely řídké pramínky bílých vlasů přes zakrnělý krunýř, který se hemžil fialovými kudrlinkami tetování. Na místě opasku šortek měl uvázané spletené oční nervy – Kultu mnohonásobné zlomeniny. U pasu mu visel velký kruh na klíče, na němž se místo klíčů klinkal svazek otřepených prstů. Byly mezi nimi útlé ženské prstíky, silné prsty vojáků a okousané nehty dětí. Na kruhu jsem spatřil i napíchnuté tyrkysové ukazováky dalších hrotků a buclaté chlupaté pařáty hrobáčů. A všechny se hýbaly, ohýbaly, klepaly, hladily… Všechny byly pořád živé! Hrotek zvedl zelenou konev a já jsem vystoupil zpoza ohrady.

Netvor s přikrčenými rameny a zježenými chlupy zavrčel.

Odkašlal jsem si.

„Promiňte. Možná byste mi mohl pomoci. Hledám ještěra Keziaha. Je šedý, asi… takhle vysoký, má dlouhý čenich se spoustou zubů. Neviděl jste ho náhodou?“

„Grrr?“

„Víte, opustil jsem ho před čtyřmi měsíci, ale myslím, že je pořád naživu, musí tu někde být.“

„GRRRRR!“

„Inu, stavíte-li se k tomu takto, pak samozřejmě odejdu…“

„Jak se *odvažuješ* vstoupit do Zlatého?!“ Netvor se dusil vztekem. Vykročil ke mně a já couvl.

„Jsem nesmrtelný," řekl jsem na vysvětlenou a vyložil jediný trumf, který mi poskytly karty osudu. Hrotecký zahradník byl tak rozlícený, že moje slova na něho neučinila žádný dojem. Když vycenil zuby, suché rty se mu přilepily k ostrým špičákům.

„Co bych vám mohl nabídnout, abych se tam mohl podívat?" ukázal jsem na bránu a modré oblázky očí se upřely na mou ruku. „Ach tak," pokračoval jsem a zamával oběma dlouhýma rukama. „Obdivoval jsem se vaší sbírce prstů a uvažoval, co bych tak mohl nabídnout za to, že mi dovolíte podívat se ve vašem lese po mém příteli…"

Ježatý netvor vytáhl zpoza opasku nůž ostrý jako břitva. Napřáhl jsem ruku. „Až mi ukážete," řekl jsem se zaťatými zuby, „ještěra Keziaha."

Hrotek těžkou hlavou přikývl. „Už má z toho všeho nervy v kýblu."

„Cože?"

„Pojď."

Když jsem je uviděl, udělalo se mi zle. Hrotek mě popoháněl. Byl rozhodnutý neztratit mě mezi řadami zapáchajících těl – v lese masa – z dohledu. Koneckonců jsem mu dlužil prst. Nespouštěl jsem oči z lymfou prosáklé země a nepřestával se třást. Stála tu jedna řada tyček za druhou, nepravidelně se klikatících na pozadí rozpálené oblohy. A k tyčkám byly uvázány řady, dlouhé, nekonečné řady zasazených tvorů. Někteří ječeli. Ti, kteří se na řev nezmohli, byli horší, protože vzdychali. A pak tu byli tací, kteří se nezmohli ani na vzdychání, ti s vlhce vyhřezlými střevy podobnými úponkům, z nichž vyrůstaly nové končetiny. Zahradník je všechny zaléval červenohnědou tekutinou ze své konve.

Procházeli jsme pod horskou drahou z kostí. Na kolotoči byli nabalzamovaní skuteční tvorové, kteří na mě během jízdy volali zašitými ústy.

Zacházeli jsme však stále hlouběji, do slaného, takřka nesnesitelného zápachu plesniviny, mezi přetransformované bytosti s očima na stopkách prstů, které žadonily, abychom je zbavili trápení.

Některé vypadaly jako stromy svalů zbavených kůže, plné boulí a deformované, a některé byly holé zimní stromy s našedlýma rukama přidrátovanýma k vyřezávaným dřevěným kůlům. Hmyz zabíjí všechno, co se mu postaví do cesty, ale hrotky baví spíše kreativní zohavování. Zahradník mě vedl kolem chuchvalcovitého keře zažívacích orgánů žlučovitě zelené a

tmavorudé barvy a tepenné okrasné zahrady, kde klokotaly potopené stvůry.

„Keziahu?“ zavolal jsem. Proč má ten strom tolik řad zubů? „Keziahu! Keziahu!“

Nakonec se ozvalo: „Ty jsi ale mizernej kocour.“ Hlas změkl strašlivou bolestí.

„Sakra, Keziahu, omlouvám se.“ Zastavil jsem se před vysokým šupinatým stromkem.

„Co tady zase děláš, kámo?“ syčel stromek. „Říkals, že už se toho prášku ani nedotkneš.“

„Hledal jsem tě.“

„Paráda. Přišels zahustit zeleň – víš, co myslím?“

„Chci vědět pár věcí.“

Keziahova loupající se tvář na mě zamrkala z třímetrové konstrukce. Páteř měl přikurtovanou kabely, provazy a zakrvácenými trubicemi, potaženými pramínky suchého slizu. Vnitřnosti měl v kbelíku, který hrotek štědře zaléval konví. Ještěr zalapal po dechu; přes jediné jantarové oko mu mžikla blána očního víčka. „Teď už tě odsud nikdy nepustí. Ani za všechno maso v Pangeji.“ Šišlal, protože mu chyběla spodní čelist, kterou mu nahradila čelist někoho jiného.

„Keziahu. Co je to Královský dvůr? Potkal jsem jednu blondýnu, celou z červů. Zachránila mě. Když tě…“

„Trhali na kusy. To bolelo, a jak.“ Horní ret se mu zkřivil v bolestné grimase.

„Kdo je to?“

„Nemůžu…“

„Co je ta žena zač?“

„Asi tě nepotěším, kámo. Je to Vermiformie. Kapitánka stráží… Pracuje pro krále.“

Král v Epsilonu, to je tedy zvláštní. „A to je kdo? Hrotek?“

Keziah se odmlčel a ještě jednou zalapal po dechu a pohledem požádal hroteckého zahradníka o trochu červené vody. Zahradník upíral zrak na mě a ani se nepohnul. „Ten chlap, kterýho jsi sem sám dotáhl. Jespák.“

„Jespák. *Ostnovod?* Jak to?“

„Říkal, že bysme měli táhnout všichni za jeden provaz… Nenávidí Hmyz. Panebože. *Do prdele.* Už se blíží.“

„Co…“ Zlomil se mi hlas, když se rozechvěla země. Podíval Jsem se na zem a všude kolem se třásly a poskakovaly kamínky. Mezi nohama se mi prosmekl dlouhý útlý červ. Vyskočil jsem. Pak se červi objevili všude, plazili se ze všech stran. Vylézali ze země, rozhrnovali kamení. Vynořovali se v okruhu pěti metrů,

sbíhali se ke středu, kde se splétali ve svíjející se změti. K obloze se vyhnal pokroucený sloup červů vyšší než já, sjednotil se a nabyl podoby oné krásné dívky. Ta se zakymácela a s proplétajícími se vlasy zůstala nehybně stát.

Zahradník vzal nohy na ramena.

Keziah zaskučel: „Zatracená křída. Je s náma amen."

„Jante," ozvala se Vermiformie hlasem jakoby chvějících se strun, „řekli jsme ti, aby ses nevracel."

„Ano, já vím. Byla to nešťastná náhoda," odpověděl jsem. „Myslel jsem si, že se pokusím zachránit svého přítele, ale jak vidíte, moc toho nezbylo…"

„Ty jsi mu pověděl o Jeho Veličenstvu," řekla vyčítavě Keziahovi.

„Ale vůbec ne. On…"

„My jsme všude. My víme."

Napřáhla ruce a ty se protáhly – z ramen a krku jí sklouzli červi a přidali se ke koncům prstů. Zkrátily se jí vlasy a zmizely. Zmenšila se jí hlava; zatímco ji opouštěli červi, kteří jí ještě více prodlužovali ruce, rozpouštěla se jako vosk. Paže se jí proměnily v protáhlé kořeny; místo prstů se zašpičatily a hroty popadly Keziaha. Ten úzkostí zaryčel. Udělal jsem krok, abych mu pomohl, ale on zavrtěl šupinatou hlavou, s lišáckým zábleskem v oku. Dočkal se konce svých protahovaných muk. Přihlížel jsem a chtěl jsem sice utéct, ale podruhé bych ho už neopustil.

Tělo dívky se zúžilo a poté, co se jí ze svíjejících se paží přelila na Keziaha vlna červů, byla stále menší. Rychle se po něm rozplazili. Z dívky zůstal jen úzký sloupek, potom se zmenšil i ten; zůstaly z ní jen ruce, potom se vytratily i paže, rameno, loket, zápěstí a všichni její červi obalili Keziaha.

Keziah je nedokázal setřást. Čenich mu obklopila neustále se přelévající síť červů. Vlezli mu do tlamy, mezi mohutné zuby a do krku. Celí červení a ulepení se mu vysoukali ze zubatě odřezaného krku na zahradní konstrukci. Zavrtali se mu do očního důlku a vytlačili mu z něj oční bulvu. Vměstnali se mu mezi obratle a popadali do kbelíku.

Když jsem si všiml, jak se mu tyto říčky vlévají do nosu, očí a uší, přitiskl jsem si ruku na ústa, abych zadusil výkřik. Keziah svěsil hlavu. Přestal dýchat a přes prázdný oční důlek se mu naposledy mihla blána. Domnívám se, že mu do mozku nalezl dostatečný počet červů, aby ho rozdrtil. Vyvalili se mu z otevřených úst a vysoko nad zemí se opět přeskupili do podoby nádherné ženy, jíž se ještě zlehka upravilo tělo, když dopadla

nohama na zem. Něžně vytáhla z kbelíku osamělého zakrváceného červa a přilepila si ho na tělo.

„Do Přesunu se už nikdy nevracej, Jante," přikázala.

„Nevrátím se, má paní," odpověděl jsem.

Kdyby se ke mně přiblížila, utekl bych, ale všiml jsem si, že se jí červi přeskupují jako rtuť.

„Tak tedy na shledanou." Červi u jejích nohou se začali rozlézat.

„Má paní! Počkejte! Chci se ještě jednou setkat s Jespákem."

„Říkal, že už tě nechce vidět. Epsilon je ve válce."

„Proč?"

„Ty pitomý netvore! Jestli tě ještě jednou uvidím, sežeru tě zevnitř." Vermiformie si hrábla rukou přes hruď a popadla hrst červů. Uplácala je jako sněhovou kouli, rty vykroužila slovo „Chytej!" a hodila ji po mně. Červi se mi rozletěli po obličeji. Zaječel jsem a začal plivat, rychle jsem je odmetal – hnali se mi záhyby oblečení k zemi. Když jsem opět viděl, byla pryč a jen sotva znatelné chvění zlaté půdy prozrazovalo, kudy se pod zemí ubírá.

Okolí se proměnilo a procitl jsem. Probudil jsem se v dobře známém pokoji a zakoušel dobře známé pocity. Cítil jsem se pod psa. Ztratil jsem vědomí s otevřenýma očima a ty teď byly tak vyschlé, že když jsem se pokusil zamrkat, přilepila se mi na ně víčka. Zaúpěl jsem, když jsem se rozpomněl na bodavou bolest, kov zasunutý v kůži.

Objevila se Alka, začala mě konejšit, chytila mě za ruku. Naklonil jsem se přes postel a vyzvracel se. Potom jsem se rozplakal.

„Co se děje? Co se stalo?" ptala se. To nic. To je jen reakce na drogu.

„Jsem hloupý Rhydan, dobrý tak pro kočku," vysvětloval jsem. Alka si ke mně vlezla do postele. Měla nádherně hladké nohy. „Pst! Jante, je načase, abys s tím přestal."

„Nemůžu," hlesl jsem, než jsem se stihl opanovat. Ale Alka za mými slovy nepostřehla žádný skrytý smysl. Naslouchali jsme těžkému bubnování deště bičujícího okenice. Chvíli mi hladila křídlo a pak přestala, typická žena – když z toho nic nemají, nevynaloží žádné úsilí, aby vám pomohly. Zajel jsem jí rukou pod sukni a ztratil se kdesi mezi krinolínami, spodničkami a neidentifikovatelnými krajkovými stužkami. Jako milenec jsem neuspěl, ztroskotal jsem na příliš velkém množství vrstev

ošacení. Pomalu jsem se vzpamatoval a přestal vzlykat. Alka v Přesun nevěří; nikdo v něj nevěří. Chudák Alka, nedokáže pochopit, proč se její patetický manžel zabíjí. Objal jsem ji a řekl: „Ještě jednou se potřebuju dostat do Přesunu a pak s tím seknu."

„Proč?"

„Přestanu s tím jednou provždy, přísahám."

„To užs ale říkal."

„Myslím to vážně. Při pohybu mě všechno bolí. Už to nechci dělat." Promnul jsem si oči, ale podařilo se mi jen zintenzívnit pálení.

„Tak proč to chceš, sakra, ještě zopakovat?"

„Já musím. Namouduši, Alko. Věř mi. Pomoz mi, prosím."

Zavrtěla hlavou a nevěřícně si mě prohlížela. Otřel jsem se jí rukou o lem punčoch, zahákl prst za podvazek a sklouzl jím až k pásu nad bokem, druhou rukou jsem ji pohladil po bedrech a uvolňoval háčky a očka. Alka si netrpělivě odfrkla a vykroutila se mi. „Jsem ti úplně ukradená," řekla.

„To není pravda. Já…"

„Je ti úplně jedno, že Hmyz dospěl do Tepnu! Útočí tam!"

Sklouzla z postele a vztekle se vyřítila z pokoje, až se jí zatřepotaly uvolněné konce šatů i drobná černá křídla, nad nimiž jí čněly úzké lopatky. Její kroky odeznívaly na točitém schodišti.

Natáhl jsem se, položil si ruku na víčka s nachovými stíny a zopakoval „kurva" ve všech jazycích, na které jsem si vzpomněl. Alčina sebestřednost mi kdysi připadala přitažlivá a věřil jsem, že s dosaženou nesmrtelností se naučí trpělivosti. Zase o ni přicházím, pomyslel jsem si; pokud si bude na mé chování stěžovat Císaři, bude to znamenat konec pro nás oba.

Rozechvěl jsem se. Poslouchal jsem déšť a slabé kvílení větru prohánějícího se kolem věže. Nakonec jsem vstal a dovlekl se přes naklánějící se podlahu k toaletnímu stolku, na němž se na jedné hromadě kupily flakónky od parfémů, líčení a papírové květy, nůžky na zastřihování křídel, pera a jedna útlá, zdobená stříkačka. Sevřel jsem ji v prstech. Je to v suchu. Práskl jsem si a ztratil vědomí na medvědí kožešině před krbem. Opět jsem se vydal hledat Jespáka.

V Přesunu jsem se cítil mnohem lépe, což jen dokazovalo, jak špatně mi musí být ve Čtyřzemí. Promiň, Alko, pomyslel jsem si. Když mě potřebuje Čtyřzemí, když mě potřebuje Alka, jen ležím, škubu sebou, o samotě umírám na předávkování v komnatě na Hradě. Věděl jsem, že když vezmu tolik kočky dvakrát těsně po

sobě, balancuji nad propastí smrti. Starší Eszajové ucítí, jak se Kruh namáhá, aby mě udržel při životě.

Kolik jedu by dokázalo Kruh rozbít? Jak velké poškození už nestojí za záchranu? Co by selhalo první? Snížená dechová frekvence, dušení, infarkt, nezvratné uvěznění v Přesunu; s červí dívkou v patách.

S Vermiformií na mysli jsem začal pátrat po Jeho Výsosti na místech, kde jsem věděl, že mám pevnou půdu pod nohama: kde bych nejspíš zaregistroval její příchod na dálku, místo abych zničehonic ucítil, jak se mi kolem nohou ovíjejí červí vlákna a stahují mě do hlíny.

Měl jsem dojem, že na tržnici je o něco méně hrotků. Poté, co jsem se vyptával lidí v barech a kavárnách, zjistil jsem, že jim Jespák nabízí dobrá místa u své gardy.

Jespáku Ostnovodovi jsem připil v hospodě U býčích koulí a všichni přítomní se ke mně přidali. Buď mu byli oddaní, nebo měli příliš velký strach projevit jiný názor. Dozvěděl jsem se od nich, že začal bydlet v paláci v Třískoklíči; že ho tam najdu, pokud bude nad palácem vlát vlajka, a pokud ne, pak na jakémkoli bojišti se všemi Epsiloňany postavenými se zbraněmi v rukou proti Hmyzu. Štamgasti mu připili ještě jednou. Obyvatelé Přesunu se dosud nikdy nesjednotili; zpravidla se nevrle ignorovali nebo byli vstřícní, ale odtažití. Bojeschopní se jevili pouze ekvinci, ti však místo boje objevili atletiku. Nyní byli tak fanaticky patriotičtí a krvežízniví, až se zdálo, že se mění v Ptakky.

Z nálevny jsem odešel s úmyslem vydat se do Třískoklíče, ale ještě jsem se ani nevymotal z tržiště, když mě zaujal stánek s mapami. Další úžasný pokrok – v Epsilonu jsem nikdy nezaregistroval jedinou mapu. Přesun prochází tak rychlými proměnami, že je obtížné jakékoli plánování. V okouzlení jsem si uvědomil, že všechny napy jsou ručně kreslené kopie plánku, který jsem před čtyřmi měsíci dal Jespákovi v Keziahově hospodě. A teď byly k mání pro každého! Sehnul jsem se, abych si je lépe prohlédl, když tu mě někdo štípl do obou hýždí naráz. Prudce jsem se otočil a hladce tasil meč – stanul jsem tváří v tvář Felicitiovi Averovi-Sokolíkovi.

Felicitia se zapištěním strnul a přitiskl si obě dlaně na tvář. Jen opatrně je odtahoval. „Zbav se těch odbarvených vlasů a bílých džínů, ty můj chimérický hošku. Vypadáš v nich jako duch."

„Felicitio! Přesně tebe potřebuju!"

„Ach, ty můj opožděný hošku! Tolik jsem se načekal, abych si vyslechl tato slova.“

„Chci říct, že tě potřebuju, abys zašel do paláce v Třískoklíči… Panebože, co se ti stalo?“ Od lokte až po rameno měl obvázanou ruku, která mu visela v šátku z podšitého světle růžového saténu. Šátek mu ladil se zbytkem přiléhavého obleku, který neponechával představivosti ani kousek jeho drobného pružného těla. Opíral se o berlu, která mu tlačila druhou ruku až k uchu, z něhož volně visely markazitové kruhy. Kůže se mu leskla jako vymydlená a bezelstné oči se mu černaly jako kalamáře. Poskočil na berle a hrozně se začervenal. „Já…“

„Hej, jak to, že se tady uprostřed tržnice vybavuješ s nějakým turistou?“ Při tomto vzteklém výkřiku jsem opět položil ruku na jílec meče, ale Felicitia mě po ní plácl.

„Přestaneš s tím už? Není to diplomatické. Jsem tady, zlato,“ dodal hlasitěji a po boku se mu objevil svalnatý muž s dlouhými ryšavými vlasy. Byl vysoký, opálený a s výjimkou huňaté čelenky úplně nahý.

„Tohle,“ pravil Felicitia hrdě, „je ekvinský střelec. Vsadil bych se, že by se mohl utkat i s Tornádem a vyhrál by.“

Napřaženou ruku, nadouvající se zdravím, kterou mi dotyčný nabídl, jsem ignoroval. „Já nejsem turista,“ řekl jsem.

„Leighu, toto je Kometa Jant Šira. Sice má teď míň pigmentu než špagety, ale nepodceňuj ho. Předhoní závodního koně, je nesmrtelný…“

„Vypadá, že už je po něm,“ poznamenal svalnatec s bodrou lehkomyslností.

„Jante, toto je nadporučík Leigh Delamere z Kostěného, který nám přišel na pomoc v boji s Hmyzem.“

„K vašim službám, nesmrtelný.“

Hlava mi vířila otázkami. Nedokázal jsem uvěřit, že Felicitia – nastrojený jako vánoční stromek – by chtěl svádět vůbec nějaký boj. Možná to byl důkaz Jespákova charismatu. Stejně tak jsem nedokázal uvěřit, že by se k Jespákovi přidali i koňáci. Kdyby se jejich Kostěný nenacházel v Přesunu, ale ve Čtyřzemí, rivalita mezi Ptakky a ekvinci by daleko překonala Hmyzí válku.

„Rád vás poznávám. Hradní Kruh je vám i Kostěnému k službám.“ Tento příslib nebyl nijak riskantní, protože s výjimkou mě Kostěný nenavštíví žádný jiný nesmrtelný. „Je mi potěšením nabídnout pomoc v boji proti Hmyzu v jakémkoli světě.“

„Je to Hradní Posel,“ dodal Felicitia na vysvětlenou.

Delamere se zazubil s kamarádskou zdvořilostí, kterou si mi nikterak nenaklonil. „Nedá mi to, abych se nezeptal," řekl jsem. „Proč jsou ekvinci vždycky nazí?"

Delamere se zatvářil vyděšeně a sklouzl si velkýma rukama do rozkroku a ke stehnům. „Já nejsem nahý."

„Promiňte," já na to. „Ale vidím vaše…"

„To je stoprocentní srst z věčnice. Neviditelného vačnatce. K výrobě tohoto obleku jich byly zapotřebí celé tuny." Nabídl mi mohutnou dlaň. Natáhl jsem ruku, dobře si vědom Felicitiova chichotu, a zarazil se centimetr od Delamerovy kůže, protože mi prsty zajely do teplé srsti.

„To je úžasné," vydechl jsem.

„Díky. Ale zatraceně těžko se loví. Musíte chodit pořád dokola, než o ně zakopnete."

Felicitia se kolébal na vyřezávané berle a sykal bolestí. Zeptal se, jestli bychom se nemohli vydat do Třískoklíče bez otálení, poněvadž mu zlomená noha v horku a mezi davy nakupujících působila nesmírnou trýzeň. „Ten Hmyz má tuhý kořínek," dodal.

Delamere si ho přivinul do podpaží, kam Felicitia skvěle zapadl. Luskl na projíždějící koločku, která k nám ladně zatočila a zastavila. „Můžete nás odvézt do sídla v Třískoklíči?"

„No, to já nevím, drahoušku," odpověděla hlavní běhna a olízla si kolem čenichu rtěnku. „Vyhovuje vám cena?"

„Já mám peníze," řekl jsem a Felicitia se znovu zahihňal.

„Panebože, bohatý Rhydane; vůbec nic se nezměnila, že? Že, ty můj zámožný hošku?"

Delamere postrčil Felicitiu do otevřeného vozu, kde se posadil, aniž se přestal kolébat dívčím smíchem. Nadporučík pronesl k hlavní běhně cizím jazykem několik krátkých slov; zvíře zahrabalo nohou a pohodilo hlavou. „S vaším dovolením, drahoušku," zařehtala. „Když nám slíbíte, že od nás necháte pozdravovat Jespáka, jízda bude zadarmo."

„Všechny tvoje jízdy jsou zadarmo," popíchla ho běhna stojící v postroji vedle ní.

„No jen si ji poslechněte, to ale je čubka!"

„Kozo!"

Koločka vyrazila svižným cvalem; přitom rozehnala nakupující a jevharty a zbořila několik stánků. U radnice jsme zatočili dopra**va,** a jakmile zástavba prořídla, zrychlili jsme, až jsme se tryskem hnali po venkovských cestách, kde všechny ukazatele mířily k Jespákovu paláci.

Vždycky, když sebou pestrobarevný kočár trhl na jednu či druhou stranu nebo se otřásl, na koženém sedadle jantarové barvy do mě narazil Felicitia a k mé velké nelibosti mě natlačil do Delamerovy kožešiny. Napřed jsme minuli Zlatý, s gigantickou dvojicí pozlacených kupolí Ňader na obzoru. Potom jsme se hnali otevřenou krajinou přes sytě zelenou pláň, kde se plašily světle hnědé antilopy a odskakovaly před vozem za škubání bílých ocasů. Skupinky žiralit natahovaly dlouhé krky, aby si nás prohlédly – těla a protáhlé nohy popsané změtí hnědých písmen na žluté srsti. Stáda se pásla v poklidné střední vzdálenosti. Koločka uhnula od frkajících terribulů, kteří útočili, aby ochránili svá stáda, skláněli hlavy a trhali obrovitými rohy.

Po hodině jízdy pláň vystřídalo křišťálově modré jezero poseté lekníny, mezi nimiž se na stoncích nohou procházela hejna růžových plameňáků. Vzduch byl průzračně čistý a líbezný jako tající voda; Delamerova kožešina vlála jako karmínové hedvábí.

V dálce jsem zahlédl šedou linku, připomínající nízký útes, hrozivou jako hradba mlhy, kterou jsem v tetelícím se horkém vzduchu za neustálého drkotání identifikoval jako Hmyzí Zeď. Tiše se před námi zvedala; a jako by z životem kypících plání vysávala barvu.

„Odtud se vzal Hmyz, aby zaútočil na Epsilon?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl Felicitia. „Pamatuješ si, že jsme jim říkávali Papírové kraje?“

„Doma jim tak ještě říkáme.“

„To Hmyzí město je teď prázdné,“ podotkl Felicitia. „Společně s Jespákem jsme ho vyčistili. Že ano, Leighu?“

„Jo.“

„Při tom jsem si zlomil i tu ruku. Octl jsem se přímo uprostřed bitvy! Zrovna jako v Hacilitu! No, možná ne tak úplně. Všechen Hmyz jsme zahnali zpátky za Zeď a bylo ho tolik, že se na sebe vršil a nepřestával pobíhat.“

„V Epsilonu už vůbec žádný Hmyz nezůstal?“

„Několik izolovaných ohnisek ještě zbývá. Docela hodně jich je za Zdí v Kostěném. Jespák na ně chce zaútočit příští týden a všechny je zničí, ty můj sladký otrhánku. Jsme přesvědčeni, že vyhrajeme.“

„Ve Čtyřzemí je teď Hmyzu tolik, že ho ani nepojmou.“

„To vy Eszajové říkáte pořád. Mě neoklameš, ty můj hezký propagandisto.“

„Je to pravda. Ostnovod je jím zaplavený, Dolní Sedlo je pod desetimetrovou vrstvou papíru, tepenské panství se jím jen hemží. Možná byl Hmyz spatřen už i v Mikavodu.“

„I tam?! Potřebujete Jespáka zpátky doma. Vidíš, tady jsme tábořili; ekvinci si to náramně užili.“

„Jo.“ Delamere se uculil. „I když to bylo trochu zdlouhavé. Nabijte si muškety a vyčkávejte, říkal kapitán gardistů.“

„Došlo mi, že se Hmyzu nelíbí, jak je tam namačkaný, protože si postavil most, aby utekl. Je tam, vidíš?“

Viděl jsem. Do jasné oblohy se klenula polovina mostu a končila náhle v zenitu svého oblouku. Most byl úplně stejný jako ten v Dolním Sedle.

„Postavil si i tunely,“ brebentil dál Felicitia. „Potom vběhl do tunelů nebo na most a zmizel. Věřil bys tomu? Jespák křepčil jako blázen, protože si myslel, že prchá.“

„Ta polovina,“ poznamenal jsem pomalu, „je stejný most jako ta naše polovina.“

Felicitia nechápal. „Mostů jsou spousty.“

„Ty nevíš, kam vedou?“

„No, ani ne, ty můj výstředníčku. Musí někam vést? Jespák se po něm pustil. Ten má vážně *kuráž*. Shazoval z toho konce různé věci, ale ty nezmizely jako Hmyz. Prostě spadly dolů. Že ano, Leighu?“

„Jo.“

Začínal mě zaplavovat zvláštní pocit. Neviditelné ruce mě přitahovaly zpátky do mého těla na Hradě. Klasika. Sakra, sakra, sakra. Vzpíral jsem se, trhal za provaz, bránil se, s ohebným hákem ve vnitřnostech. Můj zatím nejdelší Přesun rychle ztrácel na skutečnosti. Popadl jsem Felicitiu, který se jen uculoval. „Ten palác,“ zařval jsem. „Je to důležité! Vrátím se, hned jak to bude možné!“

„Budeme tam,“ ujistil mě Felicitia.

„Řekni Jespákovi, aby proti Hmyzu už nevyjížděl! Dokud si s ním nepromluvím! Já… eh…“

„Ale proč?“ Felicitiova ruka mnou hladce projela až k jantarovému sedadlu. Jasná pláň matněla, rychle se smrákalo do monochromatické šedi.

Vrhl jsem prosebný pohled na už přízračného ekvince. Ten mi řekl: „Vy víte, kam ty mosty vedou, že ano?“

„Jo.“ A byl jsem pryč.

Kapitola osmnáctá

Překvapuje mě, že jsem pořád naživu. Vzhůru a naživu! Rauš, který mě kompletně odrovnal, odezněl, ale skvostný pocit přetrval a bylo mi úžasně. Usmál jsem se, odlepil se z koberce a vyrazil k umyvadlu, kde jsem vypil celý džbán vody. Podle spálených svíček jsem usoudil, že jsem byl v bezvědomí čtyři nebo pět hodin. Promnul jsem si modřinu v ohbí ruky. „To už víckrát nedělej, Jante," říkal jsem si. „Bude z tebe závislák."

Okenice pořád bičoval déšť, bouřková oblaka se v hejnech hnala oblohou. Krajina venku byla temná a promáčená. Svlékl jsem si košili, protože jsem si ji celou pozvracel, svinul jsem ji do předložky a obojí zahodil do ložnice.

Scházel jsem ze schodů, když tu jsem zaslechl chvatné zaklepání na dveře. Ještě mnou cloumala kočka a vůbec jsem se nepozastavil nad tím, kdo za mnou uprostřed noci, během hurikánu, může jít na návštěvu. Několika kroky jsem přeběhl místnost a prudce otevřel dveře.

Mokrá postava na prahu na mě upřela vyděšený pohled. „Posle?"

„Hm?" zamrkal jsem. „Jsi celý mokrý."

„Ano. Venku prší."

„Ano. Tak to bys měl jít nejspíš dovnitř." Vysoký muž se kolem mě protlačil a teprve tehdy jsem si uvědomil, kdo to vůbec je. „Motáku?"

„Kometo, to je strašné. Já…"

„Co tady, do prdele, děláš? Co to máš na sobě?" Správce Mikavodu si rozepjal promáčený kabát a vymačkal si vodu z culíku. Měl u sebe mohutný luk, který jsem od něho vzal a opřel

ho o stěnu. Vypadal příliš rozrušeně, aby se mohl pohybovat ozbrojen. Posadil jsem ho na židli vedle ohniště.

„Kometo," řekl bezkrevně. „Přijel jsem z Ptakky. Prožil jsem tam celý život. Už se nikdy nevrátím. Je to hrůza." Vypadalo to, jako by se měl každou chvíli zhroutit.

Motáka jsem v takovém stavu neviděl celých dvacet let. Neměl na sobě žádný elegantní oblek a naleštěné boty; drvoštěp za mnou přišel v tomtéž oblečení, ve kterém jsem ho uviděl vůbec poprvé. Pozoroval jsem ho, zatímco jsem mu naléval velkorysého panáka whisky. Zelená kamizola a kapuce ležely v kaluži na zemi. Pod opaskem se mu pořád skvěly a zářily šípy s pávími péry. Na ruce měl chránič a u pasu meč s malým štítem. Na druhé straně mu hned po ruce visela dýka. Celek doplňoval roh se zeleným popruhem, který měl nasazený na zádech, a stříbrný medailon na hrudi. Přesně takto Moták vypadal, když s Bleskem soutěžil ve střelbě z luku na mikavodském turnaji před dvaceti lety. Blesk hladce vyhrál, ale Motákův um a dokonalé vystupování na něho udělaly takový dojem, že tomuto oddanému mladíkovi nabídl místo příštího správce svého panství.

Po dlouhém toužení – v zaujetí romány, librety a dobročinnými podniky, uchvácen vizionářskými maškarními bály a turnaji – se Bleskovi podařilo vytvořit zlatý věk odrážející dobu jeho mládí, kterou současní Ptakkové zoufale chtějí bránit. Moták a jeho rodina se této fantazii upsali a beze stopy do ní zapadli.

„Už se tam nemůžu nikdy vrátit," zopakoval Moták zdrceně.

„Mlč." Nabídl jsem mu whisky; nalil si ji do úst a potom ji vyprskl na těžce zkoušený koberec. Zašklebil se jako člověk navyklý na to nejvybranější víno. „Musím mluvit s Bleskem. Hrad je jako hrobka."

Zabořil hlavu do dlaní a zachvěla se mu ramena. Ne, do rána to nepočká. Ano, je to naléhavé. Ne, nemůže mi to říct. Ano, říct to může jenom Bleskovi. Ano, je vystrašený. Zhluboka jsem se nadechl. „Vždyť jsme všichni Eszajové! Já ti umím pomoct! Přestaň už fňukat a řekni mi, co se děje!"

„Jel jsem bez přestávky. Koně jsem nechal ve Velké síni, byl polomrtvý. Předminulou noc, během bouřek, došlo v paláci k potyčce. Je mi to strašně líto. Padesátka mužů prorazila Jezerní bránu a vtrhla do parku. Prorazilo by ji i dítě. Nesvítila světla. Lilo jako z konve, mračna ležela na zemi. Vůbec nic jsme v parku neviděli. Moje rodina se schovala. Stráž nebyla k ničemu – byl to masakr. To si říkají stráž? Jsou spíš na ozdobu! V Mikavodu jsme očekávali Hmyz, kdepak útok lidí! Muži vjeli do vstupní síně. Já jsem stál na balkonu. Střílel jsem po nich. Střílel jsem po *lidech*.

Nemůžu tomu uvěřit. Zabil jsem jich deset šípy, které visely na stěnách, ale těch šípů jsem měl jenom deset. Blesk bude bez sebe. Možná bych se měl zabít.“

Připadalo mi, že Moták k vyplnění své hrozby nemá daleko; pokusil jsem se ho uklidnit.

„Nemohl jsem je zastavit! Ti muži všechno rozbíjeli. První patro je zničené. Keramika, sklo. To mu zlomí srdce. Vyrazili po schodech nahoru. Znali cestu. Vzali… Unesli Kyan z jejího pokojíku a odnesli ji pryč. Je mi to líto. Neplakala; byla v šoku, bílá jako stěna.“

„Tobě sebrali Atinu dcerku?“

„Ano, je mi to strašně líto. Pokusili jsme se je pronásledovat, ale bouřka byla příliš prudká. Vstupní síň zaplavila voda, protože vetřelci prorazili dveře. Za rozbřesku jsem vyslal pátrací oddíly, ale nebylo po ní ani stopy. Cesty jsou rozbité. A pak ten Hmyz! Je úplně všude! Sežral všechno na zahradách, včetně zahradníků. Musel jsem si poradit s lidmi z města, řekl jsem jim, aby odešli do Ostnovodu.“

„Víš, kdo tu dívku unesl?“

„Vím. Měl na štítu na zádech Hradní znak. Naskytla se mi příležitost po něm vystřelit, ale neodvážil jsem se. Nechtěl jsem zasáhnout Kyan. To by zvládl jedině Blesk. Ale já jsem na Eszaje namířit nemohl.“

„Na Mlhu?“

„Ano.“

„Je hloupější, než jsem si myslel!“

„Myslím, že ji odvezl do Sokola. Vydal jsem se tam včera ráno. Z panství je jedno velké vojenské ležení. Je tam tisíc vojáků. Mají znaky Travnatého ostrova, ale vypadají hodně zbídačele. Řekli mi, ať se jdu vycpat,“ dodal dotčeně.

Kde sehnal Mlha tisíc vojáků? Ale ne. Vždyť já to vím. Teď jsem se zapotácel zase já; posadil jsem se. Myslel jsem si, že jsem svázal všechny volné konce. Teď jsem si přál, aby mě svět spolkl zaživa. Císař a Lučištník mě roztrhnou jako hada. Sklíčeně jsem si suťsky ulevil. Moták si mě nepřestával zpytavě prohlížet. „Vy o tom nic nevíte, že?“

„Ovšemže vím. Jsem Eszaj. Vím všechno,“ odpověděl jsem. Nesmrtelný rod. Jakmile dáte najevo, že se vám věci vymykají z rukou, Vyzyvatelé vyskáčou ze škvír ve stěnách jako Vermiformie.

Nemohl jsem Motákovi říct, že jsem převelel Atinu armádu na awndynské panství, abych ji dostal ze scény.

Nikdo se nemohl dozvědět, že jsem na awndynské panství doručil dopis od Buřňáka Mlhy. A Awndyn neležel daleko od Sokola. Tím dopisem musel vojsko povolat nazpět – Mlha využil Atiny muže k únosu její dcerky. „Všechny je nakopu do zadku," zamumlal jsem.

„Myslím, že bude lepší, když to necháme udělat Bleska," podotkl Moták. „Kometo, já tomu nerozumím. Proč by chtěl Námořník uloupit svou dceru? To za ni chce výkupné? To ji má Ata tak ráda?" To, že měla Ata v průběhu staletí tolik dětí, neznamená, že si každé nestráží jako oko v hlavě. „Možná ji použije, aby přinutil Atu odvolat Výzvu k souboji o jeho místo v Kruhu. Nedívejte se na mě tak. Na pobřeží to vědí všichni."

„Jestli zamýšlí zrovna tohle," řekl jsem, „přijde o své místo stejně, protože vydírání je rozhodně proti zákonu."

Zdálo se, že Moták už z větší části uschl a rozehřálo ho nepříliš známé pití. Uplácával si kaštanové vlasy a s nelíčeným odporem si prohlížel mé excentrické apartmá.

„Půjdeme to říct Lučištníkovi," rozhodl jsem. „Nebude v dobrém rozpoložení – cítí se provinile. Musel se Císaři zodpovídat, proč Atě půjčil mikavodské vojsko. Sice neporušil pravidla, ale ta jsou už úplně pokroucená."

„Ta dáma si zaslouží podporu. Kolik toho už protrpěla!"

Já jsem byl toho názoru, že ta dáma by měla být spoutána, umlčena a hozena na dno širého oceánu.

Vedl jsem Motáka po svém točitém schodišti s nástěnnými malbami, jednou ze širokých chodeb, které spojují silné vnější zdi Hradu s palácem uvnitř. Cupital za mnou, s jednou rukou na jílci meče, s tupou hlavou skloněnou, jako by pořád kráčel bouří. Bledá kůže se mu leskla čímsi, co nebyla dešťová voda. Vypadal, jako by umíral, byl spíše šedý než bledý; tvář mu v ostrých úhlech osvětlovaly blesky pronikající k nám okny bez tabulek, světle šedá nalevo, tmavě šedá napravo – bezčasá šeď Hradního kamene. „Už se zklidni!" pokusil jsem se přehlušit bouři.

„Zpomal!" hlesl.

„Neumři mi tu, Motáku," utrousil jsem úzkostlivě. Nikdy mi nepřipadalo snadné posoudit, kolik Zaskajové vůbec snesou bolesti. Zakopl v levotočivé zatáčce, kde jsme ostře změnili směr a namířili si to do chodeb nitra Hradu.

„Ještě ne, Kometo," zašeptal.

Z mé věže je to přes Hrad do Bleskových komnat pěkný kus cesty. Zastavili jsme v neosvětlených dveřích, jejichž vyřezávaný

portál vedl na malý dlážděný dvůr zalitý do výšky šesti centimetrů bičovanou vodou. Ze střechy stékaly závěsy vody a přímo před námi se snášely v průsvitné stěně. Motáka jsem jí prostrčil, proklouzl jsem za ním a uháněl přes tento náhle vzniknuvší rybník k bráně na opačné straně. Moták hekl, když mu ledová voda zalila záda. Košile se mu nalepila mezi obliny křídel.

Teď už jsme zanechávali mokré šlápoty na našedlém koberci. Lampy za modrým sklem dohořely už před několika hodinami a úzká chodba byla prostoupena teplým mastným zápachem olejového kouře. Podél stěny se táhl půlnočně modrý vyšívaný závěs, na němž útlí bílí psi pronásledovali jako smečka měsíčních srpků sirnatě žlutého jelena s korunou kolem krku. Škubl jsem závěsem na konec mosazné tyče a objevily se před námi dvojité dveře.

„Zaklepeš ty, nebo to mám udělat já?“ zeptal jsem se. Moták se za mnou snažil skrývat. Povzdechl jsem si a zabušil na modré dveře. Nic. Zaklepal jsem ještě jednou, a zase nic.

„Jdeme.“ Moták se zachvěl. Sotva ze sebe dokázal vypravit slůvko. Ze zkušenosti jsem věděl, že mu to bude chvíli trvat.

Blesk, nezvykle zválený a vyčerpaný, nám nakonec přece jen otevřel a zarazil dveře nohou. S tváří stěží viditelnou v úzké škvíře se opřel o zárubně a zeptal se: „Tak co Hmyz zase provedl?“

„Hmyz to nebyl.“

„Mohl bys tedy odejít, prosím?“

„Je to důležité!“

„Kometo, víš, kolik je hodin?“

„Ano. Je…“

„Je mi ukradené, na čem si frčíš nebo kvůli čemu sis sem přišel zafňukat. Nech to na ráno, až budu mít dost energie, abych tě za tohle probuzení odkopl zpátky do Suti!“

Pak se přede mnou vynořil Moták a usmál se na svého pána jako duch. Bleskovo chování prošlo zásadní proměnou. Prohrábl si rozcuchané vlasy.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Ne. Počkejte, neříkejte mi to, pojďte dovnitř.“

Vběhl zpátky do pokoje a začal rozžínat svíčky na svícnu postaveném na nízkém stole z ořechového dřeva. Chvíli zápasil s křesadlem, než jsem mu hodil krabičku zápalek. Moták vstoupil do komnaty jako na neznámé území a všechno si začal prohlížet.

Přísvit svíček se odrážel na okrajích místnosti od vyleštěných prken podlahy, kde vykukovala zpod koberce jódově nachové a potašově uašedlé barvy. Před studeným krbem se prostírala kožešina medvědího albína. Neviditelný déšť bubnoval do vysunovacích oken.

Zavřel jsem vysoké dvojité dveře – s mosaznými klikami s měďnatě modrým smaltem – a čekal u nich jako stráž, s očima upřenýma na zvěčnělé krůpěje vody, které se blikotaly u štukového stropu: na Bleskův lustr.

Moták poklekl na okraji koberce. Uvědomil jsem si, že se mu dívám na temeno hlavy. „To nemusíš," řekl jsem rozpačitě. Nevěnoval mi pozornost.

Blesk zvedl luk, který měl opřený o knihovnu. Přitiskl si ho k holé noze a zkušeným pohybem ho napjal, potom se svezl na šedou sametovou lenošku s lukem přes koleno. Myslel si: dokud ho držím, nikdo mi nic neudělá. Z ramene mu sklouzla nezapnutá bílá košile; nasoukal se do černých kalhot, tvořících součást obleku. Do prvního kusu oblečení, který mu přišel pod ruku. „Kometo. Ty zvěstovateli neštěstí," povzdechl si. „Co se stalo?"

Pokynul jsem Motákovi, aby ho obeznámil s posledními novinkami. Učinil tak, ovšem za každé druhé slovo vsunul omluvu. Když domluvil, mělo nastat ticho, to však zaplašila průtrž mračen. Okna zalévaly vlny dešťové vody, kolem rohu budovy skučel silný vichr. Lučištník civěl do svého vlastního světa metr od své tváře. „Rozumím," pronesl nakonec potichu. „Nevěřím ti."

„Můj pane." Drvoštěp svěsil hlavu, zalykal se hanbou.

„Něco takového… se mi přece nemůže stát. V paláci. U mě doma. Co mám dělat?"

„Klid, Rarohu," konejšil jsem ho.

„Co mám dělat? Zabiju ho. Já ho zabiju!" Zaťal pěsti a na obou pažích mu vystoupily svaly. „Odjíždíme, okamžitě." Zhluboka polkl vzduch.

„Jenom klid!"

„Nikdo. Se. Mikavodu. Nikdy ani *nedotkl*. Patnáct *set* let. *Tisíc* pět *set* let… Co mám dělat? Co je s Kyan? Je zraněná? Je mrtvá?" Blesk se divoce rozhlédl, co by tak mohl rozbít. Moták se natolik stáhl do sebe, že nezabíral vůbec žádný prostor.

Nic neříkal. „Musím něco udělat." Pak: „Co udělá Císař?"

„Rarohu, posaď se a uklidni se. Pro Sana je to jen další panství." Vyřkl jsem to ptačtinou šestého století a Blesk se zaraženě odmlčel s mohutnou rukou před očima jako s hledím.

„Prosím tě, ne."

„Takhle se přece nemůžeš chovat," pokračoval jsem. „Copak by se tak choval tvůj otec? Nebo Sokol?"

Zápasil s úctou k těmto lidem. „Ano, dovedu si představit, že ano," řekl.

„Tohle tě naučili? Nebo snad zradíš Ptakku, když se budeš chovat, jako bys byl z Rovin? Co by řekla Kačírka Mikavodská, kdyby tě tu teď viděla?"

Zdálo se, že to funguje. Blesk položil luk na židli, vzal Motáka za ruku a přitáhl si ho k nohám. Mrtvolně bledý Moták byl celý popletený z toho, že spolu znenadání mluvíme mrtvým jazykem. „Moc se omlouvám," nepřestával opakovat. „Moc se omlouvám, pane."

„Ne. Ne, Motáku, počínal sis dobře. Tvoje jméno nebude zapomenuto a tvoje rodina bude za tuto službu odměněna. Přeji si, abys zůstal v paláci i nadále jako správce, pokud máš pocit, že bys toho mohl být schopen."

„Bylo by mi nesmírným potěšením, můj pane, ale jsem toho sotva hoden."

„Právě naopak; jsi ten nejoddanější sloužící, kterého jsem kdy měl, a také velmi nadaný lučištník."

Odkašlal jsem si. „To mám poslouchat celou noc?"

Lučištník se ke mně obrátil. „Jak dlouho nám bude trvat cesta na pobřeží?"

„V tomto počasí? Kočárem osmačtyřicet hodin; já bych tam dojel za deset, kdyby nebyly záplavy. Já do Sokola ale namířeno nemám. Jako nikdo z nás." Vytáhl jsem nůž, který po hacilitsku nosím v botě, a roztřásl jsem se doznívajícím působením drogy. „Měli bychom nechat Mlhu s Atou, ať si pokračují ve své bitvě. To řekl i Císař. Ty musíš zastavit Hmyz v Ptacce."

„Hmyz! A co Kyan?"

„Tak pravil San!"

„Na tom mi nezáleží…" Chtěl mermomocí zachránit malou, která byla obětí Atiny Výzvy a nás se vůbec netýkala.

„Proboha, tu teď vynech. Jak jí můžeme pomoct?"

Blesk si mě prohlížel, jak před ním svírám nůž. „Vydám se na pobřeží," utrousil ledově. „Nezastavíš mě."

„Nezastavím," souhlasil jsem, „ale můžu tě trochu přibrzdit." Přitiskl jsem se ke dveřím, jejichž výplň mi zapadla mezi lopatky. Měřili jsme se pohledem, zvířata odlišných ras ve stejné kleci. „Je to pro tvé vlastní dobro! Co na to řekne San?"

Blesk pokrčil rameny a na několik minut zašel do své ložnice. Mě s Motákem zanechal o samotě. Drvoštěp byl příliš unavený, aby se udržel na nohou, ale byl natolik uctivý, že se bez dovolení

nechtěl dotknout žádného kusu nábytku. Čerpal sílu ze skutečnosti, že je s ním Blesk spokojený, a se zaťatými zuby setrvával ve své shrbené póze.

„Včera v noci byl kolem měsíce zlatý kruh; dnes měsíc nebude svítit vůbec," řekl jsem. „Blíží se strašlivá bouře. Žil jsem a létal v Temninách, takže o tom něco vím."

„Horší, než je tahle?"

„Ano."

Blesk se vrátil se zapnutou a zastrčenou košilí, v rudém vyšívaném jezdeckém kabátu, botách, se štítem zavěšeným přes levé rameno a šípem u tětivy dlouhého luku.

„Jante, schovej ten nůž. Děkuji. Prosím, napiš dopis Císaři, sděl mu, že jsme odjeli najít Buřňáka…"

„Přestaň s těmi nesmysly, Výsosti. Vyhodí tě z Kruhu."

„A připravíte mi kočár? Vím, že tomu nerozumíš… Nejspíš tomu rozumět ani nemůžeš… Ale toto bych udělat prostě měl."

Odešel jsem do komnat sloužících a všechny probudil, v půl třetí ráno. Toho nejlepšího jsem vybral jako kočího na první úsek cesty a vyslal jsem dopředu jezdce. Nechal jsem vysvětlující dopis pro Sana a potom jsem vyšel na nádvoří.

Déšť se snášel mezi kužely světla vrhaného pochodněmi. Od kopyt šestice neklidných koní odletovaly na mokré dlažbě jiskry, z širokých plecí jim stékaly proudy vody. Kočár měl blyštivé hrany a vzadu žlutorudé Hradní slunce. Na obou dveřích se skvěl mikavodský znak, který se v miniaturní podobě opakoval i na koňských postrojích a na nábojích kol.

> Sdělení
> Komu: Kočička Ode: mě
> Alko, zlatíčko, promiň, že jsem se s Tebou nesetkal. Musím odjet do Sokola. Někdo musí dohlížet na Bleska. Možná je to ten nejlepší lučištník všech dob, ale zároveň je to zatracený pitomec.
> Miluji Tě, Jant

Jeli jsme po celý zbytek noci i následující den, přepřáhli jsme v Eske, v hostinci U labutě v hustém lese, v Domě U štědřence na svahu. V Šivelu se nesvítilo; město padlo za oběť Hmyzu. Jinobran byl vylidněný a z Husice lidé odešli už dávno. Hnali jsme se dál přívalovým deštěm, který mohl alespoň zpomalit postup Hmyzu. Vyměnili jsme koně v Solařově stáji, za soumraku

jsme přebrodili zaplavenou oblast v místech, kde se vylil ze břehů Jelec, a potom jsme vjeli na cestu k pobřeží.

Před první stanicí podchladl náš kočí, takže na koho asi padla volba, aby až do konce cesty převzal otěže? Po soumraku jsme přijeli do Awndynu u moře, kde se nám kola bořila na písčitém povrchu. Zastavil jsem před malou stájí, doškovým stavením, napůl roubeným, napůl cihlovým.

Panství vypadalo, jako by se jeho budovy seskupily, aby si navzájem poskytly útěchu. Mokrý břečťan se plazil po dvojicích vysokých tmavočervených komínů zmáčených deštěm, který mezi ně vháněl vítr. Okna s tabulkami zalitými do olova osvětlovala zevnitř žlutá zář; byla seskupena po čtyřech a po osmi, skrápěna krůpějemi vody. Pod reliéfním erbem se otevíral malý klenutý vjezd a do Awndynu nás zvala lucerna v kovové klícce.

Kapitola devatenáctá

Moták, Blesk a já jsme utahaní a rozlámaní proběhli vjezdem, jako by nás bouře postrkovala. Oni byli provlhlí po úprku z kočáru pod přístřešek, já jsem byl promáčený na kost. Vlaštovčin starý sluha nás nechal čekat na chodbě obložené dubovým dřevem. Blesk na mě vrhl ustaraný pohled. Pořád kypěl vztekem. Byl tak mocný, jako jsem se já cítil mizerně.

Neměl jsem čas soustředit se na svou slabost, nedokázal jsem vymyslet žádné vysvětlení ani omluvu.

„Proč nás tu zdržuje?“ zeptal se nedůtklivě.

„Řekl bych, že nikoho nečekala.“

„O Vlaštovce se ví, že se kvůli hostům nikdy nepřevléká.“ Nakonec se sluha vrátil a uvedl nás do malé síně. Vlaštovka byla přítomna.

Měla na sobě zelené hedvábné šaty. Hrála na housle. Odkláněla od nás hlavu a pod čelistí se jí skrýval stín; byla hubenější, než když jsem ji viděl minule. Odložila nástroj a usmála se. „Tak jste to vy! Konečně! Myslela jsem, že tady Linduška upíjel brandy. Dostal jsi můj dopis? Přijeli jste odrazit Hmyz?“

Blesk jen zíral, ale já jsem si naštěstí zachoval duchapřítomnost. Uklonil jsem se. „Guvernérko Awndynská, je mi líto, ale nikoliv – přinejmenším prozatím. Potřebujeme vyměnit koně na cestě do Sokola.“ Všechno jsem vysvětlil, zatímco si Blesk zlostně v zaťatých pěstech zarýval nehty do dlaní a Moták za ním jen stál a tvářil se zatvrzele.

„Viděli jste mé město?“ zeptala se Vlaštovka. „Přijeli jsme podél pobřeží.“

„To nebylo moudré, Jante. Dnes v noci se budou vlny přelévat přes hráz, až na hlavní cestu. Kvůli Hmyzu jsem silnici uzavřela. Všimli jste si světel ve městě? Ne? To je proto, že jsem ho musela nechat evakuovat! Ten *odporný* Hmyz požral všechno ve skladištích a ve všech obchodech na nábřeží. Lidé z přístavu se teď tlačí v domech svých přátel na vrcholu útesu. Díkybohu, že tam ty domy jsou – zbyly nám jen ony! Ti lidé nasazovali své životy, když bránili proti Atě přístavní zátoku. Je to zrádkyně, Jante; doufám, že se její dcera utopí."

„Ne, Vlaštovko…"

Vlaštovka si podala hůl, kterou měla odloženou u úzkého notového pultu, opřela se o ni a s rozevlátou sukní ke mně dokulhala. „Pomohu vám, Eszajové," řekla, „protože vám dlužím tisíc laskavostí a taky kvůli tomuto bláznovi." Vytáhla se na špičky a dala Bleskovi letmý polibek na tvář.

Blesk ji požádal o svolení, sevřel jí hbité ruce a zasypal je polibky.

„Můžete si vzít mé lodě," řekla Vlaštovka. „Žádné awndynské muže postrádat ale nemohu. Budu s vámi spolupracovat za podmínky, že se budete bavit o dalších plánech v této místnosti. Jestliže se nepoddáme, Awndyn bude tím nejmocnějším panstvím na pobřeží, protože nedotčené přístavy mají nyní už jen Awndyn a Moren."

„Ano," pronesl Blesk potichu.

Moták si zhluboka povzdechl. Vlaštovka se na něho zkoumavě zadívala.

„Ty se potřebuješ najíst! Linduško! Zajdi pro brandy! Dones chléb a lososa a přilož tady do ohně."

Pod střechou Blesk úplně zapomněl na bouřku. Nechali jsme kabáty na horkých kachlech obklopujících ústřední topeniště, odkud z nich pomalu stoupala pára. Pojedli jsme u dřevěného stolu v teplém příšeří síně, i s Motákem a Linduškou, a natahovali se po stejných mísách s pečenými kaštany a pečenými bramborami. Nemohl jsem se uklidnit; byl jsem paralyzovaný hrůzou z moře. Snažil jsem se ji co nejlépe skrývat, ale děsil mě slaný vítr, který skučel komínem a pod došky přístaveb panského sídla. Na dlouhé pláži duněly hromy spolu s vlnami.

Útulná síň tlumila většinu hluku; venku by nás ohlušovaly mohutné vlny tříštící se o přístavní hráz a syčící zpátky do moře, déšť bičující oceán, stírající rozdíl mezi mořskou hladinou a oblohou. Při každém nárazu vlny jsem sebou trhl, protože jsem si myslel, že se oceán přes duny přikrádá stále blíž k zámečku. Nakonec se měly vlny vzedmout a zřítit se na střechu jako stěna

černé vody. Jak by mohlo panské sídlo vydržet takový nápor vody? Každou minutou nás měla odnést pryč!

„To je dobrá brandy," poznamenal Blesk.

„Jante?" ozvala se Vlaštovka. „Jante, jsi v pořádku? Už deset minut ti ji taky nabízím a…"

„On se…"

„Nesnáším moře," vysvětlil jsem.

Vlaštovka si pohrála s variantou prvního úsměvu. „Jestli chceš jít nahoru, nic ti nebrání. Kromě jídla si potřebuješ i odpočinout; v bouři se bude zítra cestovat do Sokola těžko."

Vlaštovka ani zpoloviny nevěděla, co mě trápí. Potřeboval jsem si odpočinout a dychtil jsem po kočce. Potřeboval jsem se dozvědět víc věcí o Jespákovi.

A Vlaštovka mě navíc mátla. Co to dělá? Odkud se v ní tak nenadále objevilo tolik ženskosti? Proč se chová jako krásná žena a ne jako rozmazlená holka? Bleskovi se to zjevně líbilo; nedokázal si najít cestu ke zraněné dívce, ale Vlaštovka s klidným přehledem řídící své panství byla bližší jeho vkusu a zdálo se, že ona sama mu oplácí stejnou mincí. To se jí jenom vrací energie, nebo si uvědomila, jakou chybu udělala, když ho odmítla? „Předneseš opět svou žádost o vstup do Kruhu?" zeptal jsem se.

„Možná," odpověděla. „Každé ráno teď jezdím do města a odklízíme mrtvá Hmyzí těla, bojíme Zdi, a dokud je světlo, snažíme se ho co nejvíc pobít. A přesto pořád ustupujeme! Já mu své město nenechám!"

Blesk pohotově přitakal a já jsem odešel. Moták pochopil, jak se věci mají, a odešel se mnou. Zlehka vyšlapal po schodech do jednoho z dřevem obkládaných pokojů nad síní, ověšeného ptackými goblény a parožím.

Já jsem se na úpatí schodiště ještě zdržel v průvanu u okénka s kosočtverečnými tabulkami zalitými do olova a vyhlédl k moři. Viděl jsem jen tmu, ale vnímal jsem vření a neklid, burácení příboje, jen občas jsem zahlédl mihotání blesků na ploché dolní straně mračen daleko nad hladinou. Fialové záblesky osvětlovaly pláž. V jednom okamžiku jsem spatřil ostnatá a hranatá Hmyzí těla, nakupená nad čárou přílivu.

Vedle schodů stály dveře do zámecké kaple, o níž jsem věděl, že bude tichým, bezpečným místem, kde budu moct přemýšlet a najít klid. Místnost neměla ani tři metry čtvereční a nebyly v ní žádné ozdoby. Po celém Čtyřzemí byly kaple víceméně stejné.

Šíp světla ozářil stolek u protější stěny, jediný kus nábytku. Byl zakryt látkou s vyšívaným nápisem: *Proč čekáme?*

Tyto prostory bývají určeny k tomu, aby nás upozorňovaly na nepřítomnost boha. Připomínají nám skutečnost, že Hrad byl založen za účelem ochrany Čtyřzemí v době, kdy se bůh vzdálil ze svého světa, a že někdy v budoucnu se bůh vrátí. Jak Eszajové, tak Zaskajové se na tuto událost těší a dlouhotrvající čekání je dalším důvodem touhy vstoupit do Kruhu. Lidi takováto připomínka utěšuje, i když místu nevěnují nikterak velkou pozornost. Je to tím, že mají pocit, že si vůči našemu nepřítomnému bohu splnili svou povinnost a mohou na něj zapomenout.

Posadil jsem se na stůl a uvažoval o Jespáku Ostnovodovi. Hmyz přicházel do Čtyřzemí z Přesunu – ze světa, do něhož jsem se dostával pomocí drog, ze světa, který byl známý jen mně, v který nikdo kromě mě nevěřil.

Jak bych to mohl doložit? S hlavou v dlaních a v hlubokém zoufalství jsem se usilovně snažil přijít na způsob, jak bych mohl všechno vysvětlit Císaři – „Můj pane, Poštolkův mrtvý bratr vyhání do Ptakky hordy Hmyzu ze země, kde modří netvoři uctívají vnitřnosti.“ Dal by mě navždy vsadit pod zámek.

Možná ale blázen přece jenom *jsem*. Pod tlakem Císařových naléhavých rozkazů a velkého množství skolopendia mi přeskočilo a já si toho ani nevšiml. Nebo možná Císař všechno dopředu naplánoval, aby mě mohl vyloučit jako šílence z Kruhu.

Jediní obyvatelé Čtyřzemí, které jsem v Přesunu potkal, jsou Jespák a Felicitia, lidé, které jsem už znal z reálného světa, takže neexistuje způsob, jak bych třeba jen sám sobě dokázal, že Přesun doopravdy existuje. Když jsem Přesun navštívil poprvé, nadšeně jsem své zážitky vylíčil Bleskovi, nicméně jeho vážný výraz mi sdělil, že jsem zašel příliš daleko. Řekl: „To je jen feťácká halucinace. Neplýtvej mým časem.“ Je to jen halucinace. Vynořuje se Hmyz z mých halucinací a zamořuje svět?

Posel by měl být pragmatický. Pokud jsem neznal způsob, jak dokázat existenci Přesunu, nezbývalo mi, než důvěřovat vlastní intuici. Jsem příliš vyděšený, abych se odvážil zachránit Čtyřzemí? Ne! Vrátím se do Přesunu… i kdyby mě to mělo zabít.

Smrt z předávkování byla příliš potupná. Co by se o mně říkalo za pět set let?

Objevil se paprsek světla, zvětšoval se mi na tváři s tím, jak se otevíraly dveře, a do místnůstky vstoupila Vlaštovka. „Jante? Šla jsem za tebou ze síně. Musím se tě na něco zeptat.“

Teď ne, Vlaštovko, prosím tě. „Na co?“

„Kde jsi našel můj prsten, a mohla bych ho dostat zpátky?“

„Jaký prsten? Aha. Tento?“ Stáhl jsem si Kyanin měděný prslýnek z prstu a Vlaštovka natáhla ruku. „Ano,“ řekla. „Patří mně.“

„Myslím, že to není možné.“

„Delfín je můj znak, jak dobře víš. Kde jsi ho našel?“

„Já…“

„Loni jsem ten prsten dala Lučištníkovi, protože na mě naléhal, abych mu nechala něco na památku.“

„Ach tak,“ řekl jsem. „Tím se to vysvětluje. No, našel jsem ho v Hradních stájích; ležel na podlaze a mně připadal hezký.“

„Blesk ho nejspíš ztratil. Opravdu úžasný způsob, jak nakládat s upomínkou.“

Blesk? Ne. Je *vyloučeno,* že by Kyaniným otcem byl Blesk… Přece *nemohl*… „Hmm. Ano. Myslel jsem, že bych ho dal Kyan.“ Prsten jsem jí podal.

„Kdo je Kyan?“

„Atina dcera, vzpomínáš?“

Děkuji ti, Kyan. Teď už to vím. Proč jsem se cítil tak mizerně? Nerozuměl jsem tomu. Svět se proměnil v prach, prostoupilo ho zklamání. V očekávání vzteku, který se měl dostavit později, jsem pocítil teplo hromadící se hrůzy. „Přísahám, že odteď už nebudu nikdy nikomu věřit!“

„Jante?“

Proč se Vlaštovka zase měnila a nacházela v sobě ženskost a vemlouvavost? Mohlo jít o důsledek prožitého traumatu – kdysi jsem znal jednoho pána, kterého zranil Hmyz a který strávil zbytek života v přesvědčení, že se v Hmyz mění, že mu z nohou nepřestávají vyrůstat černé ostny.

Uvažoval jsem: Vlaštovka sice může vypadat poměrně zdravě, ale tělo se uzdravuje rychleji než duše a někdy se duše neuzdraví vůbec. Všichni si v sobě neseme vlastní ozvěnu bitevního pole.

Smrtelníci v průběhu života projdou nesmírnou proměnou, ale jen zřídkakdy k ní dochází během několika měsíců. Ženy se nepochopitelně mění ze dne na den, ale zůstávají u stejných témat. Ani smrtelnost, ani ženskost nemohly vysvětlit, co se s Vlaštovkou stalo. „O co ti jde, Vlaštovko? Za jaké provázky tady, kurva, taháš?“ Ustoupila. Myslím, že jiný názor měla i ona na mě. Jak na mě může pohlížet ve stejném světle, když ví, že jsem ji viděl do posledního detailu, zevnitř i zvenku, sešitou a zjizvenou?

Vyšel jsem za ní z potemnělé kaple. „Napřed jsi neklidná ambiciózní potvora, potom se rozhodneš, že budeš žít spokojeně jako Zaskajka, a teď se chováš vychytrale jako Alka s těmi svými

šatičkami a pusinkami. Promiň, ale tohle mi, do prdele, fakt nejde do hlavy."

Vlaštovka poklepala hůlkou o podlahu. „Vysvětlím ti to později."

„Vysvětli mi to *teď*."

„Teď Awndyn čelí útoku! Můj domov, kde jsem vyrostla! Potřebuju místo v Kruhu! Jsem strašně vyděšená, nedokážu Awndyn zachránit. Nesmrtelná a s Bleskovou pomocí bych ho snad mohl získat zpátky. Zotavila jsem se, měla jsem dost času na rozmyšlenou. Něco uvnitř mě žene dál, ale od té bitvy se cítím vysílená. Nemám energii, abych se za nějaké místo bila jako předtím. Teď musím bojovat a nemůžu; jsem chromá. Vím, že Kruh mi nedodá víc sil, než kolik jich mám teď, a že se nikdy nevyléčí moje kulhání, ale Blesk mi pomůže. Obdržela jsem dopis od Mlhy. Vlastně jsi mi ho sám doručil."

„Ano."

„Mlha mi vysvětlil, proč mě Blesk miluje. Nikdy jsem se nad tím nezamýšlela. Mlha tvrdí, že důvodem je to, že vypadám jako Bleskova sestřenice, kterou miloval před mnoha a mnoha staletími, když jeho rod vládl Ptacce. Nikdy nezapomněl, jak vypadala – a já shodou okolností vypadám stejně jako ona! Jmenovala se Jiřička Mikavodská; podle všeho to byla lovkyně a smělá válečnice. A měla zlatohnědé vlasy. Považoval ji za dokonalou." Vlaštovka se zadívala na záhyby své zelené sukně, které se kolem ní vlnily na podlaze. „A chodila v hedvábí," dodala.

„Po tom, cos Raroha odmítla, se ho pokoušíš znovu polapit."

„Vlastně ano, myslím, že ano."

„Sakra, Vlaštovko, to ti nedošlo, že si teď musíme dělat starosti s důležitějšími věcmi? Zelenačka a Puštík jsou odřezáni od světa v Dolním Sedle! Poštolka nemá žádný vliv! Eske vstoupilo do války! Ty sama se každý den snažíš udržet Hmyz v šachu! Napadlo tě, že Awndyn je poslední panství před Hacilitem, a až Hmyz dorazí do města, co se asi, kurva, stane? A co děláš ty? Zabýváš se nicotnostmi. Jsi sobecká coura…"

„Tak s ní nemluv," přerušil mě Blesk, opřený ve dveřích do chodby, s jednou arogantní rukou na jílci meče.

Byl jsem zrazen, jako spráskaný pes. Žádný Eszaj za nic nestojí; můj důvěrník, učitel, věřitel je stejně nedokonalý jako já. Jak se nám může podařit uchovat vznešený obraz Kruhu, k němuž vzhlížejí Zaskajové? Nikdy jsem se necítil odcizenější, a to ani když jsem ještě žil v pustých horách.

Namířil jsem na něho prst. „Právě jsem zjistil, že je to všechno tvoje práce! Jak jsi mohl spát s Atou?"

„Co? Ne! Já…“

„Nechci slyšet žádné výmluvy!“ vyběhl jsem po schodech a zamkl dveře od pokoje.

Posadil jsem se na prostou postel, svlékl si košili a pohlédl na svou rozpíchanou ruku. Když se kolem mě hroutí svět a já v důsledku všemožných pohrom zůstávám bezmocný, existuje pořád jedna věc, kterou mám neochvějně pod kontrolou, své tělo. Tady je řešení všech mých potíží: začal jsem si chystat dávku kočky.

Když jsem se zadíval na ruce, pomyslel jsem si, že snažit si píchnout do nich už nemá cenu. Jednou, když jsem se pokusil o hluboký vpich, jsem narazil na tepnu, což byl zážitek, který jsem netoužil zopakovat.

Vlaštovka zaklepala na dveře a potichu na mě zavolala jménem, ale odpověděl jsem jí, ať se jde vycpat. Otevřel jsem křídlo, položil ho na bílé povlečení a ucítil, jak se mi uvolňují šlachovité svaly. Místo, kde se přimyká k prohlubenině na mých zádech, je široké jako stehno.

Blesk mě zklamal.

Zajel jsem prsty mezi černá pírka na spodní straně křídla, miniaturní a tvrdá jako štětiny. Když jsem je rozhrnul, spatřil jsem pod nimi hebkou, bledou kůži, pod níž se zřetelně rýsovaly záhyby mohutných svalů, duté kosti a zdravé žíly. Pomyslel jsem si: Jante, jestli to uděláš, vystavuješ se velice vysokému riziku, že už nikdy nebudeš létat, a pak z tebe nebude nic než osudem pronásledovaný smrtelník. Pokud se tedy nepředávkuješ.

Jak mohl?

Žádná čest neexistuje. Rytířskost je z říše neskutečna. Stěny se hroutí.

Nevěděl jsem, co bych mohl napsat do poslední vůle. Tepenské panství patří Alce, Kapka si může nechat mé knihy a Laskan hostinec U filigránového pavouka. Na shledanou, Alko. Začínal jsem s ničím a zanedlouho zase ničím budu, ale teď jako Císařův Posel – což je největší úspěch mého života – vím, že riziko, které podstoupím kvůli Čtyřzemí, za to stojí.

Na čem jsme?

Seděl jsem se zvednutou jehlou. Hnusila se mi droga, hnusil jsem se sám sobě; pak jsem ji zvolna zasunul. Kůže byla citlivá a bolelo to tak silně, že jsem musel přestat, zamrkat, abych se zbavil slz, ale potom jsem našel žílu a krev vystoupala do nádržky.

Nechci umřít. Nechci to dělat. Alko, přijď sem s tím svým kakaovým hláskem a ukolébej mě do spánku.

Stlačil jsem píst a kočka začala okamžitě působit. Sotva jsem měl čas vytáhnout jehlu z ruky – šmouha mé krve ve skle. Upustil jsem ji, když šla do háje veškerá koordinace. Do zad se mi vlil proud tepla, který se mi rychle rozšířil až do chodidel a v temné explozi mi vrazil do hlavy. Položil jsem se s rozepjatými křídly a zalapal po dechu, pak jsem zavřel oči a padal bez konce, do tmy, do svého nitra.

Něco se pohnulo. Zvuk. Zvuk se pohnul v tanci, bleděmodrých kudrlinkách na pozadí žhnoucího bílého ticha. Pokusil jsem se promluvit a zasténal jsem řádku šedých teček. Modrá spirála se rozšířila a potemněla jako pruh látky. Vyplnila mé zvukové pole a rychle přešla od azurově modré k odstínu, který byl takřka černý.

„Hmm," přitakal jsem znělou červení.

„Copak musím *křičet?"* Bleděmodrá, černá, bleděmodrá, černá – Felicitiův hlas. Procitl jsem a zjistil, že ležím na něčem zeleném na pozadí tvrdé černé plochy pod oslnivě jasnou oblohou.

„Zvládl to," řekl Felicitia modře.

„Jo."

„Je to divoká jízda. Na to vem jed," dodal Felicitia.

Silná ruka mě postavila na nohy. Zakymácel jsem se a zhroutil se. Vlastním přičiněním jsem se zvedl, promnul si oči a rozhlédl se kolem dokola. Byli jsme na travnaté louce dlouhé sto metrů, mezi dvěma obrovskými, ale půvabnými černými obsidiánovými stěnami, které bez jediné poskvrnky čněly do oblohy. Stěny bez oken neměly žádné ozdoby a na jejich povrchu nebyly patrné žádné schody. Stáčely se, až jsem si všiml, že úplně na konci se rozšiřují do kulatých věží s dlouhými špicemi. Stěny byly natolik hladké, že by po nich nevylezla ani Geňa, závratné vížky útlejší než cokoliv, co by mohlo existovat ve Čtyřzemí. Poznával jsem palác v Třískoklíči.

Felicitia na jedné straně, Delamere na druhé mě podpírali cestou přes hebkou trávu, dokud jsem si nevzpomněl, jak používat nohy. Zeptal jsem se: „Je tu Jespák?"

„Půjdeme se podívat, ty můj neodbytný hošku."

„A co Vermiformie?"

„Kapitánka gardy? Ta tu někde bude. Máš meč?"

Ověřil jsem si, že ho mám při sobě, ačkoli jsem příliš nedoufal, že mi tato zbraň bude proti milionu masožravých červů k nějakému užitku. Kolem rohu budovy jsme došli na ještě bujnější

trávník, posetý blyštivým Hmyzem hnědé a temně nachové barvy s mosazným leskem. Hmyzí těla stála na trávě v nehybných pózách nebo se ve strnulé přílivové vlně hnala k bráně. Zatajil jsem dech a trhl mečem. Felicitia se uchechtl a já poznal, že skutečný Hmyz by samozřejmě nemohl tak dlouho setrvávat v klidu.

„Hrotci je donesli z bojiště," vysvětloval mi Felicitia, „a udělali z nich sochy, vidíš? Vytvářejí panoramata bitev z Hmyzích krunýřů, aby na ně Epsilon nikdy nezapomněl."

Došli jsme k obrovskému vchodu, černému oblouku ve vnitřní stěně, a vystoupali po kamenných schodech, které jím vedly vzhůru. Na nejvyšším stupni se rozvalovala pruhovaná chlupatá masa. Napřed mě napadlo, že je to předložka, možná další z hroteckých trofejí, ale když jsme se přiblížili, všiml jsem si mohutných boků a lopatek, přes něž se převalovala hustá oranžovočerná srst zvedající se dechem gigantického tygra. Vodnaté oči měl zavřené, jedna packa mu visela přes horní schod, ocas měl zasunutý pod velikánské tělo.

„Překroč ho," zašeptal Felicitia, ale když jsem zvedl nohu, abych tak učinil, obrovská šelma se prudce zvedla, srst zježenou jako kartáč, zařvala a ukázala drsný růžový jazyk a hradbu dlouhých bílých zubů z provázků. Tygr byl větší než já; když se posadil na zadní, díval se Delamerovi přímo do očí.

„Kdo to fem jde?" zavrčel a zamžoural žlutýma očima. „Kdo fe to chce doftat do paláce?"

„Budete-li tak hodný," odpověděl Felicitia, „řekněte Jeho Výsosti, že Aver-Sokolík dovedl delegáta z Epsilonu, který si s ním chce pohovořit."

Tygr na mě upřel zrak a zaškubal fousy. „Feknu mu to. Ale zůftaňte tady, dokud fe nevrátím." Škubl ocasem a potichu odskákal na měkkých tlapách velkých jako kopyta tažného koně.

„Co to bylo?" zeptal se Leigh.

„Vláknozubý tygr. Nekousne tě – připadal by sis, jako by tě zřídilo chmýří, ale viděl jsem ho, jak se řítí z jednoho konce síně na druhý."

Čekal jsem, ošíval se a snažil se vymyslet, co bych tak mohl říct Jespákovi, když tu tygr zvesela přiskákal zpátky a sklouzl se před námi. „Pojďte! Pojďte! Fťastní milášci Jeho Výfofti."

Vydali jsme se za tygrem, který zlehka našlapoval mezi obsidiánovými sloupy s pruhovaným hřbetem ve výšce mé hrudi a s obrovskou hlavou klátící se ze strany na stranu. Pátral jsem po stěnách, jestli na ně Jespák nepřidal své rodové insignie, ale viděl jsem pouze neposkvrněný kámen, který se leskl, jako by byl

mokrý. Chodba byla tak rozlehlá, že jsem nedohlédl k jejím okrajům; působila jako síň vysekaná z černého ledu, s tak silně vyleštěnou podlahou, že jsme v ní viděli vlastní odrazy. Tygrův obraz se pohyboval jako oranžový mrak, ekvincovy bosé nosy na chladné podlaze neklouzaly tolik, jako mé boty, ale zdálo se, že Leigh tygrovi příliš nedůvěřuje a držel se za Felicitiovými zády.

Nakonec Vláknozub došel k další klenbě a posadil se před ni. Felicitia mu zajel rukou do hluboké srsti v kohoutku a zvíře se zachvělo.

„Můžete ftoupit," řeklo.

Klenutým vchodem ke mně doléhal rušný hovor a přívaly smíchu. Tygrovi jsem poděkoval a okamžitě, s Felicitiou a Delamerem v patách, jsem stanul u Jespákova dvora.

Při vstupu k nám vzhlédly stovky bytostí. Tygři a jevharti polehávali u stěny na polštářích se střapci, někteří měli na krku sametové obojky. Když jsem je míjel, otáčeli za mnou hlavy, uhranuti okázalým peřím v mém culíku, které je dráždilo, aby po něm jako koťata plácli mohutnými tlapami. Ve skupince tu stáli dlouhovlasí, dobře vybavení ekvinci, kteří se mohutně ukláněli Delamerovi. Ekvinci na sobě měli malé pláštíky ze srsti věčnic, obšité platinpem. Na ramenou si hrdě nesli své válcovité zbraně.

V koutech postávali hrotci s blyštivými krunýři, se šavlemi ostrými jako břitva, s jílci omotanými šlachami. Byly tu ženy, které jsem odnikud nepoznával, s tvářemi pomalovanými válečnými barvami a modrou kaučukovou zbrojí.

O sloupy a okraje kamenného stolu se opírali lidští vojáci v kropenatých zelenohnědých uniformách. Zatímco jsme se kolem nich prodírali, ustávali v hovoru a já jsem cítil, kolik z nich mi nechápavě hledí na křídla. Dívka s ocasem lemovaným výstupky ploutví a stříbřitou kůží připomínající úhoře se naklonila ke kamarádce a něco jí zašeptala; podlehly vlně zvonivého smíchu. Volné místo mezi shromážděnými poukazovalo na přítomnost neviditelného tvora, drogola. Byl tu zástupce žraloků, sešlá skupinka marnotratných dobrodruhů z Pleniše a osm či devět Tržních analytiků ze společnosti Triskel.

Na opačném konci místnosti byli polypové, několik nasnasů obludných tvorů, kteří vypadali jako podélně useknutý člověk – a Schovej-se, kterého popsat nemůžu (přirozeně).

Plodnice z Chlorylu s ebenovou kůží na sobě měla plesové šaty z živoucího listí. Vysekla nám poklonu, až jí zašustily šaty a vykouklo z nich spodní prádlo z čerstvých květin. Jeden ekvinský zástupce na ni ihned mrkl očkem.

Pod klenutým stropem poletovali nebo se vznášeli okřídlení tvorové. Jedním vypouklým skleněným okem si nás prohlížela nehybná bytost se strnulými kovovými křídly. Jako balónky se u stropu hemžily vzducholoďky s papírovými vzkazy přivázanými k přerostlým nohám. Problémovci se pod stropem zase pošťuchovali a upírali k zemi černá očka podobná korálkům. Tito hlodavci byli lehčí než vzduch – shlukovali se ve stádech, vrhali se z útesů a vznášeli se k obloze.

Jako poslední nám ustoupily z cesty vyholené ženy v lakované zbroji poškrábané od Hmyzu. Už jsem cítil tlak zvědavého davu nahloučeného za našimi zády. Když nás přítomní pozdravili a ustoupili, uviděl jsem na stole rozloženou svou smaragdovou mapu. Za stolem seděl Jespák na masivním obsidiánovém trůnu. Uklonil jsem se. Delamere se uklonil. Felicitia vysekl pukrle.

„Rhydane," obrátil se na mě Jespák, „víš, že s tebou nechci mluvit." Seděl s bradou opřenou o ruku, záhyby pláštíku přichycené k ramenu, v pozici, v níž mi připomínal Císaře – ovšem bez kroužkového brnění a mohutných paží. Na horní hraně trůnu spočívala přilba se znakem; visel z ní i kus látky s Jespákovou azurovou insignií, jehož cíp byl složen na opěradle.

„Urazil jsem dlouhou cestu a nesu důležitý vzkaz," pravil jsem.

„Ze Čtyřzemí? Je opravdu daleko? Nebo je blízko jako dech umírajícího?"

„Promiňte, Vaše Výsosti, ale…"

„Jante, jen velmi těžko se mi hovoří s člověkem, který mě tu nechal na holičkách. Ačkoli nemohu popřít, že mě život v Třískoklíči baví." Obrátil se na přítomné a ti souhlasně zamručeli.

„Vede se vám výtečně," připustil jsem. Třískoklíč jsem opouštěl jako prázdnou budovu – na místech, kde za mých časů ubíhaly dny plné tance a hýření, měl nyní Jespák svůj dvůr.

„Jante, podívej se pořádně. Nenapodobuji Kruh, stejně jako neprosazuji vládu ani zdaleka tak absolutní, jaká byla ta, kterou jsem měl v Ptacce. Pouze jsem tyto lidi požádal, aby mi pomohli, a všichni si uvědomili, že na Hmyz bude platit víc, když budeme bojovat spolu a ne osamoceně. Zachránili jsme město Epsilon!" zvolal vášnivě a dočkal se souhlasného šustotu z davu a jásotu od zanícených ekvinců. „Avere-Sokolíku, nestůj na té zlomené noze. Pojď se sem posadit." Jespák ukázal na onyxovou židli po své levici, do níž Felicitia vděčně sklouzl a široce se usmál. Židle po Jespákově pravici zůstala prázdná. „Předej mi svůj vzkaz, Kometo, a potom nás opustíš."

„Přináším hlášení ze Čtyřzemí," spustil jsem a začal jsem rychle uvažovat. „Vaše Výsost je může vnímat jako zemi, z níž už jste odešel, ale Hmyz přebíhá z Přesunu do Čtyřzemí a možná také mezi jakýmikoli dalšími světy!"

„Jak?"

„Tím si nejsem jistý, Vaše Výsosti. Instinktivně. Tak jako se já můžu při letu vydat ve vzduchu, kterýmkoli směrem se mi zlíbí, Hmyz přebíhá mezi světy, aniž by ho omezovaly jejich hranice. Nevnímá mezi nimi žádný rozdíl – pro Hmyz jsou všechny světy stejné."

„Po těch mostech?" zeptal se Jespák.

Jedna z žen v kaučukových zbrojích zabušila do podlahy ošklivým kopím.

„Můžeš promluvit, kdy uznáš za vhodné, Mimózo," obrátil se k ní Jespák. „Nemusíš žádat o svolení."

„Pane. Jeden most jsem viděla ve Vista Marchanu, než padlo mé město."

„Hmyz, který vyháním z Epsilonu, tedy jednoduše odbíhá někam jinam. Do Čtyřzemí, je to tak? A Hrad se tam s ním už vypořádává?"

„Tvrdí, že Kruh je přemožen," špitl Felicitia.

„Nepřeháním. Říše zanedlouho podlehne. Staneme se další součástí Papírových krajů. Zemřely tisíce lidí, s Dolním Sedlem je amen. Vaši lidé v Ptacce a na panstvích v Rovinách pokračují v boji, ale tahají za kratší konec. Hrad je rozpolcen a Hmyz se volně pohybuje až na jih k Hacilitu. Přišel jsem vás proto požádat o pomoc."

„Kdo tě posílá?" ptal se Jespák.

„Přicházím o své vlastní vůli."

„To jsem si mohl myslet." Zavřel oči, aby se zamyslel nad zprávou, že jeho domovina je pustošena a on je toho hlavní příčinou. Jespák se snažil, aby na něm nebyly patrné žádné emoce, ale než se dokázal ovládnout, zahlédl jsem na něm záblesk zoufalství. „Jak vám já můžu pomoct? Vždyť to nejde!"

„Žádám vás, abyste zmírnil tlak, kterému je vystaveno Čtyřzemí, tím, že umožníte Hmyzu návrat do Epsilonu."

Shromáždění zalapalo po dechu a zasyčelo. „Myslím, že budu mluvit za všechny přítomné," odpověděl Jespák, „když řeknu, že jsme posledních několik měsíců sváděli úporný boj, abychom znovu dobyli město i savany, a občané Epsilonu nestojí o to, aby se do něho Hmyz zase vrátil. Tito lidé o Čtyřzemí nic nevědí ani jim na něm nezáleží, Rhydane; svět, z něhož pocházíme, není v jejich očích vůbec důležitý."

„Pamatujete se na Ostnovod?“

„Ovšemže se na palác pamatuji.“

„Z parku jsou nyní zákopy. Guvernérka Awndynská tam málem přišla o život.“

„Ta hudebnice? Co tu dohnalo k boji?“ Jespák se zarazil, neboť si uvědomil, že jeho dvůr by si mohl jeho náklonnost k bývalé vlasti vykládat jako slabost, která by je všechny vystavila velkému riziku.

„Kdybyste nechal Hmyz vtrhnout na savanu a byl tam na něho připravený, mohl byste ho zničit dřív, než by začal představovat vážnější hrozbu.“ Žádná odpověď. „Jespáku, já jsem tě zachránil z bitevního pole. Poskytl jsem ti tohle útočiště. Musíš nám pomoct.“

„Je můj bratr nyní ptackým králem?“ zeptal se Jespák tónem člověka, který očekává nejhorší.

„Ano, ačkoli je Poštolka v Ostnovodu obklíčený a prakticky bezmocný, podobně jako Tornádo v Dolním Sedle. Fronta vede jeho městem a po eskeské hranici a naše jednotky jsou na ní rozmístěny jen velmi chabě. Poštolkovi se říká ’slaboch‘.“

„Pane. Nemáme času nazbyt. Musíme probrat i jiné věci,“ ozvala se Mimóza.

Jespák pozvedl ruku, aby ji utišil. „Prosím tě, abys respektovala ducha tohoto dvora, jinak zůstane Vista na holičkách. Poslouchal jsem tvé zaříkávání a to nemělo žádný vliv; teď se budeme chvíli věnovat žádosti tohoto Posla. Jante, pověz mi, jak se daří mému panství a zdali se má dobře můj bratr.“

Vylíčil jsem Tangařin úprk do Ostnova a zpustošení Mikavodu. Zakončil jsem větami: „Tak či onak, Poštolka nevydrží dlouho. Ptacce zbývají už jen dny.“

„Ano,“ uvažoval nahlas Jespák. „Jak se o tom ale dozvím? Udržovat pravidelný kontakt mezi Čtyřzemím a Třískoklíčem je příliš nebezpečné… Lidé při každém Přesunu riskují smrt. Jak tomu bylo i v mém případě… Jante, kde jsem teď ve Čtyřzemí?“

„Žiješ v legendách,“ odpověděl jsem vlídně.

„Chci se zeptat, jestli jsi odvezl mé tělo zpátky do Ostnovodu. Ležím v Jezerním mauzoleu se zbytkem své rodiny, kde se ke mně za čas přidá i Poštolka? Poručil Poštolka, aby byl můj hrob zastřen květinami a suknem?“

Odpověděl jsem, že v dobách konfliktů je třeba přinášet oběti.

Jespák vyskočil na nohy. „Na půl hodiny vás opustíme! Prosím vás, abyste mezi sebou prodiskutovali své žádosti, a slibuji vám, že budou vyslechnuty, jakmile se opět setkáme. Avere-Sokolíku, pojď s námi!“ Popadl mě za křídlo, takže jsem ho

byl nucen poněkud nedůstojným způsobem následovat, s belhajícím se Felicitiou v patách, zástupem netvorů a podivně oblečených lidí z Přesunu na travnaté Vnitřní nádvoří pod širé nebe.

Jespák se posadil na skelné schodiště, kde předtím ležel tygr. „Tady se nestřídají roční období," pravil. „Nejzvláštnější je, že mi nejvíc chybí zima."

„Vaše Výsosti."

„Tady nemusíš užívat titulů, Jante. Hrotci cítí před 'Nesmrtelnými' bázeň a já je začínám chápat. Pověz mi, proč jsem ve svém vlastním světě… *Poštolkově* království… nedošel klidu."

Seznámil jsem ho s Poštolkovým útěkem od pohřebního procesí. Řekl jsem mu, že víme, kde se nachází rakev, ale nemáme šanci ji získat zpět, dokud se bude Dolní Sedlo hemžit Hmyzem. Jespák zdrceně naslouchal mým slovům se stejnou neochvějnou pozorností, kterou jsem si pamatoval z dob, kdy jsem mezi ním a Císařem doručoval vzkazy.

Chvíli mlčel, pak se zeptal: „Kdyby bylo Hmyzu méně, byli byste schopni tuto… rakev zachránit? Tuto… promiň, Jante, jsem… nejsem tak přizpůsobivý jako ty a o téhle věci se mi mluví dost divně."

„To je v pořádku."

„Tak to řeknu: tuto rakev s tělesnými ostatky Jespáka Ostnovoda… A dovezli byste ji do ptackého hlavního města, aby byla náležitě pohřbena?"

„Pro tvého bratra nemá nic větší důležitost," ujistil jsem ho.

„Postarej se, aby měl Poštolka dobrého rádce," podotkl bystře. „Pokud chcete Hmyz porazit, musí mít talentované stratégy."

„V dané chvíli je důležitější hrubá síla."

„K tomu jsem chtěl dojít. Souhlasím s tím, co říkáš. Čas a Hmyz jsou jediné dvě věci, které jsou Přesunu a Čtyřzemí společné. Toto je má odpověď: na čtyři týdny zde přerušuji svou vojenskou kampaň. Jen na tobě bude záležet, jestli během této doby shromáždíš všechny vojáky ve Čtyřzemí a zaútočíš s nimi proti Hmyzu. Pokud Hmyz vytlačíte, budu tady na něj čekat. Bude-li to možné, vyhubíme ho, ale pokud ne, dovolím mu, aby se tady na savaně zdržel jen čtyři týdny – nebude přecházet most a nebude ani žádné další mosty stavět! Mimóziným Bakchantkám řeknu, že potřebujeme čas na upevnění pozic, ale pochybuji, zda déle než čtyři týdny udržím na uzdě nevázanost ekvinců."

„Potřebujeme víc času."

„Ne, Jante. Dám vám jeden měsíc. Jestli je všechno, co říkáš, pravda, čeká tě nejtěžší práce tvého života."

Jespák vstal. Na nohou mu přes sebe nehlučně sklouzly blyštivé pláty zbroje. Poškrábal se na hlavě a řekl:

„Nezapomeň, že tento odklad má sloužit pouze k tomu, aby Poštolka získal mou rakev. Byl bych rád, kdybys mě informoval, až budou Jespákovy ostatky bezpečně uloženy v Jezerním mauzoleu. Až se vrátíš do Přesunu, Posle – a kéž by ses sem, s ohledem na osud říše, nevracel, ale já tě znám a nemohu ti důvěřovat – přijď mě seznámit s legendami o Jespáku Ostnovodovi. V mém paláci budeš vždycky vítán."

„Kdysi to byl můj palác," uteklo mi.

Zablesklo se mu v očích. „Ano. Nikdy nedůvěřuj bohatému Rhydanovi, hubeným kuchařům a tlustým vojákům. Neříkávalo se to v Hacilitu?"

Felicitia se široce zazubil a přikývl. „Jant ty legendy *píše,"* poznamenal.

„Postarám se, aby na tebe lidé vzpomínali jako na toho nejlepšího bojovníka," odpověděl jsem mu.

„Jsme tedy dohodnuti," kývl. Krátce, ale pevně mě objal; ucítil jsem, jak se mi do paží zabořily ocelové chrániče jeho brnění. „Sbohem."

„Na shledanou, Ostnovode."

Jespák se odebral zpátky do síně a ještě dlouho poté, co mi zmizel z očí, jsem slyšel, jak na dlaždicích cinkají ostruhy. Povzdechl jsem si.

„Nuže?"

„Měj se, Felicitio."

Felicitia dupl jehlovým podpatkem do trávy. „To je typické! Čekám na tebe dvě stě let! Pomůžu ti, dovedu tě do paláce a co ty? Ty mě jednoduše ignoruješ!"

Měl jsem plnou hlavu starostí, pátral jsem v sobě, jestli neucítím tlak nuceného návratu do Čtyřzemí. Ozýval se, pomalu sílil. „Ty žárlíš," řekl jsem mu.

„Možná žárlím, ty promiskuitní mladíčku."

„Felicitio, nikdy ti neodpustím, jak jste se mnou zacházeli v Hacilitu, ještě v době, kdy jsem neměl odvahu utéct. Nedělej si žádné naděje, Felicitio; ty jsi jedním z důvodů, proč jsem se kdysi dal na kočku."

„Kdybych neumřel na to drastické předávkování, byl bys můj, ty můj čiperný hošku. Vím, že bych to dokázal. Nebo bych tě mohl nechat zastřelit." Felicitia vyšpulil rty a pak vyprskl: „Do prdele. Kapitánka gardy."

Červi stékali ze schodů v mohutné vlně barvy kůže a nabývali tvaru jednotlivých stupňů. Jakmile dolezli na trávník, stekli se a

zformovali do podoby nohou, trupu, ramen, hlavy; a pak ještě jednou, aby stvořili nikoli jednoho Vermiforma, ale dva v poloviční velikosti. K nádherné ženě se přidalo mužské tělo. Na okamžik jeho vizáž napodobovala moji, potom se zhlédla ve Felicitiovi, ale nakonec zůstala neutrální. V obou podobách se krátce otevíraly mezery a zase se proměnlivým červím pohybem zacelovaly. Promluvily zároveň s dokonalým sborovým načasováním, ale bez jakékoli skutečné emoce: „Vidíme, že jsi konečně dorazil ke dvoru."

„Navzdory zastrašování!"

„Sedíme po Jespákově pravici. Víme, že ti nedůvěřuje," sborově pronesl vražedný tvor. „Dnes jsme u dvora zjistili, jak důležitý vlastně jsi. Jak užitečný můžeš být."

„Teď jste u dvora nebyli," namítl jsem a Vermiformie si místo odpovědi zajela rukou do krku, kam se jí zanořila až po zápěstí. Zašátrala a v proměnlivých prstech jí zůstal viset červík, který se na první pohled nijak nelišil od ostatních.

„Ovšem. Stačí jediný červ."

„Proto jsou tak výteční špioni," poznamenal Felicitia znechuceně.

Mužská a ženská postava se objaly a červi začali po pažích přelézat z jednoho těla na druhé, až se jim zmítaly a svíjely vlasy. „Jante," pravila mužská polovina, „náš svět je jedním z míst, kde se Hmyz líhne…"

„Myslíš si, že Čtyřzemí má potíže?" dodala bezpočtem hlasů ženská část.

„Měl bys vidět, jak se rojí…"

„… páří se za letu…"

„… nad naší umírající somatopolí…"

„Jeho vajíčka mají…"

„… hlad. A Hmyzí larvy…"

„… strašlivý hlad…"

„Tak velký, že na něj nestačíme…"

„… a proto jsme přišli do Epsilonu," dokončila Vermiformie. Měl jsem dojem, že se ode mě něco očekává, takže jsem jim poděkoval za podané informace.

„Musíte Hmyz pobít," dodal Vermiform.

„Mnoho štěstí," pravila zároveň jeho ženská polovina. Zachvěl jsem se.

„Kvůli světům, které jím ještě nejsou zamořeny. Hmyz se ze Čtyřzemí dostane na nová místa, pokud váš svět…"

„… podlehne."

„My nechceme, aby k tomu došlo."

„Nevracej se do Přesunu," pronesli současně. Vermiformie pozvedla ruku. „Potřebují tě v Awndynu." Těla splynula.

S Felicitiou jsme sledovali, jak se rozplétají a zarývají do země. Vpíjeli se do ní stejně snadno jako moč do prašanu. Naposledy se jim rozlily obličeje, odplazili se červi tvořící hlavy, sklouzly jim vlasy a tváře, pak obě hromady zmizely; na jejich místě zůstala jen holá tráva.

„Opravdu nechutné," Felicitia se kousl do rtu a vzhlédl k obloze. „Ach, Jante. Neodejdeš ještě i ty, že ne?"

Ucítil jsem, jak tlak sílí a černé stěny Třískoklíče velice zvolna matní, a pak se začaly rozostřovat stále rychleji. Felicitiův nachový samet a rozpálená obloha přišly o svůj lesk. Byl jsem zmámený úlevou. Neměl jsem umřít. Neměl jsem zůstat v Přesunu. Vracel jsem se domů.

„Ne! Neopouštěj mě!" Přiběhl ke mně, ale já už se poddával tlaku.

„Promiň."

„Pozdravuj ode mě Císaře!" Poslal mi spěšný polibek.

„Sbohem."

„Sbohem."

„Sbohem? Cože? Jante! Slyšel jsi to, Rarohu? On řekl 'Sbohem'."

„Výborně."

Nesmrtelní na prahu smrti podléhají panice – přece nemůžu zemřít! Nemůžu ztratit věčnost! Zběsile jsem se snažil dostat z teplých hlubin, ale plně jsem procitl, až když mi Vlaštovka dala facku. Posadil jsem se ve změti pokrývek, pokusil se zavřít křídla, ale byla příliš ochablá, aby mě poslechla. Blesk stál u svisle děleného okna a vyhlížel ven. Ruce měl hluboko v kapsách. Uvědomil jsem si, že právě tam zmizela má stříkačka a obinadlo. Ať si, co už; může si je nechat. Zaúpěl jsem a Vlaštovka mnou zatřásla, byť se tento pohyb pod vlivem kočky rozpil do zatraceně nepříjemného pocitu.

„Jante? Vždyť jsi přestal dýchat! Zůstaneš vzhůru?"

„Ano… za několik hodin."

„Jenže my odjíždíme *hned teď,"* zavrčel Blesk. Zasténal jsem a zapřísahal je, aby mě nechali o samotě, ale domnívám se, že Lučištník ve své hrůze došel k závěru, že když mě vytáhne do běsnící bouře, uloží mi zasloužený trest.

„Do úsvitu už mnoho nechybí," dodal. „Je dost světla, abychom viděli na cestu." Byl zarputilý jako pes při štvanici. Do Sokola hodlal dorazit co nejdříve, a já jsem ze zkušenosti věděl, že z něj zlost jen tak nevyprchá.

Vlaštovka už byla ve zbroji a za límcem měla zastrčený zelený plstěný lambrekýn. Společně s Bleskem mě odvedli do stájí za panským sídlem, kde čekal Moták s awndynskými koňmi.

Usadili mě do sedla s vysokou rozsochou a křídla mi zastrčili za opasek, neboť se nepřestávala rozpínat a spouštět k zemi. Blesk mi ještě zakryl záda štítem se sluncem obklopeným jitřními paprsky; přes tenkou košili jsem ucítil chlad kovu. Omotal jsem si otěže kolem jedné ochablé ruky a lekl se vlastní zesláblosti. Můj kůň jel za Motákovým na provaze – Bleskův sluha na to nic neříkal.

Široký meč v pochvě u pasu mi připadal těžší než jindy a v duchu jsem zatoužil mít u sebe svůj cepín.

Blesk si ze zad odepjal toulec z Hmyzí končetiny a připjal si ho k sedlu, aby měl šípy po ruce. Vlaštovka k němu pozvedla tvář; sklonil se z koňského hřbetu a letmo ji políbil.

Od moře vanul strašlivý vichr a slanou vodní tříšť a fičící sníh k nám hnal rychlostí šípů. Cestou na sever podél pobřeží nás z pravé strany zasypávaly a bičovaly ostré kapky. Koním v bahně podkluzovaly nohy a instinktivně mířili do vnitrozemí, ale Moták je, včetně mého oře, nenechával sejít z cesty.

Příbojové vlny se tříštily v polovině útesů. Ve větru z nich odletovala pěna a ulpívala na trávě, kterou také zmítaly vlny. Slaná voda se chtěla přelít na souš a pokaždé, když se jednotlivým vlnám nepodařilo nás spláchnout, zaburácela silou útočícího vojska.

Při pohledu od moře jsme byli jen tři siluety – Blesk třímající v ruce svůj technicky dokonalý dlouhý luk, Moták se šátkem ovinutým kolem uší a nabitou kuší položenou na klíně. Já – s rameny shrbenými pod tíhou štítu a s přáním, abych se mohl vyzvracet a jednou provždy se tak vypořádat s nevolností a závratí. Můj kůň začal poskakovat a panikařit, když se před námi objevil Hmyz, který ve skupinkách vybíhal z rozvalin Husice. Blesk a Zaskaj po Hmyzu stříleli, dokud se jim neztenčily zásoby šípů, a potom jeli s tasenými meči.

Mořské ovzduší se mi hnusilo, ale světle šedé bouřlivé ráno mi dělalo dobře. Osvěžující vítr mi vléval sílu do žil; ledová smršť mi na tváři vyloudila úsměv.

Prohnali jsme se kolem kilometrovníku: *Awndyn 19 km. Ptakka: Sokol 11,5 km.* Od něj se stezka vinula dolů, neboť jsme

dojeli k nižšímu úseku útesu, a já jsem zaslechl příboj na kamenité pláži. Sjížděli jsme ze svahu a vnořili se do promáčeného lesa. Vítr zeslábl, ačkoli jsem pořád cítil palčivou slanou pachuť.

Koně našlapovali obezřetněji. Měkká černá pěšina byla poseta popadanými větvemi a zvířata si nebyla jista, kam došlapují.

Blesk čekal, až ho na svém koni dojedu. Ukázal na stezku. „Co si o tom myslíš?“

„Mm?“

„Zapomeň na to.“

Když jsme dojeli do sokolských lesů, začal jsem pociťovat jistý zájem o okolí.

A když jsme přijížděli k Mlhovu sídlu, trůnícímu mezi zanedbanou vegetací, už jsem si byl plně vědomý, kdo jsem, kde jsem a za jakým účelem jsme se vydali na cestu. Postupně jsem se přestal v sedle mátožně klátit a narovnal jsem se.

Stezka se rozšířila po průchodu asi stovky mužů: listí na zemi bylo udusané změtí šlápot. Muži pochodovali opačným směrem, nedávno před námi, poněvadž z podupané prsti dosud vzlínala drolivá, rašelinová vůně. Následovalo je několik soumarů, kteří museli nést pořádný náklad; kopyta zanechávala hluboké otisky.

„Měli bychom mít lucerny,“ zašeptal Moták. Teprve se začínal snášet soumrak, ale krátké zimní dny tvoří buď úsvit, nebo soumrak a nic mezi nimi.

„Byl Hmyz i na tom útesu?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl Moták ostře.

Promnul jsem si oko. „Promiňte, pánové.“

„Jant si spokojeně prospí Hmyzí útok a sněhovou bouři a pak se omlouvá!“ sděloval Blesk okolnímu lesu.

„Je mi to moc líto, Rarohu. Ale kdybys jenom věděl…“

„Já jenom *vím*. Já vím, s kým mám tu čest.“

Najeli jsme na dlážděnou silnici, projeli tepanou bránou s odlupujícím se černým nátěrem a pokrytou rzí a vjeli do stínu krémově bílého panského sídla.

Blesk slezl z koně, podal otěže Motákovi a vykročil k domu. Zaklepal na dveře.

„Nikdo tu není.“

„U božích prázdnin, Motáku, ty máš ale postřeh.“

„Promiňte, můj pane.“

Z bílé věže se vznesl pták a řádně nás vylekal. Bleskovi zacukala ruka, jako by ho chtěl zastřelit. Otočil se zpátky k železem pobitým dveřím a ještě jednou na ně zabušil. „Je tam někdo?“ Ticho. „Je tam *někdo*?“

„Není," ozval jsem se. Toporně jsem sklouzl z koně, s nohama znecitlivělýma drogou a trmácivou jízdou na koňském hřbetě, promáčený na kost. Nechal jsem neklidného koně, aby se pásl v dlouhé trávě a kapradí divoce zarostlého parku.

Lučištník ustoupil a upřel pohled do jediného velkého okna nad klenutým vchodem. Římsa byla tvořena těžkým kusem bílého mramoru; balkon byl opuštěný, špinavá okna prázdná. „Kam se všichni poděli?" zeptal se nechápavě.

„Můj pane, bylo tu tisíc lidí," zvolal Moták. To bylo možné, podle toho, v jakém stavu se nacházely rozblácené, rozryté pěšiny, kolik tu bylo odpadků a podupané trávy; ale sokolské sídlo teď bylo jen prázdnou schránkou. Blesk, s rukama v kapsách vojenského kabátu, kráčel po terase, hledal způsob, jak by se dostal dovnitř, a mumlal si, jak je ostudné, že se nemůže dostat do vlastního domu.

„To je opravdu divné."

„S dovolením," řekl jsem a Blesk hned ustoupil, když si vzpomněl na mé podezřelé zlodějské dovednosti. Já jsem však vytáhl klíč, zasunul ho do zámku, kde jsem jím lehce otočil, a rozrazil jsem dveře do rozlehlé haly. Pak jsem klíč Bleskovi odevzdal. „Pochází z Mlhovy komnaty na Hradě."

Na prahu se Blesk zarazil. „Uvnitř jsem nebyl už sedm staletí."

„Smím?"

„Jako doma."

Za námi vstoupil do domu i Moták; naše kroky se rozléhaly čerstvě vystěhovanými prostorami. Mramorové bloky tvořily podstavce pro nepřítomné vázy a busty, na vyleštěných policích nebylo žádné nádobí a na stěnách zářily jasné obdélníky, kde visívaly obrazy. Prošli jsme do hlavní síně, studené kombinace černé a bílé, na jejímž opačném konci se spojovala dvě schodiště. Mezi řadami schodů visela modrá vlajka, upevněná na drátech pod stropem. Mohutný stůl uprostřed místnosti spočíval na modrém koberci s totožným motivem karavely pod plným oplachtěním.

Mlha a jeho nepočetná družina odešli, to bylo hned zřejmé, a zdálo se, že nepočítají s návratem. Blesk se procházel studenou síní, jako by ji přeměřoval, vrhal pohledy do míst, kde bývaly cennosti. Byl zahloubaný do sebe, vzpomínal na scény z minulosti, kdy byl Sokol plný světla, čerstvě postavený, tepal životem a hudbou. Nyní přivedl do Sokola ducha ztraceného času, obrazy přátel po štvanicích, kdy si vyprávěli historky u honosných hostin. Vzpomínal na velikost svého sídla. Ať už se mu

ve vzpomínkách zdálo větší nebo menší, věděl jsem, že ve skutečnosti se od dob, kdy ho vlastnila jeho rodina, změnilo jen nepatrně – pomineme-li pomalé hlodání zubu času. Mlha se soustředil spíše na stavbu lodí než paláců.

Zatímco se Lučištník procházel po síni a bloudil po prázdných schodištích do místností v patře, já a Moták jsme objevili kuchyni. Byla ve stavu, jako by ji někdo opustil teprve před okamžikem; zmizely pouze cennosti a našli jsme spoustu jídla, které by jen přilákalo Hmyz. Zapálili jsme lucerny a donesli je na stůl v síni.

Blesk procitl z transu a bouchl pěstí do mohutného stolu.

„Ne, to ne," zvolal. „Ten tu nemá co dělat!"

Vyměnili jsme si s Motákem nechápavé pohledy. Blesk si strhl kabát a s obrovským úsilím se pustil do odsouvání stolu, ale navzdory veškeré své síle s ním nehnul ani o centimetr. „Já toho Buřňáka *zabiju!*"

„Ano, jestli ho chytíme," poznamenal jsem. Celou cestu z Hradu jsem očekával, že tady v Sokolu dojde k souboji, ale ptáček uletěl. Blesk sídlo získal, aniž mu bylo dopřáno potěšení zabíjet, a já jsem věděl, že v pronásledování neustane. Bleskovo uctívání předků mi šlo na nervy; bylo to směšné plýtvání časem. Jen já jsem věděl, že máme měsíc na to, abychom vytlačili Hmyz zpátky do Přesunu. „Hmyz se nepřestává stěhovat na jih, Rarohu. Měli bychom nechat Mlhu být; nemáme dost času."

„Času… Cha chá! O času mi ani nemluv…" hekal Lučištník.

Motákovi došlo, že nic nezmůžeme, dokud Blesk nedokončí to, co se pokouší udělat, a tak mu přispěchal na pomoc.

„Oba jste se zbláznili!"

„Jante, mlč už a pomoz nám."

Všichni tři jsme nadzvedávali a postrkovali stůl, dokud jsme ho nepřesunuli na kamennou podlahu. Blesk si ihned klekl a sroloval koberec. Byl sice špinavý, ale i tak ho odtáhl a odhodil stranou. Pod kobercem byla další umazaná kamenná tabule. Otřel ji hranou ruky, potom rukávem košile, a protože to nestačilo, zmačkal si brokátový kabát a kámen nakonec očistil jím. Moták se nad kámen naklonil s lucernou a v jejím žlutém přísvitu se objevil hrob.

Byla to kamenná deska, tři metry dlouhá, ozdobená basreliéfem asi padesátiletého muže s hranatou tváří, širokými rameny a nohou opřenou o čekajícího psa. Muž byl vytesán v plné zbroji starodávného vzoru, s kyrysem s vodorovnými pásy a přilbou s chocholem ze žíní; spočíval na kulatém štítu. Poznával jsem styl zbroje z doby před dvěma tisíci lety, než Ptakkové začali

užívat šupinové brnění a než Morenzané vynalezli pláty. Desku vroubil nápis ze šestého století, přerušovaný čtyřlisty:

> Zde odpočívá Sokol z královského rodu Mikavodů, král Ptakky v letech 529-587. Toto panství, jež založil, nikdy nezapomene. Nikdy nezapomenou ti, které miloval a vedl. Zhotovit mne nechal Blesk Raroh.

Uctivě jsme čekali. Ticho se prohlubovalo a Blesk zůstával v pokleku s rukama na těch nejhlubších basreliéfech, v nichž přetrvávaly kousíčky pozlátka.

Moták si mě odvedl stranou s úzkostlivým pohledem přes rameno a zašeptal: „Co uděláme?“

„Myslím, že bychom ho měli nechat o samotě.“

„Můžeme mu pomoct?“

„My tady nic nenaděláme. Pojď pryč.“

Připomínalo mi to krizi středního věku. Vzal jsem jednu lucernu a zanechal Bleska nad bratrovým hrobem.

V kuchyni Moták rozlil víno do vyztužených kožených pohárů a na poškrábané talíře rozlámal chleba a oba jsme se v tichosti pustili do jídla. Snažil jsem se drvoštěpa trochu rozveselit – kdyby znal pravdu, uvědomil by si, že jsem jen sotva hoden vážnosti. Ale zvítězily nad ním jeho hluboko zakořeněný respekt a čerstvé ohromení a dokázal říct pouze: „Jsem moc rád, že nejsem Eszaj.“

„Mlhu bychom měli hledat u nejbližší přístavní hráze,“ uvažoval jsem. „K ní vedly i ty stopy.“

„Moc rád bych v Hacilitu našel svou rodinu,“ svěřil se mi Moták. „Z mojí ženy a synka jsou teď uprchlíci. Nechci si představovat, co provedl Hmyz s palácem.“

Uvažoval jsem, zda by byl z Motáka dobrý Eszaj; jeho bezelstná, upřímná tvář byla nefalšovaným indikátorem jeho tvárné povahy. Jak odlišným by byl Lučištníkem, kdyby porazil Bleska. Přiměl jsem Motáka k hovoru otázkou na jeho rodinu; ochotně se pustil do řeči. Našel jsem jablka a kus marcipánu, o které jsem se s ním podělil společně s dalším vínem. Kočka v mých cévách jídlo dychtivě uvítala, uvolnila veškerou jeho energii a dopřála mi druhou vlnu rozjařenosti. Tu jsem se však rozhodl potlačit, když mi Moták věnoval zvláštní pohled. Možná jsem hovořil až příliš rychle.

Proto, když došlo k oné události, měl jsem za to, že souvisí právě s drogou. Zrovna jsem pozvedával číši, když mě to zasáhlo. Málem jsem se skácel ze židle. Strašlivý pocit: dezorientace. Rozrazil se milion oken a mým tělem se prohnala ledová smršť. Chytil jsem se okraje stolu. Vykřikl jsem.

Moták na mě hleděl vytřeštěnýma očima. „Co se děje?“

Já nevím. Já opravdu nevím. Kočka mi tohle nikdy neprovedla. Přesun takhle nepůsobí. Na okamžik jsem měl pocit, že jsem pukl a vylévá se ze mě všechno, co se skrývá v mém nitru. Rozprostřel jsem se v jedné dimenzi napříč celým světem a viděl všechno. Bylo to, jako kdybych se příliš dlouho díval na mezihvězdné prostory stále rychleji se do nich řítil do všech směrů mě stahovalo šílené vnímání prostoru tenkého jako papír tenkého až průhledného.

Prudce se to zavřelo.

Zmizelo to.

Zůstal jsem sedět a mrkal překvapením, že si připadám úplně normální. V koutě praskal oheň, v ústech jsem cítil marcipán.

„Co to bylo, Kometo? Kometo?“ V Motákově hlase zazníval strach. Uvědomil jsem si, že jsem upustil číši a po stole se rozlévá víno. Dojem věčnosti trval vteřinu. „Sakra…“ ulevil jsem si. „Páni… Ten je *obrovský.*“

Ve dveřích se objevil Blesk jako ztělesnění nesmírné paniky. „Jante! Tady jsi!“

„Taky jsi to cítil?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Ovšem.“

„Co jste cítili?“ dotazoval se Moták.

„Kruh se přerušil,“ odpověděl Blesk. „Někdo z nás ho opustil. Chci říct, že zemřel. Jeden z Eszajů… Chvilku jsem si myslel, že jsi to… Myslel jsem, že jsi to byl ty. Ale ty to nejsi.“ Promnul si oči a po celém obličeji si rozmazal špínu. Vypadal šedě a neduživě Měl víc zkušeností než já. Cítil to už v minulosti.

„Alka?“ Vstal jsem. Krucinál, Alku jsem neměl opouštět. Celou dobu jsem měl být po jejím boku.

Blesk se chvíli tvářil, jako by byl duchem nepřítomný, vnímal zbytek Kruhu. Pátral po přítomnosti dalších Eszajů a našeho sdíleného času, který nás všechny udržuje při životě. Já tuto schopnost nemám, je ji třeba cvičit celá staletí.

„Alka to není. Proč by to měla být Alka?“ zeptal se pomalu. „Vstávej, Motáku. Půjdeme!“ Popadl ze stolu jablko a vykročil ven.

Pomyslel jsem na Tornáda bojujícího z posledních sil v temném Dolním Sedle zamořeném Hmyzem. Pomyslel jsem na

něho, jak ho trýzní tisíce dravců; poslední z jeho mužů už dávno padli, rozsápáni na kusy, a on je konečně zlomen a přesto na Hmyz slábnoucím dechem nepřestává vzdorovitě hřímat.

Pocit mě paralyzoval, ale Bleska popohnal k činorodosti. „Jante, ty rhydanský nezvedenče. Tvoje pomoc je teď *životně důležitá.*“

„Ano, ano,“ odsekl jsem podrážděně. Nebyl jsem se schopen zbavit dojmu, že ve mně něco zemřelo. Cítil jsem se osaměle, na rozpacích. Cítil jsem se zase jako smrtelník; nyní už jsem věděl, jaké to je, když mě Kruh nechá na holičkách.

„Všechno se tady změní!“ slíbil Blesk sídlu s pohledem na Sokolův sarkofág a pak dodal: „Musím shodit Mlhovu zástavu.“ Vytáhl z toulce jeden ze svých dlouhých šípů, nasadil ho na tětivu, napjal obě ruce a ohnul luk. Při pohledu na vlajku instinktivně zamířil a vystřelil. Šíp narazil do stěny. Lodní vlajka se zvolna spustila na jednu stranu, zatřepotala se a zůstala na jediném drátu viset jako kus hadru. Blesk vybral další šíp a prostřelil i tento drát. Slavnostní zástava se snesla na zem a zahalila bílé dvojité schodiště do tmavomodrých a zlatých záhybů.

„Teď patří Sokol mně,“ prohlásil Blesk energicky a připjal si skoro prázdný toulec k pasu. „Doufám, že cestou k pobřeží nenarazíme na žádný Hmyz.“

Pobřeží, na dosah těch mohutných vln, bylo posledním místem, kde jsem se toužil octnout. Oceán jsem pořád vnímal jako gigantickou obludu s šedozeleným tělem a divokým chřtánem zalitým bílou pěnou. Voda měla vlastní rozum, neustále se proměňovala, někdy přikrčeně vyčkávala, vždycky připravena zaútočit. Rozuměl jsem zákonitostem vzduchu a znal jsem jeho nálady, ale nedokázal jsem předpovědět, co má za lubem voda. S promáčenými křídly a bez pomoci své akrobatické síly bych bezpochyby utonul. Vítr byl příliš silný, oceán příliš cizí. Měl jsem averzi ke koním, postrádal jsem svůj cepín a toužil jsem po příležitosti vzlétnout. Neměl jsem šanci využít svého nadání a nezbývalo mi, než se neochotně nechat vláčet Rarohem, jako bych byl spíš jeho lokaj než Eszaj. Pro Císařova Posla a jediného tvora ve Čtyřzemí, který znal pravdu o Hmyzu, to nebyla zrovna nejvýhodnější pozice.

Tvrdošíjně jsem Bleska následoval. Koňská kopyta klapala na dlažbě a prorážela tabule ledu, které se tvořily v kolejích rozbahněné cesty. Snažil jsem se vymyslet, jak bych mohl učinit jeho pošetilému podniku přítrž, ale nic mě nenapadalo; přinejmenším dokud mu zbývalo ještě několik šípů. Rozhodl jsem

se, že s ním zůstanu, dokud nezjistím, jaký bude jeho další krok, o němž budu následně informovat Císaře. Doprovodím Bleska a Motáka k moři a tam je opustím – ať už si cestu ze spárů moře najdou sami.

Když jsme vyjeli z lesa, už na nás čekal vichr, stejně prudký jako předtím. Rozrážel skřehotavé volání racků a neustávající dunění a sykot přílivu na kamenité pláži. V tříštících se vlnách se převalovaly prázdné Hmyzí schránky. Vedle nich tu byly i kusy polámaného dřeva a zapáchající chuchvalce chaluh. Na pěšině stálo několik koní bez výstroje. Dojeli jsme do sokolského přístaviště a nikoho jsme v něm nenašli. Kůlny na čluny z neopracovaného dřeva, skladiště a kanceláře byly pusté a prázdné.

„Jsou pryč všechny pomocné čluny," řekl Blesk.

Odváděl svého koně po přístavní hrázi až na hlavní molo a nás s Motákem vybízel, abychom ho následovali. To mi připadalo nemožné. Prkna smáčely vlny, které nám syčely pod nohama a zalévaly koním kopyta. Dřevěné kůly byly pokryty řasami a přílipkami; vítr šlehal vodu v temném přívalu vln. Nespouštěl jsem oči z černé hřívy své klisny a nechával ji, aby si na konec mola našla cestu sama. Připadalo mi, že to trvá celé hodiny.

„Zvedni oči, Jante."

„Rarohu, ty hajzle!"

„Ne před Motáka." Usmál se. Hlas se mu vítězoslavně tetelil. „Moře stojí na straně Sokola!"

Nechápavě jsem pohlédl k šedému obzoru a podívaná mi vyrazila dech: na skaliscích Travnatého ostrova byl zaklíněn vrak.

Kapitola dvacátá

„Včelojed,“ hlesl jsem, když jsem si vzpomněl na zelený, mědí obitý trup. Z oken na zádi zbyly rozbité otvory, figurína hleděla úplně jinam – loď bokem narazila do uskupení skal. Na levoboku voda vynesla změť zpřelámaných ráhen a zamotaných plachet, kterou nyní zmítaly vlny. Průrva v druhém boku plavidlo pevně zaklínila na útesu Travnatého ostrova, paluba byla od nás odvrácena. Dva ze tří stěžňů zůstaly stát, ale první se kolébal mezi troskami na vodě a zanechal po sobě jen roztříštěný pahýl.

Karavela vyvržena mimo moře svou velikostí připomínala panské sídlo. A byla tichá jako hrob. Vítr k nám přes úžinu hnal ohlušivé burácení vln zalévajících v neúnavném rytmu břeh Travnatého ostrova. Na moři, mimo útočiště přístavu, běsnila bouře.

„Ta dívka,“ řekl Lučištník opatrně. „Kyan. Kyan Dei. Musí být na té lodi.“ Vítězoslavný tón se během jediné vteřiny změnil v hrůzu.

„To je mi líto, Blesku.“

„Kyan…“

„V tom vraku nikdo nepřežil, Blesku. Ucítili jsme, jak se Kruh přerušil; Mlha zemřel. Musel jsi to vytušit…“

„Cítil jsem, že by to mohl být on. A myslel jsem, že se pokusí utéct. Vanul příliš silný vítr. Nemohl… Domnívám se, že nedokázal obeplout mys. Maják nemaják. Ale podívej, Jante, jsou tam už několik hodin. Jak jinak by mohla být ta loď tak zničená? Ano, je po ní… Myslel jsem, že ji najdu.“

„Musím o tom zpravit Císaře.“

„Ne. Budeme se držet mého plánu. Zaleť k tomu vraku a podívej se, jestli je tam Kyan. Podívej se, jestli někdo nepřežil.“

Byla to absurdní představa. Blesk si všiml mého nenávistného pohledu. Všiml si, jak jsem se zhluboka nadechl, a pokynul Motákovi, který ihned pobídl koně a odjel mimo doslech. „Jeho bereš jako samozřejmost," řekl jsem. „Já ale na rozdíl od něho žádný sluha nejsem, Rarohu."

„Zaleť k té lodi," zopakoval klidně.

„Jak ses mohl dopustit cizoložství? Jak jsi mohl zplodit dceru? Měl jsi pletky s Atou a nikomu jsi o tom neřekl, ačkoli sama Kyan našla způsob, jak mi o tom povědět, a teď jsi ochotný kvůli ní ohrozit celé Čtyřzemí, a to nemluvě o mém životě, pokud ti teda nedošlo, že mám hrůzu z utopení, a úplně nejhorší je, že jsem k tobě vzhlížel, ale teď tě nenávidím. Celou dobu se zdálo, že jsi do Vlaštovky upřímně zamilovaný, a teď vyjde najevo, že jsi to jen předstíral!"

„Ne. Nic jsem nepředstíral. Miluju ji. Vždycky ji budu milovat. Zaleť k té lodi."

„S Atou skoro nemluvíš. Nikdy ses k té holčičce nehlásil. Do prdele, já nebudu nasazovat život kvůli nějakému nemanželskému spratkovi."

„Musel jsem to držet v tajnosti. Na Kyan jsem dohlížel. Zaleť už k té lodi."

„O tom tajemství chci něco vědět. Myslel jsem, že máš čistý štít, takže poskytnout Atě důvod k vydírání byla dvojnásobná pitomost."

„Jante, prosím tě. Povím ti o tom později."

„Svedla tě, co?"

„Sakra, nech toho. Co to do tebe vjelo? Není to pro mě vůbec lehké." Hlas mu zalila vlna lítosti; zaznívala v něm hořkost. Dívali jsme se, jak loď působením silného vlnobití pokračuje ve svém pomalém zániku. „Ano, pokud to chceš podat takto, byl jsem sveden. Strávili jsme spolu jen jednu noc…"

„Vyrazili jste si za *zábavou.*"

„Už dost! Prosím. Říkala, že nic neriskujeme, ale teď toho lituji. Jak já toho jenom lituji! Osm let není žádná doba a mě by nikdy nenapadlo, že tato důvěrnost vypluje tak rychle na hladinu. Ta krásná mrcha. Nevím, jak s ní mám naložit. Musím vědět, co je v tom vraku. Jante, prosím tě, pomoz mi. Zaleť tam."

„Odpřísáhni, že se na jeden rok vzdáš Vlaštovky, Aty a všech dalších žen, dokud nezvrátíme situaci v boji proti Hmyzu."

„Přísahám!" prohlásil Lučištník.

„Dobrá tedy." Ztěžka jsem slezl z koně a hned jsem musel zadusit nával hysterie, když mi slaná voda smočila boty. Nechával jsem rozepjatá křídla. „Poodjeď trochu."

„Děkuju ti, Jante.“ Slyšel jsem klapot kopyt couvajícího koně. Na znecitlivělém levém křídle mě bolela modřina po vpichu. Už si kočku nikdy nevezmu.

Bouře byla natolik silná, že jsem v ní musel mít rozevřená křídla, abych odlehčil nohy. Odrazil jsem se a pode mnou se rozprostřela zátoka, v níž se rychle zmenšovalo molo. Stoupal jsem děsivou rychlostí. Naklonil jsem se a přenesl veškerou tíhu dopředu, jinak by mnou smršť začala smýkat dozadu.

Pobřeží se bleskově vzdálilo a už jsem se vznášel nad rozlehlou hladinou. Pokoušel jsem se věnovat pozornost tvaru vzduchu, ale nepřestával jsem se dívat dolů, abych posoudil, jak daleko jsem od vody. Nechtěl jsem, aby mě do ní srazil nenadálý poryv větru. Rychlý přelet s sebou také nesl rychlou ztrátu výšky, ale pokaždé, když jsem se přiblížil na dosah dravým vlnám, naklonil jsem perutě a prudce se vznesl svisle vzhůru. Hnal jsem se čelem proti větru a stoupal a klesal jsem v něm jako ve vlnách.

Moře bylo plochá tmavá šeď, lemovaná pěnovými linkami, a jen když jsem se k němu přiblížil na konci každého krátkého skluzu, všímal jsem si, jak rozlámané vlastně je.

Křídla krájela vzduch, ale tělo se pod nimi vleklo, až mě bolelo ve vystouplých zápěstních kostech. Bylo těžké nechávat v nepředvídatelném větru roztažené všechny čtyři dlouhé prsty každého křídla. Dokonce i na temninských sněžných polích lze nalézt útočiště, ale moře je čirá smrt. Když se vlny prodlužovaly do hřebenů a hladkých pěnových prstů, zoufale jsem se snažil nabrat výšku. Pohyboval jsem se frenetickým letem podobným zmítání tonoucího plavce.

K nakloněnému trupu jsem zvolil přílet v nižší letové hladině, protože jsem si byl vědomý, že kdybych ho minul, musel bych se otáčet s bouří v zádech, a tím by se let stal velmi nestabilní. Stlačoval jsem vzduch křídly, zápěstími, lokty, celým jejich šestimetrovým rozpětím, zakormidloval jsem nohama a dovedně se přiblížil k zábradlí *Včelojeda*.

Za prudkého mávání křídly jsem je překonal a dosedl na palubu. Mělo to být krásné přistání.

Ale podklouzly mi nohy, dopadl jsem na zadek a sjížděl deset metrů po palubě, než jsem narazil do hrazení na druhé straně. Sotva popadaje dech jsem zaryl do dřeva nehty. Vstal jsem a rozhlédl se. Stál jsem na tenké vrstvě jinovatky podobné lehce poprášenému sklu. Paluba se nakláněla v úhlu třiceti stupňů.

Ve výšce hlavy visely z polámaných stěžňů provazy a do stěny blíže moři naráželo a plácalo ráhnoví a dřevěné rouby. Strana u ostrova byla níže. Mezi mohutnými útesy vířila voda. Pohlédl

jsem přes hrazení na rozeklaná černá skaliska posetá úlomky desek, vražená do průrvy v boku dvacet metrů dlouhé a deset metrů široké. Voda kroužící uvnitř vraku temně duněla. Na břehu Travnatého ostrova jsem si všiml značky nejvyššího přílivu a uvědomil si, že jsme nízko na skalách a s příchodem přílivu se všechno změní. Nevěděl jsem toho dost na to, abych dokázal určit, zda bude *Včelojed* vytlačen vzhůru, nebo se úplně potopí.

Vedle mě se vlnil a rozdíral provaz z vrcholu stěžně. Vlny tlačily vrak na skaliska, až dřevo praštělo. Rychle jsem se pustil na záď, s jednou rukou na zábradlí a s pohledem upřeným na levobok. Z paluby bylo spláchnuto vše, co nebylo připoutáno, a tušil jsem, že přes hrazení byli smeteni i lidé. Pátral jsem na souši po přeživších, ale nespatřil jsem žádné otrhané postavy, žádný pohyb, žádná znamení. Z Mlhovy dvousetčlenné posádky jsem uviděl jen jedno tělo plovoucí břichem dolů uvnitř lodního trupu. Byl to Ptakk, pod jehož promáčeným kabátem zůstal uvězněn vzduch, který teď mrtvé tělo držel na hladině, s vyhrnutými rukávy, bledou a odřenou kůží. Na hladině se mu rozpínala tmavohnědá křídla a dlouhé vlasy. Hledal jsem další a zahlédl na skaliscích roztrhanou látku, která mohla být mrtvými těly nebo jen nákladem.

Všechno, co Mlha pobral ze Sokola, spláchla voda. Neviděl jsem nic než pěnu a vodní tříšť narážející do kamenitého výběžku.

„Kam jsi s tím plul?“ zeptal jsem se nahlas. Pak jsem zatajil dech, protože jsem ho spatřil.

Tělo stálo u kormidla, zavěšené na provaze, který mělo provlečený v podpaží a kolem pasu. Hlava spočívala na skle kompasu. Na skle mu zmrzly dlouhé šedé a bílé pramínky vlasů a přichytily se i na ramenou, kde se třpytily ledem a krystalky soli. Přikradl jsem se po nakloněné palubě o něco blíže. Kompas zamrzl se střelkou namířenou na východojihovýchod, kde měl být nejspíš sever.

Podsadité tělo Buřňáka Mlhy viselo v popruzích, paže svěšené u boků. Kůži na rukou měl posetou bílými puchýři a rozdrásanou. Oči měl otevřené a skelné; byl pokrytý ledem.

Ztvrdlou pokožku měl modrošedou, kůži pod nehty tmavě fialovou, záhyby oblečení zledovatělé. Chlupy na rukou mu pokrývalo jíní, žebra a křídla mu pořád těsně omotávaly obvazy. V podpaží mu na červené šňůře visela dýka, připravená v pohotovosti. Slonovinová košile mu přiléhala ke zmrzlým svalům trupu jako druhá kůže.

Je určitě pravda, že žádný Ptakk nebyl otužilejší než Mlha, ale proč vyjížděl se svou lodí do bouře oblečený jen v přiléhavé košili a keprových kalhotách? Prohlížel jsem si palubu a všiml si, že plášť má položený u paty hlavního stěžně.

V přízračném tichu tohoto malého mrtvého světa začalo klidně sněžit. Vločky ševelily a mizely, jakmile se dotkly slané vody.

Buřňák si sbalil plášť a přivázal ho ke stěžni. Proč? Zblízka jsem si ho prohlédl. Z hromádky vykukovala Kyanina tvář. Přidřepl jsem si a přitiskl jí hřbet ruky na modrošedé rty. Ucítil jsem slabé teplo – ještě dýchala.

„Kyan? Kyan, zlatíčko. Vzpomínáš si na mě? Slyšíš mě?“ Přidržel jsem jí u tváří obě ruce, abych ji zahřál, což bylo zhola zbytečné, neboť jsem měl pokožku už nejspíš stejně studenou jako Mlha. Nepřestával jsem ji povzbuzovat, zatímco jsem mečem piloval zkroucené lano.

„Miláčku, všechno bude v pořádku. Ještě chvíli vydrž a dostanu tě zpátky na souš.“ Ale než jsem měl stanout na pevné zemi, čekal mě ještě krátký let řídkým vzduchem. Holčičku jsem zvedl; byla příliš těžká.

Posadil jsem se se zkříženýma nohama na led a začal Kyan vybalovat. Mlha kolem ní pečlivě omotal teplý námořnický plášť a pod ním měla ještě roztrhanou plachtu a svůj vlastní kabátek. Šaty měla modré jako chrpa. Dostala opasek se střapci z pávích per. I když nohy měla holé a špinavé.

Odepjal jsem si pochvu, abych si mohl jejím pásem přivázat dítě k hrudi. Pevně jsem si ji k sobě přitiskl. Potom jsem nás ještě opásal jejím řemínkem s korálky. Meč, pořád v pochvě, jsem si zasunul za popruhy na zádech.

Nikdy jsem nenesl tak těžký náklad, jako byla tato osmiletá dívenka. Obvykle doručuji hrstku dopisů. Nemám šanci. Důležité je nepodlehnout panice. Bude mě děsivě táhnout k zemi. Když budu s touto tíhou zápasit, dojdou mi síly. Takže poletím za dlouhého, silného mávání. Nebudu si všímat bolesti a zůstanu v přímém směru s nepolevujícím tahem na cíl. Vyhnu se tomu zasranému molu a přistanu ve vsi; sokolský přístav mi připadal daleko jako eszajská smrt.

„Poletíme domů. Za tvými rodiči a dát si něco teplého k pití. Můžeš otevřít oči?“ Pohnula se a zasténala. Dobře. „Vím, že je ti zima,“ ujistil jsem ji úděsně eufemistickým zhodnocením její situace. „Brzy budeme v bezpečí a v teple. Ale ještě předtím se moc a moc ochladí a já po tobě chci, aby ses mě pevně držela. Nesmíš usnout. Zpívej, jestli to dokážeš – zpívej si.“

Vyškrábal jsem se na nejvyšší bod zádi a zadíval se na Travnatý ostrov. Moře se převalovalo a kolotalo. Trnul jsem v očekávání hrůzy, až se do něj, společně s Kyan, zřítíme. Ledová voda mi zmáčí vlasy a zalije mi hrdlo pálivou solí. Nedopřávej si čas na podobné představy, Jante. Jdi do toho.

„Kyan, nehýbej se. Musíš zůstat v klidu." Potom jsem vyrazil do větru, nohama jsem se odlepil od paluby a stočil se k břehu.

Zmateně jsem tloukl křídly – padal jsem přímo dolů! Jak byla těžká! Natáhl jsem se a mával dvakrát rychleji. Udržoval jsem nevyrovnaný let asi metr od dotírajících vln a potom jsem pomalu, postupně získal výšku, i když jsem cítil, jak se mi trhá svalstvo. Rukama jsem pořád objímal Kyan, ale pod její váhou na hrudi jsem nedokázal dýchat. Stahovala mě hlavou napřed do moře.

Bolest je nesnesitelná; prostě ji přestaň držet. Nespouštěl jsem oči z pevniny a přál si, aby byla ještě blíž a mnohem větší. Vítr mě strhával na sever, takže když jsem se nakonec ve výšce střech dopotácel do cíle, octl jsem se na horním konci vesnice.

Klesl jsem, před přistáním jsem se natočil do větru, ale ten mě vynesl opět vzhůru, takže jsem si v zoufalství přitáhl křídla k tělu a zřítil se na zem, až se mi zatřásly všechny kosti v těle.

Blesk a Moták už přibíhali z přístaviště. Bez dechu jsem Motákovi ukázal, aby rozřezal všechny popruhy. Ležel jsem mezi široce roztaženými perutěmi a držel Kyan v náručí.

Pořád měla zavřené oči, rty modrošedé a tváře zarudlé větrem. Moták se předklonil a opatrně jí z čela odhrnul hebké světlé vlasy.

„Dobrá práce," řekl v takovém ohromení, až zapomněl, že jsem Eszaj.

„Panebože, moje *záda,*" sípal jsem. „Je mrtvá?"

„Ne, díky Mlhovi. Zachránil ji. Podívej."

Moták jí přiložil ruku ke rtům stejně, jako jsem to udělal já; usmál se, protože mu spadl kámen ze srdce. Ale Kyan pořád hrozilo nebezpečí. Smrtelníci si nikdy nepřipustí myšlenku, jak blízko smrti mohou oni sami nebo jejich přátelé vůbec být, a Moták nebyl žádná výjimka.

„Kyan je velká zima," řekl jsem. „V horách jsem viděl lidi, které zima zabila, a všichni byli bledí, přesně takhle."

Blesk stál opodál, s kamenným výrazem ve tváři, s rukama sepjatýma za zády. „Co Buřňák?" zeptal se.

„Viděl jsem ho; je na tom vraku." Popsal jsem mu, co jsem spatřil, umrzlého Námořníka, přízračnou loď a její ledový příkrov.

„O Kyan se postaral," řekl Blesk. „Ještě nevím za jakou cenu. Budeme ho muset dovézt zpátky."

Moje rhydanská odolnost vůči i tomu nejhoršímu chladu mi znemožňovala dívku jakkoli zahřát; z pobytu v nepříznivých povětrnostních podmínkách a utržených modřin jí kůže začala hrát všemi barvami duhy. Podal jsem její bezvládné tělo Motákovi. „Obejmi ji a zahřej. Já některé věci nezvládnu."

Blesk se pohnul. „Ne. Podej ji mně." Vzal mi holčičku z náručí a přidržel si ji u těla s tváří skloněnou těsně nad jejím obličejem. Nabral svůj kožešinou obšitý jezdecký plášť a zahalil ji tak, že se úplně skrývala v brokátu, šedé kostkované podšívce a měkké kožešině.

Moták si ještě pořád myslel, že otcem dívky je Mlha, ale dlouho mu to nevydrželo. Sledoval jsem, jak ho pozvolna zaplavuje pochopení.

„Proč se usmíváš?" zeptal se ho Blesk.

„Jsem rád, že vidím Kyan naživu."

„Moje dcera," vysvětlil mu Blesk a pak svá slova zopakoval, s větší sebejistotou. Políbil ji na čelo. „Moje nejoblíbenější."

„Dovolte mi, abych vám pogratuloval, pane Mikavode," pravil Moták překvapivě klidně.

Já jsem si mnul křídla, aby mi netuhly svaly. „Musím podat hlášení Císaři," prohlásil jsem. Sevřel jsem meč, vytáhl z kapsy žalostné zbytky marcipánu, které jsem si nacpal do úst, aby mi dodaly energii. Moták mi nabídl koženou láhev s nahnědlou tekutinou. „San o tom musí vědět," dodal jsem.

Blesk přestal šeptat procitající dívce. „Máš pravdu, Jante. Já s Motákem zajedu do Awndynu. Je to pro Kyan nejbližší útočiště a Vlaštovka nás potřebuje – pokud ji tedy najdeme. Doufám, že tam ještě bude – měla jen pět set mužů a je to tu celé zamořené."

„Zanedlouho bude tma," podotkl Moták. Jednou slyšel, jak si obšírně stěžuji na potíže spjaté s létáním za tmy.

„V tomto větru můžu letět rychlostí až sto dvacet uzlů za hodinu," ujistil jsem ho a opatrně se zvedl na všechny čtyři, protáhl si dlouhé nohy v přiléhavé kůži, rozepjal křídla a prohnul záda jako kočka. Už jsem si na ledovou bouři zvykal; připomínala mi hory.

Poté, co Blesk poslal Motáka pro koně, obrátil se na mě se slovy: „Vyřiď Císaři, že se omlouvám. Prosím ho o odpuštění a doufám, že s ním nepřicházím příliš pozdě… Dávej si pozor na Atu; je nebezpečná, zvlášť teď, když se jí opět začal odpočítávat čas. Jestli s ní budeš muset jednat, věnuj pozornost každému jejímu slovu; znám tu ženu déle než ty."

„Já jsem ji nepoznal vůbec," poznamenal jsem bezděčně.

„Přestaň s tou záští, Posle; je to nečestné. Sleduju, jak si s Alkou už sto let spokojeně užíváte manželství, aniž dávám najevo závist, s níž na vaše štěstí pohlížím."

„Ale…"

„Leť opatrně. Leť *rychle."* Ztěžka se vyhoupl do prostého sedla většího z koní a nemotorně si před sebe uvazoval Kyan, aby mohl i napínat tětivu.

„Mohl bys ji dát do sedlové brašny," navrhl jsem mu. Když jsem byl malý, Eilean mě přepravovala v dětském vaku. Lučištník se zatvářil pohoršeně. „Já ji *ponesu,"* pronesl hrdě. „Až se setkáme s Hmyzem, Moták se bude muset bít dvakrát usilovněji."

Díval jsem se, jak cválají pryč, a potom jsem běžel zpátky ke břehu. Musel jsem se vymanit ze shluku kůlen, které rozrážely vzdušné proudění, vytvářely závětří a znepokojivé spodní proudy. Potom jsem se rozběhl a opět skočil do vzduchu.

Užíval jsem si lehkosti; ve srovnání s minulým letem jsem byl nepopsatelně hbitější a pohyblivější. Moře se rozkládalo pode mnou a nemohlo mi ublížit. Mával jsem křídly v poryvech větru a s rozepjatými perutěmi jsem se jimi nechával unášet.

Let nad mořem má i své výhody. Na rozdíl od pevniny pod vámi nejsou žádní lidé, takže pokud si potřebujete bezodkladně ulevit – jako tomu bylo i v mém případě –, můžete klidně močit z výšky.

Kapitola dvacátá první

Světla rovinských obcí, podle nichž jsem se měl ve zvyku řídit – jako podle hvězd na zemi –, pohasla. Vesnice Diw byla opuštěná a město Eske zůstávalo zatemněné s vědomím, že světla přitahují Hmyz.

Při letu na západ jsem se nechal navádět souhvězdím zvaným Vrh šílené prasnice a klouzal těsně nad korunami lesa. Letěl jsem celou noc na Hrad, kam jsem dorazil za šerého svítání. Vyskákal jsem po ošlapaných kamenných schodech a v zoufalé snaze uspořádat si myšlenky jsem se prohnal mohutnou branou.

Na lavicích Trůnního sálu se mačkaly stovky lidí. Smrtelníci, guvernéři, vojenští kapitáni a lidé z měst. Zástěna byla svinuta, takže se ze všech koutů sálu nabízel ničím nerušený výhled na Císařovo zlaté pódium se sluncem obklopeným paprsky. Nevěděl jsem, že zástěnu lze odstranit, a nikdy jsem se tu nesetkal s takovým množstvím smrtelníků.

Prošel jsem uličkou a poklekl před Císařem. Rukama jsem spočinul na dolním stupni pódia, prosolená křídla prochladlá vzdušným prouděním jsem si tiskl na záda.

Císař si mě bedlivě prohlížel. „Už tu čekáme."

Měl zachmuřené čelo, propadlé tváře – drobné změny, které by na nikom jiném nebyly postřehnutelné, bily na Císaři do očí, protože jsem ho znal jako člověka, který vypadá pořád stejně. S jistým zděšením jsem si uvědomil, že jde o známky stresu, který San nedokázal skrýt ani svou silnou vůlí.

„Ze všeho nejdřív bys měl vědět, že Poštolka Ostnovod už není ptackým králem."

„Můj pane! Král byl zabit?"

San se mdle pousmál a mě napadlo, že vypadá opravdu unaveně. „Ne, kdepak. Je vězněm ve svém vlastním paláci. Eleonora Tangarská nad ním včera v noci převzala moc. Má osmnáct tisíc mužů a k převratu se přidali i Ostnovodovi kopiníci."

„Věděl jsem jen to, že uprchla ze svého panství." A obsadila hlavní město. Eleonoru provázela hrůzostrašná pověst; jednou jsem **se** s ní setkal na koktejlovém večírku a i tam byla stejně úspěšná lovkyně jako v lese.

„Očekávám vaše pokyny, můj pane," řekl jsem. Král Poštolka je vězněn v Ostnovodu? Možná o to mu odjakživa šlo: být v bezpečí.

Císař mávl rukou, jako by Eleonořin převrat pomíjel jako přirozené vyústění věcí. „Princezna brání Ptakku. Houfují se za ní její krajané a převelel jsem k ní i rovinskou armádu. Vyslal jsem několik nesmrtelných a přislíbil pomoc ostatních. Všechny otázky si nech na dobu, až vyhrajeme válku…" Prohlížel si dav lidí za mými zády; ve vzduchu zůstala viset nevyřčená slova: pokud někdo z Ptakky přežije.

Pootočil jsem se od pódia a prohlédl si řady zaskajských válečníků a civilistů. San poklepal prsty posetými stařeckými skvrnami na opěradlo trůnu. „Provedl jsem určité změny. Potřebuji od nich hlášení; na oplátku jim poskytnu jistotu a naději."

„Nejsou tady žádní nesmrtelní," namítl jsem.

„Všichni jsou na bojišti. Krup a Ledovka jsou s Dělmistrem; Kapka a karnisské vojsko pomáhají Eleonoře držet Ostnovod. Šermíř a třicet dalších nesmrtelných udržují frontu na dohled hacilitských hradeb. Architektka, Pokladník, Mistr ručních zbraní a deset dalších hledají způsob, jak ochránit Roviny. Včera přišli o Jinobran a předevčírem o Štědřenec."

Možná jsem na něho promítal jen svou vlastní únavu. Další pohled mě však ubezpečil, že je to lichá naděje.

„Navrhuji, abys mi nyní sdělil, co je nového, a obavy až posléze."

Zhluboka jsem se nadechl a pověděl mu o Námořníkově smrti. Smrtelníci za mými zády se naklonili, aby lépe slyšeli, ale San mě po dvou minutách přerušil. „To už samozřejmě vím! Hned jsem Kruh obnovil! Co k tomu můžeš dodat? Co Hmyz?! Kam až se přiblížil? Ke Kobaltovému panství?"

Sklopil jsem hlavu.

„Ne. V Kobaltu už zůstaly jen mrtvoly. Diw je prázdný – Bukačka evakuovala své lidi na Travnatý ostrov."

„Další na řadě je tedy Awndyn. Blesk je v Awndynu, když jsem ho potřeboval v Ostnovodu, kde má polovinu svých lučištníků, a druhá prodlévá na ostrově! Za tuto porážku bude odpovědný on!“

„Poprosil mě, abych požádal o odpuštění.“

„Kometo, co bys udělal se sokolským panstvím? Ne, já **vím,** dal bys ho Bleskovi, který se považuje za jeho zákonitého majitele. Potom by měl ale Blesk v časově neomezeném držení dvě z šesti ptackých panství. Porušuje základní pravidlo Kruhu!“

Bylo mi to jasné. Pokud by Eszajové hromadili pozemky a byl schopni postavit vlastní armádu, mohli by soupeřit se zaskajskými guvernéry nebo králi. A časem by se dokonce mohli vzepřít Císařově autoritě…

„Umožnil jsem Bleskovi, aby si ponechal Mikavod, na nějž ***mé*** dědické právo. Ale nová území – to je vyloučeno. Myslím, že on i Ata dají před majetky přednost nesmrtelnosti.“

„Kdo tedy nakonec zdědí Sokola, můj pane?“

„Kyan Dei.“

„Kyan? Vždyť je to ještě dítě!“

Císař přikyvoval, až se mu bílé vlasy otíraly o útlá ramena. „Ano, Kyan Dei je prozatím osmileté dítě. Pověz proto guvernérce Vlaštovce Awndynské, aby nad ní a jejím panstvím držela ochrannou ruku, dokud nedosáhne zletilosti. Jakožto guvernérka regentka má nyní Vlaštovka deset let na to, aby ze Sokola udělala co nejproduktivnější panství, zatímco bude Kyan náležitě vzdělávat v chodu říše. Vzkaž Bleskovi, aby pro Kyan sokolské panství zachránil. A měl by jí také *naslouchat.“*

Zavřel jsem ústa, protože mi spadla čelist. Císař rázem svedl Bleska a Vlaštovku dohromady. Uložil Vlaštovce tolik dohlížitelské práce, že bude moci jen s obtížemi pokračovat v uplatňování nároku na nesmrtelnost. A kdyby nakonec sokolské panství mohlo poslat do armády více než dvacet tisíc mužů, Kyan by získala titul guvernérky.

„Sokolské panství zůstane v Bleskově rodu, o to mu vždycky šlo, neboť Kyan je posledním potomkem dávno mrtvé dynastie. Bude mu to připadat jako skvělá myšlenka.“

„A Ata? Ta pukne vzteky.“

„Řekni jí, ať svůj vztek zaměří na Hmyz!“ Trhl jsem sebou, ale Císař pokračoval: „Loďstvo vyžaduje údržbu. Řekni Atě, že když bude úspěšná, věnuji jí za tímto účelem z Hradní pokladnice žádná celá osm milionu liber.“

„Ano, můj pane Císaři,“ odpověděl jsem užasle.

San pokračoval: „Musíme zachránit Tornáda, jinak se nic z těchto plánů neuskuteční…“ Zamyslel se; čekal jsem a z řad válkou vyčerpaných přítomných se neozvalo ani šustnutí, ani zašeptání, ačkoli jeden husický voják potichu naříkal a svíral klobouk s širokou střechou.

K mozaice na klenutém stropě vzlínaly tenké prstýnky kadidla, sloupy za trůnem se třpytily. Přes síň se táhly kužely jitřního světla pronikajícího sem vysokými okny, a osvětlovaly starodávné fresky zobrazující války s Hmyzem a založení Hradu.

„Vojsko Tornáda potřebuje,“ pravil San nakonec. „Je velkým symbolem síly naší říše.“

Chápal jsem. Tornádo je náš nejschopnější bojovník. Třetí nejstarší Eszaj, nejsilnější muž na světě za posledních tisíc let. Vojáci se kolem něho semknou, byť jen proto, že v jeho blízkosti budou ve větším bezpečí.

„Kometo, společně s Atou musíte osvobodit Tornáda z dolnosedelské pevnosti. Jaké informace máš o Dolním Sedle?“

Přišla chvíle, kdy jsem mu měl všechno povědět. Ať zareaguje jakkoli, ať se mi stane cokoliv. Připravil jsem se na šok z vyloučení z Kruhu. V rozrušení z překážek, které jsem kladl vlastnímu hlasu, jsem promluvil: „Ten most…“

San prudce vzhlédl.

„Slouží Hmyzu jako vstupní brána do Čtyřzemí.“

San zničehonic vstal a zvolal: „Uzavřete zástěnu!“ Počkali jsme, dokud se ozdobná bariéra nezasunula na místo. Teď nás shromáždění nemohli slyšet; struktura kupole nad pódiem tlumila naše hlasy.

„Pokračuj,“ vyzval mě Císař.

Sedl jsem si na bobek u paty schodiště.

„Rezignuji na svůj titul.“

Prosím tě, učiň mě smrtelným, abych ti nemusel říkat, jak jsem rozbil svět a že nevím, jak poskládat jednotlivé kusy dohromady. Bylo to podobné, jako když jsem se zpovídal Sanovi a Eszajům při obřadu mého vstupu do Kruhu – bylo snazší umřít než vytahovat podrobnosti z mé minulosti. Co jsem to dělal: pokoušel jsem se skrývat tajemství před zástupcem boha?

„Kometo, to by bylo příliš snadné. Řekni mi to. Jen jednou, pak už nikdy nikomu, živému nebo mrtvému. Rozumíš?“

„A-ano. Ano, rozumím… Můj pane Císaři, existuje řada dalších světů: Přesun. Já tam pobývám. Hmyz se mezi nimi pohybuje po mostech a tyto světy pustoší. Může se přesunovat i tunely, uvědomíme-li si, jak se poprvé dostal do říše. Hmyz vycítí místo, kde je mezi dvěma světy tenká hranice. Potom postaví

most nebo vyhloubí tunel, aby se do nového světa dostal. On vidí cestu na druhou stranu, ale pro všechny ostatní most končí ve vzduchu Hmyz se v některých světech rozmnožuje; v jiných hledá potravu a naše říše je na samotném okraji…“

„Pokračuj.“

„Jespák Ostnovod, poslední král, je pořád naživu – právě v Přesunu.“

Císař pozvedl ruku a už se chystal zeptat, jak je něco takového možné. Soustředěně si mě prohlížel a vyčetl ze mě odpověď. „Chápu,“ řekl. „Pokračuj.“

„Jespák tam válčí s Hmyzem. Ten přes most prchal do Dolního Sedla… Ale já Jespáka našel. Souhlasil s tím, že na měsíc zastaví fenomenální epsilonskou armádu. Když se teď vrhneme do útoku, mohli bychom vytlačit Hmyz zpátky.“

Když jsem se Císaři svěřil, cítil jsem se lehký a prázdný. San tyto informace potřeboval; ten už bude vědět, co si počít!

Ve tváři se mu zračil nerozluštitelný výraz. Copak mi nevěří? Považoval mé líčení za ztřeštěná slova blázna? Přitáhl jsem si křídla k boku.

„Kdybychom měli sílu zaútočit,“ řekl San nakonec. „Teď dávej pozor, Posle. Zaleť do Sutu a vysvětli Atě pokyny. Až vyžene Hmyz z Dolního Sedla, může přijít na Hrad a vstoupit do Kruhu. Až její tažení skončí, předám jí Mlhův titul, dřív ale ne. Teď mi dones papír.“

Chtěl jsem se Císaře zeptat, jak se žilo, když bůh ještě chodil po zemi. Jak vlastně vypadal? Zněl? Jaké to bylo žít, když všichni všechno věděli? Zatímco San psal a ozývalo se jen škrábání, pokoušel jsem si představit existenci v přítomnosti boha, který se těší ze svého stvoření, kdy tu ještě nebyl Hmyz, Hrad – tento dva tisíce let starý kámen, jen bujná tráva. Čtyřzemí nám ve skutečnosti nepatří – je božím hřištěm; bůh nám předal zodpovědnost za svět, který stvořil, my jej však nedokázali ubránit.

San, jako vždy, všechny mé myšlenky přečetl. Skoro neslyšně pravil: „Kdysi tu panoval mír.“

Složil jsem dopis, roztavil pečetní vosk a otiskl do něj Hradní sluneční symbol.

„Nezapomeň mé pokyny. Teď běž.“

Vstal jsem a uklonil se s křídly spuštěnými v záplavě duhového peří, potom jsem vycouval a vyšel z Trůnního sálu sledován lučištníky na galerii. Když jsem míjel zástěnu, pomalu

se otevírala a Císař svolával přítomné, aby si vyslechl jejich hlášení.

Venku jsem popadl za rameno strážného. „Jsi Ostřížův syn?“

„Ano, Posle.“

Ukázal jsem podloubím na černé pískovcové spirály Severozápadní věže. „Vidíš moji zástavu? Bydlí tam Alka Tepenská,“ řekl jsem. „Najdi ji a řekni jí… Řekni jí, že ji miluji. Řekni jí, aby neopouštěla Hrad. Hrad nesmí opustit bez ohledu na to, co uslyší. Bez ohledu na to, co ucítí.“

„Řeknu jí to, Kometo.“ V šoku z mé upřímnosti dodal: „A to už se nevrátíte?“

Skryl jsem strach pod fanfarónským úsměvem, přiložil si prst ke rtům a zavrtěl hlavou. „Kvůli ní se pokusím nepadnout nikomu za oběť.“ Zoufale jsem teď po Alce, středu věčnosti, toužil, a kdybych ji teď spatřil, nic by mě nedonutilo, abych ji zase opustil. Tuto představu jsem rychle potlačil: musel jsem letět. Roztáhl jsem křídla, přeskočil balkon, padal dvě patra k zemi a pak jsem se ve vzduchu narovnal a vystřelil k obloze a pryč přes Hradní střechu.

Ležel jsem natažený ve vzduchu a našel si tempo, které mi mohlo vydržet na vzdálenost pěti set kilometrů. Při každém mávnutí jsem se za zády i pod břichem dotýkal špičkami křídel; slunce v záblescích zapadalo do povlovných kopců ptacké pahorkatiny. Na pobřežní cestě se vynořila skupina uprchlíků; s padesáti krytými povozy a obtěžkanými strakatými poníky se nejistě potáceli z Tepnu do Hacilitu. Proletěl jsem nad sokolskými útesy, terén prudce poklesl a objevila se čára pobřeží.

Přeletěl jsem vrak *Včelojeda* se všemi jeho odstíny šedé a bílé. Po levé ruce se mi tyčila roztříštěná figurína, mořská panna s rozevlátými vlasy vykukující ze slizkých skalisek, mezi nimiž jí vrzaly a praštěly krémové záhyby dřevěných šatů. Otřásl jsem se při vzpomínce na mrtvého kormidelníka; Mlha, zavalitý a neúprosný, byl strašlivější než přízrak.

Zamířil jsem podél pobřeží k Sutským věžím. Na jejich cimbuřích stáli muži jako hlídky ve strážních koších. Věže mi připadaly neskutečné, iluzorní, ojíněný žlutý hrubozrnný pískovec ozářený zimním zapadajícím sluncem deroucím se zpoza lemu mraků.

Doletěl jsem na okraj rozeklaného útesu, kolem něhož kypělo moře. Spatřil jsem maják, válcovitou kamennou věž postavenou

ve stejném pragmatickém stylu jako Atiny věže, jen s kamennou plošinou a plechovou střechou.

Pokud jsem si pamatoval, každou noc se na plošině zapaloval v železné kleci mohutný oheň, který měl varovat lodi před útesy. Každé ráno se plameny nechávaly dohořet a vynášel se popel. Mechanismus majáku pocházel z Bleskovy hlavy a princip jeho obsluhy zaměstnával několik ostrovních rodin.

Maják měl své použití; v noci jsem se řídil jeho září a ve dne podle hejn racků, kteří kroužili v jeho teplém vzduchu. I teď bych uvítal, kdybych se na něm mohl svézt. Přeletěl jsem kuželovitou černou střechu a zlehka jsem zatočil, abych vklouzl do teplého proudění. Nic jsem neucítil. Zvláštní, pomyslel jsem si, a zkusil to ještě jednou; nic. Snesl jsem se níže a zkusil to potřetí, ale maják byl úplně studený. Všechny chybějící odpovědi zapadly na své místo ve skládačce. No ovšem! Udělal jsem ve vzduchu salto a spěchal do vnitrozemí.

Sutská věž jménem Srpen byla jediná, kde vlála zástava. Vlajka byla čistě bílá a potrhaná, bez jakýchkoli symbolů: doklad Atiny soběstačnosti. Hlídky na cimbuřích při mém příletu rychle zmizely v padacích dveřích. Někteří muži měli u pasu přivázané drobné bubínky a dřevěné flažolety, na které Morenzané na hlídce často hrávají.

Sutské věže nemají vchody na úrovni terénu; dveře se otevírají až v jejich polovině a přístup zajišťuje dřevěný portál. Lstivost nepřipadala v úvahu, násilím bych toho také mnoho nesvedl. Ata mi naháněla hrůzu. Zapříčinila Mlhovu smrt a cítila by teď výčitky, kdyby mě zabila dřív, než si vyslechne, s čím přicházím? Kčertu. Věže tvořily pavučinu, uprostřed níž číhá na mouchu pavouk jménem Ata.

Rychle jsem věž obletěl a našel nejvyšší okno: čtverec beze skla, bez okenice. Z posledních sil jsem zamával křídly dozadu; i tak jsem věž ještě dvakrát obletěl, než jsem dostatečně zpomalil, ale brzdění mi málem servalo křídla ze zad. Na okně nebyla římsa. Zavřel jsem křídla, přitáhl si nohy k tělu a oknem jsem proskočil, aniž jsem se dotkl rámu. Dopadl jsem na podlahu a po několika krocích jsem se zastavil.

Kulatá místnost byla lemována lidmi – muži rozestavenými podél stěny, možná padesáti páry očí. Cvak. Cvak. Cvak. Cvak. Co to? Nato jsem na opačném konci místnosti spatřil čtyři kuše, pozvednuté v silných rukou čtyř soustředěných střelců. Tětivy

byly napjaté a spouště odjištěné. Roztáhl jsem ruce a svěsil je k zemi, abych ukázal, že nehodlám tasit meč.

„Pro dobro říše.“ Ata mohla shodit moje tělo z mola Zářijové věže a upřímně tvrdit, že mě pozřelo moře. Zacílené šípy byly ostré; sotva bych je ucítil. Prosvištěly by mnou skrznaskrz. Jako nepoučitelný pitomý Rhydan jsem vtrhl na místo, kde byla Ata nezpochybnitelnou vládkyní svého ostrova a měla větší sílu, než bych si kdy dokázal představit.

Ata Dei stála na opačné straně kruhu strážců, za prostým stolem. Měla na sobě takřka průsvitné šaty, které ladily s jejími dlouhými bílými vlasy, a do válečnice měla na první pohled velmi daleko. Věnovala mi široký úsměv, který jí dodal na děsivosti.

Za ní stála úslužně vyhlížející žena podobného věku a postavy, s ulízaným šedým culíkem a nosem jako skoba. Nad lehkým rudým kroužkovým brněním měla přehozený vojenský kabát a v ruce držela kuši. Na opasku jí visel napínací hák a z jejího sebejistého chování jsem vytušil, že dobře ví, jak s ním zacházet.

„Vítej,“ pronesla Ata. Promluvila vlídně, ale já jsem jí nedůvěřoval. Protivilo se mi, jak na mě civí její muži, úžas smíšený se silnější oddaností své paní. Kdyby zamířili, bylo vyloučené, abych se dostal k oknu. „Musíš mi odpustit tento přístup,“ pokračovala. „Ještě neznám důvod tvé návštěvy.“

„Přináším dopis od našeho svrchovaného Císaře,“ odpověděl jsem potichu. „A jako nestranný Posel jsem ti k službám.“

„Odevzdej mi meč.“

Odepjal jsem si opasek a položil ho, s mečem a dýkou, na holou podlahu, potom jsem z boty vytáhl nůž a odhodil i ten. Teď už jsem se mohl bránit jen svou výřečností. Jeden ze strážců odnesl věci na stůl.

„Myslím, že bychom měli Císařova Posla přestat ohrožovat,“ prohodila morensky a muži vytáhli šípy z drážek a sklopili kuše. „Můžete nás zatím nechat o samotě, ale počkejte v dolní místnosti, a když vás zavolám, přispěchejte. Musím toho s Kometou hodně prodiskutovat, takže nás nevyrušujte.“

Muži vyšli po vrzajících prknech v řadě ven, s mnoha zvědavými pohledy přes rameno. Uvědomoval jsem si, jak podivný jim musím připadat. Odhlédnu-li od svého uhrančivě příjemného vzhledu, byl jsem vyhladovělý a neoholený, vlhké vlasy po letu zašmodrchané, kočičí oči dokořán otevřené. Hacilitští muži by uprostřed zimy nechodili v hedvábné košili. Narodili se o dvě staletí později, než aby mohli porozumět mé cínové broži s Kolem, a to, co bývalo odznakem gangu, teď vnímali jako symbol Komety. Dokonce i dáma s ostře řezanou

tváří za Atou vypadala celá nesvá, jako by si myslela, že muž, který umí létat, je schopný i jiných kousků. Uklonil jsem se jí.

„Měla bych vás asi představit," řekla Ata. „Toto je Karmína Dei, kapitánka přístavu v Hacilitu-Morenu a má dcera. Před bouří dopravila na ostrov hacilitské lodě, vojáky, které jí poslal San, a několik set mužů, kteří byli zaměstnáni ve městě. Guvernér si ani neuvědomil, že mu na ulicích chybí tolik surovců. Naši noví vojáci možná nejsou tak kvalitně vycvičeni jako Ptakkové, ale rozhodně vědí, z kterého konce kuše létají šípy."

„Vidím, že tu máte opravdovou armádu," opáčil jsem.

„Věru tak, v daném okamžiku. Karmíno, o Jantu Širovi jsi už určitě slyšela; ztřeštěný, zkažený a pěkný prevít."

„Ráda vás poznávám," pravila tato lidská žena a opřela si kuši o bok. Došlo mi, že podporu Atě v ní nic nenalomí, ale přemýšlel jsem, zda k této oddanosti došla na základě svobodného rozhodnutí.

Ata mi od stěny přitáhla židli, abych se posadil. Sama usedla a její flegmatická dcera dál střežila okno. Natočil jsem židli, abych na ni viděl; nechat se zastřelit zezadu mi z jakéhosi důvodu připadalo horší. Ata zapálila na stole dvě olejové lampy, z nichž se rozlila konejšivá žlutá záře. „Slyšely jsme, jak letíš," podotkla Ata. „Ta tvoje křídla dělají strašlivý rámus."

„Myslel jsem, že je moc velká tma, aby mě někdo slyšel," zamumlal jsem.

„Začni od začátku," vyzvala mě.

„Přestala jsi být nesmrtelná, Ato Dei."

„Začni od začátku a řekni mi něco, co *nevím!*"

„San určil, že budeš novou Námořnicí. Do Kruhu znovu vstoupíš, až skončí tvé tažení." Podal jsem jí dopis; Ata rozlomila pečeť a přečetla si ho.

„Ne. To musí být nějaká chyba… Jante, vždyť Císař mě chce zabít! Já se musím stát Eszajkou ještě *před ním*."

„Na Hrad se ale rozhodně nedostaneš! V cestě ti stojí tisícovky Hmyzích stvůr!"

Ata si zoufale prohlížela dopis. „Tohle je prakticky rozsudek smrti. To mám bojovat s Hmyzem jako Zaskajka? Bez Kruhu, který by mi pomohl, kdybych utrpěla zranění? To mám podlehnout drobným ranám a zhmožděninám, když je toho tolik v sázce?"

Tato žena, cizoložnice, vražedkyně, si žárlivě střežila vlastní život. Napadlo mě, že San chtěl, aby se Ata střetla s Hmyzem na úrovni běžných smrtelníků, s jejichž životy si tak chladně zahrávala.

„Jante, kdybys byl Zaskaj, nepostavil by ses přece do přední linie. Utekl bys!“

„Hmyz se zakusuje i do masa nesmrtelných.“ Skryl jsem vztek v pokrčení ramen. „Pamatuješ, jak byl poslední Krup rozsápán u Mírného Brodu? Kruh mu tehdy neposkytl žádnou ochranu! Jestli stojíš o nesmrtelnost, musíš přistoupit na Sanovu vládu.“

Ata se svezla do křesla. „A bojovat o jeho přízeň. Ano, to musím… a taky budu. Riskovat smrt, abych dosáhla nesmrtelnosti… Nesmrtelnost za to ale stojí. Přinášíš nějaké další zprávy?“

Rozhovořil jsem se o vraku vlajkové lodi, těle jejího manžela uvázaném u kormidla, stěžňových křížích třpytících se a povlečených lesklým ledem.

Atino čelo se svraštilo úžasem. „Věděla jsem, že *Včelojed* ztroskotal na skaliscích,“ zvolala. „Právě jsem poslala Diwské, aby zachránili, co se dá! Nepochybuji, že ho přivezou… Víš, Buřňák z Diwu pocházel; neměl kořeny v Sokolu.“

V místnosti se zešeřilo, moře za oknem byla neproniknutelná černá plocha. Poněvadž jsem věděl, jak je Ata otrlá, vůbec mě nepřekvapilo, že nedala najevo žádnou lítost, ačkoli se mi tím zhnusila. V situaci, kdy by se každá jiná mně známá žena zhroutila a rozplakala, Ata se zklidnila a zatvrdila. Ledovýma očima, se silnými pažemi stále složenými na rozložité hrudi, mě vyzvala, abych pokračoval. Při zmínce o Kyan neprojevila ani náznak radosti, a když jsem hovořil o Bleskovi, držela výraz své tváře na uzdě. V očích jí nebyla patrná žádná emoce; a ačkoli se za nimi zračila jakási silná reakce, nedokázal jsem říct, co je zač.

„Cítila jsem, jak se Kruh napíná, aby Buřňáka udržel,“ řekla. „Ucítila jsem, jak nevydržel, a ucítila jsem, jak zemřel. Byla jsem právě tady, v této věži, a věděla jsem, na co se dívám. Bylo to úplně stejné, jako když zemřel Krup Eske, jenže tentokrát mi to bylo *příjemné*.

A teď mi zase běží čas. Jsem Zaskajka, ale tak či onak ne nadlouho; buď padnu, nebo mi budete říkat Mlho. To břemeno času se mi nezamlouvá, Posle; možná tento odporný pocit časem sám taky zažiješ.“

„Chci vědět, co se Buřňákovi doopravdy stalo.“

Připravil jsem se na vražedný přílet šípu – žádného jsem se sice nedočkal, ale kuše se v ruce Karmíny Dei ani nepohnula.

Ata pořád nedávala najevo žádný cit. Její úsměv a povzdech byly vrcholem falše. „Jante, tvrdil jsi, že jsi nestranný.“

„Jsem nestranný, ale znám pravdu, a pokud porazíme Hmyz, nemusím se o ní před nikým šířit.“

„Pěkně v tom plaveš, jak říkal mořský koník svému jezdci.“ Usmála se. „Co, u říše, můžeš tímto obviněním sledovat?“

Přecházel jsem tam a zpátky po místnosti. Pohyb mi mohl pomoct rozplést zašmodrchané myšlenky. Pomáhal mi vypudit z mysli Karmíninu kuši a doufal jsem, že se jí na mě taky hůř míří.

Navíc se mi snižovala hladina kočky v krvi a začínala mi chybět. Abstinenční příznaky se nedostavují okamžitě, ale stadium klidu před bouří vyvolává paranoiu: něčeho se nedostává, něco není úplně v pořádku, schyluje se k něčemu strašlivému. A to se i stane, pokud si v brzké době nešlehnu. V otupělosti nadcházející nevolnosti nedokážu správně uvažovat. Snažil jsem se soustředit, polykal jsem, aby mi odlehlo v uších. Ata si uvědomila, že kdyby se měla naše konverzace komplikovat, stačilo by jí hrát na čas a ze mě by se stala trpící troska, která ráda odsouhlasí všechno, jen aby se dostala pryč.

„Mlha nechtěl plout do Dolního Sedla,“ spustil jsem. „Tím to všechno začalo. Jeho násilí bylo neomluvitelné a samozřejmě že vina padá na něho, ale domnívali jsme se, že ty jsi nevinná. Nikdo se neptal, *proč* tě vlastně uhodil. Myslím, že to bylo proto, že jsi mu řekla o svém poměru s Bleskem a o Kyanině původu. Mlha nevěděl, jak zareagovat, a možná měl dojem, že když se uchýlí k násilí, smete problém ze stolu. Ty jsi místo toho požádala o pomoc Bleska. Ten souhlasil, protože ty jsi ho před osmi lety zahnala do kouta tím, žes ho svedla. Bleskem teď cloumají výčitky svědomí a zoufalý obdiv – láska to ale není – a ztrácí nervy, zrovna když ho říše nejvíc potřebuje. Je to všechno pravda?“

Ata pokrčila rameny. Světlo lampy jí zabarvovalo vlasy a šaty měkkým žlutým odstínem a příjemně jí zakulacovalo tvář. Když zavrtěla hlavou, osvětlil se jí zvlášť každý vlas, takže vzezřením přešla během vteřiny od mladé dámy ke zralé ženě. Potom pokynula Karmíně: „Drahoušku, odlož tu kuši, Jant je z ní celý nesvůj.“ Karmína jí vyhověla, mně se ulevilo a pokračoval jsem přesvědčen její reakcí, že mám pravdu.

Popotáhl jsem. „Poslala jsi Kyan k Mikavodovi, i když jsi věděla, že se ji Mlha pokusí unést, protože Kyan se teď stala skvělým nástrojem, který proti tobě mohl použít. Přitom do vaší hádky ještě víc zapletl i Bleska. Sakra, ten je tak předvídatelný…“

„Podobně jako ty.“

„Ato, tím, že mě zabiješ, se svého tajemství nezbavíš, dokud bude Blesk naživu. Možná jsi Mlhův únik do té hrozné bouře neplánovala, ale určitě ti nahrál do karet. Aby uprchl ze

sokolského přístavu, musel proplout úžinou. A u Travnatého ostrova je skalnatý výběžek… Když podnikl takový krok, zachoval se odvážně a svůj osud si nezasloužil.“

„Buřňákova loď se v bouři odchýlila z kurzu a tím to hasne. Na tom pobřeží špatně skončila už spousta lodí. Ostrované tam odnepaměti sbírají dřevo a kořist.“

„Ovšem. A proto tam Mlha nechal postavit maják a já nepochybuji, že zachránil mnoho životů. Ale oheň teď nehořel a ty jsi jediný člověk, který k takovému opomenutí mohl dát pokyn. Vím to, protože jsem nad majákem přelétal a byl vyhaslý.“

„Byl chladný den,“ namítla.

„Za těchto temných jiter se oheň vždycky udržuje; *nikdy* nevyhasne.“

„Ach, Jante,“ vzdychla bezvýrazně. Světlo lampy jí vykreslovalo tělo pod průsvitnými šaty jako kompaktní tmavou siluetu. Odtrhl jsem pohled od obliny jejích ňader. Jak dokáže svět člověka zmást, když mají vražedkyně úchvatná prsa…

„Ty jsi zapříčinila Mlhovu smrt. Nechala jsi vyhasnout maják a on najel na útes.

A taky je odporné a nechutné, jak jsi jednala s Kyan. Jak můžeš intrikovat s osmiletým předstihem? Vždyť ty jsi naplánovala celou její existenci! Účelem jejího života bylo, abys využila Bleska k boji proti Mlhovi. Myslím, žes umožnila Bleskovi, aby sledoval, jak vyrůstá, jen proto, abys měla jistotu, že ji bude milovat. Co si počneš teď, když splnila svůj účel a nemá pro tebe další využití?“ Zadíval jsem se Atě do očí a probodával ji pohledem. „To jsi každé ze svých dětí vychovala za nějakým účelem?“

„Jante…“

„Už mě do těchto intrik nezaplétej! Chtěl jsem jenom vyřizovat vzkazy a bojovat proti Hmyzu!“

„Vnímám to jako posun od tvé obvyklé anomie,“ usmála se Ata. „Ale jestli takovou hanebnost vylíčíš na Hradě, bude stát tvoje tvrzení proti mému, a dá se očekávat, že San uvěří slovu feťáka?“

Odvrátil jsem zrak. „Ten výraz už nepoužívej. San hlášením, která mu každý den předkládám, věří.“

„To jsou fakta, zatímco tu svou povídačku bys doložit nemohl. Ale co naplat, většina členů Kruhu ví, že Jant je feťák. Představ si, jak by se to vyjímalo na titulní stránce *Tepenského hlasatele*. Několik let bys dennodenně musil měřit síly s Vyzyvateli! Žasnu nad tvojí schopností skrývat tuto skutečnost před smrtelníky. S výjimkou Karmíny, samozřejmě; ta už teď ví své, promiň.“

Odvážil jsem se sklouznout pohledem na semetriku, která se s jedovatým úšklebkem opírala o okno. Jako schopná kapitánka přístavu si musela být dobře vědoma nelegálních obchodů, ke kterým dochází v morenském přístavu, a já jsem pocítil hryznutí viny, i když se těmto věcem už nevěnuji. Snažil jsem se uklidnit, ale Ata věděla, že se dotkla bolavého místa. Ve skutečnosti se mi rozdrnčely všechny nervy.

„Teď by sis drogu zrovna dal, co?“ zeptala se bezelstně.

„Ne. Je mi dobře.“ Takhle se nikam nedostaneš, Ato. Klepal jsem nohou o podlahu v marné snaze zmírnit sílící napětí. Cítil jsem, jak se mi všechny svaly začínají stahovat jako pružiny.

„Běž si vrazit jehlu do těla. Já poznám, že už se nemůžeš dočkat. Jak ta dávka působí?“

Je to odpověď na všechno, Ato. Přesun, místo, odkud přichází Hmyz. Ale to jsem jí samozřejmě neřekl. „Proč mi to děláš?“ zeptal jsem se jí naříkavě.

Ata významně pohlédla na Karmínu a přešla do ptačtiny. „Protože je to hlavní důvod, proč nikomu nepovíš o té své prazvláštní představě, že jsem zapříčinila Mlhovu smrt.“

„A další důvody?“

„Geňa Dara.“

„Co víš o Geně Daře?“

„Vím, cos jí udělal. Znásilnils ji.“

Pevně jsem složil ruce, křídla, nohy a zůstal sedět na okraji židle s pohledem upřeným na svou třesoucí se nohu. Do prdele, do prdele. Jaký jsem to byl hlupák! Jak jsem mohl být tak posedlý? Nechápal jsem, proč se ta horalka měla objevit na scéně právě teď. Neměla s touto situací vůbec nic společného. Zdrceně jsem řekl: „Nejsem jako můj otec. Nejsem. Já ji opravdu miluju.“

Atiny oči se tázavě přivřely.

„Nebylo to žádné znásilnění. Rhydanský sex může jako znásilnění připadat člověku z nížin. Bylo to jen krátké pronásledování; oba na té záležitosti neseme svůj díl viny. V suťské kultuře fungují věci dost jinak,“ dodal jsem.

„Na tom nebude záležet, jestli se to dozví Ptakka. Pro mě za mě, u vás v horách si vy divní Rhydani můžete štvát dívky jako jeleny. Ale lidé tady tolik pochopení mít nebudou. Mohla bych to říct třeba Bleskovi, víš, jak ten ženy uctívá. A řeknu to i tvé žárlivé ženušce; jenom si představ její reakci. Až se ti zavřou brány Mikavodu a Tepnu – přinejmenším na příští dvě staletí –, nebude stát tvůj život ani za zlámanou grešli. Jante, jestli na mě budeš kydat špínu a pokusíš se mi zabránit ve vstupu do Kruhu,

stáhnu tě s sebou. V této situaci nás Císař exemplárně potrestá oba dva.“

„Jak ses o Geně dozvěděla?“

„Prostě jsem se jí zeptala. Muži dokážou být tak slepí. Jestli tohle všechno zvládneme, měl bys za ní zajít a chovat se k ní vlídně, tak jak si zaslouží; zjistit, jestli se za tebou nedostaví jako cvičený jestřáb.“

„Ano, Ato.“

„Není zvláštní, že na světě zanedlouho zůstanou jenom Rhydani, i když se nikdy nepřipojili k boji proti Hmyzu? Vaše rasa zjistí, že Hmyz zlézá stěny temninského masivu, teprve až vyhyne poslední Ptakk a poslední člověk v Hacilitu bude překousnut vejpůl.“

„Ano, Ato,“ přitakal jsem, neboť jsem věděl, že nikdo nemůže nutit Rhydany ke spolupráci na tak dlouho, aby se účastnili bojů. Bylo nad slunce jasnější, že se musím vydat po jediné cestě, která se mi ještě nabízela, a stát se jejím komplicem.

Ata ke mně napřáhla mozolnatou ruku a oba jsme si slíbili, že budeme mlčet. Už navždy budu muset žít po boku této dámy a s určitými obavami jsem přemýšlel, jak dlouho naše společné tajemství vydrží.

„Stanu se Mlhou Atou Dei. Budu opět nesmrtelná, jednou provždy.“ Kvapně vstala. Třikrát v těsném sledu jsem kýchl. Na hřbetech rukou mě pálily šlachy.

„Už s touto debatou skončeme,“ řekla a vrátila se k hovorové morenštině. „Je pozdě a jak se tak dívám, není ti moc dobře.“

„Nic mi není.“

„Jante, ty jsi přívětivější, když lžeš, než když mluvíš upřímně! Poslouchej, mám osmdesát karak a jedenáct tisíc mužů. Byls na palubě *Včelojeda,* když Buřňák prorazil mou past, takže jsi viděl, co jsem viděla i já. Udělal si ze své lodě hrad. Zabarikádoval hrazení a odrazil mé šípy. Škoda, ale poučila jsem se, jak mohou být i plavidla s vojáky nedobytná jako plovoucí pevnosti. Ale ne, jen se na sebe podívej! Má cenu ještě dál mluvit?“

Otřel jsem si rukávem oči zalité slzami. Měl jsem potíže se soustředit; do mozku se mi nepřestávala vkrádat myšlenka *potřebuju si šlehnout.* Opřel jsem se a začal si masírovat stehna a holeně ve snaze rozptýlit bolest, ale napětím mi ztvrdly jako kámen.

„A co Vlaštovka?“ Vlaštovka má deset dobře střežených karavel a její vojáci se na nich umí plavit. Vlaštovka také opatruje Kyan. Bylo zásadně důležité zjistit, co si Ata myslí.

„Hudba té učenkyně je prostě úžasná. Co jinak?“ Z Atina kryptického tónu jsem poznal, že pokud má s Vlaštovkou nějaké plány, já se o nich určitě nic nedozvím.

„V boji ukázala, co v ní je… myslím… a bude pořád usilovat o místo v Kruhu. Vím, že se nikdy nevzdá.“

„Jante, ty jsi tak nezkušený. Za necelých šedesát let se té Zaskajky zbavím. Je geniální, jen co se hudby týče…“

„Kruh se ale zakládá na zásluhách!“ Copak jsem, proboha, když ne specialista?

„Tak to být *mělo,“* opáčila Ata trpce. „Blesk, věčný starý mládenec, si jednoho dne uvědomí, že to, co hledá ve všech těch nespoutaných mladých zrzkách, je něco, co by měl najít spíše sám v sobě. Pokouší se se svobodou spíš oženit než se jí naučit. Měl by si uvědomit, že aby znovu našel to, co už dávno zapomněl, nepotřebuje jejich bezstarostný optimismus.“

„A Ptakka?“

„Vlajky a hranice mi nic neříkají; jestli budeme naživu, budu podrytému království pomáhat. Ale možná tentokrát nastavíme jazýček vah ve prospěch Morenzie.“ Karmína Dei se začala usmívat.

„Poslyš, Jante, řekla bych, že jsi na tom hůř, než když jsme začínali, celý se tu choulíš, takže já ti teď poskytnu lůžko a uvidíme se ráno.“ Do hlasu se jí vkradla bezděčná veselost, která mi opět připomněla jejích sto dětí. Byl jsem zoufale unavený a rozechvělý, toužil jsem si lehnout, ale její nabídku jsem odmítl. Věděl jsem, že jí nesmím dát příležitost, aby mi usekla hlavu. Požádal jsem ji, jestli bych nemohl zůstat ve věžní místnosti, u okna, o samotě.

Ata si mě zpoza stolu měřila zvídavým, zaujatým pohledem, ačkoli se pořád chovala vlídně; potom pokynula své dceři a obě odešly. Do místnosti opět vklouzlo burácení vln. Napadlo mě, že mi zanedlouho zklidní pocuchané nervy.

Lehl jsem si k oknu, na prkna podobná palubě *Včelojeda,* a zachumlal se do vojenského kabátu. Silně jsem se roztřásl, ale se zimou to nemělo nic společného. Celou noc jsem ležel bdělý, až mě oči pálily vizemi jehly, Hmyzu a ledu.

Kapitola dvacátá druhá

Vybavoval jsem si své první setkání s dívkou ze střechy světa. V zimě se suťské pueblo choulilo až po střechy ve sněhu a jeho osvětlená okénka balancovala na okraji strmé rokle. Našel jsem průsmyk a rychle se prohnal nad rozeklaným hřebenem hory a přes ostrý skalní ostroh. Hory se pode mnou míhaly takovou rychlostí, že jsem nedokázal popadnout dech. Slétl jsem pod úroveň vrcholů, ohromných černých výčnělků vražených do jasné mrholivé oblohy. Řídil jsem se Polárkou a vůní rašelinového kouře, až jsem doletěl domů, do Temnin, abych si několik dní odpočinul u Filigránového pavouka.

Z vysokých štítů, Mhadaidhu a Bhachnadichu, přímo z ledovců, vanul ostrý studený vichr. Lepil mi vysušenou pokožku na lícní kosti. Nechával jsem se jím unášet, až se mi na směrových hranách křídel vytvářel led. Přistál jsem v prašanu, kterého bylo na nízké střeše puebla až po kolena, a spolu s menší lavinou jsem sklouzl na zem a zabušil na dveře Pavouka.

Laskan otevřel horní polovinu a zazubil se: „Jdeš pozdě."

„Já nejdu *nikdy* pozdě."

„Víš… už jsme začali."

„Pití je zdarma?" Ucítil jsem teplou whisky.

„Na tvoji počest, Jante."

Bože, jak rád jsem byl zase doma.

V hospůdce, ozářené mihotavými plameny, bylo asi dvacet lidí, již dosti zmožených střevarvoucím alkoholem, který zajídali žitným chlebem a uzeným kozím masem. Alka mi koupila Pavouka jako svatební dar, protože jsem odjakživa říkal, že jsem

se narodil v suťské hospodě; na jediném místě, kde Rhydani spolupracují.

Na rozdíl od lidského či ptackého hostince se v ní skoro nenmluví a nehraje v ní žádná hudba; rhydanská společnost je vlastně protimluv. Rhydani nejsou družní tvorové, všichni jsou uvyklí osamělé, nezávislé existenci, a tak dokonce i v nálevně jsou rezervovaní odtažití, soustředění na své sklenky. Já jsem občas vyprávěl historky – pětiminutové povídačky, neboť pět minut už těžce zkouší rhydanskou pozornost.

Druhý den běsnila drsná a nepolevující sněhová bouře a do hospody přišel jen málokdo. Musel jsem to přehnat s kočkou, protože jsem zůstal celou noc vzhůru a sršel energií. Zkontroloval jsem účty a zjistil, že jsou velmi zastaralé. Laskan s propadlými tvářemi neuměl psát; všechna čísla jsme uchovávali v jeho hlavě. Nikdo mu to nemohl mít za zlé; měl nejlepší paměť na to, kdo nám dluží kozu za džbánek whisky.

Laskan byl vysoký a hubený jako lunt, s nakrátko ostříhanými, zježenými vlasy, pod nimiž mu byly vidět hrbolaté a asymetrické lebeční kosti. Dlouhými prsty pohyboval v ostýchavých gestech. Měl ze mě nahnáno.

V časných ranních hodinách ještě obsluhoval štamgasty, v líném, uvolněném ovzduší, v bezpečí před dotírajícím sněhem. Rašelina dohořela v hromadě bílého popela, z něhož tu a tam vystřelila oranžová jiskra. Podlaha zakrytá kelimem byla teplá a místností se vznášela borová vůně.

Znenadání jsem si uvědomil, že sklouzávám pohledem k postavě usazené na dřevěné lavici u stolu hned vedle dveří. To bylo zvláštní, protože hosté se obvykle snažili posadit co nejblíže k ohni. Byla to žena, ačkoli to nebylo úplně snadné poznat. Seděla ke mně zády a vytrvale popíjela vodku; po vyprázdnění každého kameninového pohárku ho přidala na rozestavěnou pyramidu. Napočítal jsem jich třináct. Velice jemné černé vlasy jí padaly přes ramena až k pasu. Byla ode mě odvrácená, a zatímco jsem ji sledoval, nikdo jiný na její přítomnost nezareagoval. Hosté ji nechávali být.

Podobně jako já měla bledou kůži, rhydanské oči se svislými oválnými zorničkami, které pohlcují záři sněhu. Závratná rychlost zraku nám umožňuje hbitější reakce – které by člověk z nížin vnímal jako přemrštěné. Její ruce a nohy byly soustavami dlouhých svalů, tuhých a vytrénovaných. Co měla na sobě? Černou kazajku, volnou a vybledlou po tisícerém praní na kamenech, do níž se jí vtlačovala drobná špičatá prsa – která jsem sotva zahlédl –, a krátkou sukni, ne, velmi krátkou sukni z

téže drahocenné černé bavlny dovážené z Ptakky. Na nohou měla kožené lodičky s řemínky, a to bylo všechno. Zatímco jsem si ji takto otevřeně prohlížel, nepřestávala se utápět v naší nejlepší vodce.

„Laskane," zavolal jsem. „Pojď sem na minutku." Laskan ke mně došel i s utěrkou, kterou cídil rohovinový pohárek.

Ukázal jsem na hubenou dívku. „Kdo to je?" Pokrčil rameny a otočil se, ale já jsem se nahnul přes pult a popadl ho za loket.

„Ta… nějaká děvka," odpověděl.

„Jak se ta děvka jmenuje?" páčil jsem z něho.

„Jante, drž se od ní dál. Není tak úplně… Podívej, je trochu divná." Stiskl rty a nervózně se pousmál.

„Ty sám jsi zatraceně divný, Laskane, a svoje rady si můžeš strčit někam. Jestli mi to neřekneš, nepřej si mě. Tři… dva…"

„Geňa Dara!"

Pustil jsem ho a Laskan si promnul kostnatý loket. „Je to Dara…" potvrdil. „Je to Labhrova dcera, takže… moje nevlastní sestra."

„Nevěděl jsem, že Labhra má dceru!"

„Nechtěl, abys o tom věděl, Jante."

Ve zvědavosti jsem na chvilku přestal útlé dívce věnovat pozornost. „Co se nakonec s Labhrou stalo?" zeptal jsem se.

Laskan pokrčil rameny, v gestu, pro něž byl dobře uzpůsoben. „Co… zabila ho manželka," odpověděl.

Nalil jsem si misku whisky a usedl na barovou židli. Měl jsem pocit, jako bych se procházel po okraji propasti. Když mi osud přihraje něco tak vynikajícího, mám potíže uvěřit, že jsem nezabloudil do života někoho jiného. Hospoda mi připadala lehce neskutečná a chvěl jsem se vzrušením. Laskan si všiml, jak jsem po krátkém uvažování přimhouřil oči rozhodnutím. „Ne, to snad ne," hlesl se zpěvavým temninským přízvukem, po němž se mi tak často stýská.

„Proč jsem ji ještě nikdy neviděl?"

„Jante, já… Sakra. Tak dobře. Moc sem dolů nechodí… Zajde sem, jenom když je na vrcholech taková psota, že už se to nedá vydržet; jinak tráví čas na Chiru nebo Greaderichu."

„Vážně? A co tam tak dělá?" Tenký led Laskanovy trpělivosti se prolomil a řekl mi, jestli bych se jí nechtěl zeptat sám. „Vím jenom, že je to čubka samotářka," dodal trpce. Poznal, jak silně po ní dychtím, byl jsem rozechvělý touhou. Už jsem si myslel, že poté, co mě odmítla Dellin, se mi žádná další příležitost nenaskytne. A teď tu byla, moje nová příležitost. Moje poslední příležitost. Musela být má.

„Je vyšší než Dellin," zašeptal jsem, uvažuje nahlas. Hospodský poznámku zaslechl a usmál se.

„Ano," přitakal. „Vím, co se tehdy stalo."

„Smrtelníci si to nemůžou pamatovat!"

„Jante, o tvém totálním selhání se Širou Dellin tady kolují legendy."

To bylo před sto lety. Teď jsme tady a teď. „Jaký druh muže se téhleté bude zamlouvat?" zeptal jsem se a ukázal prstem na hubenou postavu Geni Dary.

V hořkosti v Laskanově hlase zazněl i náznak sebelítosti. „To já nevím," připustil. „Mě si k sobě nepustí."

V průběhu nadcházejícího dne a noci jsem se činil. Všechny mé snahy vyšly naprázdno; Geňa si mě nechtěla ani všimnout. Nakonec jsem nedokázal rozhodnout, zda Genin svět je i pro mě příliš nepřeložitelný, zda je jen zarputilá, zadaná nebo prostě jen zatraceně pitomá. Dvě věci byly jasné: byla stejně krásná jako nevyzpytatelná a byla zapřísáhlá alkoholička.

Když jsem ji v drogovém opojení omylem oslovil jménem Dellin, jen se pousmála a obnažila zuby bílé jako sníh. Kupoval jsem jí whisky, kterou ona ochotně pila (tak rychle, jak jsem ji nosil), nikdy mi však nepoděkovala. Prošel jsem celý svůj repertoár, ale nic z toho nevzešlo – díky tomu se má touha jen prohlubovala. Odmítala tancovat. Karty? Ty hrát neuměla. Historky o cizích zemích? Tvářila se otráveně. Nechtěla by, abych ji doprovodil domů? To v ní vyvolalo záchvat ledového smíchu, který se mi v závějích usadil kolem nohou.

Tato rhydanská dívka měla mužskou tvář, ačkoli ji pořád zdobily vysoké lícní kosti a ladná čelist. Vždycky chodila ve stejném oblečení, tenké kazajce nebo šněrovačce a zřasené sukni. Byla příliš nohatá, vyhladovělá a šlachovitá, aby se podobala drobné Dellin, ale nyní se stala terčem mého vzteku na její předchůdkyni, který jsem v sobě choval už dlouhá léta.

Když jsem ležel bdělý a zbytek domu už spal, nepřestával jsem na ni myslet. Myšlenky na ni mě sžíraly zaživa a snažil jsem se zachránit pomocí skolopendia. Leč touha se ve mně hromadila jako voda při jarním tání. Tak silná touha! Musel jsem ji mít. Na ptackém dvoře by se o to postaral gram kantarid, ale nad sněžnou čárou žádné afrodisiakum nepůsobí.

Chtěl jsem ji opíchat. To by byla štvanice! Chytil bych ji. Sklátil bych ji mezi ledovými formacemi.

Nebo bych ji ošoustal na teplé posteli, když by se za oknem snášela oblaka sněhu. Chtěl jsem, aby si na mě sedla a v těch dlouhých nohou by se rýsovaly a mizely svaly. Zase se mi

postavil. Stál mi tak, že jsem cítil, jak mi v rozkroku tupě bije srdce. Za to všechno mohla Geňa. Za to musí nést zodpovědnost. Když tak ležím na slamníku, jednou rukou si svírám a hladím varlata, mnu si ztopořený penis. Mám ho útlý, ale průměrně dlouhý, s hladkým žaludem. Ty namalované nehty patří jí. Prsty kolem penisu jsou její a při pohybu vzhůru stisknou. Je pode mnou roztažená. Malá prsa, sněhobílá zimou. Kočičí oči rozzářené rozkoší. Když vyvrcholím, vystříknu jí do pusy. Vzdychám. To je jen chtíč, Širo. Nikdy nešlo ani tak o „pomiluj a opusť" jako spíš o „opíchej a padej".

Poslední noc jsem byl s rozumem v koncích. Následujícího dne mě čekali na Hradě a připravoval jsem se na dlouhý a nepříjemný let. S mou závislostí to bylo vážné, došly mi peníze a s Geňou Darou jsem nezaznamenal žádný pokrok.

„Nevyšlo ti to," zvolal Laskan potěšeně.

„Nepředbíhej, rozmařilče. Nepředbíhej, sakra."

„Chacha! Zkus to zase za sto let. K čemu tu nevrlou čubku vlastně potřebuješ, co?"

Protože je kusem hor, potenciální vzpomínkou. Protože je Rhydanka, rychlá a divoká. Protože vypadá podobně jako já, Laskane; je jednou z nás. Já jsem se narodil znásilněné ženě, stejně jako Laskan Šira; lituji jeho matku, když se na ni vrhl Labhra. Lidé z hor považují nemanželský původ za kletbu – kletbu, kterou lze dále přenášet.

Objímal jsem výčepní pult, byl jsem zesláblý, pohyboval se neurčitě a na Geňu jsem zapomněl, dokud se kolem mě neprotlačila. Obvykle se kontaktu s jinými vyhýbala, ale teď chtěla vědět, proč jsme jí přestali nosit pití. Přišla zvenku, kam se lidé chodí za hospodu vymočit do sněhu, a měla studenou pokožku, ačkoli vypadala rozrušeně a poplašeně. Všiml jsem si, jak si rukou sklouzla po předním dílu sukně. „Dovolíš mi to?" zeptal jsem se jí.

Ticho.

„Kočičko," dodal jsem, „nejspíš tě už nikdy neuvidím."

Dara se přiblížila natolik, že jsem ji mohl obejmout kolem pasu. Měla ho tak útlý, že jsem ho obkroužil jednou rukou. Neodtáhla se.

„Chci tě," svěřil jsem se jí ve vší upřímnosti.

„Tak si mě chyť!" zvolala a vyrazila.

Přeskočila lavici, hromadu lyží, a než jsem stačil popadnout dech, vyběhla ze dveří. Laskan za mnou jenom zasténal. Už to

vypadalo, že se přehoupne přes pult a vydá se za ní. Já jsem si odepjal pás s mečem a hodil ho po něm. „Zůstaň tady!“ poručil jsem mu. A vystřelil. Jako blesk.

Ledový noční vítr mi spaloval plíce. Lokal jsem vzduch a vzadu na patře se mi shromažďovaly sliny. Cesta byla zasněžená; Geniny stopy vedly do mírného stoupání. Běžel jsem za ní, na dlouhých nohou. Skákal jsem do jejích šlépějí, mělkých rychlým úprkem. Nikde jsem ji neviděl. Vypařila se. Panebože, ta je rychlá. Netížila ji křídla a byla mi zdatným protivníkem. Doufal jsem, že se snadno unaví.

Vyběhl jsem na návrší a na úzkou plošinu nad Sutí. Držela se těsně u sněhového převisu. Zahnal jsem z mysli pochyby a soustředil se na běh. Rychle. Jednu nohu před druhou, několik hodin. Srdce mi bušilo kočkou a whisky. Geňa, neustále přede mnou, se smekala jako černý duch. Sleduj vlastní útlé nohy. Touha je střepinou ledu v mé mysli. Vyzáblé stíny na sněhu: ledem zkroucené stromy. Zavedla mě mezi ně a už jsem si myslel, že se zastaví. Vzdát se však nehodlala. Vedla mě na lepší místo. Chtěl jsem ji kousnout, rychle a silně.

Hnali jsme se kamenným žlabem mezi ostrými skalními sloupy. Křemen je skalní sníh, žula pěna. Utíkali jsme dál; ona soustředěná na úprk, já na sex. Vyběhli jsme k hraně Klannišského ledovce, strmé bílé stěně. Zapraskal led, když přeskákala zmrzlou bystřinu.

Měl jsem tak ztopořený penis, že jsem sotva mohl běžet. Viděl jsem ji, v dálce, jak se vydává zlézt mohutný skalní útes. Zatímco se šplhala do výšky, zkracoval jsem vzdálenost, která nás dělila. Na úpatí hory jsem vzhlédl a spatřil ji vysoko nad sebou. Položil jsem ruku na mrazem rozpukanou skálu. Byla studená. Podrobně vykreslená v šedých odstínech. Vidíš – nezdá se ti to. Já tu děvku opíchám, napadalo mě, když jsem se zastavil, abych se nadechl, předklonil se a kašlal a plival.

Geňa cestou sem udělala chybu. Proběhli jsme kolem karu do nitra hor. Utíkala mi, ale zamířila ke strmému srázu, kde končilo svažující se údolí. Sráz se táhl k hřebenu ostrému jako břitva. Lezla s hbitou, jistou ladností, tvrdé, špičaté nehty na dlouhých prstech zatínala do každé vhodné škvíry. Ale neměla křídla a tak si musela dávat pozor.

Pro mě pád nic neznamená. Nelámal jsem si s výstupem hlavu a šplhal o to rychleji. Nabízely se mi chabé záchyty. Přenášel jsem váhu z jednoho na druhý a hnal se vzhůru. Rychle. Předběhl jsem ji v polovině skalní stěny, na římsu jsem vyšplhal první, podal jí přes okraj ruku.

Rozlehlá jasná obloha. Závratný pohled – horské štíty spojené hřebeny táhnoucími se několik mil do dálky. Hory byly strohé, potřísněné ledem. Svahy lemovaly borové háje a tu a tam zalévaly černé stíny.

Sevřel jsem jí zápěstí tak silně, že jsem na něm mohl zanechat modřinu, a přetáhl ji přes okraj. V tom rozlehlém prázdném prostoru jsem se jí dotkl.

Sekla po mně volnou rukou. Zkroutil jsem jí loket za záda a přinutil ji pokleknout. Chtěl jsem si ji vzít takto, na kolenou, s rukou na jejích malých prsou. Kopla mě. Nedal jsem jí facku; svalil jsem ji na záda. Voněla kamením, chvěla se.

To mi nehrálo. Chvět by se neměla. Ještě není pořádná zima. Přenesl jsem na ni váhu, rukama se jí zapřel o ramena, donutil jsem ji dolehnout na záda. Vrtěla se. Zápasil jsem se studeným knoflíkem a stáhl si jelenicové kalhoty. Penis jsem měl tak tvrdý, až mě bolel. V chladném vzduchu jsem si po něm přejel rukou. Ležel jsem jí mezi nohama a už jsem před ní škubal boky. Cítil jsem, jak mi šustí křídla. Jazyk jsem měl suchý po nasávání studeného vzduchu, ale olízl jsem jí krk, zatímco jsem jí držel jednu ruku v tmavých vlasech, aby mě nekousla. Abych se jí mohl dívat do očí. Zoufale jsem toužil po orgasmu. Roztrhl jsem jí tenké kalhotky, ona mě popadla za ruku a olízla ji.

„Líbí se ti to?“ zeptal jsem se.

„Deyn.“

„Co říkáš, hm?“

Byla úplně suchá. Zvláštní, pomyslel jsem si, a pak jsem si uvědomil proč. Uvědomil jsem si, proč se chvěje. Nebylo to zimou, ale strachem. Ještě to nikdy nedělala. V náhlém zhnusení jsem se posadil na paty, s vystrčeným pevným břichem a ztopořeným penisem větším než kdy předtím. S úžasem se na něj zadívala.

Promnul jsem ji špičkou palce a pomalu jsem do ní zavedl dva prsty. Ucítil jsem, jak se jí lepkavě protrhla blána. Její statečný zápas přešel do vzlykotu. Byla ulepená krví. Otřel jsem jí rudou špičku prstu o bledá ústa. Odplivla si.

Cítil jsem, jak je rozdělaná. Zatočila se mi hlava. Poblouzněný netrpělivostí jsem uchopil pyj a pokusil se ho do ní zasunout. Čubka jedna vychrtlá. Zavrtěl jsem se v bocích. Byl jsem na okraji. Byla měkká, teplá. V drsném studeném světě. Stačil jediný tvrdý zásun, a byl jsem v ní jak nejdál to bylo možné. Ze rtů se mi vydralo heknutí rozkoše, ona vykřikla. Rozmrzelost se rozplynula v chtíči; začal jsem ji co nejsurověji píchat.

Opíral jsem se o zapřené ruce a shlížel jí do ostré tváře. Genino tělo jsem používal jako dráždidlo penisu. Posunoval jsem

ji po kamenité půdě. Byla nesmírně těsná a nesmírně vzrušující, navlhčená krví. Bradavky měla malé a špičaté, vybledlá látka se přes ně táhla jako horský hřbet. Bylo to s ní lepší, než jsem si dokázal představit. Byl jsem v sedmém nebi, konečně jsem měl dívku s kočičíma očima. Sex s rovinačkami je takový upachtěný.

Roztáhl jsem křídla, abych měl boky v lepším úhlu, ale Geňa nechtěla zajet prsty do peří, které se nad ní rozepjalo. Položila mi jednu ruku na zadek, aby si mě přitáhla blíž.

Dával jsem jí do těla, přirážel boky. U kořene pyje jsem cítil ohnisko vzrušení. Hekl jsem. Pokusila se mě shodit. To mě ještě víc rozohnilo. Chtěl jsem ho vytáhnout, ale byla příliš skvělá. Vystříkal jsem se do ní. Rychle, a dalších několik přiražení klouzalo a tlačilo. Ochabla.

Začal jsem se vymaňovat z moci posedlosti. Opustil jsem ji a vstal, už s pocitem viny. Po namáhavém pronásledování mě bolely svaly. Zastrčil jsem si vlhký pyj do nohavic a zapnul si kalhoty.

Geňa celá pobledlá zvolna vstala a zadívala se na okraj útesu.

„Teď mě opustíš, co?“ zeptala se.

„Ano.“

Takový je rhydanský sex.

Geňa se dívala, jak ze země zvedám konce křídel, ve tváři výraz naprostého zděšení. Na stehnu měla šmouhu mého semene a své krve.

Zorientoval jsem se; octli jsme se na svahu Stravaigu. Za jeho bílou špicí byl sotva patrný trojitý vrchol Temného Mhoru. Byla to podívaná, kterou jsem si nedopřál už sto let. Ztratil jsem o Daru zájem a vzpomínal na dávno zapomenutý život v temninském údolí.

Geňa se prudce rozběhla po hřebenu – ostroh tvořil stezku mířící na basteirské louky. Doběhla na sněhové pole a nebezpečně uklouzla, našla rovnováhu a zrychlovala, až málem vzlétla a hnala se nad prázdnotou. Já jsem zvolna slétl do Suti.

Nyní v Srpnové věži, ve vleku nastupující nevolnosti, jsem celou noc strávil rozjímáním nad vlastními nedostatky. A nad Geňou.

Kapitola dvacátá třetí

Ata se vrátila hodinu před úsvitem. V těžkém vlněném plédu. Měla připásaný manželův meč z roku 1851, kterého si Mlha velice cenil. Lakovaná pochva jí u pasu opisovala oblouk; všiml jsem si šagrénem pokryté slonoviny a černého hedvábného zdobení na jílci. Čepel byla ukuta z tisíckrát a jednou přeloženého ocelového plátu vytvrzeného dřevěným uhlím; byla dokonale vyvážená. Tepenská ocel je ta nejlepší na světě. Meč nebyl nikdy použit; zůstával ostrý jako v den, kdy byl nabroušen, a dokázal by přetnout Hmyz, aniž by zpomalil. Šíleně jsem po něm zatoužil. Zdokonalil by všechny bojové pohyby, které jsem znal; jen to, že bych ho nosil, by mi zajistilo respekt a rváči by se mi klidili z cesty. Byl vrcholem ptackého mečířského umění. Byl vyroben na Světovou výstavu a potom ho král předal na sokolské panství, kde setrvával na čestném místě. Mlha meč přechovával ve skleněné vitríně. Ata vitrínu rozbila a připjala si meč k pasu.

Teď se pustila do měření na mapě Pevnostního útesu v Dolním Sedle. Z okna jsem viděl zužující se pevninské pobřeží, které vypadalo, jako by viselo ve vzduchu; obloha a moře měly stejný bleděmodrý odstín a já jsem nedokázal rozeznat, kde jedno přechází do druhého. Vítr se zklidnil a nyní foukal od pevniny na moře. Tam, kde se původně valily zpěněné přílivové vlny, se voda nyní stříbřitě čeřila jako tác rtuti. Sledoval jsem pevninu a čekal, až vyjde slunce.

Místo něho se na pobřeží objevila hvězda; třpytila se u okraje moře. Viděl jsem, jak se odráží na hladině; byla to bledá, mihotavá žlutá tečka světla. Mžoural jsem na ni, ale nenapadalo mě, co může být zač, a ze soustředění mě ještě silněji rozbolela hlava.

„Smrtelnice," zvolal jsem, „pojď se na něco podívat."

„Vida, ono to umí mluvit," podotkla Ata. „Myslela jsem, že se to jen choulí na zemi a třese se." Podržela si těžký pléd a přistoupila k oknu. Ukázal jsem na zřetelné, neklidné světlo. „Nevíš, co to je?"

„Ale vím. To je awndynský maják."

„To vidíme tak daleko?" Awndyn byl od nás třicet kilometrů vzdušnou čarou. Bouřka vyčistila vzduch.

„Ano. Je na konci přístavní zdi. Je zvláštní, že ho Vlaštovka rozsvítila během dne, výstřednice jedna."

„Není to zvláštní. Vždyť je to signál! Blesku, ty jsi génius!"

„To je možné, ale dobré znamení to není – maják svítí nepřerušovaně. Myslím, že mají problémy; musíme se hned vydat na cestu. Jante, umíš se bít?"

„Bít? Vždyť já se ani nepostavím!"

Ata přeběhla ke schodišti a zavolala dolů: „Karmíno, co už je přichystané?"

Nadutá Karmína s orlím nosem se objevila ve dveřích. „Všechno. Dvacet Velkých lodí je napěchováno hacilitským vojskem. Koně a povozy jsou na *Strnadovi;* řadové lodě a pinasy povezou zásoby. *Bažant* se ještě nakládá, ale stejně všichni nemůžeme opustit přístav za jednoho odlivu."

„My si vezmeme *Buřňáčka."*

Karmína přitakala.

„Ty, moje drahá, se ujmeš *Bažanta,* a zbývajících sedmdesáti osmi lodí. Setkáme se dnes večer deset stupňů severně od Husického mysu."

Karmína přikývla a zacouvala po schodech zpátky dolů.

Ata mi vtiskla do ruky můj meč. „Jante, něco přece jenom zvládneš, ne?!"

Ztěžka jsem se postavil. „Máš trochu kočky?"

„Kočky? Myslíš skolopendia? Ne, a pochybuji, že bych ho teď na světě ještě vůbec někde sehnala."

„Zbývá mi jen pár hodin, nechci odejít…"

Stroze mi pokynula a já se za ní vydal po točitém kamenném schodišti, na dřevěnou konstrukci a po ní dolů na plochá skaliska v přístavišti Zářijové věže. V prudké sluneční záři jsem mhouřil oči. Měl jsem tak silně rozšířené zorničky, že všechno buď bíle žhnulo, nebo tonulo v černočerných stínech. Oceán byl jen obrovskou, bolestivě jasnou dírou. Ve světle zářily i Atiny bílé kalhoty a světlé vlasy.

Dlážděné přístaviště se hemžilo tisícovkami hlasitě hovořících mužů. Tvořili nepřehlednou změť: vojáci s ručními zbraněmi

vedle kopiníků, skupinky kušiníků s hacilitským symbolem Rudé pěsti na semišových kabátech a nejméně dvě divize vybraných ptackých lučištníků, kteří však vypadali vyčerpaně, strhaně a neupraveně.

Přístavní dělníci nakládali *Bažanta* pomocí tří zatížených zdviháků. Po železných kolejnicích muži tlačili vozíky plné sudů, soudků se smolou, hromady šípů. Lidskými řetězy putovaly naostřené hole, pytle se solí proti Hmyzu, koše s potravinami – ukládaly se do podpalubí, až se křiklavě natřená karavela ztěžka kolébala na hladině.

Přístavní zeď svírala všechna plavidla v hranatém objetí, mezi betonem vlhce se lesknoucím slizem. Stěžně se kývaly tak těsně u sebe, že vypadaly jakoby propletené, a ve větru do nich naráželo volné lanoví.

Z paluby *Buřňáčka* mě a Atu zahlédli hacilitští vojáci. Začali na své druhy volat, aby se podívali, a vzrušeně ukazovali směrem k molu. Ata jim odpověděla zdrženlivým zamáváním a muži se nadšeně rozjásali. Přemýšlel jsem, jestli některý ještě někdy spatří své město.

Ata mě dloubáním navedla přes úzkou lávku rozklenutou nad prostorem mezi přístavištěm Zářijové věže a palubou *Buřňáčka.* Chytal jsem se zábradlí, když tu píšťalka začala svolávat posádku a Ata přikázala spustit plachty.

Buřňáček elegantně opouštěl kotviště. Hleděl jsem, jak kolem nás klouže přístavní hráz.

„Jsi ještě při smyslech, Rhydane?“

„Potřebuju…“

„Neříkej to! Nemluv mi o drogách… nelíbí se mi to!“

„Mně taky ne.“

„V Ptacce umírají tisíce lidí a my tomu učiníme přítrž.“

Buřňáček se rychle prohnal třicetikilometrovou úžinou k awndynskému břehu. Čtvercové sytě rudé hlavní plachty se nadouvaly jako mračna. Za trojúhelníkovou plachtou se tvořily vzdušné víry; čechraly mi peří, zvedal se mi v nich žaludek. Moře má nepochybné výhody. Můžete do něho zvracet, když se cítíte pod psa, což byl v dané chvíli můj případ. Celé hodiny jsem dávil přes hrazení, až ze mě vycházely jen žaludeční šťávy; chutnaly jako Hmyzí krev.

Ata u kormidla nepřestávala promlouvat ke své lodi: „Přidej, ty hajzle.“ U stehna jí v černé pochvě volně visel meč ze Světové výstavy v Křišťálovém paláci.

* * *

Awndynský přístav vypadal opuštěně. Z majáku stoupala oblaka světlešedého dýmu, jinak se v něm nic nehýbalo. Ale na sedmikilometrovém písčitém břehu pobíhaly a kličkovaly drobné postavičky.

Přibližně pět set vojáků v awndynských zelených uniformách bojovalo uprostřed stahujícího se Hmyzího kruhu.

Hmyz se vyléval z městských hradeb. Hnal se po přístavním molu a po chaluhami posetých kamenných schodech, z mělkého říčního koryta. Hmyz o velikosti poníků přebíhal travnatou pobřežní nivu a vrhal se na písek. Probíhal mezi náhrobky awndynského hřbitova, spouštěl se mezi žluté duny.

O něco dál Hmyz slízával prolitou krev z písečné trávy. Stopu sledoval až dolů na pláž. Sotva jsem rozeznával šmouhy písku, které mu ulpěly na krví potřísněném chitinu.

Někteří dravci se stavěli na pilovité zadní nohy a blížili se s komíhajícími se tykadly. Awndynští bojovníci byli tlačeni do houfu, neustále ztráceli půdu pod nohama. Ustupovali k moři. Celou dobu se zkracovala vzdálenost, která je dělila od Hmyzu.

Vyburcoval mě adrenalin. „Vždyť jich je tam celá divize!“ zvolal jsem.

„Doufala jsem, že jich bude mnohem víc,“ poznamenala Ata.

„Vidím Lučištníka!“

Blesk se nedal přehlédnout. V ranním slunci se mu třpytilo zlaté šupinové brnění. S obnaženou hlavou a s cáry látky, které se mu odmotávaly z holenního brnění, svolával máváním vojáky do kruhu, zatímco druhou rukou ještě někoho odsouval za sebe.

Vlaštovku.

Byla to Vlaštovka Awndynská, opřená o kopí. V podpaží držela Kyan.

Bok po boku s Bleskem bojoval Moták; uklouzl na vlhkém písku, vzápětí znovu napjal tětivu.

Protáhlé jitřní světlo vytvářelo z jejich stop na žlutém písku změť modrých stínů. Vzduch byl křišťálově průzračný, doléhal k nám slabý křik; Blesk se snažil udržet formaci, ale muži ji neustále narušovali a riskovali útěk k moři.

Ata stočila loď doprava, co nejtěsněji k břehu, a *Buřňáček* se začal plavit rovnoběžně s awndynským pobřežím, takřka v pravém úhlu k větru, a začal zpomalovat, až jsme zastavili naproti mase Hmyzu a bojujících mužů.

„Tahle kocábka vůbec neposlouchá," povzdechla si Ata. „Jestli se přiblížím ještě víc, snos ji strhne na břeh."

Hmyz stahoval smyčku. Blesk pálil přímo do něj. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak rychle vypouštět šípy. Toulec na pravém boku už zel prázdnotou a teď je tahal z toulce na zádech. Hmyz se hnal přímo k němu; Blesk ho postupně odstřeloval. Udržoval si třicetimetrový, dvacetimetrový, desetimetrový odstup.

Slyšel jsem Kyanin pláč.

„Zbývá nám už jenom minuta!" vykřikl jsem.

Ata vykročila na dolní palubu. „Budeme je muset naložit."

Rozkřikla se po palubě a vzápětí jsem uslyšel, jak se z přídě spouští silný kotevní řetěz. Než kotva zabrala, *Buřňáček* se ještě otočil kolem osy. Pak do vody sklouzla i záďová kotva. Atina posádka začala na hladinu spouštět čluny v lanových závěsech, tři na každé straně.

Čluny dopadly současně. Šest námořníků pro každý člun slezlo po šikovných provazových žebřících a vyložilo vesla.

Ata se obrátila na mě. „Posle, počkej tady." Chytila se žebříku a spustila se přes hrazení.

Šest vyloďovacích plavidel vypadalo vedle mohutných boků *Buřňáčka* jako kachní drobotina. Sledoval jsem je, jak se houpají a zmítají na vlnách a vesla podobná Hmyzím nohám zanechávají ve vodě bílé stopy.

Většina awndynských vojáků už stála po pás v moři. Ve vlnách byla asi padesátka lučištníků s luky vysoko nad hlavami, s meči ve volných rukou. Hmyz je pronásledoval až do příboje, kde nadzvedával zadečky a obnažoval kusadla.

Ata se netečně tyčila na přídi člunu, který se všelijak kolébal a nakláněl. Muži se mocně opírali do vesel. Šestice loděk se přiblížila ke shluku lučištníků – a málem se převrhla, když se bojovníci v horečnaté snaze dostat se konečně do bezpečí začali prudce chytat boků.

Zoufalí a prskající muži ignorovali veškeré Atiny pokyny. Vrhali se až po krk do vody, odhazovali luky. Veslaři se k nim natahovali, chytali je za opasky, křídla a ruce a přetahovali je přes hrazení.

Zatímco čluny přirážely ke břehu, míjely zbylé plavající bojovníky a jejich posádky je pomocí háků rovněž vytahovaly na palubu. Plně naložená plavidla zaskřípala na písku.

Blesk něco vysvětlil Vlaštovce, která si odkopla brnění z nohou a vrhla se do vln. Rozumně si nevybrala člun, v němž se plavila Ata. Moták nesl Kyan. Blesk si ze svého masivního luku

odmotal hedvábnou stuhu, zvedl ho nad hlavu a vstoupil do příboje, následován posledními Awndynskými.

Všech šest lodí bylo tak napěchováno vojáky – v každém jich našlo záchranu asi sedmdesát –, že všichni museli stát. Plavci na ghallainský způsob zvedli vesla z úchytů. Ze všech sil se snažili navést lodě přídí do vln a začali pádlovat zpátky ke mně.

Břeh zůstal vydán napospas Hmyzu.

Zpáteční cesta vyloďovací družiny trvala celou věčnost. Díval jsem se, jak Hmyz přebírá těla na písku. Jedna zrůda zabořila hlavu pod mrtvolu a převalila ji. Ve dvojici pak uchopily po jedné paži a začaly couvat, až nebožáka roztrhly.

Třásl jsem se.

Blesk by mi mohl vrátit stříkačku. Některý z vojáků by mohl mít nějaké léky – tedy kočku, které by zbrzdily můj pád. Říkal jsem si: Jante, nebuď tak zatraceně směšný. Přestal jsem se snažit ovládnout třesavku, uvolnil jsem se, a třas mě zcela zachvátil.

Když se nad okrajem provazového žebříku objevila hekající Vlaštovka, pomohl jsem jí na palubu. Kolem krku měla uvázaný listově zelený plášť, za krajkovím živůtku měla zasunutou zakulacenou dýku.

Objal jsem ji. „Co se stalo s awndynským panstvím?“ zeptal jsem se.

„Awndynské panství!“ Propukla v pláč. „To je úplně zamořené! Pro boží pelichání! Hmyz zaplavil celou říši, a abychom se před ním zachránili, budeme muset zůstat jednou provždy na moři!“

„Ostnov, Hacilit a Roviny se dosud drží,“ namítl jsem. „Hlavu vzhůru.“ S rukou kolem ramen jsem se ji pokoušel ukonejšit vysvětlováním Císařovy zprávy, zatímco na palubu vylézal jeden promáčený voják za druhým.

Blesk se nakláněl přes příď a zabíjel Hmyz na pláži, který už nedokázal zasáhnout žádný jiný lučištník. Přestal pálit, až když Ata rozkázala vyrazit pod plnými plachtami a zamořené pobřeží se vytrácelo z dohledu.

Otočil se na ni. „Zavez nás tam,“ poručil jí.

Ata bušila pěstí do krytu kompasu a nadávala. Vrhla na něho prchlivý pohled. „Šetři si šípy.“

„Jestli se nedostanu do Mikavodu, umřu tady na pláži!“

„Mlč už, prosím tě. Budeš mít příležitost, až se dostaneme do Dolního Sedla.“

„Do Dolního Sedla? Ato…“

„Chci být Mlhou Atou. Za soumraku nás na shromaždišti čeká osmdesát lodí. Jsou plné vojáků, kteří si touží vyšperkovat řady přítomností Tornáda, Hradního šampiona.“

Blesk ukázal na chátru za svými zády. „Toto je třináctá divize awndynského vojska. Jsou to vybraní pěšáci, ačkoli teď už na nich není vybraného vůbec nic. Máš u sebe mikavodské lučištníky, které jsem ti poslal? Stačí pokrýt Hacilitské? Jejich kuše nemají žádný dostřel.“

„Ano, a shromáždila jsem deset tisíc vojáků z Morenzie a k nim připočítej vojáky z ostrova a pobřeží, kteří se mylně domnívali, že na mém ostrově najdou nejlepší útočiště.“

„No vida…“

„Blesku Rarohu, něco mi dlužíš.“

Pohlédl na ni s neskrývaným opovržením, potom se ovládl a vysekl jí formální poklonu. „Ano,“ odpověděl zasmušile. „To dlužím.“

Kyan se nepouštěla Vlaštovky; dívenka, promrzlá a vyděšená, se držela Vlaštovčiny zdravé nohy a nic neříkala. Vlaštovka se vedle mě choulila a otírala si slzy a kapky z nosu do mokrých zlatohnědých křídel. Pohladila mě po hřbetu ruky. Přinutil jsem se na ni usmát a stiskl jsem jí paži.

„Co je s tebou?“ zeptala se. Byla zvyklá, že vypadám pohuble, ale ne úplně vyřízeně.

„Je mu zle,“ odsekla Ata. „Hej, vy zatracení obrněnci, padejte od toho kompasu!“

„Nekouslo ho něco?“

„Nic, o čem byste něco věděla, má drahá.“

Odvrátil jsem hlavu. Kdybych nebyl tak odporně zesláblý, vydal bych se někam sehnat drogu. Kruh se tentokrát neporušil, takže zbytek Eszajů musí být pořád naživu a Mečíř brání Hacilit. Myslel jsem na hacilitskou Ostružnickou, Jehelský park, doky na východním břehu, na všechnu tu čistou kvalitní kočku, kterou prodávají mladíci ozbrojení noži, a ředěnou kočku v alobalu, se kterou mezi sebou obchodují námořníci. Na zaskajské přidušené hlasy, siluety na nárožích nebo na rozebratelný zámek lékárničky v polní nemocnici plné lahviček s léčivy. Na *cokoliv,* co by zmírnilo mou bolest.

„Poškrábala ho kočka,“ dodala Ata.

Lučištník se zadíval zpátky k pevnině.

Ata si mě měřila, jako bych jí nestál za opovržlivé slovo – možná ještě za posměch nebo snad za němé pohrdání. Dál si mumlala:

„Myslela jsem, že smrt je to nejhorší zlo, protože kdyby byla dobrá, potom by Eszajům nevadilo umírat. Nenapadlo mě ale, že někteří z nich si vybrali život ve smrti."

To už bylo na mou hrdost přespříliš. Co ona může vědět? Pokusil jsem se vstát, ale podařilo se mi jenom kleknout. Ztěžka jsem se nadechl, dusil jsem se uprostřed oceánu. Snažil jsem se udržet nad hladinou.

„Posel se sesypal, Blesku," řekla Ata. „Doufám, že si uchováš dobrou náladu."

Sklouzl jsem do hlubin.

Ležel jsem na kavalci, třásl jsem se a křečovitě se zmítal. Při každém trhnutí jsem dlouhými prsty zavadil o prkna podlahy. Vlaštovka se mnou měla plné ruce práce; musela vydržet mé výlevy v deseti různých jazycích:

„Já se tu nemůžu takhle srát! Už nemáme čas!"

„Pst, Jante."

„Zbývají nám jenom tři týdny!"

„Blouzníš… Byl sis blízký s Mlhou, co?"

„Ano." – Bleskův hlas – „A další šok ho čekal, když zjistil, že Eszajové opravdu umírají."

„Já nerozumím jedinému slovu, co říká."

Probudil jsem se, když bolest nakrátko polevila; v kajutě panovalo přítmí. Sevřel jsem si ruce mezi koleny, ležel jsem s jedním křídlem napůl nataženým, strnulý tísní, otřásal jsem se rychlým srdečním tepem.

Cítil jsem oceán kolotající jako dehet, s hladinou vydlážděnou tisícovkami tváří. Po polštáři mi přecupitala řada šedomodrých slonů na tipličích nohách. Zvedl jsem jednoho z jeho do dáli ubíhajícího visutého lana a slon se mi procházel po ruce jako hmyz.

„Už nevěřím, že ještě někdy vyjde slunce," pravil nějaký hlas.

Zavrtěl jsem se, abych se podíval, kdo to byl, a ucítil jsem na ústech ztvrdlou vrstvičku, kde mi otřeli zvratky. Na podlaze seděl se zkříženýma nohama mně neznámý ptacký voják s tváří vykotlanou stíny. Moták, v dlouhém tmavomodrém voskovaném kabátě, stál jako náměsíčník u okna a civěl ven.

Voják spirálovitě navíjel na dříky šípů husí pírka. Jeho průrazné šípy měly hroty ostré jako šídla – jejich účelem bylo pronikat Hmyzími krunýři – a tvrdé ostny po celé délce dříku, které měly krunýře rozbíjet.

V kajutě zavrzala prkna. Lucerna zavěšená na řetízku z nízkého stropu se otáčela v klidné stínohře. Její světlo se mísilo se strašlivou halucinační rudou září rozlévající se z okénka.

„Až se bůh vrátí z dovolené," podotkl Moták, „utrpí pěkný šok." Tvář se mu zkřivila úděsným pobaveným šklebem.

„Jestli přijde zítra, možná nás ještě zachrání."

„Možná přijde. Možná že ano. Prý mu na Čtyřzemí záleží, dovolená nedovolená. Možná by to byl ten Návrat, na který čekají nesmrtelní."

„Bůh má přinést definitivní mír a blahobyt. Mně teda nějak zatraceně mírumilovný nepřipadá."

Toužili po návratu boha, takže se nespoléhali na Hrad. Já jsem bolestí a vztekem drtil hrsti deky. Hrad celá tisíciletí držel Hmyz v patřičných mezích, udržoval patovou situaci, v níž byl Kruh nepostradatelný. Teď se jazýček vah vychýlil. Hmyz je všude a všechno to je má chyba.

„Pochybuju, že dokonce i Císař ví, co si počít. Možná nás opustí."

„Do prdele, Kejklíři! Slyšels, jak kapitánka Dei a můj pán tvrdí, že Kruh je pevný."

Voják se na mě zadíval. Předstíral jsem kóma, což mi nedělalo žádné velké potíže. Pohlédl na Motáka, jako by chtěl říct, že pokud je eszajská síla takováto, je s námi amen.

„Přišel Blesk ještě s nějakými odhaleními?"

Moták si skousl ret. „Prokaž mu taky trochu úcty."

„Vždyť já úctou přímo kypím. Blesk byl přítomen na počátku světa…"

„Kruhu."

„Správně. Kruhu. Proto může mít představu, jak skončí." Moták začal dokončené šípy zasouvat do otvorů ve svém koženém toulci.

„Mně se můj pán nesvěřuje," řekl. „Neslýchávám je, jak se baví o Hradních tajemstvích. Za dobu trvání Kruhu Hmyz jižně od Dolního Sedla nikdy nezpůsobil takovou pohromu – Seriema Eskeská říkala, že se blíží k jejímu panství. Jestli nesmrtelní nezastaví Hmyz v Eske a Šivelu, octne se v ohrožení samotný Hrad."

„Povolá si pak San Eszaje zpátky?"

„Císař San *není* Poštolka Ostnovod! Krucinál!“ Moták si v nefalšovaném rozčilení stiskl kořen nosu a zavrtěl hlavou.

Šípař jménem Kejklíř pokračoval: „Císař ale založil Kruh a podělil se o nesmrtelnost, kterou mu daroval Bůh, protože Hmyz porazil jeho smrtelné šiky. Když bude Kruh přemožen, co vymysli potom?“

„Klidně se zasni.“

„Zeptej se Bleska.“

„Já se svého pána na nic ptát nesmím!“

Vysoukal jsem se po stěně o něco výše. „Zeptejte se mě.“

„Páni – proboha! Omlouvám se!“

Kejklíř měl oči velké jako talíře; strnul hrůzou. Zesláble jsem dodal: „Já jsem se mohl kvůli říši a abych vám zachránil život přetrhnout a vy se tady jenom oddáváte domněnkám. Jsem úplně vyřízený a od vás slyším jenom rouhání.“

„Já se omlouvám!“

„Císař je na Hradě a všechno skončí dobře. San nám říká, že nikdo neví, kdy se bůh vrátí, ale já vás můžu ujistit, že takhle se na jeho návrat nepřipravuje.“

„My jsme tím nemysleli nic zlého, Posle!“

Vyzývavě jsem se na něho podíval. „Setkám se s tebou v řadách lukostřelců?“

„Ovšem!“

„Dobrá. Tak mi nalij trochu vody a vypadni!“

Kajuta kysele páchla zvratky. Byl jsem oblečený, špinavá černá košile se mi otvírala na hladké hrudi, na nohou jsem měl džíny, byl jsem bosý. Složil jsem si křídla na kavalec, až mi zaskřípaly kosti, a otřel si krůpěje potu z Kola vypáleného na rameni.

Motákova tvář a kabát byly posety zlověstnými skvrnami; vypadaly jako podlitiny, ale když se pohnul, podlitiny se nezvlnily. Byly to jen stíny vrhané přízračným rudým světlem, přes kapky na okenním skle.

Chvěl jsem se po celém těle. Svírala mě agonie; úpěl jsem. Bolely mě všechny svaly. To se už blížil další nápor? Potřeboval jsem si oddechnout!

„Blesk mě obeznámil se skutečnou příčinou vašeho stavu,“ řekl Moták.

„Nemám po ruce drogu.“

„Můžete si být jist, že o tom nikomu neřeknu.“

„Nahlédl jsi do nitra Kruhu. Už jsem skoro v pořádku,“ zašeptal jsem.

„Ano, konečně už nemluvíte z cesty.“

Roztřeseně jsem na jeho počest pozvedl rohovinový pohár, opatrně jsem z něj usrkl a čekal, zda mé vnitřnosti tekutinu přijmou.

Lil se ze mě pot, vlasy jsem měl přilepené na zádech. Vypletl jsem si je z náušnic.

„Setkali jsme se už se zbytkem flotily?“

„Ano. Před čtyřmi dny. Kometo, omlouvám se za toho šípaře, ale měl byste vědět, že od ptackých vojáků se ozývá spousta vážných námitek. Už vědí, že naší královnou je Eleonora Tangarská, a chtějí se k ní přidat.“ Moták se pousmál; poznal jsem, že Eleonoru podporuje i on.

„To je ještě nikdo neobvinil ze zrady?“

„Eleonora není uzurpátorka. Je označována za Císařovu přítelkyni… O Poštolkovi nic nevím. Mezi loďmi se míhají hlášení, kterým vůbec nerozumím. Ata nám řekla: ’Počkejte a do Ostnovodu budete moct poslat Tornáda, Siláka Kruhu, a čtyři tisíce dolnosedelských válečníků.‘ To je přinutilo k zamyšlení.“

„To bych řekl. Co je zač to rudé světlo?“ Moták zaváhal, opět se zadíval oknem a promarnil příležitost k odpovědi, protože do kajuty vstoupila nízkými dvířky Ata.

„No vida, náš závislák se vzpamatovává,“ podotkla. Podala mi dřevěnou misku plnou slepených těstovin. Hned jsem si je začal plnými hrstmi strkat do úst – měl jsem hlad jako vlk.

„Kdyby se San rozhodl ustanovit Eszaje, který je nejlepší na světě v horečnatém blouznění a nekontrolovatelném zvracení, nebylo by o tvé výhře pochyb. Ležíš si tady v kaluži vlastních zvratků…“

No, pořád lepší než ležet v kaluži zvratků někoho jiného. Začínal mě zaplavovat úžasný pocit uspokojení. Dávám kočce na prdel. Fakt že jo. Konečně se toho všeho *zbavím*.

„A blouzníš o moc zajímavých věcech, Jante Širo.“

„Co je zač to rudé světlo?“ zeptal jsem se s plnou pusou.

„Plavíme se kolem tepenského pobřeží.“

„Tepenského? Proboha ne – to ten Hmyz?“

„Myslím, že bys měl vyjít na palubu a přesvědčit se na vlastní oči.“

Najedl jsem se, umyl a následoval ji na palubu zalitou strašlivou září. Připojil jsem se k Bleskovi a Motákovi na zádi. Cihlově rudý přísvit se na západním obzoru táhl vysoko do nebe. Visel v gigantickém oblouku, jednolitá masa vzlínajícího vzduchu podobná rudé bublině.

Na město Tepen, Alčino gotické panské sídlo a Ledovkovu síň Zbrojířské společnosti nebylo vidět; skrývaly se za obzorem. Mým očím se nabízel jen pohled na plochou černou zemskou masu. Promnul jsem si oči a uprostřed záře jsem jen stěží rozeznal dva tenké sloupy. Ocelárna byla v plamenech.

Jeden z mohutných uhelných zásobníků se přehřál a explodoval. Instinktivně jsme se přikrčili, když se přes močály převalilo tlumené burácení připomínající hromobití.

V neobsluhované ocelárně stačí jediná jiskra – nebo zapálená výheň opuštěná dělníky prchajícími před Hmyzím útokem – a nyní už nebylo v lidských silách požár uhasit. Žádná budova nemohla vydržet podmínky takového pekla.

Kolem šíleného přísvitu získala obloha tmavomodrý odstín. Všude jinde byla úplně černá. Modrá, rudá a černá: tepenské barvy.

„Co si počneme bez zbrojovky?“ zeptal se Moták.

„Budeme se muset spolehnout na Morenzii.“

Zaúpěl jsem. Bez možnosti nalézt útěchu ve skolopendiu jsem myslel jenom na Alku. Všechno, co vlastnila, zůstalo v tom panském sídle. Musela být v bezpečí, za Hradními zdmi. Nechtěl jsem, aby se jí naskytl tento pohled; bylo by to nad její síly, jednou provždy by ji to změnilo a její hlas by přišel o svou hebkost.

Blesk si nutkavě přejížděl po své jizvě. „Sledoval jsem, jak to město vyrůstalo. Víc než patnáct set let jsem byl svědkem ptackých úspěchů. Teď s tím přece *nemůže* být konec… Hmyz se prožírá do nitra mé země a já přísahám, že ho pobiju do poslední zrůdy.“

Díval jsem se na Alčino panství. Na svůj závazek, na město, které jsem tak dobře znal.

„Kasteláncin diamant. Esmerillionská koruna…“

Všichni ti lidé. Domy všech těch lidí.

„Skleněná socha od Jaegera…“

Doufám, že se náš správce bezpečně dostal do Ostnovodu.

„Aratingova poezie. Tepenské katany…“ ozýval se hlas ze zlatého věku.

Alespoň děti byly evakuovány.

„Donaiské víno. Střešní věže. Mikavodský most…“

„Rarohu? Rarohu! Prober se,“ zvolala Ata.

Chopila se kormidla a seřídila zrcátko na sextantu; vypadala odtažitě a étericky. Moták měl rozcuchané dlouhé hnědé vlasy, zapadlé oči. A já – bledá šmouha. A tváře lemovaly všechny levoboky všech osmdesáti lodí. Nikdy by mě nenapadlo, že

jedenáct tisíc mužů dokáže vydávat tak velké ticho. Nikdo nemluvil. Nikdo nespal. Všichni jsme jen stáli a hleděli, jak Tepen stravují plameny.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Flotila se plavila v obloukové formaci podél pobřeží letnodenského zálivu. Na jeho konci pak velké karavely a malé pinasy vjely do ústí Oriolu.

Hned nato skupinka šesti pinas uvízla na písčině. Ata je nedokázala uvolnit, a tak jsme vylodili vojáky a náklad a nechali lodě napospas osudu.

Cestou mezi rozvalinami jsme uslyšeli v opuštěném Letnodnu stále fungující hodiny, jak odbíjejí pět ráno. Nad městskými hradbami jsem zahlédl spálené doškové střechy, polámanou hřebenovou vaznici, z níž odpadávaly kamenné tašky, nestabilní korouhvičku naklánějící se na odrolených černých trámech. Nad zpustošenými dvorky obchodů poletovaly vrány.

O půl hodiny později odbily pátou další hodiny a nad hlavami vojáků se zatetelil trpký smích. Hacilitští muži byli oblečeni do plandavých nohavic zastrčených do polovysokých bot, kolem pasů měli na řetězech omotané dýky a nosili nakrátko ostříhané vlasy. Většina vypadala mladší než já, tipoval bych jim patnáct až dvacet, ačkoli někteří z nich už zakusili své. Jejich ruční zbraně i zbroje pocházely z masové produkce, ale mladíci si je pomalovali a poškrábali hesly – personifikovali –, takže mi toto městské vojsko nabízelo lepší pastvu pro oči než Ptakkové v celé své opeřené nádheře.

Cestou proti proudu jsme si všimli, že se šedozelená voda ústí řeky postupně pročišťuje. V oblasti Prostředního Sedla se rozvířená řeka rozšířila, byl příliv a my jsme měli dobrou rychlost.

Posádky na všech karavelách spouštěly olovnice a měřily hloubku.

„Patnáct metrů. Dvanáct metrů. Sedm. Pět metrů.“

„Písčina!“ zvolala Ata a prudce stočila kormidlo. Kýl se prodral bahnem. Zatajil jsem dech. Ata najela do hlubšího koryta a mohli jsme pokračovat dál.

„Tady na řece už nepůsobí příliv a odliv, zužuje se. Pokud tu některá loď uvízne, neobepluje ji žádná z těch, co plují za ní. Museli bychom je opustit, spokojit se s polovinou vojska a už bychom se nevrátili se zdravou kůží.“

„Vítr nám na zpáteční cestě nebude hrát do not,“ poznamenal Moták.

„V noci fouká od pobřeží,“ dodal jsem.

„Zpátky se můžeme nechat unášet proudem,“ vysvětlovala Ata. „Proboha, důvěřujte mi.“

Naše lodě vklouzly do Papírových krajů.

„Jaké je tu ticho,“ hlesla Vlaštovka.

Kam oko dohlédlo, od říčních břehů až k vrcholům srázů, zakrývala okolní krajinu bílá papírová stavení. Oblouky Hmyzích tunelů, šupinaté papírové průchody, střechy buněk. Nezůstaly tu žádné zelené louky, žádné stromy. Bahno říčního břehu se černalo zahnívající hmotou; přes lodě proudil její obludný zápach.

Představoval jsem si, jak se hejna Hmyzu svíjejí nad Útesem při páření. Pomyslel jsem na vypasené, kuklovitě bledé larvy o velikosti člověka, s měkkými těly na krátkých nožkách, jak se převalují ve vlhkých hnízdech žhnoucích hnilobou, jak dáví tiché chemické žádosti o potravu. Zachvěl jsem se; nikdy nezapomenu svému otci, že mě obdařil touto ptackou představivostí.

Můj rhydanský instinkt mě na druhé straně nabádal, abych se tím netrápil a šel se opít. „Panebože, tohle místo je celé od trusu.“

„Je to jiný svět,“ zašeptala Vlaštovka, aniž si byla vědoma, jak blízko pravdy je.

Zvedl se před námi most.

„Řeka se mu proplétá mezi pilíři,“ řekla Ata.

„To jako proplujeme *pod ním?*“

„Ano. Za chvíli,“ odpověděla úsečně. Měla stále větší potíže s kormidlováním.

Bažant neodhadl správně zákrut řeky a najel do bahna.

Ata se rozkřičela: „Soustřeď se, Karmíno!“

Karavela sklouzla podél břehu a stočila se do středu řeky. Šmouhy bahna jí dosahovaly až k hrazení.

* * *

Z řeky pil jeden z našich nepřátel. Pulzoval mu zadeček; stál na špičkách pařátů, pod vodou otevíral a zavíral kusadla. Přidal se k němu další druh, blyštící se světle hnědou barvou se zlatavým nádechem s tmavšími hřbetními pruhy. Napřímil se; oba si otřeli tykadla; na hrudích zaškrábaly čtyři přední nohy. Sklonili hlavy a pili dál.

Kyan ukázala prstem. „Podívejte! Jim je úplně jedno, že tu jsme!“

„Tohle už je jejich země,“ pronesla Vlaštovka.

„Já se nebojím,“ prohlásila Kyan. „Jásenebojímjásenebojímjásenebojím…“

Vlaštovka natáhla kolem holčičky křídlo.

Oriol se stáčel a mířil mezi bílé mostní pilíře. Útlá, neskutečná konstrukce se tyčila výš než Útes. Vyskakovala do nebe jako zamrzlá fontána; hnala se vzhůru a v nejvyšším bodě náhle mizela. Zmizel i dlouhý stín, který vrhala na Papírové kraje.

„Ten je fakt obrovský!“

„Podívejte!“ zvolal jsem. Dopadl na nás stín mostu. Atiny velké lodě, které se pod ním proplétaly, vypadaly jako skořápky ořechů.

Ata se zachvěla. „Jak může ten nemyslící zatracený Hmyz postavit něco takového?“

„Začíná shora a propracovává se dolů.“

Ata se ušklíbla, když si všimla, že mluvím naprosto vážně.

Možná ta zvířata nejsou až tak tupá; Zelenačka říkala, že se organizují, promlouvají k sobě gesty a pachem. Vztekle jsem si pomyslel: jazykem, kterému nerozumím, v prostředí, které nedokážu vůbec pochopit. Ještě palčivěji jsem pocítil tíhu dvou staletí, když jsem si pomyslel, že bez ohledu na to, jak dlouho se jimi zabývám, způsob, jak se mezi sebou navzájem dorozumívají, a způsob, jak vnímají svět, jsou naprosto neslučitelné s naším chápáním.

Muži ukazovali, šeptali, vzhlíželi na most. Mnuli si bolavé krky a civěli na spodní stranu rampy, klenoucí se sto metrů nad hroty našich stěžňů. Mostní pilíře by neměly být schopny unést takovou váhu; byly silné asi jako stěžně. Při bližším pohledu byl patrný jejich světle šedý vrstevnatý povrch. Připomínal strukturu vosího hnízda s jeho rýhovanými oblouky; byl křehký, nicméně úžasně pevný. Rampa byla širší než hlavní ostnovské náměstí. Byla zavěšena na tisícovkách lan upletených z Hmyzích slin: ztuhlé tekutiny. Několik jemných vláken vlálo ve větru.

Mohl bych se mezi ně vznést a prolétávat kolem nich, proplétat se mezi lany, zkoumat mostní strukturu ve třech dimenzích, sledovat, jak se kolem mě snáší k zemi, prohlížet si její hloubku…

„Na mostě není žádný Hmyz," pravil Blesk.

Bez rozmýšlení jsem podotkl: „Nejspíš už sem všechen přešel."

„Cože?"

„Musíme ho zničit."

„To není v našich silách," opáčil Blesk.

„Musíme!"

Pak se mezi nás vložila Ata: „Jante, šlehni si trochu kočky a podívej se na to ze své obvyklé úrovně vědomí. Zatímco ti bylo tak úchvatně špatně, já jsem s Bleskem vypracovala plán útoku. Burcovala jsem vojáky, až mi nezbyla žádná smělá slova."

„Ten most je klíčový! Ať uděláme cokoliv, pokud tu ten most zůstane, Hmyz se sem bude pořád hnát! Co by tu mohlo hořet?" zeptal jsem se. „Co bychom mohli obětovat?"

Ata ukázala na flotilu za námi. „Tam se plaví povozy. Sudy s dehtem, které jsme připravili na propalování Hmyzích Zdí."

„Dejme se do práce!"

Na dvaceti pinasách jsem rozkázal mužům, aby začali trhat na pásy náhradní plachty a obvazovat veškerou látkou, kterou dokázali sehnat, sudy s dehtem, které pak dopravovali na *Bažanta* a pomocí lan je pevně uvazovali k povozům.

Zkrátil jsem si peří ve třetí řadě letek, to, které jsem měl nejblíže tělu. Ostřil jsem si křídla, abych mohl manévrovat jako jestřáb. Sice bude o něco těžší vzlétnout, ale usnadnil bych si jemné řízení a zrychlování. Připjal jsem si na záda meč a na nohy dlouhé stehenní a kolenní chrániče přizpůsobené mému tělu: jediné části zbroje, které jsem mohl nosit.

Cestou jsme k říčnímu břehu přitahovali Hmyz ze všech částí údolí. Běžel vedle nás, po bahně a s nohama až po paťáty zabořenýma ve vodě.

Pětice Hmyzích dravců odštípávala větve z poraženého stromu a tahala je ke svým druhům, kteří stavěli chodbičku. Na konec tunelu nalepovali požvýkanou kaši. Hmyz zaplavil vypleněné vesnice; z lodi, která mě unášela proti proudu řeky, jsem si všiml, jak se zřítila zeď jednoho vypáleného stavení, pod jejíž sutí sebou začaly mlátit rudohnědé paťáty.

Dopluli jsme na dohled Útesu. Šedou kamennou pevnost halily ztvrdlé Hmyzí výměšky. Tvrz vykukovala z prstenců bílých zdí. Z podoby soustředných stěn jsem si dokázal rekonstruovat Puštíkův a Zelenaččin boj, jak vzdorovali a ustupovali, až je

Hmyz uvěznil ve svém opevnění. Bílé papírové vlny se přelévaly přes vnější dolnosedelské obranné struktury, avšak vnitřní prostor vypadal nezasažený.

„Jsou tam uvnitř."

„Připomíná to bludiště," poznamenal Blesk.

Roztáhl jsem křídla. „Můžu vás navádět."

Z hlasitého klení a zoufalého halekání plavců bylo zřejmé, že považovali okolní terén za hornatý. Lidé jsou v přeplněném hlavním městě své rovinaté vlasti ochotni žít na minimálním prostoru. Prázdné Papírové kraje na ně měly zvláštní účinek – snažili se je naplnit zvukem. Za pronikavého řevu, holedbání a povzbuzování kapitáni na hlavní palubě sestavovali vojenské oddíly. Blesk je nutil neustále kontrolovat výzbroj, aby se museli co nejintenzivněji soustřeďovat na práci a snáze odolávali strachu.

Kruh se rozpadl. Rychleji, než tomu bylo v Mlhově případě. Na zlomek vteřiny jsem vyplňoval nekonečno, padal do nicoty. Kruh se opět zformoval.

„Ne!" vykřikl Blesk.

Sebral jsem se z paluby. „Kdo umřel? Koho zabili?"

Blesk se na chvilku zarazil, šedý pohled upřený na hladinu řeky, kterou však neviděl, a jen se soustředil na slaboučký vnější pocit. „Řekl bych, že Kovář."

„V Ostnovodu! Co se tam, do prdele, děje?"

„Dva Eszajové jsou po smrti, zbývá čtyřicet osm." Blesk se odvrátil.

Možná je dobře, že jsem příliš nezkušený, abych cítil Kruh. Nechci vědět, do jaké míry jsem ho užíváním drog zatěžoval.

Když lodě zpomalily, k Hmyzímu roji na obou březích se přihnalo dalších sto jedinců a hladově obklopili lodě, dychtiví překonat vzdálenost, která je od nás dělila.

„Teď pozor," zvolala Ata. „Za chvilku to přijde."

Měřiči hloubky na přídi hulákali: „Deset metrů! Osm metrů! Pět! Tři!"

Buřňáček se zachvěl po celé délce a najel na břeh. Karavela v těsném závěsu nám málem nabourala do zádě.

„Bažante!" křičela Ata. „Brzdi! Brzdi… Potřebujeme, aby ses vzdálil." *Bažant* spustil kotvu a v proudu se o něco stáhl. Slyšel jsem, jak se nám řeka přelévá kolem trupu a jak stoupá hladina, když jí zatarasilo cestu takové množství plavidel.

Krajina kolem nás ožila. Hmyz hromadně přibíhal z Pevnostního útesu vzdáleného dva kilometry. Když jsem ho tak sledoval, nevěřil jsem, že budu mít tolik síly, abych doletěl nahoru. Už jsem se viděl, jak se řítím mezi tisíc kusadel ostrých jako břitva. Jak dopadám na zem a lámu si nohy. Jak se mi před obličejem objevují složené oči a zmítají biče tykadel.

Blesk přistoupil k Vlaštovce a chvíli váhal, aby se uklidnil. „Zůstaň tady, zůstaň na lodi. Někteří z nás se vrátí. Já… jestli to nebudu já… ach… postaráš se o Kyan, že ano?“

„Ano,“ odpověděla Vlaštovka. Kyan si pohrávala se šípem.

Hmyz se hromadil na břehu.

„Jestli přežiju, přidáš se ke mně v Kruhu?“

„To je už obehraná písnička,“ zamumlala Vlaštovka.

„Pořád ti můžu nabídnout nesmrtelnost. Vezmeš si mě?“

Velkolepá ctižádost vysílené, chromé, zdrcené Vlaštovky kapitulovala. „Ano,“ hlesla.

Blesk jí vysekl elegantní poklonu s roztaženými světlezlatými křídly; přijal Vlaštovčinu ruku a dotkl se jí rty. „Políbíš mě?“ zeptal se pln naděje.

„Ne. Myslím, že za daných okolností…“

Hmyz se u břehu spustil do řeky a už škrábal kusadly o boky lodí.

„Za daných okolností by mi to nesmírně pomohlo.“

Vlaštovka ho objala, přitiskla mu rty na ústa a dala mu opravdu hluboký, dlouhý polibek, který trval snad celou věčnost. Blesk jí oplatil stejnou mincí a zabořil jí do ryšavých vlasů mohutné ruce.

„Čím déle budeme čekat, tím víc jich přijde,“ varovala je Ata; tasila svůj tepenský meč.

„Jsou jich *stovky* tisíc!“ vykřikl jsem.

„*Pospěšte si*!“

Z každé lodě vypadla lávka a šplouchla do mělké vody. Každý kapitán chvilku čekal, až někdo jiný učiní první krok. Lučištníci, kopiníci a muži vedoucí koně se zdráhali.

„*Na ně*!“

„Ato,“ ozval se Blesk, „vytáhni vlajky a dej jim na vědomí, že zastřelím každého, kdo odmítne opustit loď.“ Nasadil si šíp na tětivu a postavil se na schody, aby na něho všichni viděli.

Ata mu vyhověla. „Kometo, udělej taky něco užitečného! Mazej do pevnosti a promluv si s Tornádem. Jestli budou moct,

požádej ho, aby se začali probíjet ven. Ušetří to čas, až se k nim dostaneme.“ Ukázala vzhůru na Útes.

Váhal jsem a Blesk na mě namířil luk. Tak dobře! Za Tepen, za Alku.

K přechodu z klidu do maximální rychlosti mi stačily tři kroky. Odrazil jsem se z paluby a padal, dokud jsem nedosáhl letové rychlosti. Snesl jsem se těsně nad Hmyzí hlavy.

Hmyz vyskakoval a cvakal kusadly.

Mě nedostanete!

Hmyz vybíhal z každé skuliny, valil se do bezbarvého údolí. Jeho rudohnědá těla se mačkala do jednolité masy kolem lodí.

V děravém, prázdném vzduchu jsem nenarazil na žádné proudění. Rychle jsem mávl křídly a držel se lehce nad hemžícím se rojem.

Zvolna jsem kopíroval profil svahu k vrcholu kopce. Dolnosedelská pevnost se pode mnou zatočila jako svá vlastní zmenšenina. Zaregistroval jsem trošku zeleně – zbytky trávy na Vnějším nádvoří. Proletěl jsem nízko nad vrcholky věží. V soustředění na let mě mile překvapila má pohyblivost. Protahoval jsem se, cítil stupňující se kuráž. Kroužil jsem s křídly spuštěnými pod tělem. Naklonil jsem se doprava, až se mi prudce strhla čára obzoru, a spustil jsem se do pevnosti.

Ze střílen v šedých baštách ke mně vyhlížely tváře. Bylo tu víc lidí, než jsem očekával, a jejich výzbrojí byl poset celý prostor tvrzi. Špinaví vojáci se tvářili rozmrzele. Seděli na ohnutých čtvercových štítech. Zahlédl jsem Tornáda, který ke mně vzhlížel s překvapeným výrazem v obličeji.

Zatřepotal jsem křídly, přistál na trávníku, padl na chrániče kolen a po krátkém skluzu jsem zastavil; zavřel jsem srpovitá křídla.

Tornádo mě popadl za kabát, zatřásl mnou a zaryčel: „Měls přiletět mnohem dřív!“

Lapal jsem po dechu.

„Měli jsme velké potíže na pobřeží.“

Tornádova oholená hlava se ježila krátkými vlasy. Páchl kyselým potem; byl posetý škrábanci a řeznými ranami, plátěné kalhoty rozcupované. Přes bedra a hýždě mu visely kusy kroužkového brnění, navěšené na opasku. Chlupy z podpaždí mu trčely z příliš velké kožené vesty, otevřené po stranách a svázané křížícími se šňůrkami.

„Chci, abyste prorazili tu Zeď," řekl jsem. „Odsud… posud," a vymezil jsem prostor, kde Hmyzí obranný val tvořila jen jedna Zeď.

Puštík zvedl ruce a na nohy se s chřestotem postavil oddíl čítající pět set bojovníků. Kolem tváří si ovázali šátky na ochranu před úlomky. Popadli krumpáče, špičáky a zákopové rýče a pustili se do otloukání Zdi. Její povrch se začal tříštit jako porcelán; V kusech se odlamoval od předmětů, které byly ve Zdi uvězněny. Pod údery dolnosedelských kopáčů se objevovaly a rozbíjely kosti, fosilizované větve, potlučené zbroje.

„Přežilo vás mnohem víc, než jsem čekal…" nadhodil jsem.

„Je nás tu devět tisíc šest set," odpověděl. „Útočiště tu vyhledali válečníci z prakticky každého města na sever od Ptakky."

„Ať se chopí zbraní. Jsou tu Raroh a Ata; přivezli jsme jídlo. Přivezli jsme *lodě*. Mají s sebou jedenáct tisíc vojáků – nevím ale, kolik jich zvládne cestu na kopec."

„A kdo teda umřel?"

Uvědomil jsem si, že Tornádo také ucítil narušení Kruhu a jak strašlivé to pro něho muselo být, když tu byl uvězněn bez jakýchkoli zpráv.

„Kovář Ledovka. A Buřňák Mlha – ten v bouři."

„Byla to nehoda?"

Přikývl jsem.

„Eszajové při nehodách neumírají," konstatoval suše. „Mlha byl z Rovin a dokázal se o sebe postarat. Jante, snažil jsem se odsud probít, kolem mě celou dobu umírali lidé. Zelenačka říkala, že bude lepší, když tu budeme sedět a čekat, jestli se nenaskytne příležitost, abychom je mohli zachránit."

„Funguje některý z těch velkých katapultů?"

„Už dávno nám došla munice. Přibližně v době, kdy jsem snědl posledního koně." Pak zakřičel: „Zelenačko! Zelenačko! Vy všichni – připravte se k boji!"

Zelenačka vyběhla ze strážního domku osázeného ostruhovitými ozdobami. Zbroj měla uzpůsobenou tak, aby se podobala Hmyzu – na přilbě se jí poulily velké oči, prolamovaný náprsní krunýř připomínal hruď. Na metrovém toporu nesla válečnou sekeru s bodcem.

„Už k tomu došlo?" zeptala se. „Kometo, už jsme nad vámi zlomili hůl!"

„Co jsem ti říkal?" plísnil ji Puštík. Potom se tento svalnatý šílenec dokonce zazubil.

Byl to skutečný obr, živoucí důkaz, že lidé z Rovin šoustají voly.

Jelikož mi vrtalo hlavou, jak může mít Puštík vůbec někoho bojeschopného, rozhlížel jsem se kolem dokola, až jsem si vedle stájí všiml velké hromady spálených krunýřů. Schránky byly rozbité, zarudlé, uvnitř bledé. Připomínaly pozůstatky po obrovské žranici mořských tvorů.

„Vy jste jedli *Hmyz?“*

„Mladíčku, o tom se nechci bavit.“

Ale vždyť Hmyz pojídá lidi! „Není otrávený?“

„Řekl jsem, že se o tom nechci bavit!“

Dole v údolí u karavel lučištníci vypouštěli do Hmyzí masy šípy v takřka nepřerušovaných obloucích a z palub ji zasypávali vrhači oštěpů. Pod touto ochranou opouštěly lodě těsně semknuté vojenské oddíly, které po rampách sbíhaly na říční břeh, kde se přidávaly k mužům z plavidel napravo a nalevo.

Napřed se vylodili vrhači oštěpů, jimž záložníci nesli svazky náhradních zbraní, a kopiníci se čtvercovými štíty. Za pomoci střelby z lodí na břehu vyklidili určitý prostor.

Kopí se utápěla mezi nabodnutým, svíjejícím se Hmyzem, po tyčích stékala žlutá jícha. Muži odhazovali zbraně a dostávali do rukou nové. Potom následovali necvičení vojáci s dalšími ručními zbraněmi, se sekerami, bodáky a halapartnami. Na hlavách měli helmice se spodními pohyblivými díly a nad košilemi s vycpávkami plátové brnění. Kušiníci vyměnili lehké kroužkové brnění za kyrysy a k šupinovému brnění si Ptakkové přidali plátové chrániče končetin. Všichni se ukrývali za mohutnou stěnou čtvercových štítů; kopí se ježila jako ostny nějakého netvora z Přesunu.

Ata sjela z lávky na svém obrněném rychlonohém oři. Poněvadž si byla dobře vědoma své smrtelnosti, vedla si před sebou tři řady sekerníků, a po obou stranách jejího hnědáka jsem poznal i její dva syny. Od hlavy k patě byla skryta ve vyleštěné, rýhované zbroji bez jakéhokoli značení, ale vynikala už jen leskem; v ruce třímala úchvatnou čepel tepenského meče.

Doufám, že s tím, co všechno o mně ví, Ata tuto bitvu nepřežije; při každém válečném střetu může dojít k neštěstí a dojde k němu i nyní, pokud budu mít příležitost zmocnit se něčí kuše. Avšak Ata si byla palčivě vědoma, čeho všeho jsem schopen, a měl jsem za to, že její synové tu nejsou proto, aby ji chránili před Hmyzem, ale přede mnou.

Tasil jsem meč, našel místo v její obranné falanze a přistál těsně vedle ní. „Slyšíš, jak Tornádo rozbíjí Zeď?“ zakřičel jsem na ni.

Spěšně mě pozdravila. „Kolik je tam Hmyzu?“

„Nedokážu ho spočítat! Tisíce těl! Celé roje!“

Ata nemohla vidět, co jsem viděl já. Bylo to, jako bychom se octli v mraveništi. Hmyz se k nám sbíhal z celého údolí. Hnal se ze svahů, z tunelů. Atini bojovníci tvořili pestrobarevný houf obklopený ohromnou rudohnědou Hmyzí vlnou.

„Přes Zdi to půjde ztuha, jeďte za mnou,“ zvolal jsem.

Po tváři mi sekl tmavorudý Hmyzí pařát. Usekl jsem ho s celou nohou.

Hacilitští bojovníci začali ryčet, probili se dvacet metrů dopředu; Ata postupu využila a vyvedla z úkrytů na palubě lučištníky,

Vzlétl jsem do výšky a nalevo spatřil Motákovy lučištníky, daleko napravo pak Bleska. Seděl na těžce obrněném bílém loveckém hřebci, jediném dalším koni. Díval se jen přímo před sebe; měl promáčknutou líci, k níž si tiskl drážky šípů. Lučištníci vypouštěli dvanáct šípů za minutu. Jak dlouho můžou takové prudké ostřelování vydržet? Kolem nás bylo víc Hmyzu, než kolik jsme měli šípů!

Posekané Hmyzí stvůry se kácely k zemi, zběsile prchaly se šípy zaraženými v tělech, ale na uvolněná místa se už draly další.

Pod ochranou svištících šípů se dopředu hnaly další oddíly vojska a postupně opouštěly říční břeh. Trvalo jim hodinu, než dospěly k úpatí kopce.

Ata držela své muže v jediném širokém voji, obklopeném dvěma kolísajícími řadami štítů; za nimi se tlačili vojáci s ručními zbraněmi, kteří sekali po Hmyzu, jemuž se podařilo prodrat mezi štíty. Už nám nezbývaly žádné sarissy. Lučištníci stříleli ze středu šiku; Bleskovy a Motákovy oddíly dělaly místo vpředu. Kušiníci pálili dozadu. Všichni vyrazili do strmého svahu plni energie, ale po prvních několika stech metrech stěží popadali dech. Hekali, s rostoucím stoupáním už méně křičeli, pachtili se vzhůru a dál sekali po Hmyzu.

Z útesu se valila Hmyzí řeka, s komíhajícími tykadly se nám řítila hlava nehlava v ústrety. Bleskovi lučištníci vypouštěli šípy, stovky Hmyzích stvůr se kácely k zemi a další přibíhaly. Já jsem střemhlav padal z výšky a soustředil se jen to, že musím pomoct Zaskajům.

* * *

Přistál jsem vedle jednoho hacilitského vojáka, který měl pod helmicí hlavu ovázanou černým šátkem a v kulatém štítu zaražená dvě ulomená Hmyzí kusadla. Na vzdálenost paže před sebou máchal bitevní sekerou a držel v šachu dva Hmyzí protivníky. Menší z nich se mu vrhl na krk; voják se ohnal a odťal mu tykadlo. Netvorovi se před oko spustilo vlhké bílé vlákno tvořící vnitřek tykadla. Zapotácel se a otřel se vojákovi o brnění. Druhá stvůra mu zaťala čelisti pod náprsní krunýř, přímo mezi žebra. Zapřela se o šestici noh, trhla a přitáhla si muže k sobě.

K nešťastníkovi jsem doběhl, zrovna když se mu pokoušela rozevřít kusadla v těle. Ohnal jsem se jí mečem po kulovitém kolenním kloubu prostřední nohy a rozdrtil ho napadrť. Jakmile Hmyz přesunul váhu na zbývajících pět noh, zaklonil jsem se a jedním táhlým úderem přes ruku jsem mu usekl hlavu.

Když mě voják poznal, začal panikařit. Vzal jsem ho za ruku; zakašlal a pokusil se mě odehnat. Jakmile se nadechl, v zubatém otvoru v hrudi mu zasípalo, potom mu praskla tepna. Z úst mu vystříkla sprška krve, potřísnila mu hrudní krunýř, zalila mrtvé Hmyzí útočníky i okolní půdu. Vypěnila mu z nosu. S hrůzyplným výrazem ve tváři pod jasně rudými proudy krve ještě pohyboval ústy. Padl na zem a byl konec – za deset vteřin vykrvácel a krev mu zalila plíce.

Krev ucítilo dvacet nepřátel a hned se kolem něho seběhli; kývali hlavami a přežvykovali. Roztáhl jsem křídla a rychle se klidil. Po tomto zážitku jsem se zapřísáhl, že už nikdy nepožiju žádné halucinogeny.

Naše armáda se rozptýlila do stran, po celé šířce kopce. Přední voj byl jednou velkou masou lopotících se, padajících lidí. Zadní voj se hromadně vzdaloval od řeky. Kolona nadále postupovala kupředu a zanechávala vedle sebe zubaté hromady mrtvého Hmyzu a odťatých lidských končetin. Hmyz na nás útočil ze všech doupat v okolí a toužil po krvi. „Ato!“ zařval jsem. „Pojeď sem doleva, kolem okraje téhle Zdi. Vydej se podél ní. Potom doprava. Vylez do míst, kde uvidíš průchod.“

Ata popohnala koně.

„Proboha, ať se nerozdělují,“ dodal jsem. „Ta škvíra je hodně těsná.“

Díval jsem se, jak zástupy vojáků procházejí mezi nízkými, pobořenými Hmyzími Zdmi. Skupinky mužů mezi jednotlivými oddíly zarážely do země ostré kůly, až se jimi ježila každá skulina. První ženoucí se protivníci se na ně nabodli, zbytek musel zpomalit, aby se mezi nimi propletl.

Motákovi lučištníci na levé straně zvolnili tempo střílení na deset šípů za minutu, potom na šest. Hmyz se k nim zvolna přibližoval a začal dotírat na jejich řady.

„Zaleť za Motákem!“ vykřikla na mě Ata.

„Chceš, abych byl všude!“

„Ano! *Buď všude!*“

Do vzduchu vyletovaly salvy šípů, na vrcholu své dráhy se překlápěly a padaly do Hmyzí masy. Pode mnou zasvištělo další mračno šípů, a další.

Moták zvedl ruku s roztaženými prsty. „Kometo! Pět minut! Zbývají nám šípy jen na pět minut! Víc jich není! Pomoz mi!“

Otočil jsem se, našel v zadní části šiku vojáků kapitána hacilitských kušiníků a začal jsem celý oddíl kušiníků navádět skrze Motákovy řady, aby se před nimi roztáhl. „Ustupte jim! Z cesty – pusťte je před sebe!“

„Došly nám šípy!“

„Došly nám šípy!“ vykřikl Moták.

Pět set Motákových mužů zároveň odhodilo luky a tasilo meče.

Hmyz se na ně vrhl. Pevná řada lučištníků se prohnula, pak se Hmyz vmísil do jejího okraje jako mezi první stromy lesa. Šik se rozdrobil, Hmyz se pohyboval mezi vojáky a přes ně. Muži byli naháněni k sobě; voj se rozdělil na jednotlivé válečníky stanuvší tváří v tvář Hmyzu. Lučištníci se bili, mizeli. Kušiníci se hnali dál.

Zaslechl jsem praskot, když Hmyz začal lámat lučištníkům kosti. Ptakkové mají v nohou i rukou duté kosti, které jsou sice tuhé, ale lámou se s pronikavějším praskáním než lidské kosti a v pažích, nohách a křídlech se tříští na malé úlomky.

Jedna Hmyzí stvůra vytáhla Motákova souseda z řady a roztrhla mu tvář, až se mu obnažily kosti a zuby. Pozvedla ostrý pařát a od boku až k hrudi mu rozpárala břicho. Lučištník zaječel, chytil se oběma rukama za hruď a dlouhý kabát mu zvlhl krví. Moták rozsekal potvoře zadeček na lepkavou žlutou kaši; ta se na něho ještě vrhla, ale zachvěla se a skácela se k zemi.

Kušiníci se dostali do tempa. Vypálila první řada, ustoupila dozadu, natáhla nohou tětivu a nasadila nový šíp. Další dvě řady před ni předstoupily a vypálily a zasypaly Hmyzí roj čerstvou sprškou šípů.

Moták se vylekaně zadíval na roztroušená mrtvá těla, ještě živé lučištníky a nakonec na mě. „Děkuju," řekl.

Zadní část awndynského vojska čelila obrovskému náporu Hmyzu ženoucího se do kopce a dlouho mu odolávat nedokázala. Vím, co znamenal výraz v prázdných tvářích vojáků. Hmyz najednou nabude boží velikosti. Získá boží sílu. Boj nepřichází v úvahu. „Nejsou neporazitelní!" křičel jsem zoufale. „Neutíkejte!"

Snesl jsem se níž a vojáci se pode mnou dál rozbíhali. Hrstka doběhla k řece a zmizela v pastích vesničanů, které už byly plné Hmyzu.

„Do prdele."

Doletěl jsem k Atě. „Ztratili jsme awndynskou divizi!"

„Nabalí na sebe Hmyz. Přikaž jednomu oddílu kušiníků, aby se vrátil; nechci, aby se zadní voj rozdrobil na samostatně bojující muže. Pokračujte vzhůru!" Svah byl čím dál kamenitější a Ata nabádala vojáky, aby se drželi u sebe.

Zelenaččini lučištníci uvnitř tvrze stříleli ze širokých věžních oken vysoko nad našimi hlavami a vybíjeli Hmyz, který se k nám hnal.

Dovedl jsem kolonu do sedla v kopci. Ta se zúžila, když muži vpochodovali mezi dvě nízké Zdi, stáčející se v dlouhém oblouku. Vnější Zeď končila hromadou suti, zatímco vnitřní se dál táhla v nepřerušovaném bílém pásu. Puštíkovi muži na druhé straně vysekávali do Zdi díru.

Kroužil jsem ve vzduchu a zběsile mával křídly. „Probijte se tady."

Předvoj kolony se motal na místě a volal přes Zeď. Zpoza ní odpovídaly výkřiky: „Hej hola?"

„Tady! Haló!"

„Už jenom kousek!"

„Myslím, že nás neslyší."

„Haló! Haló, haló, haló!"

„Jste z Ostnova?"

„Z Hacilitu! Kolik vás tam je?"

„Celý zasraný Dolní Sedlo, kámo."

„Je tu Blesk. Jsou tu Eszajové."

„Dávejte bacha na Hmyz, blíží se příkopem!“

„Vraťte se na místa!“ zaječela Ata. „Udržujte štítovou linii!“

Blesk poslal své lučištníky na okraje houfu Atiných rozbíječů Zdi. Její kušiníci kolem nich vytvořili půlkruh široký dvě stě metrů, mířili pod sebe a zády se tiskli ke Zdi. Já jsem ve spirále stoupal vzhůru, přímo nad ně.

Ozvala se mohutná rána – rozbíječi se prokopali na druhou stranu – Zeď se začala bortit. Muži se rozeřvali – z druhé strany se objevily ruce a horečnatě se chytaly Atiných prstů. Pustily se do rozšiřování škvíry.

Ata opustila svého koně a vsunula hlavu do průrvy. „Ustupte! Polezte tudy! Rozptylte se po svahu! Seřaďte se; hned se vydáme k lodím.“

V průrvě byl vidět kus Tornádova těla. „Ne,“ ozval se. „Ještě ne.“

„Ale proč? Jsme tady, abysme vás dostali ven!“

Přistál jsem vedle něho. „Co máte v plánu?“

Jeho dolnosedelské vojsko vylézalo v dlouhém širokém zástupu a vynášelo z mezery svazky šípů. Vojáci, kteří byli ještě uvnitř, házeli toulce přes Zeď, aby si je rozdělila Bleskova armáda. Tornádo a Zelenačka se protlačili ven a vzrušeně si prohlíželi Atino vojsko, k němuž se klopýtavě přidávali vojáci z pevnosti. „Podívej na všechny ty bojovníky! Jenom si představ, co s tolika muži dokážeme, Zelenačko!“

„Kdo tady velí?“ zeptala se Zelenačka.

„Já,“ odpověděla Ata.

Zelenačka pohlížela na Atu jako na sobě blízkou smrtelnici. „Nezapomeneme, jakou jsi prokázala odvahu. Ale teď přebírá velení Tornádo.“

„To nemůžete!“ Ale pak si Ata všimla, jak Puštík a já přitakáváme, a bez dalšího slova nechala obra, aby nastoupil na její pozici.

Všichni vojáci, umdlévající zástup mužů, uslyšeli Puštíkův ryk: „Teď uvidíte, jaký je to mít skutečnýho vůdce!“ Podívali se na sebe a trochu hrději se vypjali.

„Panebože,“ hlesl jsem ohromeně.

„Dopřejte si několik minut odpočinku,“ oznámil jim Tornádo. „Kdyby to trvalo dýl, Hmyz by se pustil do stavby Zdi. Přece nechceme, aby ji vztyčil mezi námi a loďmi! Dnes večer od vás budu vyžadovat ještě několik hodin práce. Napijte se vody ze studny. Kometa se může věnovat zraněným; ti z vás, kteří kvůli zraněním nejsou schopni boje, můžou zůstat tady.“

Obrátila se na mě Zelenačka. „Máme tu několik mužů zesláblých hladem – jsou to ti, kteří odmítli jíst dolnosedelské humry. Zaveď je na nádvoří a přikaž některému kapitánovi, aby se o ně staral, dokud Puštík neseřadí vojsko a nepošleme jim na ochranu několik lučištníků."

Rychle se snášel soumrak, odpoledne se přelévalo do večera. Byl jsem vyčerpaný po dlouhém létání bez možnosti odpočinout si při plachtění, ale přesto jsem se pustil do ošetřování zmrzačených, raněných a vyhladovělých. Těžce raněných bylo méně, než jsem očekával; padli už při pochodu a Hmyz je nešetřil. Nicméně jsem měl v pevnosti jasně určenou práci. Tornádo mezitím řadil za hradbou štítů vojáky a připravoval je na masový přesun. „O kolik mužů jsme přišli?" zeptal se mě.

„Řekl bych, že jich je celkem něco přes patnáct set," odpověděl jsem.

„Tak jsme posílili o osm tisíc," poznamenala Ata.

„Jsou vyřízení, čím jste je tam nutili projít? Ale myslím, že líp připravení už asi nebudou."

Zelenačka pozvedla kladivo zkombinované s páčidlem. „Puštíku, ty jsi ta nejlepší zbraň, kterou má Císař k dispozici!"

„Miluju tě!"

„Za Dolní Sedlo!" vykřikla. Morenzané a dolnosedelští vojáci ji rychle obstoupili.

Ata zamávala zahnutým mečem. „Za říši!" zvolala. „Za Sut! Ke mně, ostrované!"

„Za něco!" zaryčel Puštík a prohnal se kolem mě.

„Za přežití," opravil jsem ho. Předběhl jsem ho a vznesl se.

Rozběhli se z kopce a pevnostní vojsko se vydalo v závěsu za nimi. Tornádo každou ranou masakroval Hmyz obouruční sekerou.

Blesk vůbec nevstoupil za pevnostní zeď. Rozprostřel své lučištníky po vrcholu útesu, za propojené pavézy přinesené z tvrze. Dvě divize se střídaly v třicetiminutových intervalech v nepřerušované střelbě, během níž vysílaly do údolí deset tisíc šípů za minutu. Nikdy jsem nebyl svědkem tak zoufalého snažení; Blesk je nechával pálit do krajního vyčerpání. Vlasy měl zalité potem, s výjimkou chrániče na levé ruce byl do pasu nahý. Bílý krk jeho koně byl posetý krvavými otisky puchýřů, které dnes naskákaly i na Bleskových zatvrdlých rukou. Když se kolem něho prohnala Ata, Blesk přestal pálit, potom za ní popohnal koně a častoval ji vzteklými námitkami: „Já *říkal,* že můžeme pokrýt jen tři sta metrů!"

„Puštík se do větší vzdálenosti nepustí. Podívej! Chystají se to vzít přes kopec.“

„Blázni! Brzy bude příliš velká tma, aby dohlédli tak daleko!“

„Já jedu za nimi!“ Ata popohnala koně, aby vyrazil přes skaliska. Její muži se za ní vydali v dlouhém, neuspořádaném zástupu.

Zakroužil jsem nad lučištníky. „Podívejte! Hmyz se vrací zpátky přes most!“

Skupiny Hmyzu, a potom celý roj, začaly před Tornádem utíkat. Další houfy zakomíhaly tykadly, vycítily paniku a přidaly se k nim. Rafaly po mužích, které míjely, sváděly potyčky s halapartnami. Most se začal hemžit nepřáteli prchajícími před Tornádovým drtivým útokem.

„Udržujte formaci,“ křičel jsem, ale unavené vojsko zaplavila nesmírná němá euforie. Unesení vojáci pronásledovali Hmyz až na most, zatímco Puštík a Zelenačka dál pochodovali před hradbou štítů.

Hmyz se už takřka nezdržoval kousáním, hnal se na vrchol a mizel ve vzduchoprázdnu. Ztrácel se v jediné obrovské vlně. Vracel se zpátky do Přesunu; volil si cestu nejmenšího odporu – prchal do bezpečí. Myslel, že do bezpečí. Ale na druhém konci už čeká Jespák Ostnovod, celé světy odsud.

„Utíkají!“ křičel jsem.

Zelenačka odrážela Hmyz těsně před sebou. Tornádo jí jel po levici, tyčil se nad muži normální výšky, v patách s devatenácti tisíci bojujícími válečníky. Zelenačka položila nohu na bílou rampu, vstoupila přímo na most.

Ze zástupu se k ní otočil jeden černý Hmyzí obr – ostatní stvůry ho plynule obíhaly. Se skloněnou hlavou a vyceněnými čelistmi se po ní vrhl. Zelenačka mu mezi složené oči zarazila kladivo. Netvor se jí v bolestném pohybu ohnal po holeních a prudce ji srazil. Zelenačka narazila hlavou do okraje mostu a zůstala nehybně ležet tváří k zemi.

Rychle jsem nad ni slétl. Byla v bezvědomí. „Puštíku!“

Hmyzí obr se přikrčil a otřel tykadla o Zelenaččinu helmici v podobě složeného oka a ramena ukrytá pod plechem a snažil se zjistit, co je zač. Potom zvedl ostrou přední nohu a ladně ji Zelenačce zabodl do týla.

„Puštíku!“ řval jsem. „Sem! Copak to nevidíš?“

Tornádo si uvědomil, co se děje, až když Hmyz začal Zelenačce trhat zbroj. Zaryčel. Přiběhl k ní, černého netvora doslova zvedl ze země a odmrštil ho. Hmyzí gigant se zasvíjel a dopadl do roje mezi oblé hřbety a zmizel pod pařáty svých druhů.

Tornádo Zelenačkou zlehka zatřásl. Měla klidný výraz; na drsném šedém papíru se pod ní rozlévala kaluž krve. Hodil si ji na rameno a začal se probíjet zpátky na konec mostu. Za chůze se oháněl po Hmyzu a odhazoval mrtvá těla v krunýřích. Na úpatí rampy se před ním rozestoupily štíty, ačkoli se kolem stále hnala vyděšená vlna. Z Hmyzího přívalu se stala řeka, potom pramínek, a za hodinu se rozhostilo naprosté ticho.

Ztěžka jsem dopadl na rozbrázděnou zem vedle nesmrtelného bijce. „Je mrtvá, Puštíku."

„Ne… jenom ji musím dopravit za Kapkou."

„Ona je mrtvá!"

Tornádo prudce vyskočil a zlověstně ke mně vykročil. Spěšně jsem roztáhl křídla.

„Já ji neopustím!" Zvedl si tělo na ramena. „Kapka ji zachrání!"

Zaburácela před námi kopyta Atiny kobyly. V jejím brnění se odrazila tma a širá, prázdná krajina. Ata promluvila tichým hlasem, plným úcty: „Tornádo, poručíš svým vojákům, aby se vrátili na lodě? Zapadá slunce, nastává odliv a potmě by v Papírových krajích neměl nikdo zůstávat."

Lodě vypluly s příchodem noci; karavely a pinasy napěchované vojskem. *Buřňáčka* jsme ponechali osudu; zůstal uvězněn se vztyčeným kýlem ve štěrkovitém říčním dnu. Ata převzala velení na *Strnadovi.* Tornádo stál na jeho zádi a pořád držel Zelenaččino mrtvé tělo; nikdo se k němu neodvažoval přiblížit.

Vlaštovka a Moták mi pomáhali s raněnými. Vojáci seděli na schodech mezi palubami, v podpalubí se místo balíků šípů rozvěsily houpací sítě. Kajuty páchly lidskou mastnotou, bahnitou říční vodou a mokrým peřím. Rozdávalo se jídlo: chléb, uzené tresčí maso a vývar ze slanorožce, černá káva a láhve s vodou. Muži a ženy si rozkládali tlumoky na palubě a usínali.

Já jsem si přinesl na záď misku s hranolky a Puštík mi řekl, abych vypadl. „Hmyzu se člověk nemůže mstít," řekl. Na zádech měl zaschlou Zelenaččinu krev, vlasy jí visely k zemi, omotané kolem brka.

„Pojď mi pomoct postavit hranici," vybídl jsem ho. Zelenačka pocházela z Dolního Sedla, a, já jsem znal jejich tradice. Na rozdíl od Ptakků praktičtí obyvatelé Rovin nechtějí donekonečna

zabírat místo v okázalých hrobech. „Puštíku, požádám Císaře, aby jí nechal postavit pomník, tam, kde stával most.“

„Tam, kde *stával* most?“

„Přesně to mám teď na mysli.“

Zatímco řada lodí proplouvala tmou pod mostem, pustil jsem se na záďové palubě *Strnada* do třídění a rozkládání částí válcovité ocelové konstrukce, elastických popruhů, hromad matic a šroubů, abych znovu postavil jeden z dolnosedelských katapultů.

„Ten krám je až moc nebezpečný,“ protestovala Ata. „Nedovolím ti, aby sis s ním hrál zrovna na mojí lodi.“

„Blesku – nech už Vlaštovku na pokoji! Vzpomeň si na svůj slib. Pomůžeš mi s vrhačem?“

„Myslím, že Jant má pravdu.“ Blesk k nám přistoupil, i když silou vůle a pod jasným hlasem a vzpřímeným držením těla skrýval nesmírnou únavu. „Ze zádě bychom měli být schopni pálit bez rizika.“

„Jant se mi víc zamlouval, když si ujížděl na tom drogovém mišmaši,“ poznamenala Ata.

Hlídky dávaly pozor na Hmyz a já jsem s Tornádem vedl ozbrojenou výpravu na břeh v doprovodu koní táhnoucích povozy plné sudů se smolou. Kolem čtyř nejbližších mostních pilířů jsme naskládali padesát sudů do pyramidových hromad.

Sehnul jsem se a přiložil zápalku k plachtovině na jedné z kup a zavolal na své kapitány, aby učinili totéž. Ustoupili jsme a dívali se, jak kolem sudů začínají šlehat plameny. Oheň rychle stravoval palivo, sudy explodovaly a kolem nich se roztekla smola.

Puštík vstoupil do plamenů, setřásl Zelenaččino tělo z ramen a položil ho na zem.

„Sbohem, lásko,“ rozloučil se.

Sledovali jsme, jak tělo obklopují plameny, až ženinu siluetu zahalila hustá oblaka dýmu. Chytily i mostní pilíře a prudký žár nás zvolna vytlačoval.

„Pojďme,“ zvolal jsem. Vraceli jsme se po říčním břehu, cize působící krajinou. Ačkoli jsem se měl před Hmyzem pořád na pozoru, jeho nepřítomnost byla nečekaná – vytratil se, jako když sfouknete svíčku; utekl a my jsme se bez jakéhokoli útoku z jeho strany pohybovali ztichlou krajinou.

„Na světě už žádnou takovou nenajdu,“ procedil Puštík zdrceně, když jsme došli ke *Strnadovi*.

„V celé věčnosti se možná najde."

„Zelenačko. Zelenačko… měl jsem z ní udělat Eszajku. Bůh ví, proč vždycky otálím, až už je pozdě."

Uslyšeli jsme jasný Bleskův hlas, jak školí obsluhu katapultu s autoritou, které se musel naučit už v útlém věku. Katapult se překlopil. Vysoko nad hlavami nám v oblouku prosvištěl hořící sud se smolou a narazil do mostovky, až z něj vyšlehly spršky plamenů. Nikdo nezapochyboval, že se Bleskovi hned napoprvé podaří určit správnou trajektorii. Následovaly dvě další střely, prohnaly se rampou a most začal hořet po celé své délce.

Od jednoho konce lodního procesí ke druhému se ozýval jásot. Vojáci ve vzduchu mávali meči, přilbami, poháry. Ryk sílil s tím, jak oheň stále silněji osvětloval noc. V jásotu hrál prim Vlaštovčin hlas, a muži lapali po vzduchu, aby mohli dál provolávat slávu.

Most rozkvetl jasně žlutou barvou. Nejbližší pilíře pukly od základů až nahoru. Po celé délce se loupaly ve vrstvách plamenů a celá konstrukce se začala bortit. Přetrhla se lana, rampa se zkroutila. Pomalu, vlnivě se řítila k zemi; z oblohy pršely úlomky, ve vzduchu vířily chomáče popela.

Pomyslel jsem na obyvatele obléhaného Ostnova a skřípající roztavené sklo chladnoucí v rozvalinách Tepnu. „To jim ukáže, zač je toho loket," řekl jsem si v duchu.

Rozhlížel jsem se po Papírových krajích mihotajících se jantarem a černí, přecházejících do prázdných polí a letnodenských hradeb. Někde v této zkáze byla uložena Jespákova rakev; budu ji vůbec někdy schopen najít? Rozhodl jsem se vyslat průzkumné oddíly, až vojáci začnou s ničením buněk, zasypáváním tunelů a přestavbou města. Poštolka znal přesnou polohu kovové schrány; dotáhnu ho sem, aby nás k ní navedl, a prohledám každičký centimetr půdy. Zachráním královy ostatky a stůj co stůj si najdu způsob, jak Jespákovi oznámím pravdu – jak jsem mu přislíbil a jak si to zaslouží. Teď jsem čistý, vězení závislosti mi připadá vzdálené, a představa, že Přesun stále existuje a Jespák je ještě naživu, je velmi zvláštní.

„Musím vyhledat Jespáka," obrátil jsem se na Bleska. „Musíme získat zpátky královy máry."

Blesk přikývl, jako by přesně nad touto věcí nyní uvažoval. „Budou zasazeny do Zdi. Až zatočíme s Hmyzem, najdeme je."

„Ať už tu Hmyz bude či nebude, rozbít Papírové kraje nám zabere několik měsíců," podotkla Vlaštovka. Kyan jí mlčky stála po boku; k Bleskovi se pořád nepřibližovala.

„Ano, ale zvládnout se to dá," řekl jí Lučištník.

Tornádo mlčel, tvář zbrázděnou žalem. Nechtěl jsem mu dopřávat čas, aby se jím mohl trápit. Řekl jsem mu: „Puštíku, potřebujeme tě v Ostnově. Tam se s Hmyzem ještě musíme vypořádat; Eleonora Tangarská potřebuje pomoc.“

„Při své revoluci,“ ozvala se Ata opřená o kormidlo.

„A své korunovaci,“ dodal Blesk laskavě.

Povzdechl jsem si. „To nikdy neskočí, co?“

„Buď rád, že ne, Posle.“

Blesk věděl svoje. S rozzářenou tváří mě poplácal po rameni. „Nedělej si starosti, Jante,“ řekl. „Čas bude plynout, a my budeme pořád naživu. Budeme naživu tak dlouho, až se ze všech těchto martyrií stanou příjemné vzpomínky a ty nejlepší příběhy.“

Swainston, Steph (1974 –

Britská autorka fantastiky, narozena 14. 2. 1974 v severoanglickém Bradfordu. V roce 1995 dokončila studia archeologie, po třech letech praxe se zaměřením na kamenné nástroje paleolitu získala magisterský titul a oboru se věnovala i nadále, pracovala například na vykopávkách nejstaršího pohřebního místa v Británii. Poté v rychlém sledu vystřídala hned několik zaměstnání, předtím, než se začala plně věnovat psaní, pracovala jako informatik na ministerstvu obrany.

Debutovala s velkým úspěchem právě románem **The Year of Our War** (2004, č. Rok naší války/Laser 2005), což je ve své podstatě tradiční militaristická fantasy, ovšem napsaná zcela svěžím způsobem v duchu právě probíhajícího hnutí *New Weird.* Právě tato kniha učinila z tolik diskutovaného literárního pojmu v očích řady kritiků skutečně něco hmatatelného, ke knihám Chiny Miévilla se s hrdostí přihlásil nový neotřelý hlas.

Román si vysloužil pověst jednoho z nejoriginálnějších literárních debutů posledních několika let a autorce otevřel cestu nejen k dalším pokračováním, ale stal se patrně prvním stupínkem v doufejme zářivé profesionální kariéře. Jde o první svazek plánované pentalogie *Castle Mythos,* popisuje nezdařený pokus o protiútok obyvatel tzv. Čtyřzemí, federace ovládané Císařem a bránící se neustávajícímu přívalu agresivního Hmyzu. Na drogách závislý, křídly a schopností létat obdařený císařský posel Jant se objevuje rovněž v pokračování nazvaném **No Present Like Time** (2005, č. pracovně jako Bezčasá současnost/připravuje Laser), kde se stane členem expedice pokoušející se přesvědčit obyvatele nově objeveného ostrova, aby se připojili k císařství.

V současnosti autorka dokončuje práci na třetím svazku, prozatím bezejmenném. Již teď má hned několik námětů na další knihy, které budou následovat po dokončení série.

Steph Swainstonová

ROK NAŠÍ VÁLKY

Obálka Edward Miller
Překlad Milan Žáček
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v LATEXu
Vytiskl PBtisk Příbram s.r.o.
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
www.laser-books.cz
v edici Laser jako 304. publikaci
Edice Fantasy svazek 81.
Plzeň 2005, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 269 Kč

„Zdá se, že všichni smrtelníci sní o vstupu do Hradního Kruhu. Neustále usilují o nesmrtelnost. Neustále se snaží zastavit otáčení kola osudu, které se jim vyškubává z rukou a zanechává v nich třísky. Jak úžasné by bylo získat věčné trvání, a jak bezpečné. Ale zároveň jim vstup do takového společenství nahání strach."

Jant je Posel, jeden z členů Kruhu, sboru padesáti nesmrtelných sloužících Císaři. Je jediný nesmrtelný, vlastně jediný živý člověk, který umí létat.

Císař se snaží ochránit lidstvo před hordami obřího Hmyzu, který už celá staletí pustoší zemi, ničí města svými krásnými hnízdy a požírá všechno a všechny, jež mu stojí v cestě. Musí se však také potýkat se spory a malichernými hádkami svých vybraných nesmrtelných. Jde o nesváry, které zanedlouho vyústí do otevřené občanské války.

Steph Swainstonová napsala úžasně originální, vyspělý fantasy román. Jeho smyšlený svět vyniká strhující, někdy až surreálnou krásou a je zalidněn naprosto exotickými nesmrtelnými postavami charakterizovanými odzbrojující lidskostí. Tímto románem se Steph Swainstonová zařadila do literární tradice reprezentované Mervynem Peakem, M. Johnem Harrisonem a, v poslední době, i Chinou Miévillem. Držíte v rukou úchvatný debut té nejvyšší kvality.

„Výborný románový debut, směle vymyšlený, plný působivých detailů. Úžasné. Fantasy, která se vymanila z elfí svěrací kazajky a převzala moc nad celým blázincem – povinná četba pro všechny, kteří chtějí pustit fantazii ze řetězu. JUSTINA ROBSONOVÁ

„... raší ze záhonu fantasy zahrádky v jedovatě nádherném květu plném ostrých trnů. Může se pochlubit skvěle vykreslenými postavami, dialogy jiskřícími humorem a lidskostí a je bohatým zdrojem obrazů, které se se suverénním přehledem proplétají mezi sarkastickou barokností Angely Carterové a strohou bizarností M. Johna Harrisona. Steph Swainstonová namíchala opojný koktejl, po němž se zatočí hlava všem fanouškům žánru. Třikrát sláva nové královně new weirdu!" RICHARD MORGAN

Od tragédie k triumfu, *Rok naší války* je zaznamenává a dobývá svět, jenž nikdy neexistoval, a obdařuje ho emocemi, které zažíváme každý den. Není to lehké, velká díla to nikdy lehké nemají. *Rok naší války* pořádá chaos do přesvědčivé a napínavé spletitosti. Vítězství není snadné a není ani definitivní. Ale má svou hodnotu a stojí za to ho sledovat. RICK KLEFFEL, THE AGONY COLUMN

NEW WEIRD

ISBN 80-7193-202-7

9 788071 932024

CENA: 269,- Kč